

พฤติกรรมเครื่องเคื่องเคื่องแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์
กับผลกระทบในด้านการรับรู้และพฤติกรรม
การเคื่องเคื่องแอลกอฮอล์ของผู้ชม

จิรวุฒิ หลอมประโคน

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตรปริญญาโทสาขาสถาปัตยกรรมมหาบัณฑิต
สาขาวิชาสถาปัตยกรรมธุรกิจ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

พ.ศ. 2550

**Behavior of actors drinking alcohol in movies affects awareness
and drinking behavior of audiences**

Chirawut Lompakhon

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts (Communication)**

Department of Business Communication

Graduate School, Dhurakij Pundit University

2007

หัวข้อวิทยานิพนธ์	พฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์กับผลกระทบในด้านการรับรู้และพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้ชม
ชื่อผู้เขียน	จิรวุฒิ หลอมประโคน
อาจารย์ที่ปรึกษา	ศ.สุกัญญา สุขบรรทัด
สาขาวิชา	นิเทศศาสตร์ธุรกิจ
ปีการศึกษา	2549

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงรูปแบบพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์และผลกระทบในด้านการระลึกถึงและการจดจำของผู้ชมต่อพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงและศึกษาถึงผลกระทบจากพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ต่อพฤติกรรมการซื้อและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้ชม วิธีการเก็บข้อมูลได้ใช้การวิจัยเชิงคุณภาพประกอบไปด้วย การวิเคราะห์ภาพยนตร์ การสัมภาษณ์เจาะลึก และการสนทนากลุ่ม

ผลการวิจัยพบว่าพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์สามารถแบ่งระดับตามความเข้าใจของฉากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ โดยภาพยนตร์ที่ผู้แสดงนำไม่ได้เป็นผู้นำเสนอพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จะถือว่าภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวมีความเข้าใจของฉากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อยู่ในระดับต่ำ แต่ถ้าภาพยนตร์ที่ตัวแสดงนำเป็นผู้นำเสนอพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ถือว่าภาพยนตร์เรื่องนั้นจะมีความเข้าใจของฉากการนำเสนอพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อยู่ในระดับกลาง และถ้าผู้แสดงนำแสดงบทบาทเป็นนักเรียนนักศึกษาหรือเป็นผู้ประกอบอาชีพที่ได้รับการยอมรับจากสังคมจะทำให้ภาพยนตร์เรื่องนั้นมีความเข้าใจของฉากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในระดับสูง การระลึกถึงและการจดจำของผู้ชมพบว่าผู้ชมจะเกิดการจดจำพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ที่มีระดับความเข้าใจของฉากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในระดับสูงได้มากที่สุดและผู้ชมจะเกิดการตีความหมายโดยนัยแฝงมากกว่าการตีความหมายโดยนัยตรงคือตีความหมายว่าเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เป็นตัวแทนของความสุขสนุกสนานและเป็นเครื่องผ่อนคลายความเครียดได้ในชีวิตจริง สำหรับการรับรู้ผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์นั้นผู้ชมจะเกิดการรับรู้ผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับการทะเลาะวิวาทกับบุคคลในครอบครัวหรือกับบุคคลอื่นและผลของการดื่ม

เครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับความสามารถในการจับขี้มากกว่าในประเด็นอื่น ๆ ในส่วนของพฤติกรรม แบ่งเป็นพฤติกรรมเชิงบวกคือเกิดการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และพฤติกรรมเชิงลบคือไม่เกิดการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ในส่วนของพฤติกรรมเชิงบวกนั้นเมื่อผู้ชมรับชมภาพยนตร์ที่มีฉากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ผู้ชมจะเกิดการรับรู้ และ จดจำแต่ยังไม่เกิดการซื้อและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยทันทีแต่เมื่อมีปัจจัยอื่น ๆ เข้ามากระตุ้นเช่นการชักชวนของเพื่อนและการไปที่ยวสถานบันเทิงจึงทำให้ผู้ชมซื้อและดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ซึ่งส่งผลต่อความสามารถในการจับขี้เกิดการทะเลาะวิวาทกับบุคคลในครอบครัวและเกิดการก่ออาชญากรรมและเกิดพฤติกรรมอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากที่ผู้วิจัยนิยามศัพท์ไว้เช่น การนำไปสู่ยาเสพติดชนิดอื่น ในส่วนของพฤติกรรมเชิงลบนั้นพบว่าผู้ที่เกิดพฤติกรรมเชิงลบคือการไม่ซื้อและไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จะเกิดการต่อต้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงที่ไม่มีความสมเหตุสมผลสอดคล้องกับเนื้อหาของภาพยนตร์และดูงใจมากเกินไปรวมทั้งจะเกิดการต่อต้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของบุคคลทั่วไปที่สร้างความเดือดร้อนกับผู้อื่น

Thesis Title	Behavior of actors drinking alcohol in movies affects awareness and drinking behavior of audiences
Author	Chirawut Lompakhon
Thesis Advisor	Professor Sukanya Sudbunthad
Department	Business Communication
Academic Year	2006

Abstract

This research is to study alcohol drinking behavior of actors in movies and recognition of audiences which are affected by actors who drink alcohol in the movies. Moreover, the research includes the study of purchasing behavior and alcohol drinking of audiences. This qualitative research used 3 different types of collection methods: movies analysis in depth interview and focus group.

This research found that alcohol drinking behavior of the actors in the movies divided into three levels of motivation. Firstly, the actor who did not drink alcohol was rated at low. Secondly, the major actor who drank alcohol was rated at medium. Thirdly, roles of the actor which was students and well accepted professional motivated audiences at high level. The audiences perceived that alcohol is a symbol of joy and relax. They recognized that drinking alcohol caused quarrel in the family and car accident. Alcohol drinking is a positive behavior but no alcohol drinking is negative. Positive behavior happened when the audiences saw drinking behavior in the movie affecting awareness and realization which related to their drinking experience. But it would bring to alcohol drinking when they were motivated by their friends. Furthermore, when they went out at the night time, they were affected by position behavior which was buying and drinking alcohol.

The one who caused negative behavior thought of not to buy and drink alcohol, they resist to drink alcohol, particularly when the actors drunk it unreasonably. Also, they perceived that people who drank alcohol would make disturbance. To other people.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความช่วยเหลือของของหลายท่านผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ศ.สุกัญญา สูดบรรทัด เป็นอย่างยิ่งที่กรุณาได้รับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และคอยให้ คำปรึกษาที่ดีเยี่ยมตลอดมาและขอขอบคุณ ผศ.ดร. จีรวรรณ ดีประเสริฐ บุคคลที่เป็นทั้งอาจารย์ และเจ้านายที่คอยให้คำปรึกษาและคอยเอาใจช่วยผู้วิจัยมาโดยตลอด

ขอขอบคุณบุคคลต่าง ๆ ที่กรุณามาให้ข้อมูลเพื่อใช้ในการทำวิจัยฉบับนี้ไม่ว่าจะเป็นจาก การสนทนากลุ่ม การสัมภาษณ์เจาะลึก และขอขอบคุณเจ้าของงานเขียนและงานวิจัยทุกเล่มที่ผู้วิจัย นำมาอ้างอิงไว้ในวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยรับรู้ในความกรุณาของทุกท่าน

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ ที่ให้ทั้งกำลังใจและแรงกดดันจนทำให้ผู้วิจัยเกิดแรงกำลังในการทำ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้โดยเฉพาะ ป๋อน พี่เล็ก โด้ และเจี๊ยบ และ เกศธิดาที่เป็นทั้งกำลังใจและช่วยเหลือ ผู้วิจัยในทุก ๆ อย่างที่สามารถทำได้

จิรวุฒิ หลอมประโคน

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญรูปภาพ.....	ญ
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 ปัญหาคำวิจัย.....	10
1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	10
1.4 ขอบเขตงานวิจัย.....	10
1.5 นิยามศัพท์.....	10
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	12
2. แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	13
2.1 แนวคิดเรื่องสัจจะวิทยา.....	13
2.2 แนวคิดเรื่องศิลปะการสื่อสารทางภาพยนตร์.....	15
2.3 ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ.....	20
2.4 ปัจจัยด้านแหล่งข่าวสาร.....	22
2.5 ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้.....	26
2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	27
3. ระเบียบวิธีวิจัย.....	31
3.1 การวิเคราะห์ภาพยนตร์.....	31
3.2 การสัมภาษณ์เจาะลึก.....	33
3.3 การสนทนากลุ่ม.....	35
3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	38
3.5 การเข้าถึงข้อมูล.....	38
3.6 ความน่าเชื่อถือของข้อมูล.....	38

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3.7 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	39
3.8 การนำเสนอข้อมูล.....	39
4. ผลการวิจัย	40
4.1 ผลการวิเคราะห์ภาพยนตร์	40
4.2 ผลการสัมภาษณ์เจาะลึก.....	71
4.3 ผลการสัมภาษณ์กลุ่ม	114
5. สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	143
5.1 สรุปผลการวิจัย	144
5.2 อภิปรายผลการวิจัย.....	149
5.3 ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง.....	157
5.4 ข้อเสนอแนะเพื่องานวิจัยในอนาคต.....	158
5.5 ข้อจำกัดในงานวิจัย.....	158
บรรณานุกรม.....	159
ภาคผนวก.....	163

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1.1 แสดงการบาดเจ็บที่เกิดจากรถยนต์อันเนื่องมาจากการตีศีรษะในช่วงสงกรานต์.....	2
1.2 แสดงการเกิดอุบัติเหตุในระบบขนส่งกับจักรยานยนต์ในช่วงสงกรานต์.....	3
1.3 แสดงความสัมพันธ์ของระดับแอลกอฮอล์ในเลือดกับพฤติกรรมขับขี่และโอกาสการเกิดอุบัติเหตุ.....	4
2.1 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคุณสมบัติของแหล่งข่าวสาร และกระบวนการทางจิตวิทยาของผู้รับข่าวสาร.....	23
4.1 แสดงจำนวนผู้ที่สัมภาษณ์เจาะลึกโดยจำแนกตามเพศและพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์.....	72
4.2 แสดงอาชีพและภูมิลำเนาเดิมของผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์.....	73
4.3 แสดงอาชีพและภูมิลำเนาเดิมของผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์.....	74
4.4 แสดงอาชีพและภูมิลำเนาเดิมของผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์.....	75
4.5 แสดงจำนวนผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ไม่ดื่มแอลกอฮอล์ และผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์ที่เกิดการรับรู้ด้านการเล่าเรื่องจากการสัมภาษณ์เจาะลึก 30 คน.....	85
4.6 สรุปการรับรู้ด้านผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จากการสัมภาษณ์ เจาะลึก 30 คน	99
4.7 สรุปพฤติกรรมที่เกิดหลังจากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์.....	108
4.8 แสดงจำนวนผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มโดยจำแนกตามเพศ.....	115
4.9 แสดงอาชีพและภูมิลำเนาเดิมของผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มที่เป็นผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์.....	115
4.10 แสดงอาชีพและภูมิลำเนาเดิมของผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มที่เป็นผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์.....	116
4.11 แสดงอาชีพและภูมิลำเนาเดิมของผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มที่เป็นผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์.....	116
4.12 สรุปการสนทนากลุ่ม 18 คนในประเด็นการรับรู้และพฤติกรรมของผู้ชมที่มีต่อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์.....	140

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1.1 แสดงถึงการกระจายตามอายุที่มีความชุกของผู้บาดเจ็บจากอุบัติเหตุจักรยานยนต์ ที่ดื่มสุราในช่วงสงกรานต์.....	4
4.1 ตัวแสดงกำลังแสดงท่าทางการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์.....	44
4.2 ตัวแสดงของเรื่องคือตาสมมองดูขวดเหล้าที่อยู่ในมือหลังจากที่ดื่มเหล้าเข้าไป.....	45
4.3 ฟันเหล้าที่อยู่ในปากทิ้งหลังจากที่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์.....	45
4.4 เป็นภาพที่แม่ของหลวงพี่เท่งกำลังมีปากมีเสียงกับพ่อเนื่องจากไม่พอใจที่สามีกินเหล้า ทั้งวันจนไม่ทำงาน.....	46
4.5 เป็นภาพที่หลวงพี่เท่ง ตอนเด็กเห็นพ่อกับแม่ทะเลาะกัน.....	47
4.6 ภาพนางเอกกำลังซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (เบียร์).....	49
4.7 นางเอกกำลังชวนพระเอกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์.....	49
4.8 ภาพที่พระเอกนางเอกแสดงท่าทางการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์.....	49
4.9 ภาพที่พระเอกนางเอกแสดงท่าทางการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พระเอกนางเอกกำลัง แสดงท่าทางการดื่มเครื่องดื่ม.....	50
4.10 แอลกอฮอล์ประกอบกับการเล่นสาวน้อยตกน้ำ.....	50
4.11 ภาพที่นักแสดงกำลังแสดงท่าทางการเต้นอย่างสนุกสนาน.....	50
4.12 เป็นภาพที่นางเอกกำลังดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์.....	52
4.13 เป็นภาพที่นางเอกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เพื่อข่มใจ.....	52
4.14 เป็นภาพที่นางเอกอยู่ในกระท่อมกับพระเอกสองต่อสองทั้งคู่อยู่ในอาคารมีนเมา.....	53
4.15 ภาพที่นางเอกอยู่ในอาคารมีนเมาแล้วกำลังดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์.....	53
4.16 เป็นภาพที่พระเอกกำลังดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์.....	55
4.17 ภาพพระเอกนอนกอดขวดเหล้าเนื่องจากเสียใจที่นางเอกจะไปแต่งงานกับคนอื่น....	55
4.18 ภาพที่พระเอกมาไม่ได้สติ.....	55
4.19 ภาพที่พระเอกนางเอกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์.....	57
4.20 ภาพที่พระเอกนางเอกกำลังดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์.....	58
4.21 ภาพที่พระเอกกำลังพยายามดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์.....	58
4.22 นางเอกจับมือพระเอกเพื่อบังคับให้พระเอกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์.....	58
4.23 ภาพที่นางเอกบังคับให้พระเอกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์.....	59

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่	หน้า
4.24 ภาพพระเอกแสดงท่าทางการตีเครื่องตีมแอลกอฮอล์.....	59
4.25 ภาพพระเอกแสดงท่าทางการตีเครื่องตีมแอลกอฮอล์.....	59
4.26 ภาพมีอนางเอกจับแก้วขาดอง.....	60
4.27 ภาพพระเอกแสดงการตีเครื่องตีมแอลกอฮอล์.....	61
4.28 ภาพมือของพระเอกที่อยู่ในแก้วเหล้าเพื่อต้องการผสมเหล้ากับโซดา.....	62
4.29 พระเอกและเพื่อนนั่งตีเครื่องตีมแอลกอฮอล์.....	62
4.30 เป็นภาพที่เพื่อนพระเอกอยู่ในอาการมึนเมา.....	62
4.31 ภาพพระเอกเมา.....	63
4.32 ภาพแก้วเครื่องตีมแอลกอฮอล์.....	64
4.33 ภาพพระเอกกับนางเอกที่เป็นนางพยาบาลและเพื่อนที่เป็นนางพยาบาลตี เครื่องตีมแอลกอฮอล์.....	65
4.34 ภาพที่พระเอกกับนางเอกที่เป็นนางพยาบาลและเพื่อนที่เป็นนางพยาบาลตี เครื่องตีมแอลกอฮอล์.....	65
4.35 ภาพที่พระเอกกับนางเอกนั่งอยู่ที่ร้านอาหารและพระเอกสั่งเครื่องตีมแอลกอฮอล์ ...	67
4.36 ภาพนางเอกที่เป็นนางพยาบาลสั่งเครื่องตีมแอลกอฮอล์.....	67
4.37 ภาพนางเอกที่เป็นนางพยาบาลตีเครื่องตีมแอลกอฮอล์.....	68
4.38 นางเอกที่เป็นนางพยาบาลตีเครื่องตีมแอลกอฮอล์.....	68
4.39 เป็นภาพนางเอกที่เป็นนางพยาบาลตีเครื่องตีมแอลกอฮอล์.....	68
5.1 แสดงการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ชมกับภาพยนตร์.....	152
5.2 แสดงการเกิดพฤติกรรมการซื้อและการตีเครื่องตีมแอลกอฮอล์ของผู้ชม.....	155

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากกระแสความตื่นตัวในการรณรงค์เพื่อ การลดเลิกการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ส่งผลให้มีมาตรการ ในการควบคุมการบริโภคเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์มากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การห้ามไม่ให้มีโฆษณาเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ทางสื่อทุกชนิดตลอด 24 ชั่วโมง

เพราะจะส่งผลในการชักจูงเด็กและเยาวชนและการห้ามไม่ให้มีการขายเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์ในบริเวณปั้มน้ำมันหรือร้านสะดวกซื้อในปั้มน้ำมันเพื่อต้องการสกัดการซื้อแอลกอฮอล์ ดื่มระหว่างขับรถของบรรดาคนขับรถทั้งมอเตอร์ไซด์และรถบรรทุก ซึ่งหวังผลในการปกป้อง บุคคลทั่วไปจากการถูกสนับสนุนให้ดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์จะเห็นได้ว่าในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ได้มีการนำเสนอภาพการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทางสื่อโทรทัศน์ ภาพยนตร์และนิตยสารกัน อย่างแพร่หลายยิ่งภาพยนตร์ด้วยแล้วถือว่าเป็นสื่อที่ให้ผลดีกว่าการโฆษณาทางโทรทัศน์หรือนิตยสารเพราะผู้ชมไม่รู้เลยว่ากำลังเห็น โฆษณาสินค้าอยู่ซึ่งบริษัทผู้ผลิตเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หลาย ยี่ห้อได้พยายามเชื่อมโยงผลิตภัณฑ์ของตนเข้ากับความเป็นที่นิยม ความสนุกสนาน ตื่นเต้น ความมั่งคั่ง ความเช่กซี่ หรือแม้แต่พลังอำนาจที่จะแสดงออกซึ่งความดีอันและความเป็นอิสระซึ่งสิ่งเหล่านี้มีอยู่ในภาพยนตร์แทบทั้งสิ้น ทำให้บริษัทเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีความพยายามที่จะนำเสนอ ทั้งตรายี่ห้อหรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสินค้าของตนให้ได้ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์แทบทุก เรื่อง เพื่อใช้เป็นช่องทางทดแทนการควบคุมของกฎหมายการห้ามโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ใน สื่อทุกชนิด ที่สำคัญการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์จะนำมาซึ่งการเกิดการบาดเจ็บและเสียชีวิตเป็น อย่างมาก เช่นผลการวิเคราะห์ของศูนย์ นเรนทรได้วิเคราะห์การบาดเจ็บจากเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ในช่วงสงกรานต์ไว้ดังนี้

การบาดเจ็บกับสุรา

311 รายจากการบาดเจ็บสาเหตุจากจักรยานยนต์จำนวน 659 ราย หรือเท่ากับ ร้อยละ 47.2 และ 476 รายจากการบาดเจ็บจากอุบัติเหตุจำนวน 1576 หรือเท่ากับร้อยละ 30.2

ตารางที่ 1.1 แสดงการบาดเจ็บที่เกิดจากรถยนต์อันเนื่องมาจากการดื่มสุราในช่วงสงกรานต์

สาเหตุ	อุบัติเหตุ				ทำร้ายตนเอง			ถูกทำร้าย			
	ประเภท	รวม	จำนวน	สุรา	ร้อยละ	จำนวน	สุรา	ร้อยละ	จำนวน	สุรา	ร้อยละ
ขนส่ง		902	901	371	41.18	0	0		0	0	
อื่น		914	674	104	15.43	35	20	57.14	204	130	63.73

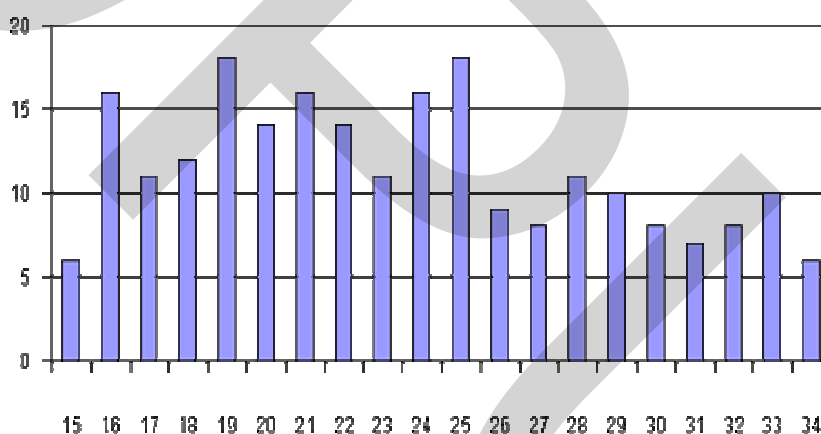
ที่มา : ศูนย์ นเรนทร

พบว่าสุรามีส่วนร่วมในการบาดเจ็บในอัตราที่สูงเป็นร้อยละ 41.18 ในการบาดเจ็บจากการขนส่งทั้งหมด และเป็นร้อยละ 47.2 ในกลุ่มจักรยานยนต์และสูงมากขึ้นในกลุ่มทำร้ายตนเอง และถูกผู้อื่นทำร้ายถึงร้อยละ 63.73 ในขณะที่เดียวกันข้อมูลที่รวบรวมจากกองระบาดวิทยาจากโรงพยาบาลกระทรวงสาธารณสุข 13 แห่งในช่วงระหว่างวันที่ 12 -16 เมษายน 2544 นี้มีค่ามัธยฐาน การใช้สุราในผู้ขับขี่ยานพาหนะถึงร้อยละ 52.1 ส่วนในปี 2543 ที่ผ่านมามีค่า ร้อยละ 51.16 พฤติกรรมการดื่มสุรานี้จากการศึกษาที่โรงพยาบาลมหาราชนครราชสีมาในปี 38 - 41 พบว่ามีสัดส่วนร้อยละของสุราคือ ร้อยละ 36.2 , 38.9 , 46.3 และ 27.2 ตามลำดับ ส่วนในช่วงสงกรานต์ พบว่าการดื่มสุราเพิ่มมากขึ้นเป็นร้อยละ 47.4 , 52.8 , 74.5 และ 53.2 ตามลำดับซึ่งการลดลงในปีสุดท้ายอาจเป็นผลมาจากภาวะวิกฤตเศรษฐกิจ

ตารางที่ 1.2 แสดงการเกิดอุบัติเหตุในระบบขนส่งกับรถจักรยานยนต์ในช่วงสงกรานต์

จังหวัด	อุบัติเหตุขนส่ง	ไม่ทราบชนิดรถ	ทราบชนิดรถ	จักรยานยนต์	ร้อยละ	สุรา	ร้อยละ
กทม	41	6	36	33	91.67	11	33.33
เชียงราย	239	15	224	174	77.86	93	53.45
พิษณุโลก	163	18	145	116	80.00	63	54.31
อุดร	286	27	259	208	80.31	111	53.37
นครศรีธรรมราช	173	12	161	128	79.50	33	25.78
รวม	902	77	825	659	79.88	311	47.19

ที่มา : ศูนย์ นเรนทร

ภาพที่ 1.1 แสดงถึงการกระจายตามอายุที่มีความชุกของผู้บาดเจ็บจากอุบัติเหตุจักรยานยนต์ที่ดื่มสุราในช่วงสงกรานต์

ที่มา : ศูนย์ นเรนทร

แผนภูมิข้างบนนี้แสดงถึงการกระจายตามอายุที่มีความชุกของผู้บาดเจ็บจากอุบัติเหตุจักรยานยนต์ที่ดื่มสุรา ในช่วงสงกรานต์ พบว่าอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 16 – 25 ปี ซึ่งต่างจากภาวะปกติที่พบในกลุ่มอายุเกินกว่า 25 ปีขึ้นไป

สุรากับการเกิดอุบัติเหตุ

อุบัติเหตุจราจรที่มีความรุนแรงที่พบบ่อย มักเกี่ยวข้องกับการดื่มสุรา จากการศึกษาพบว่าผู้บาดเจ็บจากอุบัติเหตุจราจร ทั้งที่บาดเจ็บและเสียชีวิต มากกว่าร้อยละ 60 เมื่อตรวจพิสูจน์แล้วจะพบแอลกอฮอล์ในเลือดสูงเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด (มากกว่า 50 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์)

ตารางที่ 1.3 แสดงความสัมพันธ์ของระดับแอลกอฮอล์ในเลือดกับพฤติกรรมขับขี่และโอกาสการเกิดอุบัติเหตุจราจร

ระดับแอลกอฮอล์ในเลือด (มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์)	พฤติกรรมการขับขี่	โอกาสที่จะเกิดอุบัติเหตุ เมื่อเทียบกับผู้ไม่ดื่มสุรา
20	เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ โกรธง่าย หงุดหงิด พุดมากขึ้น	ใกล้เคียงกับคนไม่ดื่ม สุรา
50	การตัดสินใจ ความชำนาญในการขับขี่ เช่น การเบรก เข้าเกียร์ ลดลงร้อยละ 8 เวลา ตอบสนองยาวนานขึ้น	เพิ่มเป็น 2 เท่า
80	การตัดสินใจ ความชำนาญในการขับขี่ ลดลงร้อยละ 12	เพิ่มเป็น 3 เท่า
100	การประสานกันระหว่างความคิด และ ระบบกล้ามเนื้อ ในการบังคับยานพาหนะ แย่ง ความชำนาญในการขับขี่ลดลง ร้อยละ 15	เพิ่มเป็น 6 เท่า
150	การตัดสินใจขับรถผิดพลาด ความชำนาญ ในการขับขี่ลดลงร้อยละ 23	เพิ่มเป็น 40 เท่า

ที่มา : ศูนย์ นเรนทร

นอกจากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จะส่งผลต่อการเกิดอุบัติเหตุแล้วยังส่งผลต่อร่างกาย
ของผู้ดื่มเองด้วย

ผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

1. ทำลายสุขภาพ สามารถทำให้เกิดโรคต่าง ๆ มากมาย ประมาณ 50% ของผู้ดื่มมักจะประสบกับโรคสมองฝ่อในที่สุด

ผลของแอลกอฮอล์ต่ออวัยวะต่าง ๆ ในร่างกาย

ช่องปากและลำคอ

เกิดการระคายเคืองในช่องปากและลำคอ ที่นักดื่มเรียกว่า "เหล้าบาดคอ" ผิวหนังและหลอดเลือด ฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ที่ส่งผลให้เห็นอย่างชัดเจนเริ่มได้ตั้งแต่ผิวหนัง หลอดเลือดที่ขยายตัวจากฤทธิ์แอลกอฮอล์ ส่งผลให้หน้าแดง ตัวแดง ในทางตรงกันข้าม ผู้ดื่มบางรายอาจมีอาการเส้นโลหิตหดตัวทำให้หน้าซีดซึ่งเป็นอันตราย ต่อชีวิตมากกว่า

เซลล์

เมื่อการหมุนเวียนของเลือดเร็วขึ้นไปยังเซลล์ต่าง ๆ ทั่วร่างกาย เซลล์ทุกเซลล์จะทำงานไวขึ้นกว่าปกติจนเกิดความจำเป็นในช่วงระยะเวลาสั้น ๆ ทำให้การทำงานของอวัยวะแปรปรวนไปจากปกติในเวลาต่อมาและก่อกำเนิดการทำงานของเซลล์ให้ทำงานน้อยลง และทำลายเซลล์ไปในที่สุด

สมอง

แอลกอฮอล์มีพิษโดยตรงต่อสมอง ทำให้เซลล์ขยายตัวมากขึ้น เกิดอาการที่เรียกว่า "สมองบวม" นานเข้าจะเกิดการสูญเสียของเหลวในเซลล์สมอง เซลล์สมองลีบเหี่ยว เสื่อมและตายลงจากการชั้นสูตรศพผู้เสียชีวิตจากสุราจะพบว่าเนื้อสมองลีบเหี่ยว มีสีซีดจาง จากการถูกทำลายโดยแอลกอฮอล์ได้อย่างชัดเจน

หัวใจ

หัวใจจะถูกกระตุ้นให้สูบฉีดโลหิตเร็วขึ้น ทำงานหนักขึ้น ในระยะยาวจะทำให้การทำงานของกล้ามเนื้อแปรปรวน สารที่มีหน้าที่สำคัญในการบีบตัวของกล้ามเนื้อหัวใจลดต่ำลง ทำให้หัวใจต้องทำงานหนักขึ้นเพื่อสูบฉีดโลหิต เมื่อหัวใจทำงานหนักขึ้น กล้ามเนื้อหัวใจจะเริ่มหนาขึ้นเกิดโรคหัวใจโต มีอาการหัวใจวายหรือหัวใจล้มเหลวตามมาในที่สุด

กระเพาะอาหาร

โรคที่พบได้บ่อยในหมูนักดื่มคือ โรคกระเพาะ แอลกอฮอล์ ในระดับความเข้มข้นต่ำเพียงร้อยละ 10 จะทำให้มีการกระตุ้นน้ำย่อยในกระเพาะอาหาร ส่งผลให้เกิดแผลในกระเพาะและลำไส้ ปกติแอลกอฮอล์ในความเข้มข้นสูง จะทำให้เกิดอาการเยื่อบุกระเพาะอาหารอักเสบเฉียบพลัน เมื่อดื่มจัดติดต่อกันเป็นเวลานาน จะทำให้มีเลือดออกในกระเพาะ อาเจียนเป็นสีดำ อุจจาระดำ อาการนำกั้วที่อาจเกิดขึ้นได้ในผู้ดื่มบางรายก็คือการฉีกขาดของเยื่อหลอดอาหาร อันเกิดจากการ

อาเซียนหรือช้อนอย่างรุนแรง ผู้ป่วยอาเซียนมีเลือดปนออกมาบ่อย ๆ อาจเสียเลือดมาก ต้องทำการรักษาโดยผ่าตัดเย็บรอยฉีกขาดของเยื่อดังกล่าว

ตับ

1. เนื่องจากตับเป็นแหล่งสำรองที่สำคัญของแอลกอฮอล์ ตับจึงเป็นอวัยวะที่ได้รับพิษจากเหล้ามากที่สุด เซลล์ตับที่ถูกทำลายจะมีไขมันเข้าไปแทนที่ ทำให้เกิดการคั่งของไขมันในตับซึ่งเป็นสาเหตุแรก ๆ ของอาการตับอักเสบ ส่งผลให้เซลล์ตับถูกทำลายมากขึ้น เมื่อเซลล์ตับตายลงถึงระดับหนึ่ง จะมีการสร้างพังผืดขึ้นที่บริเวณนั้นในลักษณะคล้ายแผลเป็น ทำให้เนื้อตับที่เคยอ่อนนุ่มแข็งตัวขึ้นเกิดอาการที่เรียกว่าตับแข็งในที่สุด ตับเปรียบเสมือนโรงงานสร้างพลังงานให้แก่ร่างกาย สร้างสารเคมีที่จำเป็น เช่น น้ำดี วิตามิน สารที่ทำให้เลือดแข็งตัว ทั้งยังช่วยขจัดสารพิษในร่างกาย การสูญเสียเซลล์ตับทุกเซลล์เป็นการสูญเสียเซลล์ตับทุกเซลล์เป็นการสูญเสียที่ถาวรและไม่มีการสร้างขึ้นทดแทนความรุนแรงของโรคตับแข็งจึงขึ้นกับปริมาณเนื้อตับที่สูญเสียไป ยิ่งเนื้อตับถูกทำลายมากเท่าไร โอกาสที่ผู้ป่วยจะเสียชีวิตก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น

2. สามารถทำให้ทารกมีความผิดปกติเจริญเติบโตช้า มีภาวะปัญญาอ่อนได้ ถ้ามารดาคดเคี้ยวดื่มแอลกอฮอล์ขณะตั้งครรภ์

3. ทำให้เกิดปัญหาครอบครัว ขาดความรัก ความอบอุ่น มีการทะเลาะวิวาทกัน
4. ทำให้เสียเงิน /ทรัพย์สิน
5. ทำให้เสียบุคลิกภาพ ดัดจริตใจไม่ดี บั่นทอนความก้าวหน้า
6. ทำให้เกิดอุบัติเหตุ เพราะขาดสมาธิ

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ ว่ามีผู้ที่ ต้องเสียชีวิตด้วยการ ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มากมายทำให้หลายฝ่ายที่มีส่วนเกี่ยวข้องต่างออกมารณรงค์เพื่อการ ลด เลิกการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ถึงแม้จะมี กฎหมาย การห้ามแสดงท่าทางการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในภาพยนตร์ โฆษณาทางโทรทัศน์ออกมา มีผล บังคับใช้แล้วและ โทรทัศน์หลาย ๆ ช่องก็ร่วมมือช่วยกัน โดยการเซ็นเซอร์ภาพเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และเซ็นเซอร์ภาพพฤติกรรมกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ที่นำมาฉายทางโทรทัศน์แต่ในภาพยนตร์ที่ออกฉายตาม โรงภาพยนตร์ ก็ยังมีภาพของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการแสดงท่าทางการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงให้เห็นกันอยู่และจากงานวิจัย เรื่องการรับรู้ของผู้บริโภคต่อการวางสินค้าในภาพยนตร์ในด้านจริยธรรมและการยอมรับ : ประเภทสินค้าและความแตกต่างของบุคคล โดย Gupta และGould (1997 : 37-50) อังไน (เสริมยศ ธรรมรักษ์ , 2542) เป็นการวิจัยเชิงประจักษ์กับนักศึกษาที่มหาวิทยาลัยมิดเวสต์เทิร์นจำนวน 1 , 012 คน แบ่งเป็นเพศชาย 491คนและหญิง 515 คน (มีการผิดพลาด 6 คน) โดยส่วนใหญ่จะมีช่วงอายุ 18-25 ปี การวางสินค้าในภาพยนตร์เป็นที่รู้จักและมีความสำคัญมากขึ้นในการ

สื่อสารการตลาดและการโฆษณาแต่ก็ยังคงเป็นที่ถกเถียงกันในประเด็นด้านจริยธรรม เพื่อเป็นการศึกษาตรวจสอบประเด็นดังกล่าวจากมุมมองของผู้บริโภค งานวิจัยนี้จึงศึกษาถึงการรับรู้ในเชิงการยอมรับต่อการวางสินค้า ผลการวิจัยพบว่า โดยทั่วไปมีทัศนคติเชิงเห็นด้วยหรือสนับสนุนต่อการวางสินค้าในภาพยนตร์ ในด้านจริยธรรมมีการยอมรับต่อการวางสินค้าบางประเภทในระดับต่ำ อาทิ สินค้าประเภทเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ บุหรี่และปิ่น ในด้านความแตกต่างของบุคลระหว่างนักศึกษาอยู่บนพื้นฐานที่สัมพันธ์กับทัศนคติ ความถี่ของการชมภาพยนตร์และเพศและยังมีผลกระทบต่อกรยอมรับการวางสินค้าในภาพยนตร์ด้วย ทั้งนี้ ผู้บริโภคที่ชมภาพยนตร์บ่อยจะยอมรับสินค้าที่ถูกโต้แย้งในแง่จริยธรรมมากกว่า เพศชายมีแนวโน้มในการยอมรับสินค้าที่มีการโต้แย้งในแง่จริยธรรมมากกว่าเพศหญิง แม้ว่าทั้งสองเพศไม่แตกต่างกันในด้านการยอมรับสินค้าอื่น ๆ ที่ไม่ใช่สินค้าที่ขัดกับจริยธรรม ความแตกต่างในการชมภาพยนตร์อาจจะมีผลทำให้ผู้ที่ชมภาพยนตร์บ่อยกว่ามีทัศนคติที่เป็นอิสระหรือมีความใจกว้างมากกว่า นอกจากนี้ Gupta และ Gould ยังได้ระบุเพิ่มเติมในประเด็นสินค้าที่ถูกกล่าวหาในเชิงจริยธรรมว่าอาจจะมีส่วนให้ต้องคำนึงถึงเพิ่มเติมใน 3 ประการคือ

- ผู้บริโภคอาจถูกทำให้ไม่พอใจโดยการปรากฏของสินค้านั้น ๆ
- การวางสินค้าสามารถกลายเป็นประเด็นการควบคุม ถ้าผู้บริโภครู้ว่าเป็นไปในเชิงลบ เช่น การปรากฏของสินค้าประเภทยาสูบและเครื่องดื่มแอลกอฮอล์
- อาจเป็นไปได้ในด้านความรับผิดชอบทางกฎหมายของการวางสินค้าเพราะการแสดงสินค้าที่ถูกกล่าวหาในเชิงจริยธรรม โดยเป็นเหตุให้เกิดพฤติกรรมในทางที่ไม่ดี เช่นดื่มสุราแล้วขับรถ

Gupta และ Gould ได้สรุปว่า เทคโนโลยีสมัยใหม่ การสื่อสารการตลาดครบวงจร และแนวโน้มกระแสสังคมอาจจะเป็นเหตุให้การวางสินค้ามีการพัฒนาเพิ่มขึ้น การวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้และการพัฒนาทฤษฎีดังกล่าว การศึกษาวิจัยที่มีมาตรฐานจึงมีความจำเป็น โดยในงานวิจัยนี้สรุปได้ว่าขณะที่ทัศนคติต่อการวางสินค้าในภาพยนตร์เป็นไปในทิศทางที่เห็นชอบหรือสนับสนุนการยอมรับและประสิทธิผลก็มีความเป็นไปได้ว่าจะมีความแตกต่างหรือเปลี่ยนแปลงไปในแต่ละประเภทสินค้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีการพิจารณาสินค้าในแง่ความแตกต่าง ระหว่างสินค้าที่ถูกกล่าวหาในเชิงจริยธรรมและสินค้าอื่น ๆ โดยทั่วไป ในประเทศไทยก็มีข่าวออกมาว่ากระทรวงวัฒนธรรมจะเข้ามาทำหน้าที่เซ็นเซอร์ภาพของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ บุหรี่ ปิ่น ในภาพยนตร์ที่ออกฉายตามโรงภาพยนตร์แทนสถาบันตำรวจแห่งชาติที่ทำหน้าที่อยู่ในปัจจุบันนี้ โดยกระทรวงวัฒนธรรมเสนอว่าจะทำการพิจารณาร่วมกันระหว่างภาพยนตร์ที่ออกฉายตามโรงภาพยนตร์และภาพยนตร์วีซีดี โดยตรวจครั้งเดียวแล้วสามารถใช้ได้ทั้งฉายตามโรงภาพยนตร์และวีซีดีเนื่องจากตอนนี้กระทรวงวัฒนธรรมได้ทำหน้าที่ตรวจเซ็นเซอร์ภาพยนตร์ที่จะผลิตออกเป็น

ภาพยนตร์วีซีดีอยู่ถ้าสำนักงานตำรวจมอบอำนาจให้แก่กระทรวงวัฒนธรรมก็จะสามารถทำให้การทำงานง่ายขึ้นคือตรวจพร้อมกันแล้วสามารถออกฉายตามโรงภาพยนตร์และผลิตออกเป็นวีซีดีได้เลยตามที่กล่าวมาแล้ว แต่ก็ยังไม่มีข้อสรุปในเรื่องนี้ว่าสำนักงานตำรวจแห่งชาติจะมอบอำนาจให้แก่กระทรวงวัฒนธรรมหรือไม่ทำให้ภาพของเครื่องคัมแอลกอฮอล์ บุหรี่ และปืนและการแสดงท่าทางการคัมเครื่องคัมแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ยังคงมีให้เห็นกันอยู่ในภาพยนตร์ที่ออกฉายตามโรงภาพยนตร์ต่าง ๆ เนื่องจากยังไม่มีมาตรการที่แน่ชัดในการควบคุม และในปีพ.ศ. 2548 มีภาพยนตร์ไทยที่ออกฉายตามโรงภาพยนตร์ทั้งสิ้น 38 เรื่อง ได้แก่

1. ภาพยนตร์เรื่อง 7 ประจัญบาน 2
2. ภาพยนตร์เรื่อง กบฏท้าวศรีสุดาจัน
3. ภาพยนตร์เรื่อง ก็เคยสัญญา
4. ภาพยนตร์เรื่อง คนระลึกลิขิต
5. ภาพยนตร์เรื่อง คนหอนจี่เรือนในคืนเดือนเสี้ยว
6. ภาพยนตร์เรื่อง คนเห็นผี 10
7. ภาพยนตร์เรื่อง โคตรเพชรฆาต
8. ภาพยนตร์เรื่อง จอมขมังเวทย์
9. ภาพยนตร์เรื่อง จี๊
10. ภาพยนตร์เรื่อง เถ๋ม
11. ภาพยนตร์เรื่อง ชู่มมือปืน
12. ภาพยนตร์เรื่อง มือปืนเก่าเจ๊ง
13. ภาพยนตร์เรื่อง เดอะเมีย
14. ภาพยนตร์เรื่อง เด็กเดน
15. ภาพยนตร์เรื่อง เด็กโต
16. ภาพยนตร์เรื่อง ต้มยำกุ้ง
17. ภาพยนตร์เรื่อง นรก
18. ภาพยนตร์เรื่อง นาค รักแท้ วิญญาณ ความตาย
19. ภาพยนตร์เรื่อง นานาซ่า
20. ภาพยนตร์เรื่อง บุปผาราตรี 2
21. ภาพยนตร์เรื่อง พยัคฆ์ร้ายสายหน้า
22. ภาพยนตร์เรื่อง เพราะรักครับผม
23. ภาพยนตร์เรื่อง เพื่อนสนิท

24. ภาพยนตร์เรื่อง มนต์รักลูกทุ่ง
25. ภาพยนตร์เรื่อง มหาลัยเหมืองแร่
26. ภาพยนตร์เรื่อง รับน้องสยงขวัญ
27. ภาพยนตร์เรื่อง เรนโบว์ บอยส์ เดอะมูฟวี่
28. ภาพยนตร์เรื่อง โรงเรียน
29. ภาพยนตร์เรื่อง ล่องของ
30. ภาพยนตร์เรื่อง วัยอลวน 4 ต้มไอ้ริเทิร์น
31. ภาพยนตร์เรื่อง วาทิตีพิณลุย
32. ภาพยนตร์เรื่อง เสือคาบดาบ
33. ภาพยนตร์เรื่อง เสือภูเขา
34. ภาพยนตร์เรื่อง เสือร้องไห้
35. ภาพยนตร์เรื่อง หลวงพี่เท่ง
36. ภาพยนตร์เรื่อง แหยมยโสธร
37. ภาพยนตร์เรื่อง อหิงสา จิกไก่ มีกรรม
38. ภาพยนตร์เรื่อง เอ้อเธอ

และจากจำนวนภาพยนตร์ที่ออกฉายในปี พ.ศ. 2548 นี้ มีภาพยนตร์อยู่ 4 เรื่องที่ทำรายได้สูงสุดได้แก่

1. เพื่อนสนิท ออกฉายเมื่อวันที่ 6 ตุลาคม พ.ศ. 2548 ทำรายได้ไป 81 ล้านบาท
2. แหยมยโสธร ออกฉายเมื่อวันที่ 8 กันยายน พ.ศ. 2548 ทำรายได้ไป 100 ล้านบาท
3. หลวงพี่เท่ง ออกฉายเมื่อวันที่ 3 มีนาคม พ.ศ. 2548 ทำรายได้ไป 141 ล้านบาท
4. ต้มยำกุ้ง ออกฉายเมื่อวันที่ 11 สิงหาคม พ.ศ. 2548 ทำรายได้ไป 200 ล้านบาท

ซึ่งในภาพยนตร์ทั้ง 38 เรื่องที่ได้กล่าวมานั้นก็อาจจะมีภาพของเครื่องดื่มน้ำอัดลมหรือการแต่งกายทางเครื่องดื่มน้ำอัดลมของนักแสดงไม่มากนัก

ดังนั้นจึงทำให้เป็นเรื่องที่น่าสนใจในการที่จะศึกษาภาพยนตร์ไทยที่ออกฉายในปี พ.ศ. 2548 โดยเลือกศึกษาเฉพาะภาพยนตร์ไทยที่ทำรายได้สูงสุดของปี 2548 เกี่ยวกับเรื่องพฤติกรรมเครื่องดื่มน้ำอัดลมของนักแสดงในภาพยนตร์กับผลกระทบในด้านการรับรู้และพฤติกรรมเครื่องดื่มน้ำอัดลมของผู้ชมซึ่งงานวิจัยนี้เป็นประโยชน์ต่อสังคมและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการรณรงค์ เพื่อการไม่ดื่มน้ำอัดลมจะได้นำมาใช้เป็นข้อมูลในการรณรงค์เพื่อให้พฤติกรรมเครื่องดื่มน้ำอัดลมของนักแสดงในภาพยนตร์ลดน้อยลงหรือไม่ปรากฏให้เห็นอีก

1.2 ปัญหาวิจัย

- 1.2.1 พฤติกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์เป็นอย่างไร
- 1.2.2 ผู้ชมสามารถระลึกถึงและจดจำพฤติกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ในด้านใดมากที่สุด
- 1.2.3 พฤติกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ทำให้ผู้บริโภคในฐานะผู้ชมหรือผู้รับสารมีการตอบสนองอย่างไรในด้านพฤติกรรมการซื้อและการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

- 1.3.1 เพื่อศึกษาถึงรูปแบบพฤติกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์
- 1.3.2 เพื่อศึกษาถึงผลกระทบในด้านการระลึกถึงและการจดจำของผู้ชมต่อพฤติกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์
- 1.3.3 เพื่อศึกษาถึงผลกระทบจากพฤติกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ต่อพฤติกรรมการซื้อและการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของผู้ชมภาพยนตร์

1.4 ขอบเขตงานวิจัย

การศึกษาพฤติกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์กับผลกระทบด้านการรับรู้และพฤติกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของผู้ชม โดยภาพยนตร์ที่ใช้ในการวิจัยนี้เป็นภาพยนตร์ไทยที่มีพฤติกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงและออกฉายในปี พ.ศ.2548 โดยทำรายได้สูง ซึ่งมี 3 เรื่องได้แก่ 1.เพื่อนสนิท 2.แหยมโยธธา 3.หลวงพี่เท่ง ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้รับสารจะมุ่งศึกษากับบุคคล 3 กลุ่มได้แก่ ผู้ที่ดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ ผู้ไม่ดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ และผู้ที่เลิกดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์แล้ว ในเขตกรุงเทพมหานครทั้งเพศชายและหญิง โดยบุคคลทั้ง 3 กลุ่มต้องเคยรับชมภาพยนตร์ทั้ง 3 เรื่องมาแล้ว

1.5 นิยามศัพท์

ในการศึกษาครั้งนี้ ได้ให้ความหมายหรือคำจำกัดความในหัวข้อทางวิชาการที่สำคัญ และเกี่ยวข้องกับงานวิจัยเพื่อให้การนำเสนอผลการวิจัยมีความชัดเจนในทุก ๆ ด้านของการวิจัยดังต่อไปนี้

เครื่องดัดแอลกอฮอล์ หมายถึง เครื่องดัดต่าง ๆ ที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ เช่น สุรา เบียร์ ไวน์ แหยมเป็ญ ยาดอง

นักแสดง หมายถึง ผู้ที่แสดงบทบาทตามบทของภาพยนตร์ทั้งเพศหญิงและชายโดยมีการแสดงออกทางสีหน้า ภาษาท่าทาง และบทพูดซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของเรา

ผลกระทบในด้านการรับรู้ หมายถึง

1. การรับรู้ด้านผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ในด้านต่าง ๆ ดังนี้
 - 1.1 การรับรู้ด้านผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับความสามารถในการขับขี่
 - 1.2 การรับรู้ผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับการทะเลาะวิวาทในครอบครัวหรือกับบุคคลอื่น
 - 1.3 การรับรู้ผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับการก่ออาชญากรรม เช่น การชิงทรัพย์ การข่มขืน และ การฆาตกรรม
2. การรับรู้ด้านการตีความหมาย
 - 2.1 การตีความหมายโดยตรงหรือโดยนัยตรง (Denotation) เช่น คำว่า สุรา มีความหมายว่าเป็นเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ชนิดหนึ่งที่ใช้ในการประกอบการแสดงของนักแสดง
 - 2.2 การตีความหมายโดยนัยแฝง (Connotation) การปฏิบัติสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นกับอารมณ์ความรู้สึกค่านิยมและวัฒนธรรมของผู้ชม เช่น สุราไม่ได้หมายความว่า เป็นเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ชนิดหนึ่งเท่านั้นหากแต่ได้กลายเป็นตัวแทนที่แสดงถึงความสนุกสนาน ตื่นเต้น ความมั่งคั่ง ความเซ็กซี่ หรือแม้แต่พลังอำนาจที่จะแสดงออกซึ่งความดีร้นและความเป็นอิสระ
3. การรับรู้ด้านการเล่าเรื่อง
 - 3.1 โดยผ่านฉากหรือสถานที่ที่เหตุการณ์ในภาพยนตร์เกิดขึ้นและ ดำเนินไปและเป็นพื้นที่ที่บรรจุตัวละครเอาไว้ ในที่นี้หมายถึง ฉาก หรือสถานที่ที่มีตัวแสดงกำลังดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์
 - 3.2 โดยผ่านการแสดงและการปรากฏตัวของตัวแสดงซึ่งถือได้ว่าอยู่ในฐานะวัตถุที่ถูกจ้องมอง โดยกล้องในที่นี้หมายถึงการปรากฏตัวในฉากและการแสดงออกทางสีหน้าท่าทางหรืออารมณ์ของนักแสดงในขณะที่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์
 - 3.3 โดยผ่านขนาดภาพ ซึ่งเป็นการพิจารณาในแง่ระยะทางที่กล้องห่างจากตัววัตถุที่ถ่ายว่ามากน้อยแค่ไหนในที่นี้หมายถึง การนำเสนอภาพของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในฉากหรือในขณะที่นักแสดงกำลังแสดงทำทานการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์
 - 3.4 โดยผ่านแสง สีซึ่งเป็นองค์ประกอบที่ทำงานในระดับจิตใต้สำนึกโดยเฉพาะในส่วนของที่เกี่ยวข้องกับการชักจูงอารมณ์และแต่งแต้มบรรยากาศในที่นี้หมายถึง แสง สี ในฉากที่นักแสดงกำลังแสดงพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

3.5 โดยผ่านเสียงพูดได้แก่ลักษณะการใช้เสียงพูด ไม่ว่าจะเป็นการพูดแบบเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ ลีลาและท่วงทำนองของเสียงพูดในที่นี้หมายถึง เสียงพูดของนักแสดงในฉากที่เกิดการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ โดยผ่านเสียงดนตรีที่ใช้เป็นเครื่องเร้าอารมณ์ขณะเดียวกันก็สามารถใช้เป็นตัวเล่าเรื่องได้ในที่นี้หมายถึงเสียงดนตรีที่ในฉากที่นักแสดงกำลังดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์

ผลกระทบในด้านพฤติกรรม หมายถึง การซื้อและดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์อันเนื่องมาจากการเห็นพฤติกรรมดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์โดยแบ่งเป็นพฤติกรรมเชิงบวกและเชิงลบต่อการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ดังนี้

พฤติกรรมเชิงบวกต่อการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์

1. เกิดพฤติกรรมซื้อเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของผู้ชมหลังจากชมภาพยนตร์เสร็จแล้ว
2. เกิดพฤติกรรมดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์หลังจากชมภาพยนตร์เสร็จแล้ว ผลที่เกิดขึ้นหลังจากดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์แล้ว

2.1 มีผลต่อความสามารถในการจับฉั้

2.2 เกิดการทะเลาะวิวาทในครอบครัวหรือกับบุคคลอื่น

2.3 เกิดการก่ออาชญากรรม เช่น การชิงทรัพย์ การข่มขืน และการฆาตกรรม

2.4 การเกิดพฤติกรรมอื่น ๆ หลังจากดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ที่นอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้ว

พฤติกรรมเชิงลบต่อการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์

1. ไม่เกิดพฤติกรรมซื้อเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของผู้ชมหลังจากชมภาพยนตร์เสร็จแล้ว
2. ไม่เกิดพฤติกรรมดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของผู้ชมหลังจากชมภาพยนตร์เสร็จแล้ว
3. เกิดการต่อต้านพฤติกรรมดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์และบุคคลทั่วไป

ภาพยนตร์ไทยหมายถึง ภาพยนตร์ไทยที่ออกฉายในปี พ.ศ. 2548 และได้มีการนำเสนอภาพพฤติกรรมดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 เพื่อทราบถึงรูปแบบพฤติกรรมดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์

1.6.2 งานวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้รณรงค์เพื่อการไม่ดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ใช้ในการรณรงค์เพื่อทำให้ภาพยนตร์ไทย ปลอดภัยพฤติกรรมดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์

บทที่ 2

ทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎี แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเรื่อง “การตระหนักรู้ของผู้บริโภคที่มีต่อการนำเสนอบุหรี่ยาสูบที่สร้างความสนใจของสาธารณชน โดยผ่านการโฆษณาแฝงในภาพยนตร์” ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้เป็นกรอบในการวิจัย ดังนี้

- 2.1 แนวคิดเรื่องสัญวิทยา (Semiology)
- 2.2 แนวคิดเรื่องศิลปะการสื่อสารทางภาพยนตร์ (Film Art)
- 2.3 ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ
- 2.4 ปัจจัยด้านแหล่งข่าวสาร
- 2.5 ทฤษฎีและแนวคิดการรับรู้
- 2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดเรื่องสัญวิทยา (Semiology)

2.1.1 ธรรมชาติและคุณสมบัติของสัญวิทยา

สัญวิทยาแปลมาจากภาษาอังกฤษว่า “Semiology” หรือ “Semiotic” นั้นสามารถถอดความหมายจากรากศัพท์ที่เดิมได้ว่าเป็น “ศาสตร์แห่งสัญวิทยา” (Science of sign) ในที่นี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงความหมายในเบื้องต้นว่า สัญวิทยา (Sign) หมายถึง สิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อให้มีความหมาย (meaning) แทนของจริง/ตัวจริง (object) ในตัวบท (text) และบริบท (context) หนึ่ง ๆ อันที่จริงการศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับ “สัญวิทยา” นั้น เคยมีมาก่อนหน้านี้บ้างแล้วในสาขาวิชาการอื่นหากแต่ทฤษฎีสัญวิทยาจะมีเอกลักษณ์อยู่ตรงที่สนใจ

การสร้างสรรค์ และการแปรเปลี่ยนความหมายที่ดำรงอยู่ในสัญวิทยาต่าง ๆ ดังเช่น ในกรณีของสื่อมวลชน ที่สามารถจะประยุกต์เอาแนวคิดด้าน สัญวิทยามาตั้งคำถามนำการศึกษาได้ว่า ใน การโฆษณาสุราทางโทรทัศน์ มี สัญวิทยาอะไรประกอบอยู่บ้าง และสัญวิทยาเหล่านี้สร้างความหมายได้ อย่างไร O’ Sullivan ได้อธิบายและให้คำจำกัดความไว้ว่า เป็นการศึกษาในเรื่องของสัญวิทยา (Sign) รหัส (Code) และวัฒนธรรม ซึ่งเกี่ยวข้องกับการแสดงให้เห็นถึงลักษณะที่สำคัญของสัญวิทยา และการที่สัญวิทยานั้นถูกนำมาใช้ในสังคม สัญวิทยานี้มีลักษณะที่สำคัญ 3 ประการ คือจะต้องมีลักษณะทางกายภาพจะต้องมีความหมายถึงบางสิ่งบางอย่างนอกเหนือจากตัวมันเองสัญวิทยานี้จะต้องถูก

นำมาใช้ และรับรู้โดยผู้ที่เกี่ยวข้องว่าเป็นสัญญะ Ferdinand do Saussure (อ้างใน ศิริชัย ศิริกาชะ และ กาญจนา แก้วเทพ, 2531) อธิบายความหมายของสัญญะว่า เป็นสิ่งที่สัมผัสได้ด้วยอายตนะ (ประสาทสัมผัสทั้ง 5) และเป็นสิ่งที่คนกลุ่มหนึ่งมีการตกลงใช้สิ่งนั้นเป็นเครื่องหมาย (mark) ถึงอีกสิ่งหนึ่งที่ไม่ได้ปรากฏในสัญญะนั้น เกี่ยวกับโครงสร้างภายในของสัญญลักษณ์ Saussure ได้แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ตัวหมาย (Signifier) กับตัว หมายถึง (Signified) ตัวหมาย คือ สิ่งที่ปรากฏให้เห็นเป็นเครื่องหมาย เช่น เมื่อเราเขียนคำว่า “ม้า” โดยมุ่งเน้นที่จะให้หมายถึงตัวม้าจริง ๆ ตัวอักษรคำว่า “ม้า” ถือเป็นตัวหมาย กระบวนการทั้งหมดนี้เราเรียกว่า กระบวนการสร้างความหมาย (Signification) การศึกษาในเชิงสัญญวิทยาให้ความสำคัญอย่างมากกับการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวหมายกับตัว หมายถึง เพื่อดูความหมายที่ถูกสร้างขึ้นและถูกถ่ายทอดออกมาอย่างไร ในการสื่อสารของคนเรานั้นจะมีความสัมพันธ์ระหว่างตัวหมายกับตัว หมายถึงตลอดเวลาการวิเคราะห์ทางสัญญวิทยานั้นเราจะไม่คำนึงถึงเนื้อหาเพราะเนื้อหาไม่ได้สร้างความหมายของตัวบทแต่ความสัมพันธ์ของตัวหมายและตัวหมายถึงต่างหาก ถึงจะเป็นตัวสร้างความหมาย (ศิริชัย ศิริกาชะ และ กาญจนา แก้วเทพ, 2531)

2.1.2 ความหมายของระดับการตีความ

Saussure (1974) ได้แยกแยะประเภทและระดับของความหมายที่บรรจุอยู่ในสัญญะออกเป็น 2 ประเภท

2.1.2.1 การตีความหมายโดยตรงหรือโดยนัยตรง (Denotation)

เป็นการสร้างความหมายในขั้นที่ 1 มีลักษณะที่เกี่ยวข้องโยงกับลักษณะความเป็นจริงตามธรรมชาติ เป็นการอธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวให้ความหมาย (Signifier) กับตัวที่ถูกให้ความหมาย (Signified) ภายในสัญญลักษณ์หนึ่ง ๆ ที่ถูกถ่ายทอด หรือหมายความว่าไปถึงวัตถุหรือความจริงภายนอกตามสภาพที่เห็นอย่างหนึ่ง ซึ่งในลักษณะเช่นนี้ Barthes เรียกว่า เป็นระบบการตีความตามความหมายโดยตรง หรือการตีความหมายที่ปรากฏเด่นชัดของสัญญลักษณ์ เช่น คำว่า “สุรา” มีความหมายว่าเป็นเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ชนิดหนึ่ง จึงเป็นความหมายของการใช้ภาษา เพื่อให้ความหมายกับสิ่งที่มันกล่าวถึง

2.1.2.2 การตีความหมายโดยนัยแฝง (Connotation)

เป็นความหมายในขั้นที่ 2 ลักษณะการถ่ายทอดที่ใช้การอธิบายลักษณะความสัมพันธ์กับเหตุการณ์ที่สัญญลักษณ์ มีการปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นกับอารมณ์ความรู้สึก ค่านิยม และวัฒนธรรมของผู้รับสาร ความหมายในขั้นที่ 2 นี้เกิดจากการตีความโดยอ้อม และเมื่อผู้ที่ตีความได้รับอิทธิพลจากผู้ส่งสาร ไปพร้อม ๆ กับการได้รับจากวัตถุวิสัยหรือสัญญะ เช่น “นาฬิกา โรเล็กซ์” มิใช่มีความหมายว่าเป็นเครื่องมือบอกเวลา หากแต่ว่ามันได้กลายเป็นตัวหมายถึงในอีกระดับหนึ่ง ใน

ฐานะที่เป็นตัวแทนที่แสดงฐานะของคนที่เราพบ เป็นต้น ดังนั้น ความหมายในขั้นนี้จึงเป็นการให้ความหมายแก่สิ่งหนึ่ง นอกเหนือไปจากสิ่งที่มันเป็นอยู่

2.1.3 รหัสและโครงสร้างความสัมพันธ์ของตัวหมายและตัวหมายถึง

เนื่องจากสัญญาณ (Sign) หนึ่ง ๆ จะมีองค์ประกอบ 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นตัวหมาย (Signifier) และตัวหมายถึง (Signified) นอกจากระดับของความหมายทั้ง 2 ชั้นนี้แล้ว ยังมีหน่วยสำคัญ (Category) ที่เกี่ยวกับสัญญาณวิทยา คือ ความสัมพันธ์ระหว่างตัวหมายและตัวหมายถึงที่เป็นตัวสร้างความหมาย

วิถีการใช้ชีวิตของเราทุกวันนี้ล้วนถูกควบคุม หรือกำกับอยู่ด้วยรหัสต่าง ๆ ตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นการพูด การยิ้ม การพยักหน้า การกิน การนอน ฯลฯ หากทว่าเราต่างก็มีสภาพเหมือนปลาที่อยู่ในน้ำจึงมองไม่เห็นน้ำ เช่นเดียวกับที่เราจมอยู่ในรหัสจึงมองไม่เห็นรหัส (กาญจนา แก้วเทพ, 2541)

Berger (1982) กล่าวว่า รหัสเป็นแบบแผนขั้นสูงที่ซับซ้อนของความสัมพันธ์ของสัญญาณแบบต่าง ๆ (Highly complex pattern of association of sign) หรือพูดง่าย ๆ ว่าจะนำสัญญาณย่อย ๆ ต่าง ๆ มาสร้างความสัมพันธ์กันอย่างไร แบบแผนนี้จะทำหน้าที่เป็นโครงสร้างที่อยู่ในหัวสมองของเรา และจะทำงานในการรับรู้ และตีความเมื่อเราเปิดรับสัญญาณต่าง ๆ เช่น เวลาที่เรานั่งดูการเล่นไฟที่เราไม่รู้กฎกติกามาก่อน แต่หลังจากที่ได้นั่งดูหน่วยย่อย ๆ ของการเล่นไฟ เช่น การแจกไฟ การทิ้งไฟ ฯลฯ จากการนั่งดู 2 – 3 รอบ เราก็จะเริ่มจับกฎเกณฑ์ของการเล่นไฟนั้นได้ กฎกติกาที่ว่าก็คือ “รหัส” (อ้างถึงใน กาญจนา แก้วเทพ, 2541)

สำหรับแนวคิดเรื่องสัญญาณวิทยานี้ผู้วิจัยจะใช้เป็นกรอบในการทำความเข้าใจเรื่องผลกระทบด้านการรับรู้ในด้านการตีความหมายทั้งในตรงและในแฝงเพื่อเป็นแนวทางในการค้นหาว่าผู้ชมสามารถระลึกถึงและจดจำพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ในด้านใดมากที่สุด

2.2 แนวคิดเรื่องศิลปะการสื่อสารทางภาพยนตร์ (Film Art)

เฟรม (Frame) คือ ภาพ 1 ภาพของชุดภาพนิ่งจำนวนมากที่บันทึกลงบนฟิล์มภาพยนตร์ เวลาดูภาพยนตร์นั้น เฟรมแต่ละเฟรมจะถูกฉายไปที่จอด้วยอัตราความเร็ว 16 ภาพต่อวินาทีหรือมากกว่านั้น ทำให้สร้างภาพลวงตาให้เห็นเป็นภาพการเคลื่อนไหวได้ด้วยปรากฏการณ์ที่เรียกว่า “การเห็นภาพติดตา” (Persistence of vision)

ช็อต (Shot) เป็นหน่วยเล็กที่สุดของภาพยนตร์ที่สามารถจะเข้าใจได้ และเป็นหน่วยที่มีความสำคัญหน่วยหนึ่ง ตามปกติ ช็อตจะเป็นช่วงความยาวของฟิล์มที่ถูกบันทึกไว้ในแต่ละครั้งที่ยังกดปุ่มถ่ายที่กล้องอยู่ ดังนั้นแต่ละช็อตจะมีความยาวแตกต่างกันไป

ซีน (Scene) คือ ช็อตตั้งแต่ 1 ช็อตขึ้นไป ซึ่งสามารถสื่อความหมายได้ โดยซีน หนึ่ง ๆ มักจะเกิดขึ้นในเวลาต่อเนื่องกัน ในฉากเดียวกัน รวมทั้งประกอบด้วยตัวละครชุดเดียวกัน

ซีเควนซ์ (Sequence) คือ การเชื่อมเอาซีนต่าง ๆ เข้าด้วยกันด้วยเงื่อนไทม์ทางอารมณ์และการเล่าเรื่อง
ช่องทางการสื่อสารด้านภาพ (Visual Channel), ภาพที่ปรากฏให้เห็นโดยไม่ต้องใช้เทคนิคทางภาพยนตร์ (nature of image)

ฉาก (Setting) โดยพื้นฐาน ฉาก คือที่ที่เหตุการณ์ในภาพยนตร์เกิดขึ้นและดำเนินไป และเป็นพื้นที่ที่บรรจุตัวละครเอาไว้ ฉากสามารถบอกถึงแนวหรือลักษณะของภาพยนตร์ (genre) แต่ละประเภทได้ นอกจากนี้ฉากก็ยังใช้เพื่อสื่อความหมายเฉพาะที่ผู้กำกับต้องการได้ด้วย

อุปกรณ์ประกอบฉาก (Props) เป็นสิ่งที่ใช้ในการถ่ายทอดความหมายในภาพยนตร์อย่างหนึ่งคล้ายกับฉาก โดยอุปกรณ์ประกอบฉากสามารถทำหน้าที่ในการบอกถึงแนวของภาพยนตร์ได้เช่นเดียวกัน นอกจากนี้ ในฉากที่ประกอบด้วยอุปกรณ์มากมายนั้น ผู้กำกับอาจเน้นอุปกรณ์ประกอบฉากบางอย่างให้โดดเด่น (เช่น การใช้ภาพพระยะใกล้) เพื่อบอกให้รู้ว่าสิ่งนั้น มีความหมายสำคัญและสัมพันธ์กับเรื่อง

เสื้อผ้า (Costume) เสื้อผ้าเป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับตัวละคร โดยเสื้อผ้าสามารถบอกถึงสถานภาพ ความคิด ทัศนคติของตัวละคร รวมทั้งมักใช้สื่อถึงเวลาที่เปลี่ยนไป นอกจากนี้ ในภาพยนตร์บางเรื่องก็ใช้การใช้เสื้อผ้าที่ไม่สอดคล้องเพื่อสร้างความหมายบางอย่าง เช่น ความน่าขบขัน ความไม่น่าไว้วางใจ เป็นต้น และเช่นเดียวกับฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก เสื้อผ้าเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สามารถบอกถึงแนวของภาพยนตร์ได้

การแสดงและปรากฏตัวของละคร นักแสดงไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ ถือว่าอยู่ในฐานะวัตถุที่ถูกจ้องมองโดยกล้อง (an object for the cameras' gaze) การแสดงและการปรากฏตัวถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของภาพยนตร์ที่สามารถถ่ายทอดความหมายโดยผ่านรหัสมากมาย เช่น การแสดงออกทางสีหน้า ภาษาท่าทาง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของคนเราอยู่แล้ว โดยรหัสเหล่านี้มักขึ้นอยู่กับวัฒนธรรมที่แตกต่างกันไป นอกจากนี้ การปรากฏตัวของนักแสดงบางคน ก็สามารถก่อให้เกิดความหมายพิเศษสำหรับภาพยนตร์ได้ด้วย เช่น นักแสดงที่มีความเป็นดารา (star) หรือนักแสดง ที่แสดงบทบาทหนึ่งบ่อย ๆ จนเรียกว่า เป็นบทบาทประจำตัว

ภาพที่ปรากฏให้เห็นโดยผ่านเทคนิคทางภาพยนตร์ (treatment of image) การถ่ายทำภาพยนตร์

ขนาดภาพ (shot size) เป็นการพิจารณาในแง่ระยะทางที่กล้องห่างจากวัตถุที่ถ่ายว่ามากน้อยแค่ไหน เพราะผู้สร้างภาพยนตร์ย่อมใช้เหตุผลในการเลือกใช้ขนาดภาพแต่ละขนาด เช่น ภาพ extreme long shot (ELS.) เป็นภาพที่ถ่ายจากระยะทางไกลมาก การใช้ภาพขนาดนี้ อาจต้องการสื่อให้เกิดระยะห่างระหว่างคนดูกับสิ่งที่อยู่ในภาพ หรือต้องการนำเสนอภาพที่มีลักษณะของความกว้างในเนื้อที่ให้กับคนดู โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาพยนตร์แนวตะวันตก (Western film) มักนิยมใช้ภาพขนาดนี้ เพื่อให้สิ่งที่ปรากฏอยู่ในภาพนั้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของสิ่งแวดล้อม ภาพ long shot (LS.) ก็ภาพที่ถ่ายบุคคลก็คือภาพที่เห็นบุคคลเต็มตัว ขนาดภาพระดับนี้มักไม่ได้เน้นที่อารมณ์ของผู้แสดงมากนัก แต่อาจจะเน้นไปที่สภาพการณ์โดยรอบ หรือการแต่งกาย สถานภาพอื่น ๆ ของตัวละคร ภาพ close-up (CU.) คือ การถ่ายภาพที่กล้องอยู่ใกล้วัตถุมาก อาจเห็นเพียงบางส่วนของร่างกาย ขนาดภาพเช่นนี้มักเป็นขนาดภาพที่ต้องการเน้นให้เห็นอารมณ์ของตัวละครเป็นหลัก หรือภาพขนาดใกล้มาก extreme close up เพื่อต้องการเน้นให้เห็นถึงวัตถุนั้น ๆ อย่างชัดเจน เป็นต้น นอกจากนั้น ยังอาจจะพิจารณาขนาดภาพจากสิ่งที่อยู่ในภาพก็ได้ เช่น ภาพ two-shot คือ ภาพที่บรรจุตัวละคร 2 ตัวไว้ โดยขนาดภาพแต่ละขนาดจะมีผลต่อจิตวิทยาของผู้ชม และใช้ในการสื่อความหมายที่แตกต่างกันไป

มุมมองภาพ (angle) เป็นการพิจารณาในแง่ตำแหน่งของกล้องที่สัมพันธ์กับวัตถุที่ถ่าย เช่น ภาพมุมสูง (high angle) ภาพมุมต่ำ (low angle) ภาพระดับสายตา (eye-level shot) มุมมองภาพเป็นเครื่องมือในการแสดงถึงความคิดเห็นของผู้กำกับต่อตัวละครหรือวัตถุที่ถูกถ่าย เปรียบเสมือนคำคุณศัพท์ของคนเขียนหนังสือที่ใช้ เพื่อแสดงความรู้สึกในทางใดทางหนึ่ง เนื่องจากภาพที่ปรากฏในภาพยนตร์นั้น เปรียบเสมือนการเห็นจากตาของคนดู ดังนั้น ในความหมายโดยทั่วไปแล้ว มุมมองภาพจึงมีผลในลักษณะเชิงจิตวิทยาที่คนดูมีต่อตัวละครหรือวัตถุที่ถ่ายด้วย เช่น การใช้มุมสูงนั้น ทำให้คนดูรู้สึกว่าตนเองอยู่เหนือกว่าตัวละคร และทำให้สิ่งที่ปรากฏอยู่ในภาพนั้นมีขนาดเล็กกว่าที่มันเป็น จึงทำให้เกิดความรู้สึกต่อสิ่งนั้นว่า มีความต้อยต่ำ น่าสงสาร หรือการใช้มุมต่ำ ซึ่งจะมีผลทำให้ตัววัตถุนั้นมีขนาดที่ใหญ่กว่าที่มันเป็น และคนดูอยู่ในตำแหน่งที่ต่ำกว่า จึงให้ผลต่อความรู้สึกว่า สิ่ง ๆ นั้นมีอำนาจเหนือกว่า เป็นต้น นอกจากนั้น ยังอาจแบ่งมุมกล้องออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ มุมเฝ้ามอง (objective camera angle) ซึ่งก็คือ มุมทั่ว ๆ ไปที่ใช้ในภาพยนตร์ส่วนใหญ่ กับมุมแทนสายตา ซึ่งมีลักษณะเป็นมุมมองของตัวละคร เป็นสิ่งที่ตัวละครนั้น ๆ เห็น เป็นการเสนอความจริงในด้านเดียว คือ ด้านของตัวละครนั้น ซึ่งการใช้มุมมองเช่นนี้นั้นจะต้องถูกจำกัดในซีน หรือซีเควนซ์ที่มีความพิเศษอย่างไรก็ตามบางครั้ง การใช้มุมกล้องอาจไม่ได้ใช้เพื่อการสื่อเชิงสัญลักษณ์หรือภาพลักษณ์ใด ๆ แต่เป็นการใช้เพื่อความต่อเนื่องและสอดคล้องของเรื่อง อาทิ

เมื่อตัวละครมองจากหน้าต่างห้องพักไปยังเบื้องล่างจึงต้องใช้มุมสูง เป็นต้น โดยมีได้หมายความว่า ต้องการสื่อให้เห็นว่าตัวละครนั้นมีพลังอำนาจก็ได้

เลนส์ (lense) เป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งที่สามารถใช้สื่อความหมายการใช้เลนส์ที่แตกต่างกัน จะมีผลให้ได้ภาพที่ต่างกันออกไป โดยเลนส์สามารถบิดเบือนภาพให้แตกต่างไปจากที่ตามนุษย์มอง เช่น การใช้เลนส์เทเลโฟโต้ (telephoto lense) เพื่อเลือกโฟกัสวัตถุบางอย่างในภาพ การใช้เลนส์ตาปลา (fish-eye lense) เพื่อให้ภาพบิดเบี้ยว เป็นต้น

การเคลื่อนไหวของกล้อง (camera movement) ถือเป็นการเปลี่ยนแปลงมุมมองกล้อง และเปลี่ยนขนาดภาพวิธีหนึ่ง ซึ่งไม่ต้องใช้วิธีการวางมุมกล้อง เพื่อบันทึกภาพไว้ทีละช็อตแล้วนำมาตัดต่อเข้าด้วยกันในภาพหลัง แต่การเคลื่อนกล้องจะเป็นการเสนอภาพที่มีขนาดภาพแตกต่างกันได้อย่างต่อเนื่อง สามารถบันทึกภาพเป็นช็อตยาว โดยไม่ต้องใช้การตัดต่อเข้ามาช่วย การเปลี่ยนแปลงภาพจึงเป็นไปอย่างต่อเนื่อง การเคลื่อนไหวของกล้องสามารถทำได้หลายลักษณะ เช่น การแพน (panning) คือ การเคลื่อนกล้องไปในแนวนอน โดยตั้งกล้องอยู่ที่การทิลต์ (tilting) เป็นการเคลื่อนกล้องในแนวตั้งหรือแนวตั้ง การแทรค (tracking) เป็นการเคลื่อนกล้องจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่ง

การจัดองค์ประกอบภาพ (mise-en-scene) คำว่า mise-en-scene เป็นภาษาฝรั่งเศส แปลว่า การจัดวางไว้บนเวที (placing on stage) ในทางการละคร หมายถึง การจัดวางรายละเอียดทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นตำแหน่งของนักแสดง ฉาก รวมทั้งแสงสี เอาไว้ภายในพื้นที่แสดง เพื่อผลในการสื่อความหมาย สำหรับภาพยนตร์ การจัดองค์ประกอบภาพมีรายละเอียดมากมาย เช่น การจัดวางตัวละครหรือวัตถุในเฟรมภาพ การใช้เส้นหรือรูปร่างเพื่อสื่อความหมาย การกำหนดทิศทางการหันหน้าของตัวละคร

แสง (lighting) ในงานศิลปะความสว่าง (lights) และความมืด (darks) ถูกใช้สื่อความหมายในเชิงสัญลักษณ์อย่างสม่ำเสมอ สำหรับนักศึกษาก็เช่นเดียวกัน โดยต้องพิจารณาในแง่ลักษณะของแสง และทิศทางของแสงที่ปรากฏในภาพยนตร์

สี (colour) เป็นองค์ประกอบที่ทำงานในระดับจิตใต้สำนึก โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการชักจูงอารมณ์ (emotional) และแต่งแต้มบรรยากาศ (atmospheric) มากกว่าจะใช้เพื่อบอกความคิดหรือสื่อความหมายในเชิงสัญลักษณ์ เพื่อการตีความ นักจิตวิทยาพบว่า คนส่วนใหญ่มักพยายามตีความเส้นสายขององค์ประกอบภาพในเชิงรุก (active) แต่กลับยอมรับสิ่งที่ปรากฏให้เห็นในเชิงรับ (passive) ในการค้นหาความหมายของสีที่ปรากฏในภาพยนตร์ จำเป็นต้องนำไปพิจารณาร่วมกับองค์ประกอบอื่น ๆ มากกว่าจะเป็นการตีความจากการใช้สีนั้น ๆ เพียงลำพัง

การตัดต่อ (editing) Bernard F. Dick (1978) ให้ความหมายการตัดต่อว่า คือ การนำเอาแต่ละช็อตมาเชื่อมต่อกัน และตัดเอาส่วนของเวลาและพื้นที่ที่ไม่สำคัญในภาพยนตร์ออกไป หรือเป็นการเลือกและเรียงช็อตเข้าไว้ด้วยกันตามลำดับการเล่าเรื่องเพื่อช่วยเอื้อในเรื่องของอารมณ์ของแต่ละฉากในภาพยนตร์ทั้งเรื่อง การตัดต่อยังช่วยเสริมจังหวะของภาพยนตร์ ช่วยอธิบายสัญลักษณ์ต่าง ๆ หรืออย่างน้อยก็ช่วยให้คนทำภาพยนตร์บรรลุวัตถุประสงค์ในการเล่าเรื่องเทคนิคในการตัดต่อสามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ การเปลี่ยนช็อตทันทีโดยการตัดชน (cut) และการเปลี่ยนช็อตอย่างค่อยเป็นค่อยไป โดยเทคนิคหลัก ๆ ที่ใช้คือ ภาพจาง (fade) ภาพจางซ้อน (dissolve) และภาพกวาด (wipe) ซึ่งจะให้ความรู้สึกต่าง ๆ กัน เช่น การตัดชนสามารถสื่อสารถึงอารมณ์ที่ตื่นเต้น เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน การใช้ภาพจางซ้อนมักใช้กับการเปลี่ยนผ่านเวลา หรือการเชื่อมฉาก เหตุการณ์ที่สวยงามและอารมณ์ที่นุ่มนวล เป็นต้น โดยสามารถแบ่งประเภทการตัดต่อออกเป็น 2 ลักษณะ คือ การตัดต่อแบบต่อเนื่อง (continuity cutting) เป็นแบบที่ใช้ในภาพยนตร์ส่วนใหญ่ เป็นการตัดต่อที่คำนึงถึงความสัมพันธ์ระหว่างช็อตต่อช็อตในแง่ของการแสดง ตำแหน่ง ทิศทางการมอง การเคลื่อนไหวของวัตถุในภาพ องค์ประกอบภาพ เวลา พื้นที่ ฯลฯ และการตัดต่อแบบเรียบเรื่อง (compilation cutting) คือ การตัดต่อที่ไม่อาศัยความต่อเนื่องของแอ็คชั่น หรือเหตุการณ์ ได้แก่ หนึ่งประเภทข่าว สารคดี ภาพและช็อตต่าง ๆ ถูกนำมาเรียงร้อยเข้าด้วยกัน โดยใช้คำบรรยายในการสร้างความต่อเนื่องประกอบกับเสียงดนตรี หรือเสียงประกอบ

องค์ประกอบ

แม้ว่าภาพจะมีความสำคัญในการสร้างความหมายในภาพยนตร์ แต่ในบางครั้งภาพเพียงอย่างเดียว ก็ไม่สามารถทำให้ผู้ชมเข้าใจอะไรได้ทั้งหมด ต้องอาศัยเสียงในการช่วยเสริมอารมณ์ และให้ข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ นอกจากจะช่วยในการสื่อความหมายแล้ว เสียงยังสามารถทำหน้าที่สร้างมิติที่ 3 ให้กับภาพยนตร์ได้ อาทิ การสร้างความรู้สึกใกล้-ไกล โดยใช้ระดับความดังของเสียง เป็นต้น

เสียงที่ใช้สื่อความหมายในภาพยนตร์มี 3 ประเภท ได้แก่

เสียงพูด ในที่นี้รวมถึงลักษณะการใช้เสียงพูด ไม่ว่าจะเป็นการพูดแบบเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ ลีลาและท่วงทำนองของเสียงพูด ซึ่งมีผลต่อการสื่อความหมาย และสร้างความรู้สึกร่วมให้กับผู้ชมทั้งสิ้นประกอบด้วย เสียงสนทนา (dialogue) เป็นเสียงที่ได้ยินพร้อมกับการเห็นริมฝีปากขยับ ซึ่งเป็นวิธีการสื่อสารที่มนุษย์ใช้อยู่ในชีวิตประจำวันอยู่แล้ว และเสียงบรรยาย (narration / commentary) ถ้าเป็นเสียงบรรยายโดยไม่ปรากฏตัวผู้พูด เรียกว่า commentary แต่ถ้าเป็น

เสียงบรรยายที่ได้ยินมาจากตัวแสดงในภาพยนตร์เอง หรือใครสักคนที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ในเรื่อง เรียกว่า narration

เสียงประกอบ (sound effects) คือ เสียงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในภาพยนตร์ ซึ่งมีส่วนเสริมให้คนดูเชื่อในสิ่งที่เห็นบนจอ และสร้างอารมณ์ให้คนดูคล้อยตาม หรือบางครั้งก็ใช้โยนจากต่าง ๆ ในภาพยนตร์เข้าด้วยกัน แบ่งออกเป็น เสียงประกอบที่อยู่ในฉาก (local sound) เสียงประกอบที่อยู่นอกฉาก (background sound / ambient sound) และเสียงประกอบที่สร้างขึ้น (artificial sound)

เสียงดนตรี (music) มักใช้เป็นเครื่องเร้าอารมณ์ ขณะเดียวกันก็สามารถใช้เป็นตัวเล่าเรื่องได้เช่นกัน เช่น อาจใช้บอกถึงฉาก วันเวลา บุคลิก หรือรสนิยมของตัวละคร เสียงดนตรีเป็นส่วนประกอบที่มีบทบาทด้านความรู้สึกของผู้ชมมาก มีหน้าที่ทั้งเสริมอารมณ์ ความรู้สึก (component) หรืออาจจะใช้สร้างความขัดแย้งทางอารมณ์ (contrast) เพื่อให้ความหมายและความรู้สึกที่อยู่ในเรื่องราวชัดเจนมากขึ้น

นอกจากนั้น การบันทึกเสียงในขณะที่ถ่ายทำภาพยนตร์ก็นับว่าเป็นส่วนสำคัญอีกประการหนึ่งของการสื่อสารด้วยเสียงในภาพยนตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการสร้างภาพยนตร์ระบบ sound on film ด้วยแล้ว จะต้องมีความระมัดระวังในเรื่องของการบันทึกเสียงขณะถ่ายทำเป็นอย่างมาก ตั้งแต่การเลือกอุปกรณ์ในการบันทึกเรื่อง ชนิดของไมโครโฟน การจัดวางตำแหน่งของไมโครโฟน การเลือกระบบบันทึกเสียงสำหรับภาพยนตร์ ฯลฯ ล้วนแล้วแต่มีความหมายที่สำคัญยิ่ง

สำหรับแนวคิดเรื่องศิลปะการสื่อสารทางภาพยนตร์ ผู้วิจัยจะใช้เป็นกรอบในการทำความเข้าใจผลกระทบด้านการรับรู้ของผู้ชมในด้านการเล่าเรื่องโดยผ่านฉาก การแสดงประกอบ การปรากฏตัวของตัวแสดง ขนาดภาพ แสง เสียงพูดและเสียงดนตรีในภาพยนตร์ เพื่อเป็นแนวทางในการค้นหาว่าผู้ชมสามารถระลึกถึงและจดจำพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ในด้านใดมากที่สุด

2.3 ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ

ทัศนคติ (Attitude) หมายถึง ผลรวมของกระบวนการที่ก่อให้เกิดสภาพการจูงใจ อารมณ์ การยอมรับ และการรับรู้ (Cognitive) ซึ่งกระบวนการเหล่านี้ เป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์ของบุคคล (Kretch & Crutchfield, 1984 : 152 อ้างถึงใน พิชัย นิรมานสกุล, 2539)

Cyrus Maysbark และ E. Richardson ให้ความหมายว่า ทัศนคติเป็นระดับความรู้สึกที่เกี่ยวข้องกับภาวะจิตใจของบุคคลที่มีต่อวัตถุ เป็นศักยภาพของพฤติกรรม หรือส่วนที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมทางบวกหรือทางลบต่อสถานการณ์ บุคคล หรือวัตถุ ทัศนคติเป็นแรงที่มีอยู่ภายใน วัตถุได้จากปฏิกิริยาต่อตัวกระตุ้น ทัศนคติเป็นสิ่งที่เกิดจากจิตใจที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ และจะ

แสดงออกทางกาย (จารุณี บุญนิพัทธ์, 2539 : 23) ทักษะคติของผู้บริโภค (Consumer Attitudes) เป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งต่อการตลาด เพราะทักษะคติจะมีผลโดยตรงต่อการตัดสินใจเลือกซื้อสินค้า และในทางกลับกันประสบการณ์จากการใช้สินค้าดังกล่าวก็จะมีผลต่อทักษะคติของผู้บริโภคเช่นกัน

ถ้าจะกล่าวอย่างกว้าง ๆ คือ การตัดสินใจเลือกซื้อสินค้านั้นมีพื้นฐานมาจากทักษะคติของแต่ละคนในขณะที่ทำการซื้อ และขณะเดียวกันทักษะคติต่าง ๆ ก็อาจจะก่อตัวหรือเกิดขึ้นในขณะนั้นด้วยก็ได้

ทักษะคติ (Attitudes) ดังกล่าวจะเป็นลักษณะของแนวโน้มตามปกติของตัวบุคคลในการที่จะชอบหรือเกลียดสิ่งของ บุคคล และปรากฏการณ์ต่าง ๆ กล่าวคือ ทักษะคติจะเป็นลักษณะของระบบซึ่งแนวโน้มที่จะประเมินสิ่งใดสิ่งหนึ่งเสมอ (A system of evaluative orientation) และสำหรับแต่ละคนทักษะคติของแต่ละคนก็คือ โลกความเป็นจริงของเขานั้นเองการที่จะเกิดทักษะคติในตัวผู้บริโภคได้นั้น จะต้องมีการบวนการในการสร้างทักษะคติอันมีองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ (William Wilkie, 1994 : 280 อ้างถึงใน พิชัย นิรมานสกุล, 2539) ดังนี้

1. ความรู้ (Cognitive) หมายถึง ความเชื่อของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ โดยที่ส่วนประกอบส่วนแรก ซึ่งก็คือความรู้และการรับรู้ที่ได้รับจากประสบการณ์โดยตรง ทักษะคติ และข้อมูลที่เกี่ยวข้องจากหลายแหล่งข้อมูล ความรู้และผลกระทบบจากการรับรู้ จะกำหนดความเชื่อถือ (Beliefs) ซึ่งหมายถึงสภาพด้านจิตใจ ซึ่งสะท้อนความรู้เฉพาะอย่างของบุคคล และมีการประเมินเกี่ยวกับความคิด หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งก็คือการที่ผู้บริโภคมีทักษะคติต่อสิ่งหนึ่ง หรือพฤติกรรมเฉพาะอย่างจะนำไปสู่ผลลัพธ์เฉพาะอย่าง

2. ความรู้สึก (Affective) หมายถึง ความรู้สึกที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ เป็นส่วนประกอบทางด้านทักษะคติซึ่งสะท้อนถึงอารมณ์ หรือความรู้สึก ของผู้บริโภคที่มีต่อความคิดหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ส่วนของอารมณ์และความรู้สึกเป็นส่วนที่ใช้ในการประเมินทักษะคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ว่ามีความพึงพอใจ หรือไม่พึงพอใจ ดีหรือเลว เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย สภาพที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ ได้แก่ ความสุข ความเศร้า ความอาย ความรังเกียจ ความกังวล ความประหลาดใจ เป็นต้น

3. การกระทำ (Conative) หมายถึง แนวโน้มที่คาดว่าจะเกิดขึ้นของพฤติกรรมที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ เป็นแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมของผู้บริโภคด้วยวิธีใด วิธีหนึ่ง ต่อทักษะคติที่มีต่อสิ่งหนึ่ง หรืออาจหมายถึงความตั้งใจที่จะซื้อผลิตภัณฑ์ หรือพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งองค์ประกอบในการเกิดทักษะคติทั้ง 3 ประการนี้ ไม่เป็นอิสระต่อกันและกันอย่างสิ้นเชิง กล่าวคือ ทั้งการรับรู้ ความรู้สึก และการกระทำ ต่างก็มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันปัจจัยอย่างหนึ่งเป็นเหตุให้เกิดปัจจัยอีกอย่างหนึ่งตามกันมา การรับรู้ถือเป็นกระบวนการแรกให้เกิดความรู้สึกและเมื่อความรู้สึกแล้ว ปัจจัย

ที่ตามมาก็คือจะต้องการตอบสนองความรู้สึกนั้นไปในทิศทางใดความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของผู้บริโภคที่มีต่อโฆษณาและตราสินค้ารวมทั้งความตั้งใจที่จะซื้อ

การวิจัยทางด้านโฆษณาและทางการตลาด ได้พิจารณาถึงทัศนคติของผู้บริโภคที่มีต่อโฆษณาว่าจะมีอิทธิพลต่อตราสินค้าและความตั้งใจซื้อ ดังงานวิจัยของ Mackenzie, Lutz และ Beich (1986) ได้นำตัวแปร 4 ตัวได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับสินค้า ทัศนคติของผู้บริโภคที่มีต่อโฆษณา ทัศนคติของผู้บริโภคที่มีต่อตราสินค้า และความตั้งใจที่จะซื้อมาหาความสัมพันธ์กัน พบว่า ทัศนคติของผู้บริโภคที่มีต่อโฆษณามีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับสินค้า และทัศนคติของผู้บริโภคที่มีต่อตราสินค้าแต่ยังไม่สามารถยอมรับได้อย่างมีนัยสำคัญว่าเมื่อผู้บริโภคมีความรู้เกี่ยวกับตัวสินค้าแล้วจะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อตราสินค้าหรือเมื่อมีความรู้มากเกี่ยวกับตัวสินค้าแล้วจะมีทัศนคติที่ดีต่อตราสินค้า

Mitchell (1986) พบว่า ทัศนคติของผู้บริโภคที่มีต่อโฆษณา เกิดจากตัวโฆษณาทั้งหมด ไม่ใช่เฉพาะแต่ภาพโฆษณาเท่านั้น เพราะว่าผู้บริโภคใช้ปัจจัยหลายอย่างเช่นคุณภาพของการนำเสนอในงานโฆษณา เป็นตัวประเมินโฆษณาและตราสินค้า อีกทั้งปัจจัยในเรื่องความรู้เกี่ยวกับตัวสินค้าและทัศนคติของผู้บริโภคที่มีต่อโฆษณา มีอิทธิพลต่อทัศนคติของผู้บริโภคที่มีต่อตราสินค้า และยังสามารถคาดหวังผลจากความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของผู้บริโภคที่มีต่อโฆษณาและทัศนคติของผู้บริโภคที่มีต่อตราสินค้าได้อย่างถูกต้อง คือถ้าผู้บริโภคมีทัศนคติที่ดีต่อโฆษณา ก็มักจะมีทัศนคติที่ดีต่อตราสินค้า แต่หากพบว่าผู้บริโภคมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อโฆษณา ก็มักจะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อตราสินค้าเช่นกัน Gardner (1985) กล่าวว่า ความต้องการที่จะประเมินตราสินค้า เป็นการส่งเสริมความสำคัญของบทบาททัศนคติของผู้บริโภคที่มีต่อโฆษณา เพื่อมุ่งไปสู่ความตั้งใจซื้อ แต่ก็ขึ้นอยู่กับอดีตของผู้บริโภคที่มีต่อสินค้านั้น (อ้างถึงใน มนกานต์ หงส์กราย, 2539 : 29-30)

สำหรับแนวคิดเรื่องทัศนคติผู้วิจัยจะใช้เป็นกรอบในการทำความเข้าใจเรื่องผลกระทบด้านพฤติกรรมโดยแบ่งเป็นพฤติกรรมเชิงบวกและเชิงลบต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้ชมเพื่อเป็นแนวทางในการค้นหาว่าพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ทำให้ผู้บริโภคในฐานะผู้ชมหรือผู้รับสารมีการตอบสนองอย่างไรในด้านพฤติกรรมการซื้อและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

2.4 ปัจจัยด้านแหล่งข่าวสาร

George E Betch and Michael A Betch นิยามไว้ว่า แหล่งข่าวสาร (Source) หมายถึง บุคคลที่เกี่ยวข้องในการติดต่อสื่อสารด้านข่าวสารทั้งการตลาดทางตรงและอ้อมแหล่งข่าวสาร (Source) หรือผู้ส่งข่าวสาร (Sender) หมายถึง บุคคลที่เกี่ยวข้องในการติดต่อสื่อสารด้านข่าวสาร

การตลาดทั้งทางตรงและทางอ้อม ผู้ส่งข่าวสารผ่านสื่ออาจจะเป็น (1) ผู้แสดง (Actor) (2) การใช้บุคคลรับรอง (Endorsement) ในกรณีนี้ไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ใช้สินค้า (3) การใช้บุคคลที่ใช้สินค้ารับรอง (Testimonial) (4) ผู้เชี่ยวชาญ (Expert) (5) ผู้มีชื่อเสียง (Celebrity) (6) บุคคลทั่วไป (Common man) (7) พิธีกร (Spokesman)

ลักษณะแหล่งข่าวสาร (Source characteristics) ผู้ส่งข่าวสารจะต้องสรรหาคัดเลือก และฝึกอบรมผู้ส่งข่าวสารเพื่อเสนอขายผลิตภัณฑ์ เพราะฉะนั้นลักษณะของผู้ส่งข่าวสารถือว่ามีประสิทธิภาพต่อยอดขาย และข่าวสารการโฆษณา วิธีการคัดเลือกผู้ส่งข่าวสารต้องคำนึงถึงคุณสมบัติหรือลักษณะซึ่งมีอิทธิพลในการจูงใจให้ตั้งใจฟังข่าวสารสูง อาจเป็นผู้ที่มีความรู้และมีคุณสมบัติเหมาะสมในสาขาหนึ่งซึ่งเป็นที่รู้จัก ลักษณะน่าสนใจ สามารถจูงใจ กลุ่มผู้รับข่าวสารและมีคุณสมบัติเหมาะสมในการจูงใจกลุ่ม ผู้รับข่าวสารซึ่งอาจจะเป็นในรูปการให้รางวัลหรือการลงโทษ ผู้รับข่าวสาร

คุณสมบัติแหล่งข่าวสาร เกี่ยวข้องกับขั้นตอนทางจิตวิทยาที่แตกต่างกัน แหล่งข่าวสารจะมีอิทธิพลต่อทัศนคติหรือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่มีต่อข่าวสาร

ตารางที่ 2.1 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคุณสมบัติของแหล่งข่าวสารแลกระบวนการทางจิตวิทยาของผู้รับข่าวสาร

คุณสมบัติของแหล่งข่าวสาร (Source attribute)	กระบวนการ (Process)
ความน่าเชื่อถือ (Credibility)	ความรู้สึกลึกซึ้งภายในบุคคล (Internalization)
ความสามารถในการดึงดูดใจ (Attractiveness)	การพิสูจน์ความจริง (Identification)
อำนาจ (Power)	การยอมรับ (Compliance)

ที่มา : ศิริวรรณ เสรีรัตน์ (2539)

คุณสมบัติของแหล่งข่าว 3 ประการ คือ

1. ความน่าเชื่อถือของแหล่งข่าวสาร (Source credibility) หมายถึงขอบเขตซึ่งแหล่งข่าวสาร ความรู้ ทักษะหรือประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับประเด็นในการติดต่อสื่อสาร ทำให้ผู้รับข่าวสารเกิดความไว้วางใจ 2 ประเด็น คือ (1) การใช้ผู้เชี่ยวชาญ (2) การใช้บุคคลที่น่าไว้วางใจ ผู้เชี่ยวชาญ (Expertise) เป็นลักษณะที่สำคัญมากในการสร้างความน่าเชื่อถือ ผู้ติดต่อสื่อสารจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ในประเด็นที่จะจูงใจผู้รับข่าวสาร เช่น ออรัล บี ไซท์นคแพทท์ที่ไม่ระบุชื่อเป็นผู้ให้ข่าวสาร

บุคคลที่น่าไว้วางใจ (Trustworthiness) เป็นบุคคลที่มีลักษณะซื่อสัตย์ ซื่อตรง และสามารถสร้างความเชื่อถือแก่กลุ่มผู้รับข่าวสาร

ข้อมูลจากแหล่งที่เชื่อถือได้จะสามารถสร้างความเชื่อถือ ความคิดเห็น ทศนคติ และ/หรือ พฤติกรรมผ่านกระบวนการความรู้สึกรู้สึกนึกคิดภายในของบุคคล ความรู้สึกนึกคิดเกิดขึ้นเมื่อผู้รับข่าวสารถูกกระตุ้นให้เกิดผลตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ผู้รับข่าวสารจะเรียนรู้และยอมรับความคิดเห็นหรือเกิดทัศนคติที่ดีจากการติดต่อสื่อสารที่น่าเชื่อถือ เขาจะเกิดความรู้สึกว่าข้อมูลจากแหล่งข่าวสารนั้นถูกต้อง ทำให้ผู้รับข่าวสารเกิดความรู้สึกนึกคิดภายในได้ความคิดเห็นหรือทัศนคติที่มีต่อข่าวสารจะ ซึ่งจะกลายเป็นระบบความเชื่อและเก็บรักษาไว้ แม้ว่าจะลืมแหล่งข่าวสารแล้วก็ตาม

การใช้ผู้ติดต่อสื่อสารที่น่าเชื่อถือมีความสำคัญซึ่งจะมีอิทธิพลต่อความเข้าใจและการยอมรับในข่าวสาร โดยเฉพาะกับผู้รับข่าวสารที่มีลักษณะต่อต้านผลิตภัณฑ์ บริการ หรือองค์กร

1.1 การใช้ผู้เชี่ยวชาญ (Applying expertise) เนื่องจากทัศนคติและความคิดเห็นพัฒนาจากกระบวนการความรู้สึกรู้สึกนึกคิดภายในบุคคล แล้วกลายเป็นระบบความเชื่อของบุคคล เป็นสิ่งสำคัญสำหรับนักการตลาดที่ใช้ผู้ติดต่อสื่อสารที่มีความสามารถสร้างความเชื่อถือได้สูง บริษัทใช้วิธีการค้นหาผู้เชี่ยวชาญ เช่น ฝึกอบรมพนักงานขายให้เกิดความรู้ในสายผลิตภัณฑ์ และจะเพิ่มความชำนาญในการหาลูกค้า

1.2 การใช้บุคคลที่น่าไว้วางใจ (Applying trustworthiness) การสร้างความไว้วางใจอาจจะอยู่ในรูปของการใช้บุคคลที่มีชื่อเสียง การใช้สถิติหรือตัวเลขที่แสดงผลงานบริษัท การใช้ผู้นำบริษัท ฯลฯ

1.3 บุคคลที่กำลังเป็นที่นิยม (Likability) เช่น ใช้ดารา นักร้อง นักกีฬา ฯลฯ

2. ความสามารถในการดึงดูดใจของแหล่งข่าวสาร (Source attractiveness) เป็นลักษณะแหล่งข่าวสารซึ่งสามารถจูงใจให้เกิดกระบวนการความรู้สึกรู้สึกนึกคิดภายใน เกิดขึ้นเมื่อผู้รับข่าวสารถูกกระตุ้นให้ค้นหาความสัมพันธ์กับแหล่งข่าวสาร และยอมรับทัศนคติ ความคิดเห็น ความพอใจ หรือพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกันกับแหล่งข่าวสาร ดังนั้นผู้รับข่าวสารอาจรักษาทัศนคติหรือพฤติกรรมให้นานเท่าที่จะได้รับการสนับสนุนจากแหล่งข่าวสาร ผู้โฆษณาจะต้องระลึกลดเวลาถึงคุณค่าของผู้ติดต่อสื่อสารที่สามารถดึงดูดใจผู้รับข่าวสารให้เกิดความเข้าใจ และการส่งเสริมแรงจูงใจในข่าวสาร อาจจะใช้บุคคลที่มีชื่อเสียง นักกีฬา นักธุรกิจ และบุคคลใดบุคคลหนึ่ง มีรูปแบบการดำรงชีวิต, บุคลิกภาพ, ระดับชั้นทางสังคม, การศึกษาในระดับเดียวกัน มีองค์ประกอบหลายประการที่สามารถสร้างความเชื่อถือ ดังนั้นความสามารถในการดึงดูดใจของแหล่งข่าวสารประกอบด้วย 2 ประการคือ (1) ความคล้ายคลึงกัน (2) การใช้บุคคลที่มีชื่อเสียง โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.1 ความคล้ายคลึงกัน (Similarity) บุคคลจะได้รับการชักจูงได้ดีขึ้น ถ้าการชักจูงใจนั้น เกิดจากบุคคลซึ่งรู้สึกว่ายคล้ายคลึงกันกับเขา ความคล้ายคลึงกันในด้านความสนใจ (Interest) กิจกรรม (Activity) รูปแบบการดำเนินชีวิต (Lifestyle) ความคิดเห็น (Opinion) และความชอบ (The like) ความคล้ายคลึงกันจะถูกนำไปใช้หลายวิธีด้วยกัน ในการติดต่อสื่อสารทางการตลาด ตัวอย่างบริษัทจะเลือกพนักงานขายซึ่งจะมีลักษณะไปกันได้ดีกับลูกค้า เช่น ใช้พนักงานขายในท้องถิ่นเดียวกัน หรือใช้ภาษาเดียวกันกับลูกค้าที่ติดต่อสื่อสารได้ดีกับลูกค้า

ความคล้ายคลึงกันจะถูกนำไปใช้ในการโฆษณาโดยพยายามสร้างสถานการณ์ซึ่งกลุ่มผู้รับข่าวสารเข้าใจเช่นนำไปใช้ในกลวิธีการนำเสนอแบบเสี้ยวหนึ่งของชีวิต (Slice of life) ทำให้เกิดความรู้สึกว่าตัวผู้รับข่าวสารอยู่ในเหตุการณ์นั้นจะเชื่อมโยงความคล้ายคลึงกันระหว่างผู้ติดต่อสื่อสารและผู้รับข่าวสาร และเพิ่มระดับความสนใจได้ดียิ่งขึ้น

2.2 การใช้บุคคลที่มีชื่อเสียง (Celebrities) วิธีนี้จะมีอำนาจดึงดูดผู้รับข่าวสารให้เกิดความตั้งใจรับข่าวสารเนื่องจากเป็นบุคคลที่เขาเชื่อถือ เป็นที่นิยม และมีความพึงพอใจ ซึ่งจะทำให้มีอิทธิพลต่อทัศนคติของผู้บริโภคและนำไปสู่พฤติกรรมซื้อในที่สุดปัญหาในการใช้บุคคลที่มีชื่อเสียงก็คือผู้บริโภคจะตั้งใจและความสนใจรับข่าวสารแต่จำตราสินค้าไม่ได้ สิ่งสำคัญมากในการใช้บุคคลที่มีชื่อเสียงเพื่อสร้างทัศนคติก็คือ ต้องเชื่อมั่นว่าบุคลิกของบุคคลที่มีชื่อเสียงนั้นสอดคล้องกับภาพลักษณ์ของผลิตภัณฑ์และลักษณะของตลาดเป้าหมาย วิธีการพิจารณาเลือกบุคคลที่มีเทคนิคที่ดึงความสนใจในงานโฆษณาก็อย่างหนึ่งคือ การออกแบบและการใช้ผู้แสดงที่มีลักษณะดี โดยทั่วไปใช้สำหรับผลิตภัณฑ์เครื่องสำอาง แฟชั่น เสื้อผ้า การคัดเลือก ผู้แสดงแบบจะต้องคำนึงว่าสามารถดึงความสนใจในการโฆษณาได้หรือไม่ และยังคงคำนึงถึงว่าผู้แสดงแบบนั้นสามารถดึงความสนใจในผลิตภัณฑ์ และข่าวสารการโฆษณาด้วย

3. อำนาจของแหล่งข่าวสาร (Source power) แหล่งข่าวสารจะมีอำนาจก็ต่อเมื่อเขาสามารถให้รางวัล ลงโทษผู้รับข่าวสารได้ จากผลอำนาจของแหล่งข่าวสาร จะสามารถชักจูงบุคคลให้ตอบสนองต่อคำขอร้องได้อำนาจของแหล่งข่าวสาร ประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้

3.1 สามารถควบคุมการรับรู้ (Perceived control) กล่าวคือ ข่าวสารที่มีอำนาจทั้งด้านบวก และด้านลบแก่ผู้รับข่าวสาร เช่น เป็นการให้ผลประโยชน์แก่ผู้รับข่าวสาร หรือให้ผลเสียแก่ผู้รับข่าวสารถ้าไม่ฟังข่าวหรือไม่ใช้หรือใช้ผลิตภัณฑ์

3.2 ความคิดเห็นตรงกัน (Perceived concern) กล่าวคือ ข่าวสารมีอำนาจทำให้ผู้รับข่าวสาร ความคิดเห็นตรงกับที่ต้องการผลิตภัณฑ์นั้น

3.3 การพินิจพิจารณา (Perceived scrutiny) กล่าวคือ ข่าวสารมีอำนาจทำให้ผู้รับข่าวสารมีการพิจารณาข่าวสารนั้น

สำหรับแนวคิดเรื่องปัจจัยด้านแหล่งข่าวสารผู้วิจัยจะใช้เป็นกรอบในการทำความเข้าใจเรื่องผลกระทบด้านพฤติกรรม โดยแบ่งเป็นพฤติกรรมเชิงบวกและเชิงลบต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้ชมเพื่อเป็นแนวทางในการค้นหาว่าพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ทำให้ผู้บริโภคในฐานะผู้ชมหรือผู้รับสารมีการตอบสนองอย่างไรในด้านพฤติกรรม การซื้อและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

2.5 ทฤษฎีและแนวคิดการรับรู้ (Perception)

ในชีวิตประจำวันของคนเราจะต้องเปิดรับข้อมูลข่าวสารมากมายช่วยในการกลั่นกรองข่าวสาร ข้อมูลต่าง ๆ และเป็นพื้นฐานที่จะนำไปสู่ความคิดเห็นทัศนคติ ดังนั้นในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับประสิทธิผลทางการสื่อสารหรือปฏิกิริยาสนองตอบจากผู้รับสารจึงไม่อาจ ปฏิเสธ ต่อการให้ความสำคัญกับแนวคิดด้านการรับรู้

Assael (1994 : 90) ได้ให้ความหมายของการรับรู้ (Perception) ว่า หมายถึง กระบวนการที่ผู้บริโภคเลือกที่จะรับรู้ จัดระเบียบและตีความหมาย ให้เกิดความหมาย สิ่งเร้ามีแนวโน้มที่จะเกิดการรับรู้เมื่อ

- มีความสอดคล้องกับประสบการณ์ในอดีตของผู้บริโภค
- สอดคล้องกับความเชื่อ
- สิ่งเร้าไม่มีความซับซ้อน
- มีความน่าเชื่อถือ
- เชื่อมโยงกับกลุ่มของความต้องการในขณะนั้น
- สิ่งเร้านั้นจะต้องไม่ทำให้เกิดความกลัว

การรับรู้ไม่เพียงขึ้นอยู่กับสิ่งเร้าทางกายภาพแต่ยังรวมถึงความสัมพันธ์ในตัว (หรือหลักของ Gestalt) ความสัมพันธ์ระหว่างภาพกับพื้น (Figure-ground relationship) การจัดกลุ่มการรับรู้ (Perceptual grouping) และ การจัดระดับความลึกและระยะทาง (Perception of distance and depth) (วรลักษณ์ ชีราโมกษ์, 2538 : 57-58) นอกจากนี้การรับรู้ยังขึ้นอยู่กับสภาพภายในของบุคคลนั้น ๆ

นอกจากนี้ Robertson, Zielinski และ Ward (1984) ได้ระบุว่า การรับรู้เป็นมูลเหตุทำให้เกิดแนวโน้มที่บุคคลจะประยุกต์นำไปสู่ความพึงใจ เป็นความประทับใจในสินค้า นั้น ๆ ตัวอย่างเช่น ถ้าผู้บริโภคเกิดความรู้สึกที่ดีหรือชอบสายการบินหนึ่งก็อาจทำให้ไม่นึกถึงสายการบินอื่นและตัดสินใจว่าสายการบินนี้ดีที่สุด นั่นคือถ้าผู้บริโภคมีความชอบพอสินค้านั้น ๆ มาก่อนก็จะทำให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อตราสินค้านั้นเมื่อพบเห็น แม้ว่าจะเป็นคนละรุ่นคนละแบบก็ตาม

คนเราจะมีการรับรู้ที่แตกต่างกันต่อวัตถุหรือสิ่งเดียวกัน เนื่องมาจากขั้นตอนการรับรู้ซึ่งประกอบด้วย

1. การเลือกเปิดรับสาร (Selective Exposure) เกิดขึ้นเมื่อผู้บริโภคได้มีการเปิดรับข้อมูลให้เข้ามาสู่ตัวเอง โดยการเปิดรับนั้นอาจเป็นการเปิดรับโดยไม่ต้องแสวงหา หรืออาจเปิดรับโดยผู้บริโภคแสวงหาเองก็ได้ (พิมล ศรีวิกรม์, 2542 : 38)

2. การเลือกสนใจสาร (Selective Attention) สารต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในแต่ละวันนั้นบ่อยครั้งที่มนุษย์จะรับไว้เพียงผ่านหูผ่านตาไป แต่จำนวนสารเหล่านั้นก็มีหลายชิ้นที่มนุษย์สนใจจะติดตาม กระบวนการเลือกสนใจสารจะมี 2 ขั้นตอนคือ ขั้นตอนความสนใจซึ่งเป็นขั้นตอนแรกของการสนใจติดตาม เนื้อหาสาร เช่น พาดหัวตัวโต ๆ ในหน้าหนังสือพิมพ์ หรือเสียงแปลก ๆ ในตอนต้นของโฆษณา เหล่านี้สามารถเรียกความสนใจของผู้รับสารได้ทั้งสิ้น เมื่อผู้รับสารรู้สึกสะดุดความสนใจแล้วขั้นตอนที่สอง คือความสนใจในสารหรือสิ่งเรานั้น ๆ จึงเกิดขึ้น (รุ่งนภา พิตรปรีชา, 2539 : 548)

3. การเลือกที่จะทำความเข้าใจ (Selective Comprehension) ผู้บริโภคจะเกิดการทำความเข้าใจและตีความหมายข้อมูลนั้น การทำความเข้าใจและตีความหมายนี้ขึ้นอยู่กับสิ่งกระตุ้นภายนอก (ศิริวรรณ เสรีรัตน์, 2537 : 34)

4. การเลือกจำสาร (Selective Retention) สิ่งที่มีมนุษย์ให้ความสนใจนั้นไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์จะจดจำได้ทั้งหมด เราจะเลือกจำในบางสารและจะลืมบางสารไปเลย (รุ่งนภา พิตรปรีชา, 2539 : 548)

สำหรับแนวคิดและทฤษฎีเรื่องการรับรู้ผู้วิจัยจะใช้เป็นกรอบในการทำความเข้าใจเรื่องการรับรู้ด้านผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ของผู้ชมเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาถึงผลกระทบในด้านการระลึกถึงและการจดจำของผู้ชมต่อพฤติกรรมกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.6.1 การวิจัยเรื่อง การตระหนักรู้และทัศนคติของผู้บริโภคที่มีต่อการวางสินค้าในภาพยนตร์ โดย สุภนิช ฉัตรรงค์ (2541) งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการตระหนักรู้และทัศนคติเกี่ยวกับการวางสินค้าในภาพยนตร์ของผู้บริโภค ซึ่งเป็น

การวิจัยเชิงคุณภาพโดยการสนทนากลุ่มประกอบด้วย กลุ่มนักเรียน นิสิตนักศึกษาและคนวัยทำงานตอนต้น จากการศึกษาพบว่า ผู้เข้าร่วมสนทนาส่วนใหญ่ไม่ตระหนักรู้ถึงการวางสินค้าในภาพยนตร์และโดยส่วนใหญ่มีความเข้าใจเกี่ยวกับการปรากฏของตราสินค้าในภาพยนตร์ มี 2 ลักษณะคือเป็นสิ่งประกอบฉากและเป็นการวางสินค้าในภาพยนตร์ซึ่งจะเข้าใจว่าเป็นการวางสินค้าในภาพยนตร์เมื่อมีการแทรกชื่อสินค้าเข้าไปในบทสนทนา นอกจากนี้ผู้ที่เข้าร่วมสนทนากลุ่มส่วน

ใหญ่มีทัศนคติที่ดีและสนับสนุนให้มีการวางสินค้าในภาพยนตร์ต่อไปแต่จะไม่สนับสนุนหากการวางสินค้ามีการเจาะจงชัดเจนเกินไปขัดแย้งสินค้าโดยไม่สัมพันธ์กับการดำเนินเรื่องและความถี่ในการนำเสนอสูงเกินไปและผลการวิจัยประการสุดท้ายเกี่ยวกับความรู้สึกรู้สึกต่อสินค้าพบว่าสำหรับผู้ที่เป็นเจ้าของสินค้าที่ใช้กลยุทธ์การวางสินค้าพบว่า จะเสริมความมั่นใจทำให้เกิดความภาคภูมิใจในสินค้ามากขึ้นสำหรับผู้ที่ไม่เกิดความตั้งใจซื้อส่วนหนึ่งทำให้รับรู้ภาพลักษณ์ที่ดีของสินค้า ส่วนผู้ที่มีทัศนคติที่ดีจนเกิดความตั้งใจซื้อเนื่องจากการวางสินค้าในภาพยนตร์มีการใช้ดารานักแสดงที่ชื่นชอบเป็นผู้ใช้สินค้า เน้นย้ำภาพลักษณ์ที่ดีของสินค้าและมีการส่งเสริมการตลาดระหว่างสินค้ากับ ภาพยนตร์

2.6.2 การวิจัยเรื่อง กระบวนการและประสิทธิผลของการวางสินค้าในละครโทรทัศน์ โดย เสริมยศ ธรรมรักษ์ (2542) งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการวางสินค้าในละครโทรทัศน์ วัตถุประสงค์ และกระบวนการวางสินค้าในละครโทรทัศน์ รวมถึงประสิทธิผลการวางสินค้าในละครโทรทัศน์ ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการศึกษาเอกสาร การสัมภาษณ์เจาะลึกผู้ที่เกี่ยวข้องในบริษัทผู้ผลิตละครและเจ้าของสินค้าหรือบริษัทตัวแทนโฆษณา การสนทนากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาระดับอุดมศึกษาทั้งชายและหญิงสายวิทยาศาสตร์และสายสังคมศาสตร์ หรือมนุษยศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการวางสินค้าในละครโทรทัศน์ประกอบไปด้วยรูปแบบการวางสินค้าโดยใช้ภาพอย่างเดียว ซึ่งมีการนำเสนอภาพหลายลักษณะ เช่น ภาพตัวละครหยิบถือ หรือใช้สินค้า ภาพสินค้าเป็นอุปกรณ์ประกอบฉาก ภาพการสาธิตการใช้งานของสินค้านอกจากนี้ยังมีรูปแบบการวางสินค้าโดยประกอบทั้งภาพและเสียงเช่นการนำเสนอภาพแล้วยังมีการเอ่ยถึงคุณสมบัติ ชื่อสินค้าหรือสิ่งใด ๆ ที่เน้นย้ำสินค้าด้วยองค์ประกอบเสียงควบคู่ไปด้วยส่วนกระบวนการวางสินค้าในละครประกอบไปด้วยฝ่ายต่าง ๆ ได้แก่ บริษัทผู้ผลิตละครบริษัทเจ้าของสินค้าและหรือบริษัทตัวแทนโฆษณา เหตุที่บริษัทผู้ผลิตละครมีการวางสินค้าในละครเพราะสภาพเศรษฐกิจความจำเป็นที่ต้องใช้สินค้าประกอบในละคร การอนุเคราะห์โดยการวางสินค้าให้กับเจ้าของสินค้าและเหตุผลด้านพัฒนาการขยายโฆษณา วัตถุประสงค์ที่บริษัทเจ้าของสินค้าวางสินค้าในละครคือ เพื่อเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ตราสินค้าให้เป็นที่รู้จัก เพื่อตอกย้ำตราสินค้าและส่งเสริมภาพลักษณ์ของสินค้ากระบวนการวางสินค้าเริ่มจากบริษัทผู้ผลิตละครพิจารณาตัวละครในด้านความจำเป็นที่ต้องมีสินค้าประกอบฉาก หลังจากนั้นยื่นข้อเสนอต่อเจ้าของหรือบริษัทตัวแทนโฆษณาเพื่อพิจารณาความเหมาะสมระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ กับสินค้า ต่อมาจึงประชุมตกลงระหว่างสองฝ่ายเกี่ยวกับเงื่อนไข ข้อกำหนดต่าง ๆ จากนั้นผู้ผลิตละครจึงนำเสนอจากที่สินค้าเข้าไปเกี่ยวข้องต่อเจ้าของสินค้าหรือบริษัทตัวแทนโฆษณาจนกระทั่งถึงขั้นตอนการผลิตละครที่กำหนดไว้และ ส่วนหลักฐานยืนยันการวางสินค้าให้กับเจ้าของสินค้าและท้ายที่สุด ของกระบวนการคือละครออกอากาศตามที่กำหนดไว้และในเรื่องประสิทธิผลของการวางสินค้าในละครพบว่ากลุ่ม

ตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เกิดการตระหนักรู้มีสัดส่วนที่ไม่แตกต่างกันมากนักจากกลุ่มตัวอย่างที่ตระหนักรู้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เข้าใจว่าการวางสินค้าเป็นการสนับสนุนละครมีการจ่ายค่าตอบแทนกันด้านความรู้สึกรู้สึกต่อวิธีการวางสินค้าพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยและยอมรับต่อวิธีการวางสินค้าแต่ต้องอยู่ภายใต้ความเหมาะสม ไม่นั่นสินค้าอย่างเด่นชัดเกินไปในขณะที่บางส่วนไม่เห็นด้วยกับการวางสินค้าเพราะรู้สึกว่าเป็นการขัดเขียด การวางสินค้าในภาพยนตร์ไม่มีผลต่อแนวโน้มต่อพฤติกรรมซื้อสินค้าของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เพราะการตัดสินใจซื้อสินค้าเกิดจากหลายเหตุผลประกอบกัน อย่างไรก็ตามกลุ่มตัวอย่างบางส่วนเห็นตรงกันว่าดารามีส่วนโน้มน้าวใจให้เกิดความสนใจในสินค้า

2.6.3 การวิจัยเรื่อง การรับรู้และทัศนคติของผู้บริโภคสตรีที่มีต่อการแฝงสินค้าในนิตยสารสตรี โดย จิตเลขา สุขเสริมสังข์ (2542) งานวิจัยนี้แบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกคือการวิเคราะห์รูปแบบการแฝงสินค้าในนิตยสารสตรี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบของการแฝงสินค้าในนิตยสารสตรี โดยการวิเคราะห์ชิ้นงานการแฝงสินค้าอุปโภคบริโภคในนิตยสารสตรีปี 2542 ร่วมกับ การเก็บข้อมูลเพิ่มเติมจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกและส่วนที่ 2 คือ การวิจัยเชิงทดลองเพื่อศึกษาการรับรู้และทัศนคติของผู้บริโภคสตรีที่มีต่อการแฝงสินค้าในนิตยสารสตรี กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาได้แก่ ผู้หญิงอายุระหว่าง 18-25 ปี ซึ่งเป็นนักศึกษา และคนวัยทำงานตอนต้นจำนวน 60 คน โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 20 คน แล้วใช้แบบสอบถามถามกลุ่มตัวอย่างหลังจากที่ได้อ่านนิตยสาร ผลการวิจัยพบว่า การแฝงสินค้าอุปโภคบริโภคในนิตยสารสตรีในช่วงปี 2542 มีทั้งสิ้น 37 ชิ้นงาน โยแบ่งได้เป็น 3 รูปแบบ จากองค์ประกอบในการแฝงสินค้าคือการแฝงสินค้าที่มีเฉพาะภาพสินค้า จำนวน 7 ชิ้นงาน และการแฝงสินค้าที่มีภาพ กับชื่อสินค้าหรือโลโก้สินค้า ปรากฏอยู่ด้วยจำนวน 14 ชิ้นงาน รวมทั้งการแฝงสินค้าที่มีภาพกับชื่อสินค้าหรือโลโก้สินค้าและข้อความโฆษณาปรากฏอยู่ด้วยจำนวนทั้งสิ้น 16 ชิ้นงาน ส่วนใหญ่ใช้การจัดหน้าแบบภาพเต็มหน้า นางแบบหรือนายแบบถ่ายร่วมกับสินค้าและใช้นางแบบนายแบบเป็นผู้นำเสนอสินค้า ส่วนในด้านการรับรู้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เกิดการรับรู้ในตราสินค้าที่ทำการแฝงสินค้าในนิตยสาร กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เข้าใจว่าการแฝงสินค้านี้คือการโฆษณาแบบหนึ่งโดยเสนอสินค้าควบคู่ไปกับการถ่ายแฟชั่น ในด้านทัศนคตินั้นกลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติในเชิงบวกต่อการแฝงสินค้าโดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่คิดว่าการแฝงสินค้าเป็นรูปแบบการโฆษณาที่มีความคิดสร้างสรรค์ที่ดีและนางแบบที่ใช้สามารถสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับตราสินค้าได้นอกจากนี้ การจัดหน้าและองค์ประกอบของภาพตลอดจนการแฝงสินค้าให้กลมกลืนกับแนวคิดในการถ่ายแฟชั่น เป็นสิ่งที่มีผลต่อทัศนคติด้วยเช่นกัน

2.6.4 การวิจัยเรื่อง การรับรู้ของผู้บริโภคต่อการวางสินค้าในภาพยนตร์ในด้านจริยธรรม และการยอมรับ : ประเภทสินค้าและความแตกต่างของบุคคล โดย Gupta และ Gould (1997 : 37-50), (อ้างถึงใน เสริมยศ ธรรมรักษ์, 2542) เป็นการวิจัยเชิงประจักษ์กับนักศึกษาที่มหาวิทยาลัยมิสซิสซิปปีจำนวน 1,012 คน แบ่งเป็นเพศชาย 491 คนและหญิง 515 คน (มีการผิดพลาด 6 คน) โดยส่วนใหญ่จะมีช่วงอายุ 18-25 ปี การวางสินค้าในภาพยนตร์เป็นที่รู้จักและมีความสำคัญมากขึ้นในการสื่อสารการตลาดและการโฆษณาแต่ก็ยังคงเป็นที่ถกเถียงกันในประเด็นด้านจริยธรรม เพื่อเป็นการศึกษาตรวจสอบประเด็นดังกล่าวจากมุมมองของผู้บริโภค งานวิจัยนี้จึงศึกษาถึงการรับรู้ในเชิงการยอมรับต่อการวางสินค้า ผลการวิจัยพบว่า โดยทั่วไปมีทัศนคติเชิงเห็นด้วยหรือสนับสนุนต่อการวางสินค้าในภาพยนตร์ ในด้านจริยธรรมมีการยอมรับต่อการวางสินค้าบางประเภทในระดับต่ำ อาทิ สินค้าประเภทเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ บุหรี่และปืน ในด้านความแตกต่างของบุคคลระหว่างนักศึกษาอยู่บนพื้นฐานที่สัมพันธ์กับทัศนคติ ความถี่ของการชมภาพยนตร์และเพศและยังมีผลกระทบต่อกรยอมรับการวางสินค้าในภาพยนตร์ด้วย ทั้งนี้ ผู้บริโภคที่ชมภาพยนตร์บ่อยจะยอมรับสินค้าที่ถูกต้องได้แข็งแกร่งในแง่จริยธรรมมากกว่า เพศชายมีแนวโน้มในการยอมรับสินค้าที่มีการโต้แย้งในแง่จริยธรรมมากกว่าเพศหญิง แม้ว่าทั้งสองเพศไม่แตกต่างกันในด้านการยอมรับสินค้าอื่น ๆ ที่ไม่ใช่สินค้าที่ขัดกับจริยธรรม ความแตกต่างในการชมภาพยนตร์อาจจะมีผลทำให้ผู้ที่ชมภาพยนตร์บ่อยกว่ามีทัศนคติที่เป็นอิสระหรือมีความใจกว้างมากกว่า นอกจากนี้ Gupta และ Gould ยังได้ระบุเพิ่มเติมในประเด็นสินค้าที่ถูกกล่าวหาในเชิงจริยธรรมว่าอาจจะมีส่วนให้ต้องคำนึงถึงเพิ่มเติมใน 3 ประการคือ

- ผู้บริโภคอาจถูกทำให้ไม่พอใจโดยการปรากฏของสินค้านั้น ๆ
 - การวางสินค้าสามารถกลายเป็นประเด็นการควบคุม ถ้าผู้บริโภครู้ว่าเป็นไปในเชิงลบ เช่น การปรากฏของสินค้าประเภทยาสูบ
 - อาจเป็นไปได้ในด้านความรับผิดชอบทางกฎหมายของการวางสินค้าเพราะการแสดงสินค้าที่ถูกกล่าวหาในเชิงจริยธรรม โดยเป็นเหตุให้เกิดพฤติกรรมในทางที่ไม่ดี เช่น คีร์มาแล้วขับรถ
- Gupta และ Gould ได้สรุปว่า เทคโนโลยีสมัยใหม่ การสื่อสารการตลาดครบวงจร และแนวโน้มกระแสสังคมอาจจะเป็นเหตุให้การวางสินค้ามีการพัฒนาเพิ่มขึ้น การวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้และการพัฒนาทฤษฎีดังกล่าว การศึกษาวิจัยที่มีมาตรฐานจึงมีความจำเป็น โดยในงานวิจัยนี้สรุปได้ว่าขณะที่ทัศนคติต่อการวางสินค้าในภาพยนตร์เป็นไปในทิศทางที่เห็นชอบหรือสนับสนุนการยอมรับและประสิทธิผลก็มีความเป็นไปได้ว่าจะมีความแตกต่างหรือเปลี่ยนแปลงไปในแต่ละประเภทสินค้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีการพิจารณาสินค้าในแง่ความแตกต่าง ระหว่างสินค้าที่ถูกกล่าวหาในเชิงจริยธรรมและสินค้าอื่น ๆ โดยทั่วไป

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาเรื่องพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์กับผลกระทบด้านการรับรู้และพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้ชม

ใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ใช้การวิเคราะห์ภาพยนตร์ การสัมภาษณ์เจาะลึก (In-Depth Interviews) และ จัดสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา รูปแบบพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ ผลกระทบในด้านการระลึกถึงและการจดจำของผู้ชมต่อพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ และผลกระทบจากพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ต่อ พฤติกรรมการซื้อและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้ชมภาพยนตร์ เสนอข้อมูล โดยการวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) โดยผู้วิจัยอาศัยข้อมูลประเภทภาพยนตร์ บุคคล ดัง มีรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 การวิเคราะห์ภาพยนตร์

ประชากร ได้แก่ ภาพยนตร์ไทยที่ออกฉายในปี พ.ศ. 2548 ทั้งหมด 38 เรื่องกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่

ภาพยนตร์ไทยที่ออกฉายในปี พ.ศ.2548 โดยเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) กล่าวคือเลือกเฉพาะภาพยนตร์ที่มีการนำเสนอจากพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงและต้องเป็นภาพยนตร์ที่ทำรายได้สูงสุดของปี2548เพื่อเป็นตัวแทนในการศึกษาโดยรวบรวมจากร้านขายหรือศูนย์เช่าวิดีโอ และจากการหาข้อมูลในเบื้องต้นพบว่า มีภาพยนตร์ที่ออกฉายในปีพ.ศ.2548และทำรายได้สูงสุด 4 อันดับ ได้แก่

1. เพื่อนสนิท ออกฉายเมื่อวันที่ 6 ตุลาคม พ.ศ. 2548 ทำรายได้ไป 81 ล้านบาท
 2. แหยมยโสธร ออกฉายเมื่อวันที่ 8 กันยายน พ.ศ. 2548 ทำรายได้ไป 100 ล้านบาท
 3. หลวงพี่เท่ง ออกฉายเมื่อวันที่ 3 มีนาคม พ.ศ.2548 ทำรายได้ไป 141 ล้านบาท
 4. ต้มยำกุ้ง ออกฉายเมื่อวันที่ 11 สิงหาคม พ.ศ. 2548 ทำรายได้ไป 200 ล้านบาท
- จากเงื่อนไขข้างต้นสามารถคัดเลือกภาพยนตร์ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างได้ดังนี้

- แหยมยโสธร
- หลวงพีเท่ง
- เพื่อนสนิท

เนื่องจากภาพยนตร์ทั้ง 3 เรื่องนี้เป็นภาพยนตร์ที่มีการนำเสนอฉากการตีเครื่องตีแอคทอฮอลล์จากนั้นผู้วิจัยได้แบ่งภาพยนตร์ทั้ง 3 เรื่องตามระดับความเข้าใจของฉากการนำเสนอพฤติกรรมการตีเครื่องตีแอคทอฮอลล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ออกเป็น 3 ระดับโดยใช้เกณฑ์ในการรับรู้จากสื่อประเภทภาพยนตร์นั้นคือการรับรู้โดยการเห็น (องค์ประกอบด้านภาพ) และการรับรู้โดยการได้ยิน (องค์ประกอบด้านเสียง) เป็นเกณฑ์ในการแบ่งระดับภาพยนตร์ทั้ง 3 เรื่องดังนี้

1. ความเข้าใจของฉากการตีเครื่องตีแอคทอฮอลล์อยู่ในระดับระดับต่ำ ได้แก่ ภาพยนตร์เรื่องหลวงพีเท่ง คือ มีภาพของการตีเครื่องตีแอคทอฮอลล์ของนักแสดงแต่ไม่ได้ผ่านการนำเสนอของตัวแสดงนำเช่นพระเอก, นางเอก เนื่องจากตัวแสดงนำอาจทำให้เกิดการรับรู้และจดจำจากผู้ชมได้ดีกว่าตัวแสดงตัวอื่นและอาจทำให้เห็นการเลียนแบบ

ดังนั้นผู้วิจัยจึงจัดระดับให้ภาพยนตร์เรื่องหลวงพีเท่งเป็นภาพยนตร์ที่มีระดับความเข้าใจของฉากการตีเครื่องตีแอคทอฮอลล์อยู่ในระดับต่ำโดยใช้ เกณฑ์ในการรับรู้จากสื่อประเภทภาพยนตร์นั้นคือการรับรู้โดยการเห็น (องค์ประกอบด้านภาพ) และการรับรู้โดยการได้ยิน (องค์ประกอบด้านเสียง) เป็นเกณฑ์ในการแบ่งระดับ

2. ความเข้าใจของฉากการตีเครื่องตีแอคทอฮอลล์อยู่ในระดับระดับกลาง ได้แก่ ภาพยนตร์เรื่องแหยมยโสธร คือ มีพฤติกรรมการตีเครื่องตีแอคทอฮอลล์ของนักแสดงให้เห็นอย่างเด่นชัด โดยผ่านการนำเสนอของตัวแสดงนำเช่น พระเอก นางเอก เนื่องจากตัวแสดงนำอาจทำให้เกิดการรับรู้และจดจำจากผู้ชมได้ดีกว่าตัวแสดงตัวอื่นและอาจทำให้เห็นการเลียนแบบ

ดังนั้นผู้วิจัยจึงจัดระดับภาพยนตร์เรื่องแหยมยโสธรให้เป็นภาพยนตร์ที่มีระดับความเข้าใจของฉากการตีเครื่องตีแอคทอฮอลล์ในระดับกลางโดยใช้ เกณฑ์ในการรับรู้จากสื่อประเภทภาพยนตร์นั้นคือการรับรู้โดยการเห็น (องค์ประกอบด้านภาพ) และการรับรู้โดยการได้ยิน (องค์ประกอบด้านเสียง) เป็นเกณฑ์ในการแบ่งระดับ

3. ความเข้าใจของฉากการตีเครื่องตีแอคทอฮอลล์อยู่ในระดับสูง ได้แก่ ภาพยนตร์เรื่องเพื่อนสนิท คือ มีพฤติกรรมการตีเครื่องตีแอคทอฮอลล์ของนักแสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดและมีฉากที่นำเสนอโดยผ่านตัวแสดงนำเช่น พระเอก นางเอก และตัวแสดงนำนั้น เป็นนักเรียนนักศึกษา หรือ ประกอบอาชีพที่ได้รับการยอมรับจากสังคม เช่น เป็นนางพยาบาล

เนื่องจากตัวแสดงนำอาจทำให้เกิดการรับรู้และจดจำจากผู้ชมได้ดีกว่าตัวแสดงตัวอื่นและอาจทำให้เห็นการเลียนแบบ

ดังนั้นผู้วิจัยจึงจัดลำดับให้ภาพยนตร์เรื่องเพื่อนสนิทให้เป็นภาพยนตร์ที่มีความเข้าใจของฉากการตีมือเครื่องตีมือแอลกอฮอล์ในระดับสูงโดยใช้เกณฑ์ในการรับรู้จากสื่อประเภทภาพยนตร์ นั่นคือการรับรู้โดยการเห็น (องค์ประกอบด้านภาพ) และการรับรู้โดยการได้ยิน (องค์ประกอบด้านเสียง) เป็นเกณฑ์ในการแบ่งระดับ

การวิเคราะห์และการนำเสนอข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยเลือกเฉพาะบางส่วนบางฉากที่มีการนำเสนอพฤติกรรมการตีมือเครื่องตีมือแอลกอฮอล์ของนักแสดงที่มีการนำเสนออย่างเด่นชัดจากภาพยนตร์ทั้ง 3 เรื่องมาประกอบการศึกษาโดยไม่ได้อาศัยภาพยนตร์ตลอดทั้งเรื่องและจัดรูปแบบโดยใช้เกณฑ์ในการรับรู้จากสื่อประเภทภาพยนตร์นั่นคือการรับรู้โดยการเห็น (องค์ประกอบด้านภาพ) และการรับรู้โดยการได้ยิน (องค์ประกอบด้านเสียง) และนำมาประมวลและนำเสนอโดยแบ่งแยกเป็นรูปแบบพร้อมนำเสนอตัวอย่างฉากที่มีพฤติกรรมการตีมือเครื่องตีมือแอลกอฮอล์ของตัวละครในแต่ละรูปแบบ

3.2 การสัมภาษณ์เจาะลึก (In-Depth Interviews)

การสัมภาษณ์เจาะลึก (In-Depth Interviews) กับกลุ่มผู้ชมในฐานะผู้รับสาร โดยเป็นการศึกษาผลกระทบในด้านการรับรู้และพฤติกรรมของผู้ชมที่มีต่อพฤติกรรมการตีมือเครื่องตีมือแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์

ประชากร ได้แก่ ผู้ที่เคยรับชมภาพยนตร์ที่มีการนำเสนอพฤติกรรมการตีมือเครื่องตีมือแอลกอฮอล์ของนักแสดง

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษาเป็นผู้ที่เคยรับชมภาพยนตร์ที่มีการนำเสนอพฤติกรรมการตีมือเครื่องตีมือแอลกอฮอล์และใช้เกณฑ์วิธีการดำเนินชีวิตมาเป็นตัวคัดเลือกประชากรเข้ากลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากบุคคลจะเกิดการรับรู้และการชักจูงได้ดีขึ้นถ้าการชักจูงในนั้นเกิดจากบุคคลซึ่งคล้ายคลึงกับเขาเช่นความคล้ายคลึงกันในด้านความสนใจ (Interest) กิจกรรม (Activity) รูปแบบการดำเนินชีวิต (Lifestyle) ความคิดเห็น (Opinion) และความชอบ (The like)

ซึ่งจะทำให้เกิดความรู้สึกว่าตัวผู้รับสารอยู่ในเหตุการณ์นั้นและจะเชื่อมโยงความคล้ายคลึงกันระหว่างผู้ติดต่อสื่อสารและผู้รับข่าวสารเข้าด้วยกันได้ดังนั้น ผู้วิจัยจึงใช้เกณฑ์นี้คัดเลือกประชากรเข้ากลุ่มตัวอย่างกล่าวคือกลุ่มตัวอย่างจะต้องมีวิธีการดำเนินชีวิตที่คล้ายคลึงกับภาพยนตร์ทั้ง 3 เรื่องที่เลือกมาจำนวน 30 คนแบ่งเป็น เพศชาย 15 คน เพศหญิง 15 คนจากนั้นใช้เกณฑ์พฤติกรรมการตีมือเครื่องตีมือแอลกอฮอล์มาเป็นเกณฑ์ในการจำแนก กลุ่ม โดย แบ่งกลุ่มตัวอย่างได้เป็น 3 กลุ่มดังนี้

รายละเอียดของกลุ่มตัวอย่าง

- กลุ่มผู้ที่ค้เครื่องค้แอลกอฮอล์ คือ ผู้ที่ค้เครื่องค้แอลกอฮอล์เป็นประจำหรือทุกครั้งที่มีโอกาสแบ่งเป็นเพศชาย 5 คน และ เพศหญิง 5 คน รวมเป็น 10 คน
- กลุ่มผู้ที่ไม่ค้เครื่องค้แอลกอฮอล์ คือ ผู้ที่ไม่ค้เครื่องค้แอลกอฮอล์และผู้ที่เคยทดลองค้เพียงหนึ่งหรือสองครั้งแบ่งเป็นเพศชาย 5 คน และ เพศหญิง 5 คนรวมเป็น 10 คน
- กลุ่มผู้เลิกค้เครื่องค้แอลกอฮอล์แล้ว คือ ผู้ที่เคยค้เครื่องค้แอลกอฮอล์มาก่อนแต่ตอนนี้เลิกค้แล้วรวมทั้งผู้ที่ตั้งใจว่าจะเลิกค้แอลกอฮอล์ด้วยแบ่งเป็นเพศชาย 5 คน และ เพศหญิง 5 คนรวมเป็น 10 คน

การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เจาะลึก (In-Depth Interviews) ใช้เวลาในการสัมภาษณ์เจาะลึกประมาณคนละ 30 นาที โดยก่อนทำการสัมภาษณ์เจาะลึกจะนำ VCD ของภาพยนตร์ที่ทำการเลือกให้กลุ่มตัวอย่างกลับไปชมก่อนและก่อนนัดวันสัมภาษณ์อีกครั้งซึ่งจะมีประเด็นคำถามตามปัญหาคำถามวิจัยและวัตถุประสงค์ดังนี้

ประเด็นคำถามสำหรับการสัมภาษณ์เจาะลึก

ประเด็นคำถามทั่วไป

- โปรดเล่าเรื่องภาพยนตร์ที่ท่านดูมาทั้ง 3 เรื่อง
- โปรดเล่าเรื่องการค้เครื่องค้แอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ที่ท่านดูมา
- ท่านคิดอย่างไรกับภาพของเครื่องค้แอลกอฮอล์และพฤติกรรมการค้เครื่องค้แอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์
- ท่านรู้สึกอย่างไรหลังจากชมภาพยนตร์ที่มีการนำเสนอพฤติกรรมการค้เครื่องค้แอลกอฮอล์
- ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับเครื่องค้แอลกอฮอล์และการค้เครื่องค้แอลกอฮอล์

คำถามเฉพาะผู้ที่ไม่ค้เครื่องค้แอลกอฮอล์

- ท่านมีความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้ที่ค้เครื่องค้แอลกอฮอล์อย่างไร
- ช่วยเล่าประสบการณ์ที่ผ่านมามีเกี่ยวกับผู้ที่ค้เครื่องค้แอลกอฮอล์
- ท่านเคยเตือนให้บุคคลเหล่านั้นเลิกค้เครื่องค้แอลกอฮอล์หรือไม่

คำถามเฉพาะผู้ที่ค้เครื่องค้แอลกอฮอล์

- ปกติท่านค้เครื่องค้แอลกอฮอล์บ่อยแค่ไหน
- ช่วยเล่าพฤติกรรมหลังจากค้เครื่องค้แอลกอฮอล์ของท่าน

- ท่านเคยซื้อหรือดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์อันเป็นผลมาจากพฤติกรรมการดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์โดยตรงหรือไม่

- ท่านเคยชักชวนให้บุคคลอื่นดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์หรือไม่อย่างไร
- ท่านคิดที่จะเลิกดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์หรือไม่อย่างไร

คำถามเฉพาะผู้ที่เลิกดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์แล้ว

- ท่านเลิกดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์มานานแค่ไหน
- อะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้ท่านเลิกดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์
- ท่านช่วยเหลือพฤติกรรมหลังจากดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์ของท่านเมื่อในอดีต
- ในอดีตท่านเคยซื้อหรือเคยดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์อันเป็นผลมาจากพฤติกรรมการดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์ของนักแสดง โดยตรงหรือไม่อย่างไร

- ท่านเคยชักชวนให้ผู้ที่ดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์เลิกดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์หรือไม่อย่างไร

- ท่านคิดว่าอะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้ผู้ที่ดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์ไม่สามารถเลิกดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์ได้

- ท่านคิดที่จะกลับไปดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์หรือไม่อย่างไร

การวิเคราะห์และการนำเสนอข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้านผู้รับสาร โดยใช้แนวคิดกระบวนการตอบสนองมาเป็นกรอบในการวิเคราะห์และจัดกลุ่มข้อมูลตามลำดับขั้นของผลกระทบ โดยเริ่มจาก การรับรู้ ความรู้สึก และการเกิดผลกระทบด้านพฤติกรรมอันเนื่องมาจากพฤติกรรมการดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลในรูปแบบการบรรยายพร้อมยกข้อความจากการสัมภาษณ์เจาะลึกประกอบเพื่อป้องกันการอคติต่อผลการวิจัย

3.3 การสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion)

กับกลุ่มผู้ชมในฐานะผู้รับสาร โดยเป็นการศึกษาในด้านผลกระทบในด้านการรับรู้และพฤติกรรมที่มีต่อพฤติกรรมการดืมเครื่องดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์นักแสดงในภาพยนตร์

ประชากร ได้แก่ ผู้ที่เคยรับชมภาพยนตร์ทั้งเพศหญิงเพศชาย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการสนทนากลุ่ม ได้แก่ ผู้ที่เคยรับชมภาพยนตร์ทั้งเพศชายและหญิงโดยใช้เกณฑ์วิธีการดำเนินชีวิตที่คล้ายคลึงกับภาพยนตร์ทั้ง 3 เรื่องที่เลือกมาเป็นตัวคัดเลือกประชากรเข้ากลุ่มตัวอย่างเนื่องจากบุคคลจะเกิดการรับรู้ และเกิดการชักจูงได้ดีขึ้นถ้าชักจูงในนั้นเกิดจาก

บุคคลซึ่งคล้ายคลึงกับเขาเช่นความคล้ายคลึงกันในด้านความสนใจ (Interest) กิจกรรม (Activity) รูปแบบการดำเนินชีวิต (Lifestyle) ความคิดเห็น (Opinion) และความชอบ (The like)

ซึ่งจะทำให้เกิดความรู้สึกว่าตัวผู้รับสารอยู่ในเหตุการณ์นั้นและจะเชื่อมโยงความคล้ายคลึงกันระหว่างผู้ติดต่อสื่อสารและผู้รับข่าวสารเข้าด้วยกัน ได้ดังนั้น ผู้วิจัยจึงใช้เกณฑ์นี้ คัดเลือกประชากรเข้ากลุ่มตัวอย่างกล่าวคือกลุ่มตัวอย่างจะต้องมีวิถีการดำเนินชีวิตที่คล้ายคลึงกับ ภาพยนตร์ทั้ง 3 เรื่องที่เลือกมาแต่กลุ่มตัวอย่างที่เลือกมานั้นไม่จำเป็นต้องเคยชมภาพยนตร์ทั้ง 3 เรื่อง โดยคัดเลือกมาทั้งหมด 18 คน แบ่งเป็นเพศชาย 9 คน เพศหญิง 9 คน จากนั้นใช้เกณฑ์พฤติกรรม การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มาเป็นเกณฑ์ในการจำแนกกลุ่มซึ่งสามารถแบ่งได้ 3 กลุ่มดังนี้

- กลุ่มผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เป็นประจำหรือทุกครั้งที่ มีโอกาสแบ่งเป็นเพศชาย 3 คน เพศหญิง 3 คน รวมเป็น 6 คน
- กลุ่มผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และผู้ที่เคยทดลอง ดื่มเพียงหนึ่งหรือสองครั้งแบ่ง เป็นเพศชาย 3 คน เพศหญิง 3 คนรวมเป็น 6 คน
- กลุ่มผู้ที่ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่เคยดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มาก่อนแต่ตอนนี้ เลิกดื่มแล้วรวมทั้งผู้ที่ตั้งใจว่าจะเลิกดื่มแอลกอฮอล์ด้วยแบ่งเป็นเพศชาย 3 คน เพศหญิง 3 คน รวม เป็น 6 คน

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) กับผู้รับสาร ใช้เวลาในการสนทนากลุ่มประมาณกลุ่มละ 60 นาที โดยมีประเด็นคำถามดังนี้

ประเด็นคำถามสำหรับการสนทนากลุ่ม

ประเด็นคำถามทั่วไป

- โปรดเล่าเรื่องพฤติกรรมกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ที่ ท่านเคยดูมา
- ท่านคิดอย่างไรกับภาพของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และพฤติกรรมกรรมการดื่มเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์
- ท่านรู้สึกอย่างไรหลังจากชมภาพยนตร์ที่มีการนำเสนอพฤติกรรมกรรมการดื่มเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์
- ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการดื่มเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์

คำถามเฉพาะผู้ที่ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

- ท่านคิดอย่างไรกับผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์
- ช่วยเล่าประสบการณ์ที่ท่านเคยประสบมากับผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

● ท่านเคยเตือนให้บุคคลที่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือไม่อย่างไร

คำถามเฉพาะผู้ที่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

● ปกติท่านดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์บ่อยแค่ไหน

● ช่วยเล่าพฤติกรรมหลังจากดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของท่าน

● ท่านเคยซื้อหรือเคยดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อันเป็นผลมาจากพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงโดยตรงหรือไม่อย่างไร

● ท่านเคยชักชวนให้บุคคลอื่นดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือไม่อย่างไร

● ท่านคิดที่จะเลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือไม่อย่างไร

คำถามเฉพาะผู้ที่เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้ว

● ท่านเลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มานานแค่ไหน

● อะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้ท่านเลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

● ท่านช่วยเล่าพฤติกรรมหลังจากดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของท่านเมื่อในอดีต

● ท่านเคยชักชวนให้บุคคลที่ดื่มแอลกอฮอล์ที่ท่านรู้จักเลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือไม่อย่างไร

● ท่านคิดว่าอะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ไม่สามารถเลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ได้

● ท่านคิดที่จะกลับไปดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือไม่อย่างไร

การวิเคราะห์และการนำเสนอข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้านผู้รับสาร โดยใช้แนวคิดกระบวนการตอบสนองมาเป็นกรอบในการวิเคราะห์และจัดกลุ่มข้อมูลตามลำดับขั้นของผลกระทบโดยเริ่มจาก การรับรู้ ความรู้สึก และการเกิดผลกระทบด้านพฤติกรรมอันเนื่องมาจากพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลในรูปแบบการบรรยายพร้อมยกข้อความจากการสัมภาษณ์เจาะลึกประกอบเพื่อป้องกันการอคติต่อผลการวิจัย

ประเภทเอกสาร

เก็บข้อมูลจากแหล่งต่างได้แก่ หนังสือ เอกสาร บทความ งานวิจัยและวิทยานิพนธ์ ที่เกี่ยวข้องกับห้องสมุด

3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบประเด็นคำถามเพื่อใช้ในการสัมภาษณ์ โดยผู้วิจัยมีประเด็นคำถามเฉพาะที่ต้องการคำตอบไว้จำนวนหนึ่ง โดยเปิดโอกาสให้ผู้ถูกสัมภาษณ์มีอิสระในการให้ข้อมูลเพิ่มเติม และเครื่องมือที่ใช้คือ

1. แนวคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์เจาะลึก
2. เครื่องบันทึกเทป ในการสัมภาษณ์บุคคลที่ต้องการข้อมูล
3. กล้องถ่ายรูปเพื่อบันทึกภาพการสนทนากลุ่ม

3.5 วิธีการเข้าถึงข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้จัดลำดับการเข้าถึงข้อมูลดังนี้

1. ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลเบื้องต้น โดยการวิเคราะห์เนื้อหาภาพยนตร์เพื่อหาภาพยนตร์ที่พฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จากนั้นจึงแบ่งภาพยนตร์ออกเป็น 3 ระดับได้แก่ ภาพยนตร์ที่มีการนำเสนอพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ แบบปกติ แบบผิดปกติ และแบบผิดปกติมาก
2. ผู้วิจัยทำหนังสือผ่านคณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตเพื่อขออนุญาต และขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
3. ผู้วิจัยเข้าพบกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งเป็นผู้ ที่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และผู้ที่เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้ว โดยการนัดหมาย

3.6 ความน่าเชื่อถือของข้อมูล

ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการตรวจสอบหลายวิธี ด้วยกันคือ การศึกษาข้อมูลจากเอกสารต่าง ๆ การสัมภาษณ์เชิงลึก การสนทนากลุ่ม โดยผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญต่อกระบวนการในการเก็บข้อมูลเป็นอย่างยิ่ง และมีแนวทางปฏิบัติเพื่อเสริมสร้างความน่าเชื่อถือของข้อมูลดังนี้

1. ก่อนการสัมภาษณ์ผู้วิจัยได้ชี้แจงรายละเอียดและขั้นตอนในการวิจัยทำความเข้าใจร่วมกันกับกลุ่มเป้าหมายเพื่อให้เกิดความร่วมมือและสามารถให้ข้อมูลได้ตามความเป็นจริง
2. ผู้วิจัยฝึกฝนและพัฒนาตนเอง ในเรื่องเทคนิคการสัมภาษณ์ การสังเกต และ การบันทึก ข้อมูล ก่อนการเก็บข้อมูลจริงเพื่อให้เกิดทักษะก่อนดำเนินการเก็บข้อมูลจริง
3. ผู้วิจัยให้ความสำคัญเรื่องจริยธรรมในการทำการวิจัยและเคารพสิทธิส่วนบุคคลของกลุ่มเป้าหมาย กรณีที่กลุ่มเป้าหมายไม่เต็มใจที่จะให้สัมภาษณ์ในบางประเด็นก็สามารถยกเลิกการให้ข้อมูลได้ทุกขั้นตอนการวิจัยและพยายามไม่ให้เกิดผลเสียหายต่อกลุ่มเป้าหมาย

3.7 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์กับผลกระทบด้านการรับรู้และพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้ชมเป็นงานวิจัยที่เน้นการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์และการสนทนากลุ่ม โดยจะวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบปัญหานำวิจัยทั้ง 3 ข้อ คือ

1. พฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์เป็นอย่างไร
2. ผู้ชมสามารถระลึกถึงและจดจำพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ในด้านใดมากที่สุด
3. พฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ทำให้ผู้บริโภคในฐานะผู้ชมหรือผู้รับสารมีการตอบสนองอย่างไรในด้านพฤติกรรมซื้อและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากข้อมูลที่ได้ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแยกข้อมูลในแต่ละประเด็นตามลำดับ และแยกวิเคราะห์เพื่อสามารถตอบปัญหานำวิจัยที่ตั้งไว้ได้ครบทุกข้อ

3.8 การนำเสนอข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำเสนอข้อมูลในแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Analytical Descriptive) โดยนำเสนอข้อมูลตามลำดับของปัญหานำวิจัยคือ

1. ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์เป็นอย่างไร
2. ข้อมูลเกี่ยวกับว่าผู้ชมสามารถระลึกถึงและจดจำพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ในด้านใดมากที่สุด
3. ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ทำให้ผู้บริโภคในฐานะผู้ชมหรือผู้รับสารมีการตอบสนองอย่างไรในด้านพฤติกรรมซื้อและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

บทที่ 4

ผลการวิจัย

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยเรื่อง “พฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์กับผลกระทบในด้านการรับรู้และพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้ชม” ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการวิเคราะห์ภาพยนตร์ การสัมภาษณ์เจาะลึก (In-Depth Interviews) และ จัดสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ ผลกระทบในด้านการระลึกถึงและการจดจำของผู้ชมต่อพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ และผลกระทบจากพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ต่อพฤติกรรมซื้อและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้ชมภาพยนตร์ ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิจัยโดยแบ่งเป็น 3 ส่วนดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ภาพยนตร์
2. ผลจากการสัมภาษณ์เจาะลึก
3. ผลจากการสนทนากลุ่ม

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ภาพยนตร์

ลักษณะของภาพยนตร์ที่เลือกมาทั้ง 3 เรื่อง

ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยได้เลือกภาพยนตร์เพื่อประกอบการศึกษาพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์โดยไม่ได้ศึกษาภาพยนตร์ตลอดทั้งเรื่อง แต่เลือกมาเฉพาะบางส่วนที่มีการนำเสนอพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์อย่างเด่นชัดเท่านั้น และต้องเป็นภาพยนตร์ที่ทำรายได้สูงสุดของปี 2548 ซึ่งมีภาพยนตร์ จำนวน 3 เรื่องดังต่อไปนี้

1. เพื่อนสนิท ออกฉายเมื่อวันที่ 6 ตุลาคม พ.ศ. 2548 ทำรายได้ไป 81 ล้านบาท
2. แหยมยโสธร ออกฉายเมื่อวันที่ 8 กันยายน พ.ศ. 2548 ทำรายได้ไป 100 ล้านบาท
3. หลวงพี่เท่ง ออกฉายเมื่อวันที่ 3 มีนาคม พ.ศ. 2548 ทำรายได้ไป 141 ล้านบาท

เรื่องย่อของภาพยนตร์ทั้ง 3 เรื่อง

ภาพยนตร์เรื่อง หลวงพี่เท่ง

เนื้อเรื่องย่อ

หลวงพี่เท่ง พระหนุ่มเจ้าปัญญา ที่ย้ายมาจำวัดโทรม ๆ ในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ขณะที่ชาวบ้านเลื่อมศรัทธาในศาสนาและหลงงมงายในความเชื่อทรงเจ้าเข้าผี ที่อาศรมของท่านเพิ่มเป็นที่พึ่งทางใจ และการขอฝนในฤดูที่แห้งแล้ง หลวงพี่เท่ง จึงตั้งปณิธานกับใจตนที่จะพัฒนาจิตใจของชาวบ้านไปในทางที่ถูกต้อง โดยมีสองลูกศิษย์สุดเพี้ยนคอยช่วยเหลือ.. มัคทายก ชายวัยกลางคนที่อยู่กับวัดมาตั้งแต่เด็ก แต่กลับกลัวผีขึ้นสมอง เจ้า เพี้ยน เด็กหนุ่มหน้าตาดีทำทางเพี้ยนหลงรักพะเนียง สาวเจ้าสุดหัวใจ มักแอบมอง พะเนียง เวลาทรงเจ้าเป็นประจำถึงแม้ว่าทุกครั้งที่แอบมอง พะเนียง -เพี้ยน จะถูกทำร้ายกลับมาทุกที อาศรมของท่านเพิ่ม เป็นอาศรมที่เปิดขึ้นเพื่อเอาเงินโดยวิธีทรงเจ้า โดยให้ พะเนียง ลูกสาวคนสวยทำหน้าที่เป็นคนเจ้าเข้าทรงพร้อมทั้ง พี่หมึก ลูกน้องตัวแสบ ที่ร่วมขบวนการหลอกเงินชาวบ้าน เมื่อ หลวงพี่เท่ง เข้ามาสร้างความเชื่อที่ถูกต้องชาวบ้านเริ่มศรัทธาอาศรมน้อยลง ท่านเพิ่ม มีอคติและเป็นไม้เบื่อไม้เมากับ หลวงพี่เท่ง จึงพยายามกำจัด หลวงพี่เท่ง โดยร่วมมือกับ นักพัฒนาศูย์ ว่าที่ผู้สมัครอบต .ชายสองหน้าใช้ ท่านเพิ่ม เป็นหัวคะแนนในการหาเสียงแลกกับความร่วมมือในการกำจัด หลวงพี่เท่ง โดยการปล่อยข่าวและส่งสมุนไปทำร้ายคนที่เชื่อพระมากกว่าเจ้าพ่อในอาศรม

ภาพยนตร์เรื่อง แหยมยโสธร

เนื้อเรื่องย่อ

กลางทุ่งนาที่ร้อนเคียดพล่าน ของหมู่บ้านแห่งหนึ่งในจังหวัดยโสธร ทอง (ชัยพันธ์ นินง) และ สร้อย (เยาวลักษณ์ ตุ่มบุญ) กำลังจิบกัน อย่างชนิดที่ว่าหวานจนน้ำตาลท่วมทุ่ง ในขณะที่ แหยม (หม่า จ๊กม๊ก) นำชายสไตลิ่งลึ้มคนเดียวของทอง ถูก เจี้ย (เจเน็ต เจียว) สาวหน้าคมกล้า..คมขา ทั้งตามตื้อตามจิบ หลงรักสุดหล่ออย่างแหยม ชนิดหัวปักหัวปำ ทำให้แหยมรำคาญเป็นที่ชู้ดุด... ทั้งสี่เป็นอันรู้กันว่า เจี้ยหลงรักแหยมอย่างลงรักฝังลึก และพยายามทุกทาง ให้แหยมตอบรับน้ำใจอันนี้ แม้ว่าทองกับสร้อย จะช่วยลุ่นให้ทั้งคู่ลงเอยกันเสียที แต่แหยมก็ไม่เคยหันมาสนใจและถึงแม้ว่าเรื่องราวความรักของทองและสร้อย กำลังไปกันได้ด้วยดี แต่ทั้งคู่ยังคงต้องหลบ ๆ ซ่อน ๆ เนื่องจากคุณนายดอกท้อ (แวน จ๊กม๊ก) คุณป้าสุดเนิงวัชระดับไฮโซของสร้อยนั้น จงเกลียดจงชังความจนของทองมากเหลือเกิน ทำให้คุณนายดอกท้อเข้าขัดขวางทั้งคู่ทุกวิถีทาง แยกความรักของพวกเขาไปไกลถึงเมืองบางกอก ฝ่ายสาว ๆ ต้องใช้ชีวิตอย่างทุกข์ทรมานใจ เพราะพิษแห่งความคิดถึงทองและแหยม จนกระทั่งวันหนึ่ง สร้อยได้รับคำสั่งจากคุณนายดอกท้อ ให้กลับไปยังบ้านนอกด่วน เนื่องจากได้จัดงานหมั้นอย่างใหญ่โตให้กับสร้อย และพ่อยอดชายลูกชายกำนัน ที่แสนจะมั่งคั่งหล่อ

เข้มขึ้นอย่างกะทันหันแต่สุดท้ายความรักของสร้อยและทองก็สมหวังเพราะพ่อของทองบุกไป
ทำผลงานแต่งของสร้อยและยอดชายลงได้ทำให้สร้อยและทองได้แต่งงานกันและอีกคู่ ก็คือ แหมม
และเจ็ยก็ร่วมหอลงโรงกันมีลูกด้วยกันหลายคน

ภาพยนตร์เรื่อง เพื่อนสนิท

เนื้อเรื่องย่อ

ภาพยนตร์เพื่อนสนิทดัดแปลงมาจากหนังสือ เรื่อง กล่องไปรษณีย์สีแดงของ อภิชาติ
เพชรลีลาเรื่องราวของเพื่อนสนิทเริ่มต้นจากนักศึกษา คณะวิจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ สอง
คน ไชย้อยและดากานดา ที่ตกหลุมรักเพื่อนสนิทโดยไม่รู้ตัว จนกระทั่งวันหนึ่งที่มีคนอื่นได้เข้ามา
จีบเพื่อนของตัวเอง จึงได้รู้ว่าได้หลงรักเพื่อนตัวเองเข้าแล้ว เรื่องราวของเพื่อนสนิทดำเนินไป
สองช่วงเวลาสลับกัน ระหว่างเนื้อเรื่องของหนู (ไชย้อย) เดินทางไปเกาะพะงันภายหลังจบการศึกษา
ซึ่งได้รับบาดเจ็บและรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลที่ซึ่งเจอ น้อย นางพยาบาลสาวคนสวย และ
ขณะเดียวกันก็เป็นเรื่องราวที่หนูนึกถึงเรื่องราวสมัยช่วงเรียนอยู่ซึ่งเป็นเรื่องราวของ ไชย้อยและดา
กานดา โดย หนู นึกถึงเมื่อ 2 เดือนที่แล้ว ที่เขารวบรวมความกล้าบอกรัก เพื่อนสนิท...อย่างดากานดา
และ 2 เดือนต่อมา หนู พระเอกของเรื่องก็เป็นฝ่ายถูกบอกรักบ้างโดย เพื่อนสนิท ...อีกคน ที่ชื่อน้อย
ความรักของ ไชย้อย หรือหนูหนุ่มนักศึกษาศิลปะ คณะวิจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งใน
เชียงใหม่ ที่เกิดขึ้นสองครั้งสองครา ..กับเพื่อนสองคน ที่เชียงใหม่ ไชย้อย (ชื่อนี้ สุวรรณเมธานนท์)
คือ หนุ่มเมืองกรุงฯ จากโรงเรียนชายล้วนที่แสนขี้อาย เขาไม่กล้าคุยกับผู้หญิง พุดตะกุกตะกักทุก
ครั้งที่มีสาว ๆ เข้ามาทัก เป็นเหตุให้ต้องคอยหลบเลียงอยู่เสมอ จนกระทั่งหญิงสาวทำทางสดใส
กระฉับกระเฉงเกินมาตรฐานสาวเหนือทั่วไป เข้ามาสมัครเป็นเพื่อน เธอชื่อ ดากานดา (นุ่น - ศิร
พันธ์ วัฒนจินดา) ซึ่งสำหรับไชย้อย ช่วงเป็นชื่อที่แปลก แต่มีเสน่ห์ส่วนตัวเจ้าของเป็นที่สุด ไชย้อย
แอบหลงรักดากานดาแต่ไม่เคยเอ่ยปาก ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ขยับเข้าใกล้มากที่สุดที่คำว่า เพื่อน
สนิท เพราะดากานดามีคนที่เธอรักซึ่ง ไม่ใช่เขา ที่พะงัน ไชย้อย คือ อาร์ตีสหนุ่มจากเชียงใหม่ ที่
อุตส่าห์ดิ้นรนมาเป็นคนไข้ ถึงสถานีอนามัยแห่งเดียวบนเกาะ ไชย้อยพลัดตกจากคาดฟ้าเรือขาหัก
จากการพยายามขึ้นไปเล่นบตพระเอกมิวสิก ท่ามกลางคนแปลกถิ่นหน้าเข้ม พุดจาเร็วปรือ ไชย้อย
ได้พยาบาลสาวตาโต ยิ้มเก่ง เป็นคนคอยดูแล เธอชื่อ น้อย (เอ้ - มณีนีรัตน์ คำอ้วน) ซึ่งสำหรับไชย้อย
แล้วไมตรีที่เธอจ่ายให้เขาบ่อยกว่าจ่ายยา ทำให้เขาสมัครเป็นคนไข้ไม่มีกำหนดหายอย่างเต็มใจ ไช
ย้อยรู้ว่าน้อยมีใจให้เขา แต่เธอก็ไม่เคยเอ่ยปาก ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ ขยับเข้าใกล้มากที่สุดที่คำว่า
เพื่อนสนิท บางทีเธอคงรู้ว่า เขามีคนที่รักซึ่ง ไม่ใช่เธอ ความรักของคนสามคน เกิดขึ้น สองสถานที่
สองเวลาในที่สุด ความรักไชย้อยก็จบลงที่น้อยนางพยาบาลผู้แสนดี

จากนั้นผู้วิจัยได้แบ่งภาพยนตร์ทั้ง 3 เรื่องตามระดับพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ออกเป็น 3 ระดับโดยใช้เกณฑ์ในการรับรู้จากสื่อประเภทภาพยนตร์นั้นคือการรับรู้โดยการเห็น (องค์ประกอบด้านภาพ) และการรับรู้โดยการได้ยิน (องค์ประกอบด้านเสียง) เป็นเกณฑ์ในการแบ่งระดับภาพยนตร์ทั้ง 3 เรื่องดังนี้

1. ความเข้าใจของฉากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อยู่ในระดับระดับต่ำ

ได้แก่ ภาพยนตร์เรื่องหลวงพี่เท่ง คือ มีภาพของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงแต่ไม่ได้ผ่านการนำเสนอของตัวแสดงนำเช่นพระเอก, นางเอก เนื่องจากตัวแสดงนำอาจทำให้เกิดการรับรู้และจดจำจากผู้ชมได้ดีกว่าตัวแสดงตัวอื่นและอาจทำให้เห็นการเลียนแบบดังนั้นผู้วิจัยจึงจัดระดับให้ภาพยนตร์เรื่องหลวงพี่เท่งอยู่ในระดับปกติโดยใช้ เกณฑ์ในการรับรู้จากสื่อประเภทภาพยนตร์นั้นคือการรับรู้โดยการเห็น (องค์ประกอบด้านภาพ) และการรับรู้โดยการได้ยิน (องค์ประกอบด้านเสียง) เป็นเกณฑ์ในการแบ่งระดับ

2. ความเข้าใจของฉากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อยู่ในระดับระดับกลาง

ได้แก่ ภาพยนตร์เรื่องแหยมยโสธร คือ มีพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดโดยผ่านการนำเสนอของตัวแสดงนำเช่น พระเอก นางเอก เนื่องจากตัวแสดงนำอาจทำให้เกิดการรับรู้และจดจำจากผู้ชมได้ดีกว่าตัวแสดงตัวอื่นและอาจทำให้เห็นการเลียนแบบดังนั้นผู้วิจัยจึงจัดระดับภาพยนตร์เรื่องแหยมยโสธรให้อยู่ในระดับผิดปกติโดยใช้ เกณฑ์ในการรับรู้จากสื่อประเภทภาพยนตร์นั้นคือการรับรู้โดยการเห็น (องค์ประกอบด้านภาพ) และการรับรู้โดยการได้ยิน (องค์ประกอบด้านเสียง) เป็นเกณฑ์ในการแบ่งระดับ

3. ความเข้าใจของฉากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อยู่ในระดับสูง

ได้แก่ ภาพยนตร์เรื่องเพื่อนสนิท คือ มีพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดและมีฉากที่นำเสนอโดยผ่านตัวแสดงนำเช่น พระเอก นางเอก และตัวแสดงนำนั้น เป็นนักเรียนนักศึกษา หรือ ประกอบอาชีพที่ได้รับการยอมรับจากสังคม เช่น เป็นนางพยาบาล เนื่องจากตัวแสดงนำอาจทำให้เกิดการรับรู้และจดจำจากผู้ชมได้ดีกว่าตัวแสดงตัวอื่นและอาจทำให้เห็นการเลียนแบบดังนั้นผู้วิจัยจึงจัดลำดับให้ภาพยนตร์เรื่องเพื่อนสนิทอยู่ในระดับผิดปกติมากโดยใช้เกณฑ์ในการรับรู้จากสื่อประเภทภาพยนตร์นั้นคือการรับรู้โดยการเห็น (องค์ประกอบด้านภาพ) และการรับรู้โดยการได้ยิน (องค์ประกอบด้านเสียง) เป็นเกณฑ์ในการแบ่งระดับ

จากการวิเคราะห์พฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์โดยจากการแบ่งภาพยนตร์ออกเป็น 3 ระดับคือ 1. ความเข้าใจของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในระดับต่ำ 2.ความเข้าใจของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อยู่ในระดับปานกลาง 3.ความเข้าใจของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อยู่ในระดับสูง โดยใช้ เกณฑ์ในการรับรู้จากสื่อประเภทภาพยนตร์นั้นคือการ

รับรู้โดยการเห็น (องค์ประกอบด้านภาพ) และการรับรู้โดยการได้ยิน (องค์ประกอบด้านเสียง) เป็นเกณฑ์ในการแบ่งระดับและเนื่องจากผู้วิจัยไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญในด้านภาพยนตร์อาจทำให้ข้อมูลที่ได้ขาดความน่าเชื่อถือผู้วิจัยจึงใช้ผลจากการสัมภาษณ์เจาะลึกบางส่วนมาสนับสนุนผลการวิจัยในส่วนนี้

1. ภาพยนตร์ที่มีความเข้าใจของฉากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อยู่ในระดับต่ำ

ได้แก่ ภาพยนตร์เรื่องหลวงพี่เท่ง จากการศึกษาพบว่าภาพยนตร์เรื่องนี้พบว่าฉากการนำเสนอพฤติกรรมกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์อยู่ 2 ฉาก โดยรูปแบบการนำเสนอพฤติกรรมกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในภาพยนตร์เรื่องนี้ไม่ได้มีการนำเสนอโดยใช้ตัวแสดงนำเช่นพระเอกหรือนางเอก แต่มีการนำเสนอโดยใช้นักแสดงสมทบที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของคนส่วนใหญ่

ภาษาที่ใช้ในแต่ละฉากของภาพยนตร์เรื่องนี้มีการสื่อให้เห็นผลกระทบของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ต่อการทะเลาะวิวาทกับคนในครอบครัวและเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ถูกทำให้มีบทบาทเป็นเครื่องระบายความเครียดของนักแสดงเพื่อถ่ายทอดความรู้สึกกดดันระหว่างความฝืดชืดในชีวิตในจิตใจของตัวแสดงดังตัวอย่างต่อไปนี้

1.1 ภาพยนตร์เรื่องหลวงพี่เท่ง ฉากที่ 1

ฉาก บนสะพานในหมู่บ้าน

รายละเอียดของภาพ ตาสมที่อาศัยอยู่ในวัดที่หลวงพี่เท่งมาจำพรรษาอยู่กำลังจะดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เพื่อดับความกลุ้มใจเนื่องจากถูกจ้างให้ร่วมใส่ร้ายหลวงพี่เท่ง

ความยาวของฉากนี้ 48 วินาที

ภาพที่ 4.1 ตัวแสดงกำลังแสดงท่าทางการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ภาพที่ 4.2 ตัวแสดงของเรื่องถือตาสมมองขวดเหล้าที่อยู่ในมือหลังจากที่ดื่มเหล้าเข้าไป

ภาพที่ 4.3 ฟันเหล้าที่อยู่ในปากทิ้งหลังจากที่ดื่มเหล้าเข้าไปแล้ว

ความมีบทบาทของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับฉากนี้คือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีบทบาทเป็นเครื่องระบายความเครียดของนักแสดงเพื่อถ่ายทอดความรู้สึกกดดันระหว่างความผิดหวังในชีวิต ในจิตใจของตัวแสดงเนื่องจากฉากนี้ตาสมถูกจ้างให้ร่วมมือใส่ร้ายหลวงพี่เท่งจนต้องถูกขับออกจากวัด เนื่องจากผู้วิจัยไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญในด้านภาพยนตร์อาจทำให้ข้อมูลที่ได้ขาดความน่าเชื่อถือ ผู้วิจัยจึงใช้ผลจากการสัมภาษณ์เจาะลึกบางส่วนมาสนับสนุนผลการวิจัยในส่วนนี้

“หลวงพี่เท่งก็ตอนที่ที่โน้ตไปกินเหล้าเพราะรู้สึกผิดที่ตัวเองทำให้หลวงพี่เท่งต้องออกจากวัดเขากลุ่มใจประมาณว่าไม่อยากทำแต่ก็ต้องทำ” (วัชรพร ปลื้มเจริญ, พนักงาน โรงงาน (ห้องเย็น), ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, จังหวัดนครราชสีมา, สัมภาษณ์, 26 กรกฎาคม 2549)

“เรื่องหลวงพี่เท่งตอนที่โน้ตดื่มเหล้าสภาพเขาคิดแบบปรังไม่ตกว่าจะเอาอย่างไรดีดื่มไปเยอะดื่มจากขวดพอเหมือนว่าจะคิดอะไรได้แล้วเขาก็ขว้างขวดเหล้าทิ้ง” (กิตติรัช ขอนทอง, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดกำแพงเพชร, สัมภาษณ์, 23 สิงหาคม 2549)

“อย่างเรื่องหลวงพี่เท่งตัวโน้ตเชิญยิ้มที่เสียใจเพราะไปร่วมมือใส่ร้ายหลวงพี่เท่งก็เลยใช้เหล้าเพื่อไประบายอารมณ์กินเหล้าเพียว ๆ ไม่มีโซดาดื่มไปเยอะเหมือนกันดื่มเสร็จก็ข้างเหล้าทิ้ง” (จิราพัชร สาสุขขัง, พนักงานขายโทรศัพท์มือถือ, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้ว, จังหวัดกำแพงเพชร, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2549)

ภาษาที่ใช้ในฉาก

ในภาพยนตร์เรื่องหลวงพี่เท่งซึ่งผู้วิจัยได้จัดลำดับให้เป็นภาพยนตร์ที่มีความเข้าใจของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในระดับต่ำนั้นจากการวิเคราะห์รายละเอียดในเรื่องของภาษาที่ใช้ในภาพยนตร์โดยใช้เกณฑ์ในการรับรู้จากสื่อภาพยนตร์คือการรับรู้โดยการได้ยิน (องค์ประกอบด้านเสียง) พบว่าภาพยนตร์เรื่องหลวงพี่เท่งในฉากนี้ตัวแสดงไม่ได้มีบทพูดเพียงแค่แสดงออกทางภาษาท่าทางที่แสดงถึงความอึดอัดและความเครียดที่ต้องมีส่วนร่วมในการใส่ร้ายหลวงพี่เท่ง

1.2 ภาพยนตร์เรื่องหลวงพี่เท่ง ฉากที่ 2

ฉาก เป็นฉากที่หลวงพี่เท่ง นึกถึงความหลังตอนที่ พ่อยังมีชีวิตอยู่และดื่ม เครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ความยาวของฉากนี้ 51 วินาที

ภาพที่ 4.4 เป็นภาพที่แม่ของหลวงพี่เท่งกำลังมีปากเสียงกับพ่อของหลวงพี่เท่ง เนื่องจากไม่พอใจที่สามีกินเหล้าทั้งวันจนไม่ทำมาหากิน

ภาพที่ 4.5 เป็นภาพที่หลวงพี่เท่ง ตอนเด็กเห็นพ่อกับแม่ทะเลาะกัน

ความมีบทบาทของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับฉากนี้เป็นฉากที่สะท้อนผลเสียของการ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ซึ่งทำให้เกิดการทะเลาะวิวาทในครอบครัวและส่งผลให้ลูกเกิดการกระทำตาม ซึ่งเครื่องดื่มแอลกอฮอล์นี้เองที่ทำให้หลวงพี่เท่งในวัยหนุ่มหลงเดินทางผิดจนทำให้แม่เสียใจและ สุดท้ายก็ติดคุกตั้งนั้นในฉากนี้เครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีบทบาทเป็นต้นเหตุของปัญหาในครอบครัวดัง

เนื่องจากผู้วิจัยไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญในด้านภาพยนตร์อาจทำให้ข้อมูลที่ได้อาจความ น่าเชื่อถือผู้วิจัยจึงใช้ผลจากการสัมภาษณ์เจาะลึกบางส่วนมาสนับสนุนผลการวิจัยในส่วนนี้

“หลวงพี่เท่งตอนที่แม่บ่นตอนที่ยังไม่บวชแม่ทะเลาะกับพ่อของหลวงพี่เท่งแม่บ่นว่าไอ้ เท่งมันไม่มีเงินจ่ายค่าเรียนแล้วมันแต่กินเหล้าอยู่นั้นแหละงานการก็ไม่ยอมทำแต่พ่อก็ไม่สนใจคิดว่า ช่วงมันขอแต่มีเงินกินเหล้าก็พอตอนนั้นยังเด็ก” (เดือนเพ็ญ โคตรธา, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดชุมพร, สัมภาษณ์, 9 กรกฎาคม 2549)

“ก็มีฉากที่พ่อของหลวงพี่เท่งดื่มตอนหลวงพี่เท่งยังเด็กอยู่พ่อแม่เขาทะเลาะกันพ่อดื่ม เหล้ามากจนไม่ทำอะไรและที่ที่โน้ตเชียวดื่มตอนที่ยังเด็กที่ร่วมมือกับตัวโกงให้ใส่ร้ายหลวงพี่เท่ง จนต้องออกจากวัดไปดื่มเหล้าเพียว ๆ จากขวดเลย” (ภาคภูมิ สวนไพร, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดสมุทรสาคร, เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้ว, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

ภาษาที่ใช้ในฉาก

ในภาพยนตร์เรื่องหลวงพี่เท่งซึ่งผู้วิจัยได้จัดลำดับให้เป็นภาพยนตร์ที่มีความเข้าใจของ การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในระดับต้นนั้นจากการวิเคราะห์รายละเอียดในเรื่องของภาษาที่ใช้ใน ภาพยนตร์ซึ่งจากการวิจัยโดยใช้เกณฑ์ในการรับรู้จากสื่อภาพยนตร์คือการรับรู้โดยการได้ยิน (องค์ประกอบด้านเสียง) พบว่าภาพยนตร์เรื่องหลวงพี่เท่งในฉากนี้ภาษาที่ใช้สื่อให้เห็นผลกระทบ ของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ต่อการทะเลาะวิวาทกับคนในครอบครัวดังประโยคต่อไปนี้

แม่ของหลวงพี่เท่ง “กินอยู่นั้นแหละกินจนไม่มีเงินจ่ายค่าเรียนให้อีเท่งมันแล้ว”

พ่อของหลวงพี่เท่ง “ไม่มีก็ไม่ต้องเรียนลูกก็ได้เรียนยังอยู่ได้เลย”

การที่ภาพยนตร์เรื่องหลวงพี่เท่งไม่ได้มีการนำเสนอพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยผ่านตัวแสดงนำหรือพระเอกและนางเอกจึงอาจไม่เกิดผลกระทบต่อผู้ชมเท่ากับภาพยนตร์ที่นักแสดงนำที่เป็นพระเอกและนางเอกเป็นผู้นำเสนอพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ดังนั้นผู้วิจัยจึงจัดระดับภาพยนตร์เรื่องหลวงพี่เท่งเป็นภาพยนตร์ที่มีระดับความเข้าใจของฉากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในระดับต่ำโดยการแบ่งระดับนั้นผู้วิจัยใช้เกณฑ์ในการรับรู้จากสื่อประเภทภาพยนตร์นั้นคือการรับรู้โดยการเห็น (องค์ประกอบด้านภาพ) และการรับรู้โดยการได้ยิน (องค์ประกอบด้านเสียง) เป็นเกณฑ์ในการแบ่งระดับและการใช้ผลการสัมภาษณ์เจาะลึกกับผู้ชมผู้เป็นผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และเลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มาสนับสนุนคำอธิบายของผู้วิจัย

2. ภาพยนตร์ที่มีความเข้าใจของฉากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อยู่ในระดับกลาง

ได้แก่ ภาพยนตร์เรื่องแหยมยโสธร จากการศึกษาพบว่าภาพยนตร์เรื่องนี้มีฉากการนำเสนอพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดง อยู่ 3 ฉาก

โดยรูปแบบการนำเสนอพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในภาพยนตร์เรื่องนี้มีตัวแสดงนำเช่น พระเอก นางเอก เป็นผู้นำเสนอพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ภาษาที่ใช้ในภาพยนตร์เรื่องนี้มีการเชิญชวนให้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของตัวแสดงและเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีบทบาทเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความกล้า เช่น ความกล้าที่จะปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ รวมทั้งเป็นเครื่องแสดงออกถึงความเสียใจโดยแทนความหมายว่าเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เป็นเครื่องดื่มที่ใช้ระบายความทุกข์ความเครียดและเป็นเครื่องดื่มสำหรับการสังสรรค์ดังตัวอย่างต่อไปนี้

2.1 ภาพยนตร์เรื่องแหยมยโสธร ฉากที่ 1

ฉาก งานวัดโดยพระเอกนางเอกของเรื่องชวนกันมาเที่ยวงานวัดและมีการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ความยาวของฉากนี้ 3 นาที 6 วินาที

ภาพที่ 4.6 ภาพนางเอกกำลังซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (เบียร์)

ภาพที่ 4.7 นางเอกของเรื่องกำลังชวนพระเอกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (เบียร์)

ภาพที่ 4.8 ภาพที่พระเอกนางเอกแสดงท่าทางการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (เบียร์)

ภาพที่ 4.9 ภาพพระเอกนางเอกแสดงท่าทางการตีเครื่องตีแอลกอสอล

ภาพที่ 4.10 พระเอกนางเอกกำลังแสดงท่าทางการตีเครื่องตีแอลกอสอลประกอบการเล่นสาวน้อยตกรน้ำในงานวัด

ภาพที่ 4.11 ภาพนักแสดงกำลังแสดงท่าทางการเต้นอย่างสนุกสนานซึ่งแสดงออกถึงอาการที่เกิดจากการตีเครื่องตีแอลกอสอลโดย ในมือถือเครื่องตีแอลกอสอลอยู่

ความมีบทบาทของเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์กับฉากนี้ คือในฉากนี้เครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์มีบทบาทเป็นเครื่องแสดงออกถึงความสนุกสนานเนื่องจากไม่ว่าพระเอกนางเอกคู่นี้จะทำอะไรก็จะดื่มน้ำเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ตลอดเวลาและสีหน้าก็ยิ้มอย่างมีความสุขเช่นตอนที่ออกไปเดินร่ำอย่างมีความสุขและในมือของพระเอกและนางเอกคู่นี้ก็ถือเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์อยู่ตลอด

เนื่องจากผู้วิจัยไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญในด้านภาพยนตร์อาจทำให้ข้อมูลที่ได้อาจมีความน่าเชื่อถือผู้วิจัยจึงใช้ผลจากการสัมภาษณ์เจาะลึกบางส่วนมาสนับสนุนผลการวิจัยในส่วนนี้

“ตอนที่พระเอกกับนางเอกไปเที่ยวงานวัดและนี่ก็สนุกคือไปดื่มน้ำของนางเอกดื่มน้ำแก้วกว่าสองให้พระเอกดื่มน้ำด้วยพอได้ที่ไปเดินกันนางเอกเมามากจนหลับไปอีกตอนที่อยู่ที่เกาะที่พระเอกกับนางพยาบาลดื่มน้ำเบียร์ที่ร้านอาหารเลี้ยงกันเพราะพระเอกหาเงินได้จากการวาดรูปและก็มีอีกตอนที่นางเอกที่เป็นนางพยาบาลเสียใจเพราะรู้ว่าพระเอกมีคนอื่นอยู่ในใจเขาเลยมาดื่มน้ำดื่มน้ำมากด้วยกระดกทีเดียวเลยครึ่งขวดเลย” (มนตรี ไพบุลย์, ผู้ดื่มน้ำเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดนครนายก, สัมภาษณ์, 18 สิงหาคม 2549)

“แหยมมีตอนที่เจอกับพี่แหยมไปเที่ยวงานวัดกินเบียร์หรืออะไรสักอย่างนี่แหละแล้วก็ไปเดินคนดูเรียบร้อยเรียบร้อยก็ขึ้นไปเดิน” (นาวิ กำเงิน, นักศึกษา, จังหวัดนครราชสีมา, ผู้ดื่มน้ำเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์, สัมภาษณ์, 29 สิงหาคม 2549)

ภาษาที่ใช้ในฉาก

ในภาพยนตร์เรื่องแหยมโยธธาซึ่งผู้วิจัยได้จัดลำดับให้เป็นภาพยนตร์ที่มีความเข้าใจของการดื่มน้ำเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ในระดับกลางนั้นจากการวิเคราะห์รายละเอียดในเรื่องของภาษาที่ใช้ในภาพยนตร์ซึ่งจากการวิจัยโดยใช้เกณฑ์ในการรับรู้จากสื่อภาพยนตร์คือการรับรู้โดยการได้ยิน (องค์ประกอบด้านเสียง) พบว่าภาพยนตร์เรื่องแหยมโยธธาในฉากงานวัดข้างต้นนี้มีการพูดเชิญชวนให้ดื่มน้ำเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ของตัวแสดงดังตัวอย่างต่อไปนี้

นางเอก “พี่แหยมเบียร์จ๊ะ”

พระเอก “ดีจริงมีประโยชน์ก็ตอนนี้ละนะเอ็ง”

นางเอก “พี่แหยมคัมปาย”

พระเอก “คัมปายอะไรของเอ็ง”

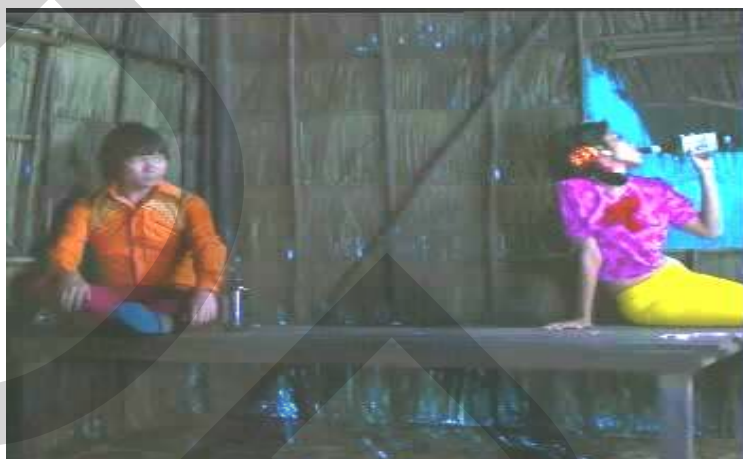
นางเอก “ก็ชนแก้วไง”

พระเอก “โอ๊ยอีบ้าญี่ปุ่น”

2.2 ภาพยนตร์เรื่องแหยมโยธธร ฉากที่ 2

ฉาก เป็นฉากหลังจากที่นางเอกกับพระเอกของเรื่องเที่ยวงานวัดกันเสร็จแล้วฝนตกทั้งคู่ จึงไปหาที่หลบฝนในกระท่อมสองต่อสองด้วยอาการมีนเมาทั้งคู่

ความยาวของฉากนี้ 2 นาที 2 วินาที

ภาพที่ 4.12 เป็นภาพที่นางเอกกำลังดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ภาพที่ 4.13 เป็นภาพที่นางเอกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เพื่อข่มใจ

ภาพที่ 4. 14 เป็นภาพที่นางเอกอยู่ในกระท่อมกับพระเอกสองต่อสองทั้งคู่อยู่ในอาการมีนเมา

ภาพที่ 4. 15 ภาพนางเอกอยู่ในอาการมีนเมาแล้วกำลังจะข่มขืนพระเอก

ความมีบทบาทของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับฉากนี้ในฉากนี้เครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีบทบาทเป็นสิ่งที่เสริมให้เกิดความกล้าเพราะนางเอกใช้เหล้าเพื่อทำให้เกิดความกล้าที่จะปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศที่มีต่อพระเอกโดยการข่มขืนพระเอก

เนื่องจากผู้วิจัยไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญในด้านภาพยนตร์อาจทำให้ข้อมูลที่ได้ขาดความน่าเชื่อถือผู้วิจัยจึงใช้ผลจากการสัมภาษณ์เจาะลึกบางส่วนมาสนับสนุนผลการวิจัยในส่วนนี้

“เรื่องแหยมขโสธรไปดื่มที่งานวัดแหยมกับเจี้ยดื่มกันสองคนพอฝนตกก็แยกย้ายกันไปมีเพศสัมพันธ์แต่ที่เห็นเจี้ยเมาเลยปล้ำแหยม” (ภาควิชา สอนไพโร, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดสมุทรสาคร, เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้ว, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

“เรื่องแหยมยโสธร ที่แหยมกับเจ็ญคู่นี้เขาพากันไปเที่ยวงานวัดและไปด้อมเปียร์พอด้อม เสรีจก็พากันออกมานอกงานพากันไปหลบที่กระท่อมระหว่างนั้นก็เกิดมีอะไรกันเพราะเจ็ญเป็นคนปล้ำแหยม” (ธัญพิสิษฐ์ ผามอญ, ผู้เลกด้อมเครื่องด้อมแอลกอฮอล์แล้ว, คำขาย, จังหวัดเชียงใหม่, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

“เรื่องแหยมยโสธรกินในกระท่อมตอนฝนตกตอนนั้นนางเอกมาพูดไม่รู้เรื่องและควบคุมสติไม่อยู่ปล้ำพระเอก” (ศิริกัญญา เศษใจ, ผู้ด้อมเครื่องด้อมแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดเชียงใหม่, สัมภาษณ์, 15 สิงหาคม 2549)

ภาษาที่ใช้ในฉาก

ในภาพยนตร์เรื่องแหยมยโสธรซึ่งผู้วิจัยได้จัดลำดับให้เป็นภาพยนตร์ที่มีความเข้าใจของการด้อมเครื่องด้อมแอลกอฮอล์ในระดับกลางนั้นจากการวิเคราะห์รายละเอียดในเรื่องของภาษาที่ใช้ในภาพยนตร์ซึ่งจากการวิจัยโดยใช้เกณฑ์ในการรับรู้จากสื่อภาพยนตร์คือการรับรู้โดยการได้ยิน (องค์ประกอบด้านเสียง) พบว่าภาพยนตร์เรื่องแหยมยโสธรในฉากข้างต้นนี้การใช้ภาษาที่แสดงออกถึงการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศที่นางเอกมีกับพระเอกดังประโยคต่อไปนี้

พระเอก “คูมันตาหวานเข้มเขียว ฝึบอบ”

พระเอก “จะทำอะไรระวังขวดกระแทกหน้านะ”

นางเอก “คิดมากนะพี่แหยม”

พระเอก “อย่าเข้ามานะมีพระ”

นางเอก “ท่านไม่อยู่แล้วไปรูดงค์หมดแล้ว”

นางเอก “เจ็ญทนไม่ไหวแล้วพี่แหยม”

2.3 ภาพยนตร์เรื่องแหยมยโสธร ฉากที่ 3

ฉากเป็นฉากที่ทองพระเอกอีกคนหนึ่งของเรื่อง เสียใจที่นางเอกไปแต่งงาน จึงด้อมเหล่าความยาวของฉากนี้ 1 นาที 12 วินาที

ภาพที่ 4.16 เป็นภาพที่ทองพระเอกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ภาพที่ 4.17 ภาพพระเอกนอนกอดขวดเหล้าเนื่องจากเสียใจที่นางเอกจะไปแต่งงานกับคนอื่น

ภาพที่ 4.18 ภาพพระเอกเมาไม่ได้สติ

ความมีบทบาทของเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์กับฉากนี้ ในฉากนี้เครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์มีบทบาทเป็นสื่อเพื่อแสดงออกถึงความเสียใจของพระเอกที่ต้องเสียคนรักไปโดยความเสียใจนั้นถูกระบายออกด้วยการดื่มน้ำแอลกอฮอล์

เนื่องจากผู้วิจัยไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญในด้านภาพยนตร์อาจทำให้ข้อมูลที่ได้อาจมีความน่าเชื่อถือผู้วิจัยจึงใช้ผลจากการสัมภาษณ์เจาะลึกบางส่วนมาสนับสนุนผลการวิจัยในส่วนนี้

“เรื่องแหยมยโสธรตอนที่เขารู้ว่าจะแต่งงานทองกิ้นเหล้าเมาอนตรงกองฟางสภาพเหมือนคนไม่มีสติหมคอะไรตายยากเสื้อผ้าขาดเนื้อตัวมอมแมม” (เดือนเพ็ญ โคตรธา, ผู้ดื่มน้ำแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดชุมพร, สัมภาษณ์, 9 กรกฎาคม 2549)

“แหยมยโสธรตอนที่พระเอกที่ชื่อทองกิ้นเหล้าเสียใจที่คนรักไปแต่งงานกับคนอื่น” (สุจิตตรา สุวัตติกุล, ไม่ดื่มน้ำแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟอาหาร, จังหวัดระนอง, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2549)

“พระเอกที่ชื่อทองกิ้นเหล้าเพราะอกหักเขากินแล้วนอนโวยวายตรงหน้าบ้านตรงกองฟาง” (สมชาย อินทวัต, ผู้เลิกดื่มน้ำแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดศรีสะเกษ, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2549)

“แหยมยโสธร ตอนที่พระเอกเสียใจมากกินเหล้าเพื่อระบายความเครียดเหมือนหมาเลยหมคสภาพเสื้อผ้าขาดนอนกับพื้น” (จิราพัชร สาสุขขัง, พนักงานขายโทรศัพท์มือถือ, ผู้เลิกดื่มน้ำแอลกอฮอล์แล้ว, จังหวัดกำแพงเพชร, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2549)

ภาษาที่ใช้ในฉาก

ในภาพยนตร์เรื่องแหยมยโสธรซึ่งผู้วิจัยได้จัดลำดับให้เป็นภาพยนตร์ที่มีความเข้าใจของการดื่มน้ำแอลกอฮอล์ในระดับกลางนั้นจากวิเคราะห์รายละเอียดในเรื่องของภาษาที่ใช้ในภาพยนตร์ซึ่งจากการวิจัยโดยใช้เกณฑ์ในการรับรู้จากสื่อภาพยนตร์คือการรับรู้โดยการได้ยิน (องค์ประกอบด้านเสียง) พบว่าภาพยนตร์เรื่องแหยมยโสธรในฉากข้างต้นนี้ไม่มีภาษาพูดของตัวเองแสดงโดยฉากนี้ตัวแสดงได้แสดงออกทางภาษาท่าทางถึงความเสียใจที่คนรักต้องไปแต่งงานกับชายอื่นเช่นการนอนกอดขวดเหล้าหรือแม้แต่การนอนกิ้งไปมากับพื้น เสื้อผ้าของตัวแสดงที่ไม่เรียบร้อยและหน้าตาของตัวแสดงที่เต็มไปด้วยฝุ่นและอวก

การที่ตัวแสดงนำเป็นผู้นำเสนอพฤติกรรมดื่มน้ำแอลกอฮอล์อาจทำให้เกิดการรับรู้และจดจำจากผู้ชมได้ดีกว่าตัวแสดงตัวอื่นและอาจทำให้เห็นการเลียนแบบดังนั้นผู้วิจัยจึงจัดระดับภาพยนตร์เรื่องแหยมยโสธรให้เป็นภาพยนตร์ที่มีระดับความเข้าใจของฉากการดื่มน้ำแอลกอฮอล์อยู่ในระดับกลางเนื่องจากในภาพยนตร์เรื่องนี้มีฉากที่ตัวแสดงนำที่เป็นนางเอกและพระเอกแสดงพฤติกรรมดื่มน้ำแอลกอฮอล์อย่างเด่นชัดจึงทำให้ภาพยนตร์เรื่องนี้น่าจะมีผลกระทบกับผู้ชมมากกว่าภาพยนตร์เรื่องอื่น

ในการแบ่งระดับภาพยนตร์ในครั้งนี้นั้นผู้วิจัยใช้เกณฑ์ในการรับรู้จากสื่อประเภทภาพยนตร์นั้นคือการรับรู้โดยการเห็น (องค์ประกอบด้านภาพ) และการรับรู้โดยการได้ยิน (องค์ประกอบด้านเสียง) เป็นเกณฑ์ในการแบ่งระดับและการใช้ผลการสัมภาษณ์เจาะลึกกับผู้ชมผู้เป็นผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และเลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มาสนับสนุนคำอธิบายของผู้วิจัย

3. ภาพยนตร์ที่มีความเข้าใจจากของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อยู่ในระดับสูง

ได้แก่ ภาพยนตร์เรื่องเพื่อนสนิท จากการศึกษาพบว่าภาพยนตร์เรื่องนี้มีฉากการนำเสนอพฤติกรรมกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดง อยู่ 4 ฉาก

โดยรูปแบบการนำเสนอพฤติกรรมกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในภาพยนตร์เรื่องนี้มีฉากที่ตัวแสดงนำเช่น พระเอก นางเอก เป็นผู้นำเสนอพฤติกรรมกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และตัวแสดงนำนั้น เป็นนักเรียนนักศึกษา รวมทั้งเป็นผู้ที่ประกอบอาชีพที่ได้รับการยอมรับจากสังคม เช่น เป็นนางพยาบาล

ภาษาที่ใช้ในแต่ละฉากของภาพยนตร์เรื่องนี้มีการเชิญชวนให้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยผ่านทั้งภาษาพูดและภาษาท่าทางในภาพยนตร์เรื่องนี้เครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีบทบาทเป็นเครื่องดื่มที่ใช้ระบายความทุกข์ความเครียดความเสียใจและเป็นเครื่องดื่มสำหรับการสังสรรค์การเลี้ยงฉลอง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

3.1 ภาพยนตร์เรื่องเพื่อนสนิท ฉากที่ 1

ฉาก ในร้านชาดองที่นางเอกและพระเอกในเรื่องชวนกันมาดื่มชาดอง
ความยาวของฉากนี้ 1 นาที 32 วินาที

ภาพที่ 4.19 ภาพนางเอกและพระเอกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (ชาดอง)

ภาพที่ 4.20 เป็นภาพที่นางเอกกับพระเอกกำลังแสดงท่าทางการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (ขาดอง)

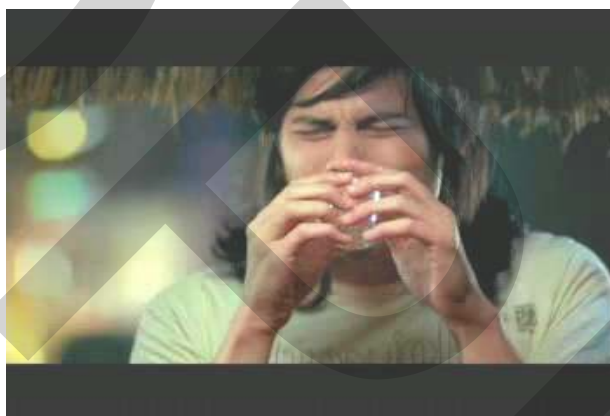
ภาพที่ 4.21 ภาพที่พระเอกกำลังพยายามดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (ขาดอง)

ภาพที่ 4.22 นางเอกจับมือพระเอกเพื่อบังคับให้พระเอกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (ขาดอง)

ภาพที่ 4.23 ภาพที่นางเอกกำลังบังคับให้พระเอกดื่มเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์ (ขาดอง)

ภาพที่ 4.24 ภาพพระเอกแสดงท่าทางการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (ขาดอง)

ภาพที่ 4.25 ภาพที่พระเอกแสดงท่าทางการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (ขาดอง)

ภาพที่ 4.26 ภาพมีนางเอกจับแก้วชาดอง

ความมีบทบาทของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับฉากนี้ในฉากนี้เครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีบทบาทเป็นเครื่องแสดงออกถึงความสนุกสนานโดยพระเอกกับนางเอกของเรื่องเดินร่ากันอย่างสนุกสนานหลังจากที่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (ชาดอง) ไปหลายแก้ว

เนื่องจากผู้วิจัยไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญในด้านภาพยนตร์อาจทำให้ข้อมูลที่ได้อาจไม่น่าเชื่อถือผู้วิจัยจึงใช้ผลการสัมภาษณ์เจาะลึกบางส่วนมาสนับสนุนผลการวิจัยในส่วนนี้

“เพื่อนสนิทที่เชียงใหม่เพราะว่าเขามีงานวัดและจะมีเดินกันนางเอกชวนพระเอกไปดื่มชาดองต่างคนต่างดื่มเหมือนนางเอกดื่มมากกว่าเพราะนางเอกเมาหลับพระเอกเลยไปส่ง” (พัชรา, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดพัทลุง, สัมภาษณ์, 18 สิงหาคม 2549)

“เรื่องเพื่อนสนิทนางเอกกับพระเอกไปที่งานวัดไปกินชาดองและเดินกันอย่างสนุกสนานพระเอกเป็นคนไม่เคยดื่มพอเจอแบบนี้ก็องนางเอกเป็นคนที่เคยดื่มเป็นของท้องถิ่นของนางเอกพระเอกไม่เคยดื่มก็เลยดื่มไม่เป็นพระเอกก็เมาแต่ควบคุมสติได้แต่นางเอกเมาจนหลับพระเอกเลยไปส่งบ้าน” (รัชฎักษณ์, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, จังหวัดพิษณุโลก, สัมภาษณ์, 9 สิงหาคม 2549)

“เรื่องเพื่อนสนิทกินบ่อยมากแรกเลยตอนที่นางเอกพาพระเอกไปกินชาดองตรงงานอะไรสักอย่างที่เชียงใหม่แล้วก็ไปเดินนางเอกเมามากหน้าแดงมากเดินไปได้สักพักก็มานั่งแล้วหลับไปมีอีก” (นาวิ คำเงิน, นักศึกษา, จังหวัดนครราชสีมา, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, สัมภาษณ์, 29 สิงหาคม 2549)

“เรื่องเพื่อนสนิทพระเอกกับนางเอกไปดื่มชาดองกันสองคนในงานวัดที่เชียงใหม่รู้สึกที่นางเอกเมาเพราะดื่มเข้าไปมากกว่าผู้ชายเหมือนดื่มไม่เป็นแต่ไม่ค่อยเมาเพราะยังคุยกันรู้เรื่องอยู่”

(ชัยพิสิษฐ์ ผามอญ, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้ว, ค้าขาย, จังหวัดเชียงใหม่, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

“เรื่องเพื่อนสนิทหลายฉากมากที่พระเอกกับนางเอกกินขาดองเป็นตอนที่มีการแสดงบนเวที นางเอกพูดประมาณว่าหิวน้ำแล้วก็เลยดึงพระเอกไปที่ประมาณว่าเป็นซุ้มขาดองก็เลยดื่ม นางเอกดื่มไปหลายแก้วเมาหลับไปพระเอกก็เมาแต่ดื่มน้อยกว่า” (นัชชา จันทร์หอม, พนักงานถ่ายเอกสาร, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, จังหวัดสุพรรณบุรี, สัมภาษณ์, 29 สิงหาคม 2549)

“เพื่อนสนิทตอนไปเที่ยวงานวัดพระเอกกับนางเอกกินมากจนนางเอกเมาหลับไป นางเอกเมาจากกินอะไรจำไม่ได้แต่รู้ว่านางเอกเมามาก” (สัมชัย ดันหยงขุน, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดชุมพร, สัมภาษณ์, 22 กรกฎาคม 2549)

“เพื่อนสนิทดื่มขาดองมีฉากที่พระเอกนางเอกไปเที่ยวกันดื่มขาดองคืนะที่เป็นผู้ชายที่ดี ผู้หญิงเขาก็ไม่ทำอะไร” (ณัฐพล เหลืองคงทอง, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานร้านสะดวกซื้อ, จังหวัดขอนแก่น, สัมภาษณ์, 19 มิถุนายน 2549)

ภาษาที่ใช้ในฉาก

ในฉากนี้ตัวแสดงได้แสดงออกถึงภาษาท่าทางโดยการที่นางเอกแสดงท่าทางการดื่มที่ชำนาญกว่าคือเริ่มดื่มก่อนพระเอกและดื่มขาดองอย่างไม่ลังเลเหมือนคนที่เคยดื่มมาบ่อยแล้วส่วนพระเอกลังเลที่จะดื่มเช่น การดมก่อนที่จะใช้ปากจิบขาดอง การมองแก้วขาดองอยู่นานจนนางเอกต้องจับมือพระเอกเพื่อให้ดื่ม

3.2 ภาพยนตร์เรื่องเพื่อนสนิท ฉากที่ 2

ฉาก ที่ พระเอกและเพื่อนพระเอกดื่มเหล้ากันที่ร้านอาหารเนื่องจากพระเอกต้องการเกลี้ยกล่อมเพื่อนไม่ให้ไปเป็นแบบวาดภาพให้กับนางเอก

ความยาวของฉากนี้ 2 นาที 33 วินาที

ภาพที่ 4.27 พระเอกของเรื่องกำลังแสดงท่าทางการดื่มเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์

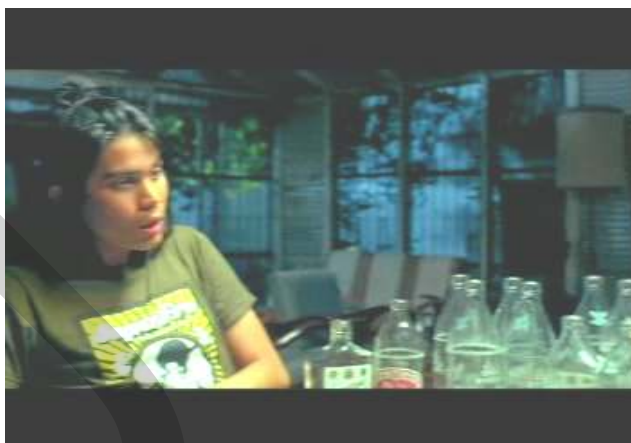
ภาพที่ 4.28 ภาพมือของพระเอกที่อยู่ในแก้วเหล้าเพื่อต้องการผสมเหล้ากับโซดา

ภาพที่ 4.29 พระเอกและเพื่อนนั่งดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ภาพที่ 4.30 เป็นภาพที่เพื่อนพระเอกอยู่ในอาคารมินิมา

ภาพที่ 4.31 ภาพพระเอกอยู่ในอาคารมินิมา

ความมีบทบาทของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับฉากนี้ ในฉากนี้เครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีบทบาทเป็นเครื่องแสดงออกถึงการสังสรรค์เช่นการคุยกันอย่างสนุกสนานโดยใช้เครื่องดื่มแอลกอฮอล์เป็นตัวกลางของการพูดคุย

เนื่องจากผู้วิจัยไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญในด้านภาพยนตร์อาจทำให้ข้อมูลที่ได้ขาดความน่าเชื่อถือผู้วิจัยจึงใช้ผลจากการสัมภาษณ์เจาะลึกบางส่วนมาสนับสนุนผลการวิจัยในส่วนนี้

“ตอนที่ไข้อยู่คุยกับโก้ตอนที่ดากานดาจะให้โก้ไปเป็นแบบวาดรูปพระเอกก็พูดไปด้วยกินเหล้าไปด้วยคุยไปก็กินไปตอนแรกก็ค่อย ๆ กินแต่พอเริ่มเมาก็พูดไม่รู้เรื่อง” (วัชรพร ปลื้มเจริญ, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, จังหวัดนครราชสีมา, สัมภาษณ์, 26 กรกฎาคม 2549)

“ตอนที่พระเอกรู้ว่าดากานดาให้ชวนเพื่อนพระเอกมาเป็นแบบวาดภาพทำให้พระเอกชวนเพื่อนไปกินเหล้าคือกินเหล้าในร้านอาหารมีเสียงเพลงเหมือนในผับเพื่อนพระเอกไม่ค่อยมาเนื่องจากไม่ไว้วางใจแต่พระเอกมาเนื่องจากไว้วางใจมากเกินไปจนควบคุมสติตัวเองไม่อยู่”

(อรรถกร สวัสดิ์จันทร์, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, ชุมพร, สัมภาษณ์ 17 กรกฎาคม 2549)

“เรื่องเพื่อนสนิทพระเอกไปกินกับเพื่อนเพราะไม่ยอมให้เพื่อนมาเป็นแบบวาดรูปให้กับนางเอกและพระเอกพยายามที่จะขัดขวางเพื่อนเพื่อไม่ให้มาจับนางเอกพอเขาดื่มเหล้าก็ทำให้เขาพูดมากขึ้นพระเอกกินไปหลายแก้วหนูไม่เห็นว่าการกินเหล้าอะไรแต่หนูเห็นขวดโซดาเยอะมากกินหลายแก้วกินแบบรวดเดียวหมดแก้ว” (สุจิตตรา สุวดีกุล, ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟอาหาร, จังหวัดระนอง, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2549)

“เรื่องเพื่อนสนิท เขานั่งคุยกับเพื่อนเพราะจะให้เพื่อนเป็นแบบวาดรูปให้กับนางเอกกินกันเยอะมากเห็นขวดโซดาเต็มไปหมด” (สมชาย อินทวัต, ผู้เล็คคัมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดศรีสะเกษ, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2549)

ภาษาที่ใช้ในฉาก

ในภาพยนตร์เรื่องเพื่อนสนิทซึ่งผู้วิจัยได้จัดลำดับให้เป็นภาพยนตร์ที่มีความเข้าใจของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในระดับสูงนั้นจากวิเคราะห์รายละเอียดในเรื่องของภาษาที่ใช้ในภาพยนตร์ซึ่งจากการวิจัยโดยใช้เกณฑ์ในการรับรู้จากสื่อภาพยนตร์คือการรับรู้โดยการได้ยิน (องค์ประกอบด้านเสียง) พบว่าภาพยนตร์เรื่องเพื่อนสนิทในฉากข้างต้นมีการใช้ภาษาที่ไม่ได้สื่อถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แต่เสียงพูดของนักแสดงนั้นแสดงออกถึงอาการของคนที่มาเนื่องจากดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ไปหลายแก้วคือพูดไม่รู้เรื่องและแสดงออกด้านภาษาท่าทางเพื่อสื่อให้เห็นว่าพระเอกและเพื่อนพระเอกอยู่ในอาการที่มึนเมาไม่ว่าจะเป็นหน้าของตัวแสดงที่แดงกล้าหรือการที่ไม่สามารถประครองตัวให้นั่งได้

3.3 ภาพยนตร์เรื่องเพื่อนสนิท ฉากที่ 3

ฉากที่พระเอกพานางเอกอีกคนหนึ่งของเรื่องที่เป็นนางพยาบาลและเพื่อนนางเอกที่เป็นนางพยาบาลเช่นกันไปเลี้ยงฉลองเนื่องจากพระเอกขายภาพวาดได้

ความยาวของฉากนี้ 1 นาที 5 วินาที

ภาพที่ 4.32 เป็นภาพแก้วเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ภาพที่ 4.33 เป็นภาพที่ พระเอกกับนางเอกที่เป็นนางพยาบาล และเพื่อนที่เป็นนางพยาบาลดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ภาพที่ 4.34 เป็นภาพที่พระเอกกับนางที่เป็นนางพยาบาลและเพื่อนที่เป็นนางพยาบาลดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ความมีบทบาทของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับฉากนี้ในฉากนี้เครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีบทบาทเป็นเครื่องแสดงออกถึงความสำเร็จเป็นเครื่องดื่มสำหรับงานเลี้ยงฉลอง

เนื่องจากผู้วิจัยไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญในด้านภาพยนตร์อาจทำให้ข้อมูลที่ได้ขาดความน่าเชื่อถือผู้วิจัยจึงใช้ผลจากการสัมภาษณ์เจาะลึกบางส่วนมาสนับสนุนผลการวิจัยในส่วนนี้

“ฉากที่พระเอกลงไปดื่มเบียร์หลังจากวาดรูปได้ก็พานางพยาบาลสองคนไปดื่มเบียร์ไข้อย่อยเลี้ยงพากันไปกินที่ร้านอาหารริมทะเล” (ภาคภูมิ สวนไพร, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดสมุทรสาคร, เด็กดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้ว, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

“เรื่องเพื่อนสนิทที่พระเอกพาไปฉลองตอนที่วาดรูปได้เงินมาก็ฉลองกันกินเหล้ากันตัวพระเอกตัวนางเอกที่เป็นนางพยาบาลและเพื่อนนางเอกที่เป็นนางพยาบาล” (จิราพัชร สาสุขขัง, พนักงานขายโทรศัพท์มือถือ, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้ว, จังหวัดกำแพงเพชร, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2549)

“และที่อีกฉากตอนที่ไปฉลองกันที่ร้านอาหารพระเอกได้เงินจากการวาดรูปฝรั่งเลขพานางเอกและเพื่อนไปเลี้ยงที่ร้านอาหารกัน สามคน” (นัชชา จันทรหอม, พนักงานถ่ายเอกสาร, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, จังหวัดสุพรรณบุรี, สัมภาษณ์, 29 สิงหาคม 2549)

“มีอีกที่ว่าพยาบาล 2 คนกับพระเอกรู้สึกว่าพระเอกไปทำงานวาดรูปและได้เงินมาก็เลยไปเลี้ยงฉลองกันพระเอกกับนางเอกกินเบียร์แต่อีกคนกินอะไรจำไม่ได้” (ภัทร ผังสุวรรณดำรง, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานร้านสะดวกซื้อ, จังหวัดเพชรบุรี, สัมภาษณ์, 18 สิงหาคม 2549)

“ฉากที่นางพยาบาลที่ชื่อน้อยกับพระเอกและเพื่อนนางเอกกินเบียร์ตัวพระเอกนางเอกกินเบียร์แต่เพื่อนเขากินอะไรหนูไม่รู้ น้ำสีฟ้า” (สุจิตตรา สุวัตติกุล, ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟอาหาร, จังหวัดระนอง, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2549)

“อีกตอนที่อยู่ที่เกาะที่พระเอกกับนางพยาบาลดื่มเบียร์ที่ร้านอาหารเลี้ยงกันเพราะพระเอกหาเงินได้จากการวาดรูป” (มนตรี ไพบุญย์, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดนครนายก, สัมภาษณ์, 18 สิงหาคม 2549)

ภาษาที่ใช้ในฉาก

ในภาพยนตร์เรื่องเพื่อนสนิทซึ่งผู้วิจัยได้จัดลำดับให้เป็นภาพยนตร์ที่มีความเข้าใจของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในระดับสูงนั้นจากวิเคราะห์รายละเอียดในเรื่องของภาษาที่ใช้ในภาพยนตร์ซึ่งจากการวิจัยโดยใช้เกณฑ์ในการรับรู้จากสื่อภาพยนตร์คือการรับรู้โดยการได้ยิน (องค์ประกอบด้านเสียง) พบว่าภาพยนตร์เรื่องเพื่อนสนิทในฉากข้างต้นนี้การใช้ภาษาที่แสดงออกถึงการเชิญชวนให้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ดังประโยคต่อไปนี้

พระเอก

“กินเลยผมเลี้ยงเอง”

เพื่อนนางเอก

“จริงนะปรกติพี่นี้ไม่ดื่มหลอกเครื่องดื่มแอลกอฮอล์
อะไรเนียน้องหมูไม่เลี้ยงพี่ก็ไม่ดื่มหลอกนี้เห็นว่า
เป็นน้องหมูนะนี่”

พระเอก

“เอาเลยพี่ตามสบาย”

3.4 ภาพยนตร์เรื่องเพื่อนสนิท ฉากที่ 4

ฉาก เป็นฉากที่นางเอกอีกคนหนึ่งของเรื่องเสียใจที่พระเอกยังมีใจคิดถึงคนรักเก่าทำให้ดื่มเหล้าประชดพระเอก

ความยาวของฉากนี้ 40 วินาที

ภาพที่ 4.35 ภาพที่พระเอกกับนางเอกนั่งอยู่ที่ร้าน อาหารและพระเอกสั่งเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (เบียร์)

ภาพที่ 4.36 ภาพที่นางเอกที่เป็นนางพยาบาลสั่งเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (เบียร์)

ภาพที่ 4.37 ภาพนางเอกที่เป็นนางพยาบาลดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (เบียร์)

ภาพที่ 4.38 นางเอกที่เป็นนางพยาบาลกำลังแสดงท่าทางการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ภาพที่ 4.39 เป็นภาพนางเอกที่เป็นนางพยาบาลดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (เบียร์) จนหมดขวด

ความมีบทบาทของเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์กับฉากนี้ในฉากนี้เครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์มีบทบาทเป็นเครื่องแสดงออกถึงความเสียใจของนางเอกที่เป็นนางพยาบาลเนื่องจากน้อยใจในตัวพระเอกเพราะพระเอกยังคิดถึงผู้หญิงคนอื่นอยู่ทำให้นางเอกใช้เครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ (เบียร์) เพื่อเป็นการแสดงออกว่าเสียใจโดยการดื่มน้ำเบียร์ที่เดียวหมดขวดซึ่งสร้างความแปลกใจให้พระเอกอย่างมากและเมื่อนางเอกดื่มน้ำเบียร์หมดขวดแล้วก็สั่งเพิ่มอีกหนึ่งขวด

เนื่องจากผู้วิจัยไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญในด้านภาพยนตร์อาจทำให้ข้อมูลที่ได้อาจไม่น่าเชื่อถือผู้วิจัยจึงใช้ผลจากการสัมภาษณ์เจาะลึกบางส่วนมาสนับสนุนผลการวิจัยในส่วนนี้

“ตอนที่น้ำคอกหักหรืออะไรสักอย่างกระดกเบียร์รวดเดียวหมดขวดเลยพอสั่งอีกขวดแต่พอดื่มมีคนมาบอกว่าเด็กถูกงูกัด” (นาวิ คำเงิน, นักศึกษา, จังหวัดนครราชสีมา, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, สัมภาษณ์, 29 สิงหาคม 2549)

“และตอนอยู่ที่ได้น้ำกินเบียร์สักแต่ยังไม่เมาเพราะมีคนมาตามไปไหนไม่รู้จำไม่ได้” (วัชรพร ปลื้มเจริญ, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, จังหวัดนครราชสีมา, สัมภาษณ์, 26 กรกฎาคม 2549)

“และก็มีอีกตอนที่นางเอกที่เป็นนางพยาบาลเสียใจเพราะรู้ว่าพระเอกมีคนอื่นอยู่ในใจเขาเลยมาดื่มเหล้าดื่มมากด้วยกระดกทีเดียวเลยครบหมดขวดเลย” (มนตรี ไพบุลย์, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดนครราชสีมา, สัมภาษณ์, 18 สิงหาคม 2549)

“เพื่อนสนิทเวลาเขาเสียใจอกหักเขาจะกินเหล้าน้ำจากเป็นคนที่ไม่ดื่มเรียบร้อยอย่างนี้แล้วเวลาเสียใจก็ดื่มเหล้าแบบไม่ใช่แค่จิบ ๆ แต่ดื่มแบบให้เมาแบบให้ลืมเหมือนกับว่าเขารู้ว่าหมูที่เขาชอบยังคิดถึงแฟนเก่าทำให้ไม่มีเขาในจิตใจเลยทั้งที่น้ำก็ทำดีด้วยขนาดว่ารูปนางพยาบาลยังวาดเป็นหน้าตากานดาเลยทำให้เขาเสียใจไปดื่มเหล้า” (เบญญาทิพย์ อินทร์น้อย, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดชุมพร, สัมภาษณ์, 13 สิงหาคม 2549)

“ตอนที่นางเอกเสียใจเพราะรู้ว่าพระเอกวาดรูปแต่ตากานดาเหมือนรู้ว่าพระเอกเคยมีแฟนมาก่อนก็เลยเสียใจกินเหล้าทีเดียวหมดขวดเลยล่ะ” (สุจิตตรา สุวัตติกุล, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟอาหาร, จังหวัดระนอง, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2549)

“อีกฉากที่พยาบาลเสียใจที่พระเอกวาดรูปผู้หญิงคนอื่นเลยสั่งเบียร์มากินกินขวดเดียวไม่เมาพอมีคนมาบอกว่าเด็กถูกงูกัด” (นัชชา จันทร์หอม, พนักงานถ่ายเอกสาร, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, จังหวัดสุพรรณบุรี, สัมภาษณ์, 29 สิงหาคม 2549)

ภาษาที่ใช้ในฉาก

ในภาพยนตร์เรื่องเพื่อนสนิทซึ่งผู้วิจัยได้จัดลำดับให้เป็นภาพยนตร์ที่มีความเข้าใจของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในระดับสูงนั้นจากการวิเคราะห์รายละเอียดในเรื่องของภาษาที่ใช้ใน

ภาพยนตร์ซึ่งจากการวิจัยโดยใช้เกณฑ์ในการรับรู้จากสื่อภาพยนตร์คือการรับรู้โดยการได้ยิน (องค์ประกอบด้านเสียง) พบว่าภาพยนตร์เรื่องเพื่อนสนิทในฉากข้างต้นนี้ใช้ภาษาที่แสดงออกถึงการเชิญชวนให้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ดังประโยคต่อไปนี้

พระเอก “น้อง ๆ เอาเบียร์มาขวด”

นางเอก “น้อง ๆ เบียร์อีกขวด”

เมื่อดื่มจนหมดแล้วนางเอกก็สั่งเพิ่มอีกหนึ่งขวด

นางเอก “น้อง ๆ เบียร์อีกขวด”

การที่ตัวแสดงนำเป็นผู้นำเสนอพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อาจทำให้เกิดการรับรู้และจดจำจากผู้ชมได้ดีกว่าตัวแสดงตัวอื่นและตัวแสดงนำมีอาชีพที่ได้รับการยอมรับจากสังคมเช่นเป็นนางพยาบาลหรือนักศึกษาอาจทำให้เห็นการเลียนแบบได้มากกว่าดังนั้นผู้วิจัยจึงจัดระดับให้ภาพยนตร์เรื่องเพื่อนสนิทเป็นภาพยนตร์ที่มีระดับความเข้าใจของฉากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในระดับสูงโดยใช้ เกณฑ์ในการรับรู้จากสื่อประเภทภาพยนตร์นั้นคือการรับรู้โดยการเห็น (องค์ประกอบด้านภาพ) และการรับรู้โดยการได้ยิน (องค์ประกอบด้านเสียง) เป็นเกณฑ์ในการแบ่งระดับ

ในการวิเคราะห์ภาพยนตร์ที่มีพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์นั้นจะเห็นว่าภาพยนตร์ที่มีความเข้าใจของฉากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในระดับต่ำนอกจากจะมีการนำเสนอพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยผ่านนักแสดงที่ไม่ได้เป็นตัวแสดงนำแล้วความมีบทบาทของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ยังถูกแทนความหมายว่าเป็นต้นเหตุของปัญหาการทะเลาะวิวาทกับบุคคลในครอบครัว ภาษาที่ใช้ในฉากที่มีการนำเสนอพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ก็ไม่ได้แสดงออกถึงการเชิญชวนให้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ แต่เป็นการใช้ภาษาที่แสดงให้เห็นถึงผลเสียของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์นั้นคือการทะเลาะวิวาทกับบุคคลในครอบครัวและความยาวของฉากที่มีการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ก็มีความยาวไม่เกิน 1 นาที

ส่วนในภาพยนตร์ที่มีความเข้าใจของฉากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในระดับกลางนอกจากจะมีนักแสดงนำที่เป็นพระเอกและนางเอกเป็นผู้นำเสนอพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้วความมีบทบาทของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ได้ถูกใช้แทนความหมายถึงความสุข สนุกสนาน ความกล้าที่จะปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ และเป็นเครื่องแสดงออกถึงความเสียใจ ภาษาที่ใช้ในฉากแสดงออกถึงการเชิญชวนให้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ความยาวของฉากที่มีการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ส่วนใหญ่มีความยาวของฉากเกิน 1 นาที

ภาพยนตร์ที่มีความเข้าใจของฉากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในระดับสูงนั้นนอกจากจะมีการนำเสนอพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยผ่านนักแสดงนำและนักแสดงนำนั้นเป็น

นักเรียนนักศึกษาและมีอาชีพที่ได้รับการยอมรับจากสังคมเช่นนางพยาบาลแล้ว ความมีบทบาทของ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในภาพยนตร์ยังมีบทบาทเป็นเครื่องแสดงออกถึงความสุขสนุกสนาน การ ฉลองความสำเร็จ เป็นเครื่องแสดงออกถึงความเสียใจ ภาษาที่ใช้ในฉากแสดงออกถึงการเชิญชวน ให้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ความยาวของฉากที่มีการนำเสนอพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์ส่วนใหญ่มีความยาวของฉากเกิน 1 นาที

ส่วนที่ 2 ผลการสัมภาษณ์เจาะลึก

ในส่วนนี้ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์เจาะลึก กับกลุ่มผู้ชมในฐานะผู้รับสาร โดยเป็นการศึกษา ผลกระทบในด้านการรับรู้และพฤติกรรมของผู้ชมที่มีต่อพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ของนักแสดงในภาพยนตร์ เพื่อให้ได้รับทราบถึง พฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของ นักแสดงในภาพยนตร์กับผลกระทบในด้านการรับรู้และพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของ ผู้ชมที่เป็น กลุ่มผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ กลุ่มผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และกลุ่มผู้ดื่ม เครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้ว ผู้วิจัยได้แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนของการสัมภาษณ์เจาะลึกไว้ ดังต่อไปนี้

- 2.1 ผลกระทบในด้านการระลึกถึงและการจดจำของผู้ชมในการรับรู้ด้านการเล่าเรื่อง
- 2.2 ผลกระทบในด้านการระลึกถึงและการจดจำของผู้ชมในการรับรู้ด้านการ ตีความหมาย ซึ่งแบ่งเป็นการตีความหมายโดยนัยตรงนัยแฝง
- 2.3 ผลกระทบในด้านการระลึกถึงและการจดจำของผู้ชมในการรับรู้ด้านผลของการดื่ม เครื่องดื่มแอลกอฮอล์
- 2.4 ผลกระทบในด้านพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงใน ภาพยนตร์ทำให้ผู้บริโภคในฐานะผู้ชมหรือผู้รับสารมีการตอบสนองทางด้านพฤติกรรมเชิงบวก
- 2.5 ผลกระทบในด้านพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงใน ภาพยนตร์ทำให้ผู้บริโภคในฐานะผู้ชมหรือผู้รับสารมีการตอบสนองทางด้านพฤติกรรมเชิงลบ

รายละเอียดของผู้ที่สัมภาษณ์เจาะลึก

- กลุ่มผู้ที่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ คือ ผู้ที่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เป็นประจำหรือทุกครั้งที่มีโอกาสแบ่งเป็นเพศชาย 5 คน และ เพศหญิง 5 คน รวมเป็น 10 คน
- กลุ่มผู้ที่ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ คือ ผู้ที่ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และผู้ที่เคยทดลองดื่มเพียงหนึ่งหรือสองครั้งแบ่งเป็นเพศชาย 5 คน และ เพศหญิง 5 คนรวมเป็น 10 คน
- กลุ่มผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ คือ ผู้ที่เคยดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มาก่อนแต่ตอนนี้เลิกดื่มแล้วรวมทั้งผู้ที่ตั้งใจว่าจะเลิกดื่มแอลกอฮอล์ด้วยแบ่งเป็นเพศชาย 5 คน และ เพศหญิง 5 คนรวมเป็น 10คน

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนผู้ที่ถูกสัมภาษณ์เจาะลึกโดยจำแนกตามเพศและพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

พฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	เพศ		
	ชาย (คน)	หญิง (คน)	รวม (คน)
ผู้ที่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	5	5	10
ผู้ที่ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	5	5	10
ผู้ที่เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้ว	5	5	10
รวม	15	15	30

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นว่ามีจำนวนผู้ที่ถูกสัมภาษณ์เจาะลึก ประกอบด้วย ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เป็นเพศชาย 5คน เพศหญิง 5 คน ผู้ที่ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เป็นเพศชาย 5 คน เพศหญิง 5 คน และผู้ที่ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เป็นเพศชาย 5 คน เพศหญิง 5 คน

ตารางที่ 4.2 แสดงอาชีพและภูมิลำเนาเดิมของผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

อาชีพของผู้ที่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	ภูมิลำเนาเดิมของผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์
ผู้รับเหมาก่อสร้าง (ช่างทาสี)	จังหวัดชัยภูมิ
พนักงานร้านสะดวกซื้อ	จังหวัดขอนแก่น
ขับรถมอเตอร์ไซค์รับจ้าง	จังหวัดสมุทรสาคร
พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น)	จังหวัดขอนแก่น
พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น)	จังหวัดชุมพร
พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น)	จังหวัดนครราชสีมา
หมอนวด	จังหวัดสมุทรสาคร
พนักงานเสิร์ฟอาหาร	จังหวัดเชียงใหม่
นักศึกษา	จังหวัดชุมพร
นักศึกษา	จังหวัดเชียงใหม่

จากตารางข้างต้นแสดงอาชีพและภูมิลำเนาเดิมของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์เจาะลึกที่เป็นผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ตารางที่ 4.3 แสดงอาชีพและภูมิลำเนาเดิมของผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

อาชีพของผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	ภูมิลำเนาเดิมของผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์
พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น)	จังหวัดชุมพร
พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น)	จังหวัดสมุทรสาคร
พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น)	จังหวัดขอนแก่น
พนักงานร้านสะดวกซื้อ	จังหวัดเพชรบุรี
ขับรถมอเตอร์ไซค์รับจ้าง	จังหวัดลำปาง
นักศึกษา	จังหวัดชุมพร
นักศึกษา	จังหวัดกำแพงเพชร
พนักงานเสิร์ฟอาหาร	จังหวัดสมุทรสาคร
พนักงานเสิร์ฟอาหาร	จังหวัดระนอง
พนักงานถ่ายเอกสาร	จังหวัดเชียงใหม่

จากตารางข้างต้นแสดงอาชีพและภูมิลำเนาเดิมของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์เจาะลึกที่เป็นผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ตารางที่ 4.4 แสดงอาชีพและภูมิลำเนาเดิมของผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

อาชีพของผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	ภูมิลำเนาเดิมของผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์
พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น)	จังหวัดสมุทรสาคร
พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น)	จังหวัดพัทลุง
พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น)	จังหวัดศรีสะเกษ
ค้าขาย	จังหวัดสมุทรสาคร
ค้าขาย	จังหวัดเชียงใหม่
ค้าขาย	จังหวัดราชบุรี
นักศึกษา	จังหวัดนครราชสีมา
นักศึกษา	จังหวัดพิษณุโลก
พนักงานขาย (โทรศัพท์มือถือ)	จังหวัดกำแพงเพชร
พนักงานแจกว้อย่างสินค้า (pretty)	จังหวัดนนทบุรี

จากตารางข้างต้นแสดงอาชีพและภูมิลำเนาเดิมของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์เจาะลึกที่เป็นผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

2.1 ผลกระทบในด้านการระลึกถึงและการจดจำของผู้ชมในการรับรู้ด้านการเล่าเรื่อง

จากการสัมภาษณ์เจาะลึกกับผู้รับสาร 3 กลุ่ม ได้แก่ ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และผู้ที่เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ โดยภาพรวมทั้ง 3 กลุ่มเกิดการรับรู้ด้านการเล่าเรื่อง โดยผ่านฉากและเสียงพูดของนักแสดงในฉากที่มีการนำเสนอพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

โดยสามารถเล่าถึงเนื้อเรื่องและฉากหรือสถานที่ที่ตัวแสดงกำลังดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ได้รวมทั้งสามารถจดจำได้ว่าตัวแสดงใดเป็นผู้นำเสนอพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และจากการสัมภาษณ์ พบว่า ผู้ที่สามารถเล่าเรื่องพฤติกรรมการดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ได้ทั้ง 3 เรื่องส่วนใหญ่เป็นผู้ที่เลิกดื่มแอลกอฮอล์ รองลงมาคือผู้ดื่มแอลกอฮอล์ และผู้ไม่ดื่มแอลกอฮอล์ตามลำดับ แต่ในส่วนของผู้ดื่มแอลกอฮอล์นั้นเมื่อเปรียบเทียบกับผู้ที่เลิกดื่มจะเห็นว่าผู้ดื่มเกิดการรับรู้ที่น้อยกว่าซึ่งแสดงว่ากลุ่มนี้ดูแล้วก็ยังคงดื่มต่อไป

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่าผู้ที่เล่าพฤติกรรมการดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงได้เพียงบางเรื่องสามารถเล่าพฤติกรรมการดื่มในภาพยนตร์เรื่องเพื่อนสนิทได้มากที่สุดซึ่งภาพยนตร์เรื่องนี้

ผู้วิจัยจัดระดับให้เป็นภาพยนตร์ที่มีความเข้าใจของฉากที่น่าเสนอพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในระดับสูง

2.1.1 กลุ่มผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการสัมภาษณ์ผู้ดื่มแอลกอฮอล์ 10 คน พบว่าจำนวน 5 คนเป็นเพศหญิง 2 คน เพศชาย 3 คนมีการรับรู้ด้านการเล่าเรื่องพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ได้ทั้ง 3 เรื่อง อีก 5 คนเป็นเพศชาย 2 คน เพศหญิง 3 คนสามารถรับรู้ได้เพียงบางเรื่อง บางเรื่องดังกล่าวสัมภาษณ์ต่อไปนี้

2.1.1.1 คำสัมภาษณ์ผู้รับรู้ด้านการเล่าเรื่องพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ได้ทั้ง 3 เรื่อง

“เรื่องแหยมยโสธรตอนที่เขาว่าจะแต่งงานทองก็กินเหล้าเมานอนตรงกองฟางสภาพเหมือนคนไม่มีสติหมดอะไรตายยากเสื้อผ้าขาดเนื้อตัวมอมแมม

อีกเรื่องคือหลวงพี่เท่งตอนที่แม่บ่นตอนที่ยังไม่บวชแม่ทะเลาะกับพ่อของหลวงพี่เท่งแม่บ่นว่าไอ้เท่งมันไม่มีเงินจ่ายค่าเรียนแล้วมัวแต่กินเหล้าอยู่นั้นแหละงานการก็ไม่ยอมทำแต่พ่อก็ไม่สนใจคิดว่าช่างมันขอแค่มีเงินกินเหล้าก็พอตอนนั้นยังเด็ก และที่เรื่องเพื่อนสนิทตอนที่สูญเสียใจเนื่องจากรู้ว่าพระเอกไม่มีใจให้ไปดื่มเบียร์ที่เดียวหมดขวด” (เดือนเพ็ญ โคตรธา, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดชุมพร, สัมภาษณ์, 9 กรกฎาคม 2549)

“เพื่อนสนิทดื่มขาดองมีฉากที่พระเอกนางเอกไปเที่ยวกันดื่มขาดองคืนหนึ่งที่เป็นผู้ชายที่ดีผู้หญิงเขาก็ไม่ทำอะไร และที่เรื่องหลวงพี่เท่งที่ไนต์คลับมีเรื่องเครียดอะไรก็ไม่รู้ผมจำไม่ได้รู้สึกว่าจะดื่มไม่มั่งกรก็แม่โขงนี้แหละครับ เรื่องแหยมยโสธรตอนที่ทองเสียใจเมาเหล้าออกหักหรือเสียใจอะไรสักอย่าง” (ณัฐพล เหลืองคงทอง, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานร้านสะดวกซื้อ, จังหวัดขอนแก่น, สัมภาษณ์, 19 มิถุนายน 2549)

“มีการดื่มเหล้าทั้ง 3 เรื่อง หลวงพี่เท่ง เป็นตอนที่ไนต์คลับมีฉากที่หลุดให้ผู้หญิงอยู่ในคุกและให้คนอื่นมาโวยวายว่าหลวงพี่เท่งอยู่กับผู้หญิง สองต่อสองทำให้ไนต์เสียใจไปกินเหล้าคนเดียวขับรถออกไปตอนเย็นไปกินที่สะพานกินเปรี้ยว ๆ ไม่ได้ผสมโซดาบ้างจิ้งจอกจากขวดเลย

เรื่องแหยมตอนที่ทองกินเหล้าเพราะออกหักที่นางเอกจะไปแต่งงานกับคนอื่นกินจนไม่มีขึ้นดีเมานอนไม่รู้เรื่องไม่รู้เรื่องไม่รู้เรื่องคน และเรื่อง เพื่อนสนิทตอนไปเที่ยวงานวัดพระเอกกับนางเอกกินมากจนนางเอกเมาหลับไปนางเอกเมามากกินอะไรจำไม่ได้แต่ว่านางเอกเมามาก” (สัมชัย ต้นหยงชุน, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดชุมพร, สัมภาษณ์, 22 กรกฎาคม 2549)

“ແຫມ່ນຕອນທີ່ທອງເມາທີ່ວ່າແຟນເຈາະໄປແຕ່ງານເລຍເສຍໃຈນອນกินເລ້າอยู่หน้าบ้านมีอีกตอนที่ไอ้เจ็ยกับແຫມ່ນก่อนจะมีอะไรกันเขากินเหล้ากันไอ้เจ็ยกินเหล้าแล้วมันไปเห็นกบมีอะไรกันก็เลยมีอารมณ์มันก็เลยไป ปล้ำไอ้ແຫມ່ນ

เรื่องเพื่อนสนิทมีตอนที่ไปงานวัดที่ไปกินขาดคือคากานคากับไข้อยู่ไปเที่ยวงานวัดกันก็ไปกินกันเหมือนไข้อยู่ไม่เคยกินแต่คากานคาค่อยกินเลยกินมากกว่ากินจนเมาหลับไข้อยู่เลยพากลับบ้านและที่ตอนที่ไข้อยู่คุยกับโก้ตอนที่คากานคาคะให้โก้ไปเป็นแบบวาดรูปพระเอกก็พูดไปด้วยกินเหล้าไปด้วยคุยไปก็กินไปตอนแรกก็ค่อย ๆ กินแต่พอเริ่มเมาก็พูดไม่รู้เรื่องและตอนอยู่ที่ได้น้อยกินเบียร์ลิ่งค์แต่ยังไม่มาเพราะมีคนมาตามไปไหนไม่รู้จำไม่ได้

หลวงพี่เท่งก็ตอนที่ที่โน้ตไปกินเหล้าเพราะรู้สึกผิดที่ตัวเองทำให้หลวงพี่เท่งต้องออกจากวัดเขากลุ่มใจประมาณว่าไม่ยอมทำแต่ก็ต้องทำ” (วัชรพร ปลื้มเจริญ, พนักงาน โรงงาน (ห้องเย็น), ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, จังหวัดนครราชสีมา, สัมภาษณ์, 26 กรกฎาคม 2549)

“ตอนที่พระเอกกับนางเอกไปเที่ยวงานวัดและนีกสนุกก็ไปดื่มยาของนางเอกดื่มเก่งกว่าสอนให้พระเอกดื่มด้วยพอได้ที่ไปเดินกันนางเอกเมามากจนหลับไปอีกตอนที่อยู่ที่เกาะที่พระเอกกับนางพยาบาลดื่มเบียร์ที่ร้านอาหารเลี้ยงกันเพราะพระเอกหาเงินได้จากกรวดรูปและก็มีอีกตอนที่นางเอกที่เป็นนางพยาบาลเสียใจเพราะรู้ว่าพระเอกมีคนอื่นอยู่ในใจเขาเลยมาดื่มเหล้าดื่มมากด้วยกระดกทีเดียวเลยครบหมดขวดเลย

เรื่องແຫມ່ນຕອນທີ່เที่ยวงานวัดก็ดื่มเบียร์กันพอฝนตกก็มาหลบที่กระท่อมผู้หญิงเมาหมาไม่คอยเมาเท่าไรหรือรับผู้หญิงไปเห็นกบมีไอนั้นกันก็ไปปล้ำหมา

หลวงพี่เท่งตอนที่โน้ตดื่มเครื่องดื่มที่ใส่ร้ายหลวงพี่เท่งดื่มเหล้าเบนดื่มไปครึ่งเบนนก็บ้วนทิ้ง” (มนตรี ไพบูลย์, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงาน โรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดนครนายก, สัมภาษณ์, 18 สิงหาคม 2549)

2.1.1.2 คำสัมภาษณ์ผู้ที่รับรู้ด้านการเล่าเรื่องพฤติกรรมกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ได้เพียงบางเรื่อง

“เรื่องແຫມ່ນຍໂສຣກິນໃນກະຕ່ອມຕອນຝນຕກຕອນນັ້ນນາງເອກເມາພຸດບໍ່ຮູ້ເລື່ອງແລະຄວບຄຸມສຕີບໍ່ມີຢູ່ປຸ່ງປຸ່ງຮາກແລະທີ່ທອງເມາກິນເລ້າເມາເລະນອນກລິ່ງໄປມາກັບພື້ນກິນເລ້າຂາວ ເລື່ອງหลวงพี่เท่งก็มีโน้ต เจริญยิ้มกินตอนที่เสียใจเนื่องจากทำไม่ดีกับหลวงพี่เท่ง กินที่สะพานกินคนเดียว” (ศิริกัญญา เศษใจ, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดเชียงใหม่, สัมภาษณ์, 15 กรกฎาคม 2549)

“เรื่องเพื่อนสนิทก็คือฉากที่พระเอกกับนางเอกกินเหล้ากันก็คือขาดอกกินกันหลายแก้วนางเอกเมาครองสติตัวเองไม่ได้และนางเอกก็ไปเดินและสักพักก็หลับไปพระเอกก็พาไปส่งที่บ้าน

นอกจากนี้ก็มีอีกฉากพระเอกกินเหล้ากับเพื่อนไม่รู้ว่ากินเหล้าอะไรแต่เห็นขวดโซดาเต็มโต๊ะเลย พระเอกดูเมาเพราะกลั้วพุดมากขึ้นกลั้วพุดมากขึ้นก่อนกินไม่ค่อยกลั้วเป็นคนพุดน้อย” (สุภาพร ษวตเจริญ, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, หมอนวด, จังหวัดสมุทรสาคร, สัมภาษณ์ 27 กรกฎาคม 2549)

“ เป็นฉากที่พระเอกนางเอกไปเที่ยวกันดูเป็นฉากที่น่ารักดีตอนนั้นพระเอกนางเอกไปดื่มชาดองกันเป็นม้ากระต๊อบโรง กินกันมากกระดกกันจนเมาแล้วก็ไปเดินดูเหมือนนางเอกจะคอแข็งกว่าคือกินไปหลายแก้วกินมากกว่าพระเอกแต่สุดท้ายก็เมาก่อนเมาหลับไปและพระเอกก็ไปส่ง ก็ฉากที่พระเอก ไปคุยกับเพื่อนที่ชื่อ โก้คือนางเอกขอร้องให้พระเอกไปบอกเพื่อนว่าให้มาเป็นแบบวาดภาพแต่พระเอกก็รับปากด้วยความไม่เต็มใจก็พยายามกล่อมให้เพื่อนไม่มาเป็นแบบวาดภาพก็เลยกินเหล้าเพื่อกล่อมให้เพื่อนไม่มาเป็นแบบวาดภาพให้นางเอกตอนนั้นไปดื่มที่ร้านอาหารกันสองคนดื่มไปเยอะมากเห็นขวดโซดาบนโต๊ะเยอะมากเป็นกองส่วนใหญ่ที่ดื่มนี้ก็เป็นพระเอกคนเดียวล้วน ๆ เพื่อนเขาก็มีบ้างนิดหน่อย

เรื่องแหยมยโสธร ฉากที่เจิวกินเบียร์ตอนอยู่ในกระท่อมกับหมาเหมือนกินเพื่อปลุกอารมณ์จะได้ทำอะไรได้ไม่อายคือเขาพยายาม ปล้ำหมาและก็ฉากที่ทองอกหักที่นางเอกไปแต่งงานกับคนอื่นทองนอนกินเหล้ามามากหมดสภาพ” (ยุรนา ทวีกาญจน์, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, ขับมอเตอร์ไซค์รับจ้าง, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, จังหวัดสมุทรสาคร, สัมภาษณ์, 22 กรกฎาคม 2549)

“หลวงพี่เพิ่งตอนที่ไนต์ดื่มเหล้าเสียใจที่ทำผิดกับหลวงพี่เพิ่งจำไม่ได้ว่าเสียใจเรื่องอะไรแต่รู้ว่ากินเหล้า และก็เรื่องแหยมตอนที่เสียใจว่านางเอกจะไปแต่งงานดื่มมากนอนเมาไม่รู้เรื่อง” (มานะ เดชวงศ์, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, ช่างทาสี, จังหวัดชัยภูมิ, สัมภาษณ์, 29 มิถุนายน 2549)

“เรื่องเพื่อนสนิทตอนที่นางเอกดื่มชาดองกับพระเอกดื่มกันมากหลายแก้วดื่มแล้วก็ไปเดินนางเอกเมาแล้วหลับพระเอกเลยไปส่งที่บ้าน” (จิรวรรณ งามไพริน, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟอาหาร, จังหวัดเชียงใหม่, สัมภาษณ์, 7 กรกฎาคม 2549)

2.1.2 กลุ่มผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการสัมภาษณ์ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ 10 คน พบว่าจำนวน 1 คน เป็นเพศชาย เกิดการรับรู้ด้านการเล่าเรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ ได้ทั้ง 3 เรื่อง และมีผู้ที่รับรู้ได้เพียงบางเรื่องจากการสัมภาษณ์ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ 10 คน พบว่าจำนวน 9 คน เป็นชาย 4 คน เป็นหญิง 5 คน

ตั้งคำถามต่อไปนี้

2.1.2.1 คำสัมภาษณ์ผู้ที่รับรู้ด้านการเล่าเรื่องพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ได้ทั้ง 3 เรื่อง

“เรื่องหลวงพี่เท่งตอนที่โน้ตดื่มเหล้าสภาพเขาคิดแบบปรังไม่คิดว่าจะเอาอย่างไรดีดื่มไปเยอะดื่มจากขวดพอเหมือนว่าจะติดอะไรได้แล้วเขาก็ขว้างขวดเหล้าทิ้ง

เพื่อนสนิทเป็นตอนที่พระเอกนั่งกินเหล้า กับเพื่อน สองคนกินเยอะมากขวดเหล้าขวดโซดาเต็มไปหมดพระเอกหน้าแดงเลย แหยมยโสธรตอนที่ทองกินเหล้าออกหักเสียใจนอนกินเหล้าเมามากกินตรงกองฟาง” (กิตติธัช ขอนทอง, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดกำแพงเพชร, สัมภาษณ์, 23 สิงหาคม 2549)

2.1.2.2 คำสัมภาษณ์ผู้ที่รับรู้ด้านการเล่าเรื่องพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ได้เพียงบางเรื่อง

“ตอนที่พระเอกรู้ว่าดากานดาให้ชวนเพื่อนพระเอกมาเป็นแบบวาดภาพทำให้พระเอกชวนเพื่อนไปกินเหล้าคือกินเหล้าในร้านอาหารมีเสียงเพลงเหมือนในคัฟเพื่อนพระเอกไม่ค่อยมาเนื่องจากไม่ไววายแต่พระเอกมาเนื่องจากไววายกลั้มากขึ้นควบคุมสติตัวเองไม่อยู่ และก็จากที่นางเอกกินในงานประจำปีของคณะที่นางเอกเรียนอยู่คือนางเอกมากคือเดินเซไปเซมาพระเอกก็กินแต่นางเอกกินมากกว่าแต่จำไม่ได้ว่านางเอกกินเหล้าอะไร

อีกเรื่องก็คือแหยมตอนที่พระเอกที่ชื่อทองกินตอนที่รู้ว่าสร้อยจะแต่งงานก็กินเมามากอีกจากก็คือในงานวัดที่เขี่ย ชื่อเบียร์มากินแบ่งกับแหยมคนละขวดกินจากขวดเลยไม่ได้ใส่แก้วเพื่อนสนิทมีอีกจากตอนที่นางเอกกินมันเป็นงานประจำปีของคณะที่นางเอกเรียนอยู่นางเอกมากก็ออกไปเดินแต่กินเหล้าอะไรจำไม่ได้” (อรรถกร สวัสดิ์จันทร์, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, จังหวัดชุมพร, สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม 2549)

“แหยมยโสธรมีในฉากที่รู้ว่าเขาจะแต่งงานทองกินเหล้าเพราะเสียใจนอนตรงกองฟางเหมือนคนไม่มีสติหมดอะไรตายอยากในชีวิตเสื่อผ้าเนื้อตัวมอมแมม

เรื่องหลวงพี่เท่ง ตอนที่พ่อกินเหล้าแล้วทะเลาะกับแม่เรื่องไม่มีเงินพ่อของหลวงพี่เท่งกินเหล้าขาว” (เพชรรินทร์ กฤษฏีกรณ์, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดขอนแก่น, สัมภาษณ์, 3 กรกฎาคม 2549)

“เพื่อนสนิทเวลาเขาเสียใจออกหักเขาจะกินเหล้าผู้ชายจากเป็นคนที่ไม่ดื่มเรียบร้อยอย่างเนี่ยแล้วเวลาเสียใจก็ดื่มเหล้าแบบไม่ใช่แค่จิบ ๆ แต่ดื่มแบบให้เมาแบบให้ลึ้มเหมือนกับว่าเขารู้ว่าหมูที่เขาชอบยังคิดถึงแฟนเก่าทำให้ไม่มีเขาในจิตใจเลยทั้งที่นุ้ยก็ทำดีด้วยขนาดวาดรูปนางพยาบาลยังวาดเป็นหน้าดากานดาเลยทำให้เขาเสียใจไปดื่มเหล้า

เรื่องหลวงพี่เท่งเวลาที่โหดเสียใจเขาก็ดื่มเสียใจที่ทำไม่ดีกับหลวงพี่เท่งทำให้เขาเสียใจมากดื่มเหล้า” (เบญญาทิพย์ อินทร์น้อย, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดชุมพร, สัมภาษณ์, 13 สิงหาคม 2549)

“เรื่องหลวงพี่เท่งที่ดื่มแอลกอฮอล์พ่อแม่ของหลวงพี่เท่งทะเลาะกันเรื่องที่พ่อกินเหล้าทำให้โตขึ้นหลวงพี่เท่งหลงเดินทางผิดไปเป็นนักเลงเพราะพ่อกินเหล้าขึ้นมาโวยวายหาเรื่องแม่หลวงพี่เท่งทำให้หลวงพี่เท่งรู้สึกกดดันทำไมต้องเป็นอย่างนี้ด้วย

เรื่องเพื่อนสนิทมีตอนที่นางเอกกินเหล้าตอนไปเที่ยวงานวัดกับพระเอกรู้สึกว่าการกินยาของนางเอกกินเก่งมากกินไปหลายแก้วแต่พระเอกกินไม่เก่งเท่า” (ทิพย์อักษร บุญเกื้อ, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟอาหาร, จังหวัดสมุทรสาคร, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2549)

“เรื่องเพื่อนสนิทพระเอกไปกินกับเพื่อนเพราะไม่อยากให้เพื่อนมาเป็นแบบวาดรูปให้กับนางเอกและพระเอกพยายามที่จะขัดขวางเพื่อนเพื่อไม่ให้มาจีบนางเอกพอเขาดื่มเหล้าก็ทำให้เขาพูดมากขึ้นพระเอกกินไปหลายแก้วหนูไม่เห็นว่าการกินเหล้าอะไรแต่หนูเห็นขวดโซดาเยอะมากกินหลายแก้วกินแบบรวดเดียวหมดแก้ว ฉากที่นางพยาบาลที่ชื่อนุ้ยกับพระเอกและเพื่อนนางเอกกินเบียร์แต่ที่อีกคนตัวพระเอกนางเอกกินเบียร์แต่เพื่อนเขากินอะไรหนูไม่รู้ น้ำสีฟ้าและก็มีตอนที่นางเอกเสียใจเพราะว่ารู้ว่าพระเอกวาดรูปแต่ฉากนางเอกเหมือนรู้ว่าพระเอกเคยมีแฟนมาก่อนก็เลยเสียใจกินเหล้าทีเดียวหมดขวดเลยละ เรื่องหลวงพี่เท่ง ฉากที่โหดกินเหล้า เขาถูกจ้างให้ออกจากวัดเพื่อให้คนเข้าไปใส่ร้ายหลวงพี่เขาเลยกินเหล้าคือเขารู้สึกผิด แหมมยโสธรตอนที่พระเอกที่ชื่อทองกินเหล้าเสียใจที่คนรักไปแต่งงานกับคนอื่น” (สุจิตตรา สุวดีกุล, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟอาหาร, จังหวัดระนอง, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2549)

“เรื่องเพื่อนสนิทตอนที่พระเอกรับปากนางเอกว่าจะชวนเพื่อนให้มาเป็นแบบวาดภาพให้กับนางเอกกินกันนานพระเอกเมามากกินไปหลายขวดพระเอกเมาพูดไม่รู้เรื่องเวลาเมา มีอีกที่นางพยาบาล 2 คนกับพระเอกรู้สึกว่าการไปทำงานวาดรูปและได้เงินมาก็เลยไปเลี้ยงฉลองกันพระเอกกับนางเอกกินเบียร์แต่อีกคนกินอะไรจำไม่ได้

แหมมยโสธร พระเอกเสียใจกินเหล้าเมาเพราะนางเอกถูกจับแต่งงานเมามากนอนไม่รู้เรื่อง” (ภัทร พังสุวรรณดำรง, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานร้านสะดวกซื้อ, จังหวัดเพชรบุรี, สัมภาษณ์, 18 สิงหาคม 2549)

“เรื่องหลวงพี่เท่งไม่น่าจะมีแต่เรื่องแหมมยโสธรมีตอนที่พระเอกเสียใจพระเอกที่ชื่อทองเสียใจกินเหล้าเมาแเอ้เลยคะขาดสติร้องไห้ฟูมฟายเสียใจที่นางเอกต้องไปแต่งงานกับคนอื่นและก็เขียวกินเหล้ามาแล้วไปปล้ำแหมมตอนนั้นเขียวกินเบียร์ในกระท่อมตอนฝนตกแล้วเขียวไปเห็นคางคกมันมีเพศสัมพันธ์กันแล้วเกิดอารมณ์เลยห้ามใจไม่ให้ไปปล้ำแหมม

เรื่องเพื่อนสนิทหลายจากมากที่พระเอกกับนางเอกกินขาดองเป็นตอนที่มีการแสดงบนเวที นางเอกพูดประมาณว่าหิวน้ำแล้วก็เลยดึงพระเอกไปที่ประมาณว่าเป็นซุ้มขาดองก็เลยดื่มนางเอกดื่มน้ำไปหลายแก้วเม้ากลับไปพระเอกก็เม้าแต่ดื่มน้อยกว่า อีกจากที่พยาบาลเสียใจที่พระเอกวาดรูปผู้หญิงคนอื่นเลยสั่งเบียร์มากินกินขวดเดียวไม่เม้าพอคิมมีคนมาตามว่าเด็กถูกงูกัด และอีกจากตอนที่ไปฉลองกันที่ร้านอาหารพระเอกได้เงินจากการวาดรูปฝรั่งเลยพานางเอกและเพื่อนไปเลี้ยงที่ร้านอาหารกัน สามคน” (นัชชา จันท์หอม, พนักงานถ่ายเอกสาร, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, จังหวัดสุพรรณบุรี, สัมภาษณ์, 29 สิงหาคม 2549)

“ถ้าเป็นหลวงพี่เท่งเห็นตอนที่ไนต์เชิญยิ้มออกไปกินเหล้าเป็นฉากที่กินเหมือนอารมณ์ไม่คืออารมณ์เมื่อทำไมเป็นอย่างนี้เราทำอย่างนี้ทำไมเหมือนคิดไปคิดมาแล้วก็กินเหล้าคิดไม่ออกก็กินเหล้ากินไปเกือบครึ่งเบน

เพื่อนสนิทเห็นมีตอนที่นางเอกดื่มน้ำขาดองตอนไปเที่ยวงานที่คณะกับพระเอกตอนแรกพระเอกไม่กินแต่นางเอกจะกินพระเอกเลยกินด้วยเม้าทั้งสองคนออกไปเดินแต่นางเอกเม้ามากกว่าเดินไปแล้วเหนื่อยกลับไป (สุรพงษ์ ทรัพย์รุ่งโรจน์, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, ขับมอเตอร์ไซค์รับจ้าง, จังหวัดลำปาง, สัมภาษณ์, 18 สิงหาคม 2549)

“เพื่อนสนิทตอนที่พระเอกกับเพื่อนพระเอกชวนกันไปดื่มน้ำที่ร้านคาราโอเกะดื่มน้ำเย็นดื่มน้ำเย็นแต่กินด้วยเหตุผลอะไรจำไม่ได้” (ภัทรพล นิยมเดช, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดสุทราสาร, สัมภาษณ์, 5 กรกฎาคม 2549)

2.1.3 กลุ่มผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการสัมภาษณ์ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ 10 คน พบว่าจำนวน 8 คนเป็นหญิง 3 คน เป็นชาย 5 คน มีการรับรู้ด้านการเล่าเรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมงดดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ ได้ทั้ง 3 เรื่อง และจากการสัมภาษณ์ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ 10 คน พบว่าจำนวน 2 คน เป็นเพศหญิงที่รับรู้ได้เพียงบางเรื่อง ดังคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้

2.1.3.1 คำสัมภาษณ์ผู้ที่รับรู้ด้านการเล่าเรื่องพฤติกรรมงดดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ได้ทั้ง 3 เรื่อง

“พระเอกที่ซื้อทองกินเหล้าเพราะอกหักเขากินแล้วนอนโวยวายตรงหน้าบ้านตรงกองฟาง”

เรื่องหลวงพี่เท่งไนต์เชิญยิ้มกินเหล้าตรงสะพานเพราะเสียใจกลุ่มใจอะไรสักอย่างแต่กินเหล้าเบนเหล้าสีไม่รู้ว่าห่ออะไร

เรื่องเพื่อนสนิท เขานั่งคุยกับเพื่อนเพราะจะให้เพื่อนเป็นแบบวาดรูปให้กับนางเอกกัน
กันเยอะมากเห็นขวดโซดาเต็มไปหมด” (สมชาย อินทวัด, ผู้เลิกลืมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงาน
โรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดศรีสะเกษ, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2549)

“อย่างเรื่องหลวงพี่เท่งตัวโน้ตเชิญยิ้มที่เสียใจเพราะไปร่วมมือใส่ร้ายหลวงพี่เท่งก็เลยใช้
เหล้าเพื่อไประบายอารมณ์กินเหล้าเพียว ๆ ไม่มีโซดาเต็มไปเยอะเหมือนกันดื่มเสร็จก็ขำกว้างเหล้าทิ้ง

เรื่องเพื่อนสนิทที่พระเอกพาไปฉลองตอนที่วาดรูปได้เงินมาก็นลองกันกินเหล้ากันตัว
พระเอกตัวนางเอกที่เป็นนางพยาบาลและเพื่อนนางเอกที่เป็นนางพยาบาลอีกก็มีอีกนางเอก
เครียดเพราะว่าเหมือนกับว่าพระเอกจะไปแล้วหรือว่าจะไรสักอย่างแต่รู้ว่านางเอกเครียดเลยดื่ม
เหล้าเลยสั่งเบียร์มากินกันกินขวดหนึ่งหมดจะสั่งต่อแต่มีคนมาตามว่าเด็กถูกงูกัดก็เลยรับ ไปช่วยกัน
แล้วก็มีที่กินยาของนางเอกที่อยู่ภาคเหนือที่เป็นนักศึกษาไปเที่ยวงานอะไรสักอย่างก็ไปกินยาของ
เหมือนกับเป็นการทดลองชีวิตในช่วงวัยรุ่น

แหยมยโสธร ตอนที่พระเอกเสียใจมากินเหล้าเพื่อระบายความเครียดมาเหมือนหมาเลย
หมดสภาพเสื้อผ้าขาดนอนกับพื้น” (จิราพัชร สาสุขขัง, พนักงานขายโทรศัพท์มือถือ, ผู้เลิกลืม
เครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้ว, จังหวัดกำแพงเพชร, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2549)

“เรื่องเพื่อนสนิทพระเอกกับนางเอกไปดื่มยาของกันสองคนในงานวัดที่เชียงใหม่รู้สึก
ว่านางเอกเมาเพราะดื่มเข้าไปมากกว่าผู้ชายเหมือนดื่มไม่เป็นแต่ไม่ค่อยเมาเพราะยังคุยกันรู้เรื่องอยู่

เรื่องหลวงพี่เท่งเวลาที่โน้ตดื่มเหล้าแดงเป็นขวดแบนเนื่องจากเสียใจที่ถูกฝ่ายตรงข้าม
จ้างให้ใส่ร้ายหลวงพี่เท่งก็เสียใจมานั่งดื่มเหล้าดื่มเข้าไปแต่ยังไม่ทันเมา

เรื่องแหยมยโสธร ที่แหยมกับเจ้คู่นี้เขาพากันไปเที่ยวงานวัดและไปดื่มเบียร์พอดื่ม
เสร็จก็พากันออกมานอกงานพากันไปหลบที่กระท่อมระหว่างนั้นก็เกิดมีอะไรกันเพราะเจ้เป็น
คนปล้ำแหยม” (ธัญพิสิษฐ์ ฝามอญ, ผู้เลิกลืมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้ว, ค้าขาย, จังหวัดเชียงใหม่,
สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

“ก็มีฉากที่พ่อของหลวงพี่เท่งดื่มตอนหลวงพี่เท่งยังเด็กอยู่พ่อแม่เขาทะเลาะกันพ่อดื่ม
เหล้ามากจนไม่ทำอะไรและที่โน้ตเชิญยิ้มดื่มตอนที่เสียใจที่ร่วมมือกับตัวโกงให้ใส่ร้ายหลวงพี่เท่ง
จนต้องออกจากวัดไปดื่มเหล้าเพียว ๆ จากขวดเลย

เรื่องเพื่อนสนิทตอนที่นางเอกคาถาคาให้พระเอกไปชวนเพื่อนมาเป็นแบบวาดภาพไข
ย้อยก็เลยชวนเพื่อนไปดื่มเหล้าแต่เพื่อพูดให้เพื่อนไม่มาเป็นแบบเนื่องจากกลัวเพื่อนกับนางเอกชอบ
กันกินเหล้ามากกินกันไปประมาณ 4 แบนได้เห็นกินมากจากดื่มไปในปริมาณที่น้อยก็ค่อย ๆ ซึม
ขึ้นสีของเหล้าเข้มขึ้นแล้วก็ใช้นิ้วคนเหล้าและที่วางแก้วแรงพอน้ำเสียงเปลี่ยนไปเริ่มพูดไม่รู้เรื่อง

และก็จากที่พระเอกลงไปได้มีดืมเบียร์หลังจากวาดรูปได้ก็พานางพยาบาลสองคนไปดืมเบียร์ไข้อยู่
เลี้ยงพากันไปกินที่ร้านอาหารริมทะเล

เรื่องแหยมยโสธรไปดืมที่งานวัดแหยมกับเจี้ยดืมกันสองคนพอฝนตกก็แยกย้ายกันไปมี
เพศสัมพันธ์แต่ที่เห็นเจี้ยมาเลย์ปล้ำแหยม” (ภาคภูมิ สวนไพร, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น),
จังหวัดสมุทรสาคร, เลิกดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์แล้ว, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

“พ่อหลวงพี่เท่งกินเหล้าไม่ทำงานไม่ทำอะไรเลยเมียก็ด่าลูกก็เห็นพ่อแม่ทะเลาะกันจน
พ่อตายไปลูกโตมาก็เป็นคนไม่ดีจนมาบวชเป็นพระก็ดีขึ้นและที่โน้ตเชิญยิ้มเสียใจเพราะถูกจ้างให้
ออกจากวัดไปตอนนั้นเพื่อจะให้คนไปใส่ร้ายหลวงพี่เท่งกินเหล้าแสลงโสมพอกินไปคิดถึงคำพระ
บอกว่าคนเรายังมีทางกลับตัวได้ก็เลยกลับไปหาหลวงพี่เท่ง

แหยมมีตอนที่เจี้ยกับพี่แหยมไปเที่ยวงานวัดกินเบียร์หรืออะไรสักอย่างนี้แหละและก็ไป
เดินคนดูเรียบริ้วเรียบริ้วก็ขึ้นไปเดินเสร็จฝนตกก็ไปหลบที่กระท่อมตอนนั้นฝนตกเจี้ยมาเห็นกบ
มีอะไรกันก็ไปข่มขืนแหยม

เรื่องเพื่อนสนิทกินบ่อยมากแรกเลยตอนที่นางเอกพาพระเอกไปกินยาตรงงานอะไร
สักอย่างที่เซียงใหม่แล้วก็ไปเดินนางเอกมาหน้าแดงมากเดินไปได้สักพักก็มานั่งแล้วกลับไปมี
อีกตอนที่นุ้ยออกหักหรืออะไรสักอย่างกระดกเบียร์รวดเดียวหมดขวดเลยพอสั่งอีกขวดแต่พอดีมีคน
มาบอกว่าเต็กถูกกัด” (นาวิ คำเงิน, นักศึกษา, จังหวัดนครราชสีมา, ผู้เลิกดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์,
สัมภาษณ์, 29 สิงหาคม 2549)

“พฤติกรรมการดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์ในเรื่องหลวงพี่เท่งโน้ตกินเหล้าแบนเพื่อ
ระบายความเครียดกินยังไม่ทันเมาและที่ที่พ่อหลวงพี่เท่งกินโดนแม่ด่าทุกวันลูกเห็นทุกวัน โตมาก็
เลยเป็นคนไม่ดี

แหยมยโสธรที่ทองเสียใจที่คนรักไปแต่งงานกับคนอื่นกินเหล้าเสียใจตามประสาคนอก
หักไม่มีอะไรดูไม่ได้เลย เรื่องเพื่อนสนิทตอนที่นางเอกกินยาตรงกับพระเอกนางเอกกินเก่งเลยสอน
พระเอกให้กินพระเอกเหมือนกินไม่เป็น” (อจิม่า เอื้ออิทธิพร, ผู้ที่เลิกดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์แล้ว,
ค้าขาย, จังหวัดสมุทรสาคร, สัมภาษณ์, 5 กรกฎาคม 2549)

“ไปงานวัดแล้วเขากินเหล้ากันแล้วไอ้เจี้ยไปเห็นคางคกมีอะไรกันก็เลยเกิดอารมณ์
ควบคุมตัวเองไม่อยู่ก็ไปปล้ำแหยมฝนมันตกอากาศเป็นใจ

เรื่องเพื่อนสนิทนางเอกกับพระเอกไปเที่ยวงานวัดไปกินยาตรงและเดินกันอย่าง
สนุกสนานพระเอกเป็นคนไม่เคียดุมพอเจอแบบนี้ก็นางเอกเป็นคนที่เคยดืมเป็นของท้องถิ่นของ
นางเอกพระเอกไม่เคียดุมก็เลยดืมไม่เป็นพระเอกก็เมาแต่ควบคุมสติได้แต่นางเอกมาจนหลับ
พระเอกเลยไปส่งบ้านและที่ตอนที่นางเอกบอกพระเอกให้ชวนเพื่อนให้มาเป็นแบบวาดภาพ

พระเอกไปด้อมเหล่าเพื่อข้อมใจเพราะไม่อยากให้เพื่อน ไปเป็นแบบให้นางเอกด้อมไปคุยไปกับเพื่อน แต่พระเอกด้อมหนักกว่า

หลวงพี่เท่งเห็นโน้ตไปนั่งกินเหล้าที่สะพานด้อมไปเยอะเหมือนจะฆ่าตัวตายแต่ก็ไม่ฆ่า คิดถึงคำที่หลวงพี่เท่งเคยสอนก็กลับไปหาหลวงพี่เท่งเหมือนเดิม” (ชัยลักษณ์, ผู้เลิกด้อมเครื่องด้อม แอลกอฮอล์, จังหวัดพิษณุโลก, สัมภาษณ์, 9 สิงหาคม 2549)

“เป็นฉลากงานวัดที่ไปเที่ยวของแต่ละคู่ในงานเจ็ยไปซื้อเบียร์มาด้อมถือมาสองขวดและ พอฝนตกก็แยกย้ายไปหลบฝนในกระท่อมเจ็ยมาหันไปเห็นกบทำอะไรกันก็เลยยิงกินเหล้าเข้าไป จนควบคุมตัวเองไม่ได้ข่มขิ้นแหยม

เพื่อนสนิทที่เซียงใหม่เพราะว่าเขามีนางเอกและจะมีเด็นกันนางเอกชวนพระเอกไปด้อมมา ดองต่างคนต่างด้อมเหมือนนางเอกด้อมมากกว่าเพราะนางเอกเมาหลับพระเอกเลยไปส่ง

หลวงพี่เท่งตอนที่ชาวบ้านไล่หลวงพี่เท่งออกจากวัดโน้ตไปด้อมเหล่าที่สะพานสำนึกผิด ที่มีส่วนทำให้หลวงพี่เท่งต้องออกจากวัดนั้นด้อมเหล่าแล้วคิดถึงสิ่งที่ตนทำ” (พัชรา, ผู้เลิกด้อม เครื่องด้อมแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดพัทลุง, สัมภาษณ์, 18 สิงหาคม 2549)

2.1.3.2 คำสัมภาษณ์ผู้ที่รับรู้ด้านการเล่าเรื่องพฤติกรรมการด้อมเครื่องด้อมแอลกอฮอล์ ของนักแสดงในภาพยนตร์ได้เพียงบางเรื่อง

“เพื่อนสนิท พระเอกไปด้อมกับเพื่อนผู้ชายเพื่อนพระเอกบอกว่าชอบนางเอกเป็นฉากใน ร้านอาหารบนโต๊ะมีเหล้าหลายขวดเพราะด้อมกันมากจนเมาพระเอกเริ่มพูดไม่รู้เรื่องและก็มีฉากที่ นางเอกด้อมขาดองที่งานวัด ไปด้อมกับพระเอกที่ข่มขาดอง

เรื่องแหยมยโสธรตอนที่พระเอกอีกคนมาเนื่องจากเสียใจคนรักจะไปแต่งงานกับคน อื่นสภาพพระเอกแย่มากมาไม่รู้เรื่องเสื้อผ้าหลุด น่าเกลียด น่าพระเอกแดงมากไม่รู้สติ” (นิรมล คุณพันธ์, ผู้เลิกด้อมเครื่องด้อมแอลกอฮอล์, ค้าขาย, จังหวัดราชบุรี, สัมภาษณ์, 7 กรกฎาคม 2549)

“เรื่องเพื่อนสนิทตอนที่พระเอกอยู่ภาคเหนือ ไปเที่ยวงานวัดกับตากานดาแล้วไปกินยา ดองเป็นแก้วเล็กนางเอกกินเยอะมากกินเยอะมากกว่ากินจนเมาออกไปเดินบ้า ๆ บอ ๆ ที่คนปกติเขา ไม่ทำกัน

เรื่องหลวงพี่เท่งตอนที่พี่โน้ตเซียงยืมกินเหล้าหีบเหล้าขึ้นมาหนึ่งแบนเพราะเสียใจที่ถูก ว่าจ้างให้ออกจากวัดเลยทำให้หลวงพี่เท่งถูกใส่ร้ายตอนนั้นเขานั่งคิดอะไรสักอย่างแล้วก็หีบเหล้า ขึ้นมาด้อมจนเหมือนเขาคิดได้ก็โยนขวดเหล้าทิ้งส่วนเรื่องแหยมหนูไม่เห็นนะ” (ชนากา ชนจรรยารัตน์, ผู้ที่เลิกด้อมเครื่องด้อมแอลกอฮอล์แล้ว, พนักงานแจกดัวอย่างสินค้า (pretty), จังหวัดนนทบุรี, สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2549)

จากคำสัมภาษณ์ข้างต้นทำให้สามารถสรุปได้ว่าทั้งผู้ที่ดื่มแอลกอฮอล์ ผู้ที่ไม่ดื่ม แอลกอฮอล์และผู้ที่ไม่ดื่มแอลกอฮอล์มีการรับรู้ด้านการเล่าเรื่องโดยผ่านฉากและเสียงพูดของนักแสดงในภาพยนตร์ ดังตารางที่ 4.1 หรือ 4.5

ตารางที่ 4.5 ตารางแสดงจำนวนผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และผู้เลิกดื่ม เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่เกิดการรับรู้ด้านการเล่าเรื่องจากการสัมภาษณ์เจาะลึก 30 คน

	ผู้ดื่ม แอลกอฮอล์		ผู้ไม่ดื่ม แอลกอฮอล์		ผู้เลิกดื่ม แอลกอฮอล์		ผลรวม
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	
สามารถเล่าพฤติกรรมการดื่ม แอลกอฮอล์ของนักแสดง ได้ทั้ง 3 เรื่อง	3	2	1	-	5	3	14
สามารถเล่าพฤติกรรมการดื่ม แอลกอฮอล์ของนักแสดง ได้เพียงบางเรื่อง	2	3	4	5	-	2	16
ผลรวม	5	5	5	5	5	5	30

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นว่าส่วนใหญ่สามารถเล่าเรื่องการดื่มแอลกอฮอล์ ของนักแสดงได้เพียงบางเรื่องโดยผู้ไม่ดื่มแอลกอฮอล์ สามารถเล่าได้มากที่สุดรองลงมาคือผู้ดื่ม แอลกอฮอล์ และผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์ตามลำดับ

ส่วนการเล่าพฤติกรรมการดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ได้ทั้ง 3 เรื่องพบว่า ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่เลิกดื่มแอลกอฮอล์ รองลงมาคือผู้ดื่มแอลกอฮอล์ และผู้ไม่ดื่มแอลกอฮอล์ ตามลำดับ แต่ในส่วนของผู้ดื่มแอลกอฮอล์นั้นเมื่อเปรียบเทียบกับผู้ที่เลิกดื่มจะเห็นว่าผู้ดื่มเกิดการรับรู้ที่น้อยกว่าซึ่งแสดงว่ากลุ่มนี้ดูแล้วก็จะดื่มต่อไป

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่าผู้ที่เล่าพฤติกรรมการดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงได้เพียงบาง เรื่องสามารถเล่าพฤติกรรมการดื่มในภาพยนตร์เรื่องเพื่อนสนิทได้มากที่สุดซึ่งภาพยนตร์เรื่องนี้ ผู้วิจัยจัดระดับให้เป็นภาพยนตร์ที่มีความเข้าใจของฉากที่น่าเสนอพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์ของนักแสดงในระดับสูง

2.2 ผลกระทบในด้านการระลึกถึงและการจดจำของผู้ชมในการรับรู้ด้านการตีความหมายซึ่งแบ่งเป็นการตีความหมายโดยนัยตรงนัยแฝง

2.2.1 การตีความหมายโดยนัยตรง

จากการสัมภาษณ์เจาะลึกกับผู้รับสาร 3 กลุ่ม ได้แก่ ผู้ดัดแปลงแอลกอฮอล์ ผู้ไม่ดัดแปลงแอลกอฮอล์ และผู้ที่เลิกดัดแปลงแอลกอฮอล์

โดยภาพรวมพบว่าทั้ง 3 กลุ่ม เกิดการตีความหมายโดยนัยตรงเกี่ยวกับการดัดเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์ของนักแสดง คือการตีความหมายว่าเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์และพฤติกรรมการดัดแปลงเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์ของนักแสดง เป็นเพียงเครื่องประกอบการแสดงของนักแสดงและพฤติกรรมการดัดแปลงเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์ของนักแสดงเป็นเพียงบทบาทสมมติทางการแสดง ไม่ได้มีความหมายเป็นอย่างอื่น

2.2.1.1 กลุ่มผู้ดัดแปลงเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์

จากการสัมภาษณ์ ผู้ดัดแปลงแอลกอฮอล์ จำนวน 10 คน พบว่าจำนวน 1 คนเป็นเพศชาย มีการตีความหมายโดยนัยตรงว่าเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์ในภาพยนตร์เป็นเพียงเครื่องประกอบการแสดง และพฤติกรรมการดัดแปลงเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์ของนักแสดงเป็นเพียงการแสดงบทบาทสมมติไม่ได้มีความหมายเป็นอย่างอื่นดังคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“รู้สึกว่ามันก็คือหนังเป็นแค่การแสดง” (ณัฐพล เหลืองคงทอง, ผู้ดัดแปลงเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์, พนักงานร้านสะดวกซื้อ, จังหวัดขอนแก่น, สัมภาษณ์, 19 มิถุนายน 2549)

2.2.1.2 กลุ่มผู้ไม่ดัดแปลงเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์

จากการสัมภาษณ์ ผู้ไม่ดัดแปลงเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์ จำนวน 10 คน พบว่าจำนวน 2 คนเป็นเพศหญิง 1 คนเพศชาย 1 คน

มีการตีความหมายโดยนัยตรงว่าเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์ในภาพยนตร์เป็นเพียงเครื่องประกอบการแสดงของนักแสดงเท่านั้นและพฤติกรรมการดัดแปลงเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์เป็นเพียงการแสดงบทบาทสมมติของนักแสดงไม่ได้มีความหมายเป็นอย่างอื่นดังคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ดูแล้วไม่รู้สึกละเลยหนูดูแล้วเห็นว่ามันเป็นแค่หนังเฉย ๆ หนูไม่ได้คิดเลยว่าตอนนี้พระเอกกินเหล้าไม่ดีมีผลต่อสังคมต่อเด็กหนูดูก็แค่เป็นหนัง” (สุจิตตรา สุวัตติกุล, ไม่ดัดแปลงเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟอาหาร, จังหวัดระนอง, , สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2549)

“เวลาดูหนังผมเข้าใจว่ามันเป็นเนื้อเรื่องในหนังเป็นแค่การแสดงเท่านั้น” (สุรพงษ์ ทรัพย์รุ่งโรจน์, ผู้ไม่ดัดแปลงเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์, ขับมอเตอร์ไซด์รับจ้าง, จังหวัดลำปาง, สัมภาษณ์, 18 กรกฎาคม 2549)

2.2.1.3 กลุ่มผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการสัมภาษณ์ ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ จำนวน 10 คน พบว่าจำนวน 2 คนเป็นเพศชาย 1 คน เพศหญิง 1 คน มีการตีความหมายโดยนัยตรงว่าเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในภาพยนตร์ เป็นเพียงเครื่องประกอบการแสดงของนักแสดงเท่านั้นและพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์เป็นเพียงการแสดงบทบาทสมมติของนักแสดง ไม่ได้มีความหมายเป็นอย่างอื่นดังคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“คิดว่าภาพหรือการดื่มเหล้าในหนังเป็นส่วนประกอบของหนังดูแล้วก็ไม่ได้รู้สึกอะไร” (ชนาภา ชนจรรย์รัตน์, พนักงานแจกดวอยอย่างสินค้า (pretty), ผู้ที่เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้ว, จังหวัดนนทบุรี, สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2549)

“มันเป็นไปตามบทที่เขาเขียนมาให้นักแสดงได้แสดงไปตามนั้น” (ภาคภูมิ สวนไพร, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น) ผู้ที่เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้ว, จังหวัดสมุทรสาคร, สัมภาษณ์, 28 กรกฎาคม 2549)

จากคำสัมภาษณ์ข้างต้นทั้งผู้ที่ดื่มแอลกอฮอล์ ผู้ที่ไม่ดื่มแอลกอฮอล์และผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์ แสดงให้เห็นว่าผู้ชมเกิดการตีความหมายโดยนัยตรงหลังจากที่ชมภาพยนตร์ที่มีการนำเสนอพฤติกรรมดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ โดยตีความหมายว่าเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เป็นเพียงเครื่องประกอบการแสดงและพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เป็นเพียงบทบาทสมมติทางการแสดงเท่านั้น

2.2.2 การตีความหมายโดยนัยแฝง

จากการสัมภาษณ์เจาะลึกกับผู้รับสาร 3 กลุ่ม ได้แก่ ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ผู้ไม่ดื่มแอลกอฮอล์ และผู้ที่เลิกดื่มแอลกอฮอล์ โดยภาพรวมทั้ง 3 กลุ่ม เกิดการตีความหมายโดยนัยแฝงคือการตีความหมายว่าเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง ซึ่งเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่ผ่านการนำเสนอของนักแสดงเป็นตัวแทนถึงความสนุกสนาน ความเซ็กซี่หรือแม้แต่เป็นเครื่องแสดงออกถึงการปลดปล่อยความรู้สึกเศร้าและเป็นเครื่องผ่อนคลายความเครียดได้ในชีวิตจริงของผู้รับสาร

2.2.2.1 กลุ่มผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการสัมภาษณ์ ผู้ดื่มแอลกอฮอล์ จำนวน 10 คน พบว่าจำนวน 7 คนเป็นเพศชาย 4 คน เพศหญิง 3 คน มีการตีความหมายโดยนัยแฝงว่าเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดง

เป็นตัวแทนที่แสดงถึงความ สนุกสนาน หรือแม้แต่เป็นเครื่องแสดงออกถึงการ ปลดปล่อยความรู้สึกเศร้าและเป็นเครื่องผ่อนคลายความเครียดของตัวแสดงและในชีวิตจริงของผู้รับสารดังกล่าวต่อไป

“มันเป็นบางโอกาสทุกคนมีโอกาสปลดปล่อยถ้าเรากินแล้วไม่คิดกินเพื่อปลดปล่อย อารมณ์บางอย่างที่เราคลุ้มใจก็ได้ไม่ใช่กินทุกวันบางครั้งกินแล้วก็สนุกสนานอย่างถ้วนหน้าเวลาเมื่อ บางครั้งคลุ้มใจมาปวดหัวคลุ้มใจมาก็จะกินเหล้าเพื่อระบายอารมณ์กินเหล้าเมามันก็จะระบาย ออกมากินเหล้าเมามันก็จะพูดทุกอย่าง” (เดือนเพ็ญ โคตรธา, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงาน โรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดชุมพร, สัมภาษณ์, 9 กรกฎาคม 2549)

“ส่วนใหญ่ในหนังมันเป็นเหตุเป็นผลอย่างไรเพื่อนสนิทกินเพราะสนุกสนานหลงพี่ เท่งกินเพราะเสียใจที่ไปหลอกพระแหยมกินเพราะเสียใจที่นางเอกไปแต่งงานผมคิดว่ากินเหล้า เพราะระบายความเครียดมากกว่ากินเหล้าไม่ดีแต่ในหนังก็พยายามจะสื่อให้เห็นพฤติกรรมของคน ทั่วไปเช่นอย่างผมออกหักผมก็ไปกินเหล้าหนังมันสื่อให้เห็นพฤติกรรมของคนในความเป็นจริง” (สัมชัย ดันหยงชุน, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดชุมพร, สัมภาษณ์, 22 กรกฎาคม 2549)

“หนังมันก็สร้างมาจากเรื่องจริงเวลาเมาแล้วจะสนุกสนานบางคนเศร้าบางคนหาเรื่อง เพราะนักแสดงก็เป็นคนจริง ๆ พอดื่มเหล้าเข้าไปแล้วก็จะแสดงพฤติกรรมที่เคยเห็นทั่วไปของคน ที่ดื่มเหล้าออกมาจริง ๆ ” (ยุทธนา ทวีกาญจน์, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, ขับมอเตอร์ไซค์รับจ้าง, จังหวัดสมุทรสาคร, สัมภาษณ์, 22 กรกฎาคม 2549)

“บางเรื่องที่สื่อออกมาในแง่ดีก็ดื่มเพื่อความสุขดื่มแล้วมีความสุขแต่บางเรื่อง ที่สื่อออกมาว่าดื่มเพราะมีความสุขเพราะเศร้าก็ไม่ได้” (มนตรี ไพบูลย์, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดนครนายก, สัมภาษณ์, 18 สิงหาคม 2549)

“มันเหมือนทั่วไปที่เรากินเพื่อนเรากินเวลาเพื่อนเรากินเวลาออกหักหรือเรากหักหรือ เวลาเรากินกับเพื่อนมันเหมือนกับชีวิตประจำวันของเรา” (สุภาพร ฮวดเจริญ, ผู้ดื่มเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์, หมอนวด, จังหวัดสมุทรสาคร, สัมภาษณ์, 27 กรกฎาคม 2549)

“ดีเหมาะสมดีแสดงได้สมบทบาทเหมาะสมกับเนื้อเรื่องเหมือนกินอาหารขาดรสชาติ หนึ่งก็ไม่ได้ไม่อร่อยชีวิตคนเราก็ต้องมีสังสรรค์กันบ้างมีสนุกกันบ้าง” (มานะ เดชวงศ์, ผู้ดื่มเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์, ช่างทาสี, จังหวัดชัยภูมิ, สัมภาษณ์, 29 มิถุนายน 2549)

“คนส่วนใหญ่ออกหักก็ดื่มเหล้าหนังก็ถ่ายทอดชีวิตจริงออกหักเสียใจก็ดื่มเหล้า” (จิรวรรณ งามไพบริน, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟอาหาร, จังหวัดเชียงใหม่, สัมภาษณ์, 7 กรกฎาคม 2549)

2.2.2.2 กลุ่มผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการสัมภาษณ์ ผู้ไม่ดื่มแอลกอฮอล์ จำนวน 10 คน พบว่าจำนวน 3 คนเป็นเพศหญิง 2 คนเพศชาย 1คน มีการตีความหมายโดยนัยแฝงว่าเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดง

เป็นตัวแทนที่แสดงถึงความ สนุกสนานหรือแม้แต่เป็นเครื่องแสดงออกถึงการปลดปล่อยความรู้สึกเศร้าและเป็นเครื่องผ่อนคลายความเครียดของตัวแสดงและในชีวิตจริงของผู้รับสารดังกล่าวสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“คือมันแสดงออกว่าเขาดื่มจากอาการที่ไม่ได้ผลตามเป้าหมายเพราะหาทางออกไม่ได้เลยต้องดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เพื่อแก้เครียดดื่มเมื่อหาทางออกของปัญหาอย่างที่โน้ตดื่มในหลวงที่เพิ่ง” (ภัทร ขอนทอง, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานร้านสะดวกซื้อ, จังหวัดเพชรบูรณ์, สัมภาษณ์, 22 กรกฎาคม 2549)

“แล้วแต่บางเรื่องก็อบางเรื่องก็ดื่มเพราะว่าสนุกสนานบางเรื่องก็ดื่มเพราะว่าเสียใจเศร้า” (เบญญาทิพย์ อินทร์น้อย, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดชุมพร, สัมภาษณ์, 13 สิงหาคม 2549)

“มันต้องดูว่านักแสดงคนนั้นเขาผ่านอะไรมาสาเหตุอะไรที่ทำให้เขากินเหล้ามันเป็นนิสัยหรือเขามีเรื่องที่ต้องเสียใจหรือเรื่องที่เกิดขึ้นกับคนดื่มเพราะเครียดกับปัญหา” (เพชร นรินทร์ กฤษฎิกรณ์, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดขอนแก่น, สัมภาษณ์, 3 กรกฎาคม 2549)

2.2.2.3 กลุ่มผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการสัมภาษณ์ ผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์ จำนวน 10 คน พบว่าจำนวน 4คนเป็นเพศชาย 3 คน เพศหญิง 1 คนมีการตีความหมายโดยนัยแฝงว่าเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์

เป็นตัวแทนที่แสดงถึงความ สนุกสนานหรือแม้แต่เป็นเครื่องแสดงออกถึงการปลดปล่อยความรู้สึกเศร้าและเป็นเครื่องผ่อนคลายความเครียดของตัวแสดงและในชีวิตจริงของผู้รับสารดังกล่าวสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“มันระบายความเครียดได้เพราะกินแล้วมันลืมจริง ๆ มันลืมได้จริง ๆ ชั่วขณะ” (อจิม่า เอื้ออิทธิพร, ผู้ที่เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้ว, ค้าขาย, จังหวัดสมุทรสาคร, สัมภาษณ์, 5 กรกฎาคม 2549)

“การดัดไม้มาจากรายหลายสาเหตุบางคนดัดไม้เพื่อสังสรรค์ บางคนดัดไม้เพราะเสียใจมีความทุกข์ความเครียด” (สมชาย อินทวัต, ผู้เลิกดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดศรีสะเกษ, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2549)

“อย่างเรื่องที่โน้ต เขียวก็กินผมว่ากินเพื่อให้รู้สึกว่าเขาทำผิดไปแล้วและเขาก็อยากกินเพื่อข่มใจตัวเองเพื่อทำให้ไม่คิดส่วนเรื่องเพื่อนสนิทในฉากยกยอที่ต้องการสื่อให้เห็นความเป็นสุภาพบุรุษของพระเอกที่ไม่ทำอะไรนางเอกเวลาเมา” (ชัยพิสิษฐ์ ผามอญ, ผู้ที่เลิกดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์แล้ว, ค่ายขาย, จังหวัดเชียงใหม่, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

“อย่างไรหนึ่งเป็นการแก้ปัญหาโดยไม่ถูกต้องโดยการแก้ปัญหาด้วยการดัดไม้แต่ถ้าเป็นการดัดเพื่อการสังสรรค์ก็ OK นิดหน่อยไม่เป็นไรหรือกินเพื่อเข้าสังคม” (จิราพัชร สาสุขัง, ผู้เลิกดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์, พนักงานขายโทรศัพท์มือถือ, จังหวัดกำแพงเพชร, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2549)

จากคำสัมภาษณ์ข้างต้น แสดงให้เห็นว่าผู้รับสารทั้งสามกลุ่มเกิดการตีความหมายโดยนัยแฝงหลังจากที่ชมภาพยนตร์ที่มีการนำเสนอพฤติกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ โดยตีความหมายว่าเครื่องดัดแอลกอฮอล์และพฤติกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงเป็นตัวแทนที่แสดงถึงความ สนุกสนาน ความเซ็กซี่ หรือแม้แต่เป็นเครื่องแสดงออกถึงการปลดปล่อยความรู้สึกเศร้าและเป็นเครื่องผ่อนคลายความเครียดของตัวเองแสดงและในชีวิตจริงของผู้ชม

2.3 ผลกระทบในด้านการรับรู้ผลของการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์

2.3.1 การรับรู้ด้านผลของการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์กับความสามารถในการขับขี

2.3.1 การรับรู้ด้านผลของการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์กับการทะเลาะวิวาทกับบุคคลในครอบครัว

2.3.3 การรับรู้ด้านผลของการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์กับการก่ออาชญากรรมเช่นการชิงทรัพย์ การข่มขืน และการฆาตกรรม

จากการสัมภาษณ์ผู้ดัดแอลกอฮอล์ ไม่ดัดแอลกอฮอล์และผู้เลิกดัดแอลกอฮอล์ในเรื่องของการรับรู้ผลของการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์พบว่าทั้ง 3 กลุ่มมีการรับรู้ผลของเครื่องดัดแอลกอฮอล์กับความสามารถในการขับขีมากที่สุดรองลงมาคือการรับรู้ผลของการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์กับการทะเลาะวิวาทและการก่ออาชญากรรมตามลำดับ แต่จะเห็นว่ากลุ่มผู้ดัดแอลกอฮอล์มีการรับรู้ที่น้อยที่สุดแสดงให้เห็นว่าคนกลุ่มนี้ดูแล้วก็ยังดัดต่อไป

2.3.1 การรับรู้ผลของการตีเครื่องตีแอลกอฮอล์ต่อความสามารถในการขับขี่

จากการสัมภาษณ์เจาะลึกกับผู้รับสาร 3 กลุ่ม ได้แก่ผู้ตีเครื่องตีแอลกอฮอล์ ผู้ไม่ตีเครื่องตีแอลกอฮอล์ และผู้ที่เลิกตีเครื่องตีแอลกอฮอล์ในเรื่องการรับรู้ผลของการตีเครื่องตีแอลกอฮอล์กับความสามารถในการขับขี่โดยภาพรวมทั้ง 3 กลุ่มมีการรับรู้ว่าการตีเครื่องตีแอลกอฮอล์ส่งผลกระทบต่อความสามารถในการขับขี่ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.3.1.1 กลุ่มผู้ตีเครื่องตีแอลกอฮอล์

จากการสัมภาษณ์ ผู้ตีแอลกอฮอล์จำนวน 10 คน พบว่าจำนวน 6 คนเป็นชาย 3 คนเป็นหญิง 3 คน มีการรับรู้ด้านผลของการตีเครื่องตีแอลกอฮอล์ที่มีต่อความสามารถในการขับขี่ดังคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“กินเหล้าแล้วทำให้เกิดอุบัติเหตุขับรถมาแล้วขับ” (วัชรพร ปฐมเจริญ, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), ผู้ตีเครื่องตีแอลกอฮอล์, จังหวัดนครราชสีมา, สัมภาษณ์, 26 กรกฎาคม 2549)

“เหล้ากินแล้วความสามารถในการขับขี่ลดลงความรู้สึกเข้าทำให้ความสามารถต่างลดลง” (จิรวรรณ งามไพริน, พนักงานเสิร์ฟอาหาร, ผู้ตีเครื่องตีแอลกอฮอล์, จังหวัดเชียงใหม่, สัมภาษณ์, 7 กรกฎาคม 2549)

“กินแล้วขับรถไม่ได้เวลาเมามันเมาแล้วความรู้สึกมันจะช้าลงเหมือนที่เขายกความรู้สึกจะช้าลง 40 เปอร์เซ็นต์” (ณัฐพล เหลืองคงทอง, ผู้ตีเครื่องตีแอลกอฮอล์, พนักงานร้านสะดวกซื้อ, จังหวัดขอนแก่น, สัมภาษณ์, 19 มิถุนายน 2549)

“เมาแล้วขาดสติอาจเกิดอุบัติเหตุได้ขับรถชนเจ็บตัวเสียเงิน” (สัมชัย ดันหยงซุน, ผู้ตีเครื่องตีแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดชุมพร, สัมภาษณ์, 22 กรกฎาคม 2549)

“อาจจะทำให้เกิดการเสียชีวิตได้เพราะเหล้าทำให้คนขาดสติเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุเสียชีวิตขับรถชนกันตาย” (ยุทธนา ทวีกาญจน์, ผู้ไม่ตีเครื่องตีแอลกอฮอล์, ขับมอเตอร์ไซค์รับจ้าง, จังหวัดสมุทรสาคร, สัมภาษณ์, 22 กรกฎาคม 2549)

“ถ้ากินแล้วความสามารถในการขับขี่ลดลงความรู้สึกช้าลงทำให้ความสามารถต่าง ๆ ลดลง” (จิรวรรณ งามไพริน, พนักงานเสิร์ฟอาหาร, จังหวัดเชียงใหม่, สัมภาษณ์, 7 กรกฎาคม 2549)

2.3.1.2 กลุ่มผู้ไม่ตีเครื่องตีแอลกอฮอล์

จากการสัมภาษณ์ ผู้ไม่ตีแอลกอฮอล์จำนวน 10 คน พบว่าจำนวน 7 คนเป็นชาย 5 คนเป็นหญิง 2 คน มีการรับรู้ด้านผลของการตีเครื่องตีแอลกอฮอล์ที่มีต่อความสามารถในการขับขี่ดังคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“เหล้าทำให้เกิดอุบัติเหตุอย่างที่เขามีการณรงค์เรื่องเมาไม่ขับถ้าเมาแล้วไปขับทำให้ตัวเองเจ็บไม่เท่าไรแต่เมาแล้วขับไปชนคนอื่นให้คนอื่นเขาเจ็บอันนี้ไม่ดี” (อรรถกร สวัสดิ์จันทร์,

พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, จังหวัดชุมพร, สัมภาษณ์, 19 กรกฎาคม 2549)

“เมมาแล้วขับก็ขาดสติเวลาขับรถอาจทำให้เกิดอุบัติเหตุได้” (สุรพงษ์ ทรัพย์รุ่งโรจน์, ขับมอเตอร์ไซค์รับจ้าง, จังหวัดลำปาง, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, สัมภาษณ์, 18 กรกฎาคม 2549)

“กินเหล้าอาจทำให้เกิดอันตรายถึงชีวิตได้ถ้าเกิดกินแล้วขับรถเกิดอุบัติเหตุเสียชีวิตได้” (นัชชา จันทร์หอม, พนักงานถ่ายเอกสาร, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, จังหวัดสุพรรณบุรี, สัมภาษณ์, 29 สิงหาคม 2549)

“กินแล้วเกิดอุบัติเหตุเท่าที่หนูรู้อากินเหล้าแล้วทำให้การมองเห็นแย่คนที่ดื่มเหล้าจะมองเห็นภาพจะไม่ชัดเจนขับรถก็ไม่รู้จะบังคับรถไปทางไหนตามันลยบังคับรถไม่อยู่” (เพชรรินทร์ กฤษฏิกุล, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดขอนแก่น, สัมภาษณ์, 3 กรกฎาคม 2549)

“เวลาเขากินเหล้าแล้วสติจะควบคุมไม่ได้เพราะถ้าบางคนกินแล้วขับรถไปเขาจะควบคุมสติของตัวเองไม่ได้อาจทำให้เกิดอุบัติเหตุได้” (กิติรัช ขอนทอง, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดกำแพงเพชร, สัมภาษณ์, 23 สิงหาคม 2549)

“เกิดอุบัติเหตุขึ้นมาอย่างตัวเองเคยนั่งรถมอเตอร์ไซค์ไปกับเพื่อนแล้วเพื่อนอีกคนที่ขี่รถไปอีกคันเขาเมาเกินไปมากแต่เราไม่ได้กินนะเพื่อนคนนั้นขับรถฝ่าไฟแดงโดนชนนอนโรงพยาบาลไปหลายวันตอนแรกเราก็นึกว่ามันตายแล้วนะสภาพแย่มาก ๆ ทำให้รู้เลยว่าที่เขาบอกว่าคนเมาความสามารถในการขับจะลดลง” (ภัทรพล ฉิมเดช, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดสมุทรสาคร, สัมภาษณ์, 5 กรกฎาคม 2549)

“ถ้าเมมาแล้วขับก็ขาดสติเวลาขับรถอาจทำให้เกิดอุบัติเหตุได้เสียชีวิตเสียเงินเจ็บตัวทำให้คนอื่นเดือดร้อน” (สุรพงษ์ ทรัพย์รุ่งโรจน์, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, ขับมอเตอร์ไซค์รับจ้าง, จังหวัดลำปาง, สัมภาษณ์, 18 สิงหาคม 2549)

2.3.1.3 กลุ่มผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการสัมภาษณ์ ผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 10 คน พบว่าจำนวน 5 คนเป็นชาย 3 คน เป็นหญิง 2 คน มีการรับรู้ด้านผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีต่อความสามารถในการขับขี่ ดังคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“กินเหล้าแล้วมาขับรถชนเกิดอุบัติเหตุหรือถูกตำรวจจับเป่าแอลกอฮอล์เจ็บตัวและเสียเวลาด้วยต้องมานั่งบำเพ็ญประโยชน์” (ชนภา ชนจรูญรัตน์, ผู้ที่เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้ว, พนักงานแจกตัวอย่างสินค้า (pretty), จังหวัดนนทบุรี, สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2549)

“มาเหล้าขับรถโดยประมาทมาแล้วขับรถกลับบ้านอาจจะเกิดอุบัติเหตุเสียชีวิต” (จิราพัชร สาสุขขัง, พนักงานขายโทรศัพท์มือถือ, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้ว, จังหวัดกำแพงเพชร, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2549)

“บางคนดื่มเหล้าแล้วขาดสติทำให้กล้าขึ้นมาแล้วขับรถเร็วขับรถแข่งทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ง่ายตัวผมเองเมื่อก่อนมาแล้วก็ขับรถเร็ว” ” (ภาคภูมิ สวานไพโร, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดสมุทรสาคร, เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้ว, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

“ดื่มเหล้าแล้วไม่มีอะไรดีเลยเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุด้วยมาแล้วขับทำให้เสียเงินเจ็บตัว” (ชัยลักษณ์, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดพิษณุโลก, สัมภาษณ์, 9 สิงหาคม 2549)

“ดื่มเหล้าแล้วทำให้เกิดอุบัติเหตุตอนนั้นหนูเมากินเหล้าไปมากขี่มอเตอร์ไซด์กลับบ้านแล้วตามมองไม่ค่อยเห็นก็เลยล้มแต่เป็นอะไรไม่มากเพราะเพื่อนตามมาข้างหลังก็ขี่ต่อไปจนถึงบ้าน” (พัชรา, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดพัทลุง, สัมภาษณ์, 18 สิงหาคม 2549)

จากคำสัมภาษณ์ข้างต้นทั้งผู้ที่ดื่มแอลกอฮอล์ ผู้ที่ไม่ดื่มแอลกอฮอล์และผู้ที่เลิกดื่มแอลกอฮอล์ สรุปได้ว่าการรับรู้ด้านการผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เกี่ยวกับความสามารถในการขับขี่

2.3.2 การรับรู้ผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับการทะเลาะวิวาทกับคนในครอบครัวหรือกับบุคคลอื่น

จากการสัมภาษณ์เจาะลึกกับ ผู้ดื่มแอลกอฮอล์ ไม่ดื่มแอลกอฮอล์ และเลิกดื่มแอลกอฮอล์ในเรื่องการรับรู้ผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับการทะเลาะวิวาทในครอบครัวหรือกับบุคคลอื่น โดยภาพรวมพบว่าทั้ง 3 กลุ่มมีการรับรู้ว่าการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เป็นต้นเหตุของการทะเลาะวิวาทกับบุคคลในครอบครัวและกับบุคคล

2.3.2.1 กลุ่มผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการสัมภาษณ์ ผู้ดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 10 คน พบว่าจำนวน 5คนเป็นเพศชาย 2 คน เป็นเพศหญิง 3 คน มีการรับรู้ด้านผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีต่อการทะเลาะวิวาทกับคนในครอบครัวและกับบุคคลอื่นดังคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“บางคนกินเหล้าแล้วเรื่องนิดเดียวก็ทำให้กลายเป็นเรื่องใหญ่ขึ้นมาได้อย่างมองหน้ากันก็เกิดเรื่องขึ้นมาได้” (สุภาพร ฮวดเจริญ, หมอนวด, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, จังหวัดสมุทรสาคร, สัมภาษณ์ 27 กรกฎาคม 2549)

“อย่างถ้าพ่อกินเหล้าทุกวันอาจส่งผลต่อการเงินของครอบครัวและอาจส่งผลต่อการทะเลาะกันในครอบครัวถ้าพ่อกินเหล้าแล้วมาทุบตีแม่มาขอเงินแม่ไม่ให้ก็ตีอย่างเพื่อนหนูก็มีพ่อกิน

เหล้าแล้วทุบตีแม่” (ศิริกัญญา เศษใจ, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดเชียงใหม่, สัมภาษณ์, 15 กรกฎาคม 2549)

“ทำให้มีเรื่องทะเลาะวิวาทกับผู้อื่นอาจทำให้เสียชีวิต” (ยุธนา ทวีกาญจน์, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, ขับมอเตอร์ไซค์รับจ้าง, จังหวัดสมุทรสาคร, สัมภาษณ์, 22 กรกฎาคม 2549)

“เหล้าไม่ดีหนูมีประสบการณ์เกี่ยวกับพ่อจะเป็นคนที่กินเหล้าพอกินเหล้าแล้วจะมีเรื่องกับที่บ้านคนกินเหล้ามันจะยับยั้งสติตัวเองไม่อยู่ชอบมีเรื่องกับคนอื่นกินแล้วจะมีเรื่องทุกครั้งอย่างพ่อหนูกินเหล้ามาชอบมีเรื่องอารมณ์ร้อนชอบเอาตัวเองเป็นใหญ่พูดไม่ยั้งปากมีเรื่องกับครอบครัวประจำกินแล้วรู้ว่าเมาน่าจะไปนอนพ่อหนูชอบชวนแม่มาคุยแต่แม่ไม่คุยก็ชวนทะเลาะกันลงไม้ลงมือกันหนูเบื่อก็ก็นั่งทำอะไรไม่ได้ นั่นคือครอบครัวของเราห้ามไปหนูก็โดนด้วย” (เดือนเพ็ญ โคตรดา, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดชุมพร, สัมภาษณ์, 9 กรกฎาคม 2549)

“หรือไปมาแล้วก็ไปมีเรื่องกับเขาได้บางคนมาแล้วชอบหาเรื่องบางคนมาแล้วปากไม่ดีก็มีเรื่องกันต่อยตีกันได้ฆ่ากันตายเพราะเขาก็มีเยอะ” (สัมชัย ต้นขงขุน, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดชุมพร, สัมภาษณ์, 22 กรกฎาคม 2549)

2.3.2.2 กลุ่มผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการสัมภาษณ์ ผู้ไม่ดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 10 คน พบว่าจำนวน 8 คนเป็นเพศชาย 4 คน เป็นเพศหญิง 4 คน มีการรับรู้ด้านผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีต่อการทะเลาะวิวาทกับบุคคลในครอบครัวและกับบุคคลอื่นดังคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“บางคนกินแล้วควบคุมตัวเองไม่ได้แถมองหน้ากันก็มีเรื่องกันได้กินแอลกอฮอล์เข้าไปแล้วมันจะรู้สึกหึกเหิมอาจทำให้เกิดการทะเลาะกันได้” (นัชชา จันทร์หอม, พนักงานถ่ายเอกสาร, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, จังหวัดสุพรรณบุรี, สัมภาษณ์, 29 สิงหาคม 2549)

“หรืออาจเกิดการทะเลาะวิวาทมาแล้วไปกลับบ้านไปทะเลาะกับเมียทะเลาะกับลูก” (เบญญาทิพย์ อินทร์น้อย, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดชุมพร, สัมภาษณ์, 23 สิงหาคม 2549)

“เกิดปัญหาครอบครัวถ้าเขาเมาเขาก็จะไประบายกับคนในครอบครัวเคยเห็นเยอะอย่างข้างบ้านก็มีเขากินทุกวันเขาจะกินกันเป็นกลุ่มพอเลิกงานเสร็จก็จะมานั่งกินกันเมื่อก่อนมาบ้านก็จะค่าบางครั้งค่าเขาก็เลิกกินบางครั้งก็ไม่เลิกแล้วก็ทะเลาะกัน” (กิตติธัช ขอนทอง, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดกำแพงเพชร, สัมภาษณ์, 23 สิงหาคม 2549)

“การดื่มเหล้าทำให้ไม่มีสติทำอะไรไม่ยั้งคิดอย่างเช่นการที่เมาเหล้าทะเลาะกับแฟน ทะเลาะกับเพื่อนทำอะไรลงไปโดยไม่รู้ตัว” (ทิพย์อักษร บุญเกื้อ, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดสมุทรสาคร, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2549)

“กับครอบครัวคือตัวเองกินเหล้าแล้วไม่มีเงินมาให้ครอบครัวทำให้ลูกเมียลำบาก บางคนไม่มีเงินให้เมียยังพอว่าแต่ยังมาเอาเงินกับเมียไปกินเหล้าอีกพอเมียไม่ให้ก็ทุบตีลูกลำบากเกิดปัญหาครอบครัวตามมา (อรรถกร สวัสดิ์จันทร์, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดชุมพร, สัมภาษณ์, 19 กรกฎาคม 2549)

“ดื่มเหล้าก็ไม่ได้อยู่แล้วที่เห็นก็ทำให้เกิดการทะเลาะวิวาททำร้ายร่างกายคนอื่นสร้างความเดือดร้อนให้กับคนอื่นอาจโดนลูกหลงได้” (สุจิตรา สุวดีกุล, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดระนอง, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2549)

“เกิดการควบคุมตัวเองไม่อยู่เกิดเหตุทะเลาะวิวาทตีกันแทงกันอาจเกิดปัญหาครอบครัวเวลาเขาไม่มีเงินซื้อเขาต้องมาขี้มจากลูกเมียเอาไปซื้อเหล้าเวลาไม่ได้เงินก็ทะเลาะตบตีกันทำให้เกิดปัญหาครอบครัวเด็กมันจะไปรู้อะไรเงินไปเรียนไม่มีเพราะพ่อเอาเงินไปกินเหล้าหมด” (ภัทรพล นิยมเดช, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดสมุทรสาคร, สัมภาษณ์, 5 กรกฎาคม 2549)

“กินเหล้าแล้วขาดสติทำอะไรไม่คิดมีความคิดซ้าลงเกิดความวุ่นวายเกิดปัญหาทะเลาะวิวาทต่อยตีกัน” (สุรพงษ์ ทรัพย์รุ่งโรจน์, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, ขับมอเตอร์ไซค์รับจ้าง, จังหวัดลำปาง, สัมภาษณ์, 18 กรกฎาคม 2549)

2.3.2.3 กลุ่มผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการสัมภาษณ์ ผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 10 คน พบว่าจำนวน 9 คนเป็นเพศชาย 4 คน เป็นเพศหญิง 5 คน มีการรับรู้ด้านผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีต่อการทะเลาะวิวาทกับบุคคลในครอบครัวและกับบุคคลอื่นดังคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ถ้าดื่มบ่อย ๆ ไม่ทำไรหรือดื่มมากจะเสียดังเป็นต้นเหตุของการทะเลาะวิวาท” (ชนาภา ชนจรูญรัตน์, พนักงานแจกว้อย่างสินค้า (pretty), ผู้ที่เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้ว, จังหวัดนนทบุรี, สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2549)

“คนที่ม่ครอบครัวแล้วอาจทำให้ครอบครัวแตกแยกได้มีลูกแล้วแทนที่จะกลับมาดูแลลูกหรือให้เวลากับลูกเมียกลับใช้เวลาไปกับเพื่อนกินเหล้ากลับมาทะเลาะกับเมียตีกันสร้างปัญหาครอบครัวหรือไม่ก็ไปทะเลาะกับคนอื่นมาแล้วก็อาจไปตีเขาไปทะเลาะเบาะแว้งกัน” (จิราพัชร สาสุขัง, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานขายโทรศัพท์, จังหวัดกำแพงเพชร, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2549)

“ถ้าคุณดื่มแล้วเสียงดังโวยวายอาจทำให้เกิดการทะเลาะวิวาทได้คือเสียงมันไปรบกวนคนอื่นคนมาพูดอะไรนิตอะไรหน่อยก็ไม่เข้าหูกันแล้ว” (ธัญพิสิษฐ์ ผามอญ, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, คำชาย, จังหวัดเชียงใหม่, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2549)

“ดื่มแล้วแล้วแทนที่จะกลับบ้านมาแล้วไม่กลับบ้านไปเที่ยวต่ออาจไปเกิดเหตุชกต่อยทะเลาะกับคนอื่นได้คนมาไม่มีสติทำอะไรก็ได้” (ภาคภูมิ สวนไพร, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดสมุทรสาคร, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

“เมมาแล้วตีกันกินเหล้าที่ไรต้องมีตีกันกินแล้วมันทำให้กล้าขึ้นพูดมากขึ้นทำให้มีเรื่องได้ง่ายด้วย” (นาวิ คำเงิน, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดนครราชสีมา, สัมภาษณ์, 29 สิงหาคม 2549)

“เหล้านี้ณะเวลาดื่มแล้วจะทำให้นิสัยคนเปลี่ยนนะอย่างเพื่อนของตัวเองที่ชื่อ พี่โอเวลาไม่กินเป็นคนดีรักพี่รักน้องแต่เวลากินเหล้าเข้าไปกลายเป็นคนละคนไปเลยชอบหาเรื่องกับคนอื่นกับเพื่อนที่กินด้วยกันก็ไม่เว้น” (อังจิมา เอื้ออิทธิพร, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, คำชาย, จังหวัดสมุทรสาคร, สัมภาษณ์, 5 กรกฎาคม 2549)

“เมมาแล้วเราจะทำอะไร โดยไม่รู้ตัวเช่นเวลาไปกินแล้วมีเรื่องชกต่อยหรือตบกันปกติเวลาไม่เมเราไม่เคยค่าใครพอกินเข้าไปเกิดการกล้ามากขึ้นหนุเองก็เป็นตอนแรกก็เฉย ๆ พอได้ดื่มได้กินเข้าไปก็จะชอบหาเรื่องเขากล้าพูดกล้าทะเลาะกับเขา” (พัชรา ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดพัทลุง, สัมภาษณ์, 18 สิงหาคม 2549)

“เหล้ามันเหมือนน้ำเปลี่ยนนิสัยดื่มเข้าไปหุจะไม่ได้เริ่มแก๊งข้างใต้ทำให้มีเรื่องได้ง่ายขึ้น” (นิรมล คุณพันธ์, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, คำชาย, จังหวัดราชบุรี, สัมภาษณ์, 7 กรกฎาคม 2549)

“กินเหล้าเสร็จแล้วไปทะเลาะวิวาทกับคนอื่นสร้างความเดือดร้อนให้กับตัวเองและกับผู้อื่น” (ธัญลักษณ์, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดพิษณุโลก, สัมภาษณ์, 18 สิงหาคม 2549)

จากคำสัมภาษณ์ข้างต้นทั้งผู้ที่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ผู้ที่ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และผู้ที่เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้ว แสดงให้เห็นว่าผู้รับสารทั้งสามกลุ่มเกิดการระลึกถึงและการจดจำการรับรู้ด้านการผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับการทะเลาะวิวาทในครอบครัวหรือกับบุคคลอื่น

2.3.3 การรับรู้ผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับการก่ออาชญากรรม

จากการสัมภาษณ์จะลึกับผู้รับสารที่เป็นผู้ดื่มแอลกอฮอล์ ไม่ดื่มแอลกอฮอล์ และเลิกดื่มแอลกอฮอล์ในเรื่องการรับรู้ผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับการก่ออาชญากรรมโดย

ภาพรวมทั้ง 3 กลุ่มมีการรับรู้ว่าการขี่มอเตอร์ไซด์และการขี่มอเตอร์ไซด์ส่งผลให้เกิดการก่ออาชญากรรมดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.3.3.1 กลุ่มผู้ขี่มอเตอร์ไซด์

จากการสัมภาษณ์ผู้ขี่มอเตอร์ไซด์จำนวน 10 คนพบว่าจำนวน 5 คน เป็นเพศชาย 2 คน เพศหญิง 3 คน มีการรับรู้ผลของการขี่มอเตอร์ไซด์ที่มีต่อการก่ออาชญากรรมในเรื่องการชิงทรัพย์ การข่มขืน และการฆาตกรรมดังคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“เมมาแล้วอาจจะก่อให้เกิดอาชญากรรมถ้าเมามาก ๆ ไม่ทันคิดทำอะไรก็ทำเลยเช่นข่มขืน ดูข่าวส่วนใหญ่คนที่เม่าจะไปข่มขืน” (จิรวรรณ งามไพริน, พนักงานเสิร์ฟอาหาร, ผู้ขี่มอเตอร์ไซด์ แอลกอฮอล์, จังหวัดเชียงใหม่, สัมภาษณ์, 7 กรกฎาคม 2549)

“อย่างเราเป็นผู้หญิงเวลาไปเที่ยวบางที่มันก็ไม่ได้รู้ตัวหรอกถ้าเม่าใครพาไปไหนก็ไม่ได้รู้เรื่องข่าวออกมาเยอะแยะว่าผู้หญิงถูกพาไปข่มขืน” (วิชราพร ปลื้มเจริญ, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), ผู้ขี่มอเตอร์ไซด์ แอลกอฮอล์, จังหวัดนครราชสีมา, สัมภาษณ์, 26 กรกฎาคม 2549)

“การทะเลาะวิวาทก็อาจจะทำให้เกิดการฆาตกรรมฆ่ากันตายก็ได้เพราะเราไม่ได้สติทำอะไรก็ได้ทั้งนั้นบางคนเมมาแล้วก็อาจจะมึนเมาทางเพศไปก่อเหตุข่มขืนทำให้เกิดคดีหรือชิงทรัพย์เพื่อเอาเงินมากินเหล้าก็ได้” (ยุชนา ทวีกาญจน์, ผู้ขี่มอเตอร์ไซด์ แอลกอฮอล์, ขับมอเตอร์ไซด์รับจ้าง, จังหวัดสมุทรสาคร, สัมภาษณ์, 22 กรกฎาคม 2549)

“ถ้าเป็นผู้หญิงไปเที่ยวกินเหล้าอาจถูกลวนลามเพราะไม่รู้ตัวหรือคนเม่าบางคนเวลาเม่าก็ไปลวนลามผู้หญิงพาไปฆ่าข่มขืนก็ได้” (ศิริกัญญา เดชใจ, ผู้ขี่มอเตอร์ไซด์ แอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดเชียงใหม่, สัมภาษณ์, 15 กรกฎาคม 2549)

“เวลาเราเม่าเราอาจจะไปทำอะไรผิดมีร้ายกับผู้หญิงก็ได้เช่นไปจับก้นเขาเป็นเรื่องขึ้นมา รู้สึกเสียใจที่หลัง” (สัมชัย ตันหยงชุน, ผู้ขี่มอเตอร์ไซด์ แอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดชุมพร, สัมภาษณ์, 22 กรกฎาคม 2549)

2.3.3.2 กลุ่มผู้ไม่ขี่มอเตอร์ไซด์

จากการสัมภาษณ์ผู้ไม่ขี่มอเตอร์ไซด์จำนวน 10 คนพบว่าจำนวน 3 คน เป็นเพศชาย 1 คน เพศหญิง 2 คน มีการรับรู้ผลของการขี่มอเตอร์ไซด์ที่มีต่อการก่ออาชญากรรมในเรื่องการชิงทรัพย์ การข่มขืน และการฆาตกรรมดังคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ทั่วไปที่เห็นในข่าวมีการฆ่าข่มขืนทำร้ายร่างกายคนอื่นเหตุก็เกิดจากการเม่า” (สุจิตตรา สุวัตติกุล, ไม่ขี่มอเตอร์ไซด์ แอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟอาหาร, จังหวัดระนอง, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2549)

“บางทีกินเหล้ามาก ๆ ไม่มีเงินก็อาจจะไปยืมหรือถ้ายืมไม่ได้ก็อาจไปขโมยของเอาเงินมากินเหล้า” (สุรพงษ์ ทรัพย์รุ่งโรจน์, ผู้ไม่ค้ำเครื่องค้ำแอลกอฮอล์, ขับมอเตอร์ไซค์รับจ้าง, จังหวัดลำปาง, สัมภาษณ์, 18 กรกฎาคม 2549)

“อาจทำให้เกิดการเสียตัวได้เราเมาขาดสติกินแล้วควบคุมตัวเองไม่ได้ถูกพาไปข่มขืน” (นัชชา จันทร์หอม, ผู้ไม่ค้ำเครื่องค้ำแอลกอฮอล์, พนักงานถ่ายเอกสาร, จังหวัด สุพรรณบุรี, สัมภาษณ์, 9 สิงหาคม 2549)

2.3.3.3 กลุ่มผู้เลิกค้ำเครื่องค้ำแอลกอฮอล์

จากการสัมภาษณ์ผู้เลิกค้ำแอลกอฮอล์จำนวน 10 คนพบว่าจำนวน คน 4 เป็นเพศชาย 3 คน เพศหญิง 1 คน มีการรับรู้ผลของการค้ำเครื่องค้ำแอลกอฮอล์ที่มีต่อการก่ออาชญากรรมในเรื่อง การชิงทรัพย์ การข่มขืน และการฆาตกรรมดังกล่าวสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“เมาขาดสติเวลานั่งรถแท็กซี่ไปคนเดียวอาจโดนทำมีดมีร้ายได้มันไม่มีสติไปกะควบคุมตัวเองไม่ได้ใครชวนไปไหนก็ไป” (ชนาภา ชาญจรูญรัตน์, ผู้ที่เลิกค้ำเครื่องค้ำแอลกอฮอล์แล้ว, พนักงานแจกตัวอย่างสินค้า (pretty), จังหวัดนนทบุรี, สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2549)

“ขาดสติควบคุมตัวเองไม่ได้อาจจะไปลวนลามหรือข่มขืนผู้หญิงเขาเกิดเรื่องเสียหายทำให้เสียชื่อเสียงหรือควบคุมสติไม่อยู่ก็ไปฆ่าเขาตายก็มี” (จิราพัชร สาสุขัง, ผู้เลิกค้ำเครื่องค้ำแอลกอฮอล์, พนักงานขายโทรศัพท์มือถือ, จังหวัดกำแพงเพชร, สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2549)

“ค้ำแล้วเกิดการอยากมีเพศสัมพันธ์อาจเกิดเหตุข่มขืนได้เพราะมันไม่มีสติยับยั้งเห็นคนแต่งตัวโป๊ ๆ เกิดอารมณ์เบาหน่อยก็แค่ลวนลามหนักหน่อยก็ข่มขืน” (ภาควุฒิ สวนไพร, ผู้เลิกค้ำเครื่องค้ำแอลกอฮอล์แล้ว, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดนครราชสีมา, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

“เมาแล้วควบคุมตัวเองไม่ได้เกิดความต้องการก็ไปลวนลามเขาจับเนื้อต้องตัวหรืออาจข่มขืนมอมเหล้าให้เมาแล้วพาไปข่มขืน” (สมชาย อินทวิฑ, ผู้เลิกค้ำเครื่องค้ำแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดศรีสะเกษ, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2549)

จากคำสัมภาษณ์ข้างต้น แสดงให้เห็นว่าผู้รับสารทั้งสามกลุ่มเกิดการระลึกถึงและการจดจำการรับรู้ด้านผลของการค้ำเครื่องค้ำแอลกอฮอล์กับการก่ออาชญากรรมเช่นการชิงทรัพย์ การข่มขืน และการฆาตกรรมดังตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 สรุปการรับรู้ด้านผลของการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์จากการสัมภาษณ์เจาะลึก 30 คน

	ผู้ดื่ม แอลกอฮอล์		ผู้ไม่ดื่ม แอลกอฮอล์		ผู้เลิกดื่ม แอลกอฮอล์		ไม่เกิด การรับรู้	ผลรวม
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง		
การรับรู้ผลของการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ กับความสามารถในการขับขี่	3	3	5	2	3	2	12	30
การรับรู้ผลของการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ กับการทะเลาะวิวาท	2	3	4	4	4	5	8	30
การรับรู้ผลของการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ กับการก่ออาชญากรรม เช่น การชิงทรัพย์ การข่มขืน และ การฆาตกรรม	2	3	1	2	3	1	18	30
รวม	16		18		18			

* ตัวเลขที่รวมกันแล้วมากกว่า 10 หมายความว่าผู้ตอบมากกว่า 1

จากตารางที่ 4.6 แสดงให้เห็นว่าผู้ดื่มแอลกอฮอล์ ไม่ดื่มแอลกอฮอล์และผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์มีการรับรู้ผลของเครื่องดัดแอลกอฮอล์กับความสามารถในการขับขี่มากที่สุดรองลงมาคือการรับรู้ผลของการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์กับการทะเลาะวิวาทและการก่ออาชญากรรมตามลำดับ แต่จะเห็นว่ากลุ่มผู้ดื่มแอลกอฮอล์มีการรับรู้ที่น้อยที่สุดแสดงให้เห็นว่าคนกลุ่มนี้ดูแล้วก็ยังคงดื่มต่อไป

2.4 พฤติกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ทำให้ผู้ชมมีการตอบสนองทางด้านพฤติกรรมเชิงบวกและเชิงลบต่อการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์

2.4.1 เกิดพฤติกรรมการซื้อและการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์

2.4.2 ผลที่เกิดหลังจากการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์มีผลต่อความสามารถในการขับขี่

2.4.3 ผลที่เกิดหลังจากการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์มีผลต่อเกิดการทะเลาะวิวาทในครอบครัวหรือกับบุคคลอื่น

2.4.4 ผลที่เกิดหลังจากการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์มีผลต่อการเกิดอาชญากรรมเช่น การชิงทรัพย์ การข่มขืน และการฆ่าข่มขืนและการฆาตกรรม

2.4.5 การเกิดพฤติกรรมอื่น ๆ หลังจากดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ที่นอกเหนือจากที่ผู้วิจัยนิยามศัพท์ไว้

2.4.1 พฤติกรรมเชิงบวกต่อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ได้แก่การซื้อและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการสัมภาษณ์เจาะลึกกับผู้รับสาร 3 กลุ่ม ได้แก่ผู้ดื่มแอลกอฮอล์ ไม่ดื่มแอลกอฮอล์ และผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์โดยในส่วนของผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ผู้วิจัยได้ถามถึงพฤติกรรมในอดีตสมัยที่ยังดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แต่สำหรับผู้ไม่ดื่มแอลกอฮอล์นั้นผู้วิจัยพบว่าเกิดพฤติกรรมเชิงลบจึงขอไปอธิบายในส่วนของพฤติกรรมเชิงลบต่อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ซึ่งในภาพรวมพบว่าผู้ดื่มแอลกอฮอล์และผู้ที่ไม่ดื่มแอลกอฮอล์ เกิดพฤติกรรมเชิงบวกต่อการซื้อและดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยเกิดการอยากดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการอยากไปเที่ยวตามสถานที่ที่ภาพยนตร์ใช้เป็นฉากเช่น เซค ผับ และไม่เกิดการซื้อหรือการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยทันที

แต่จะการซื้อและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หลังจากนั้นโดยอาศัยการจดจำ การระลึกได้และต้องมีปัจจัยอื่น ๆ เข้ามาประกอบถึงจะเกิดการซื้อและการดื่มเครื่องดื่มเช่นการชักชวนของกลุ่มเพื่อนหรือการไปเที่ยวตามสถานบันเทิงและตามงานเลี้ยงต่าง ๆ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.4.1.1 กลุ่มผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการสัมภาษณ์ ผู้ดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 10 คน พบว่าจำนวน 7 คนเป็นชาย 4 คน เป็นหญิง 3 คน เกิดพฤติกรรมเชิงบวกต่อการซื้อและดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

โดยเกิดการอยากดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการอยากไปเที่ยวตามสถานที่ที่ภาพยนตร์ใช้เป็นฉากเช่น เซค ผับ และไม่เกิดการซื้อหรือการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยทันที

แต่จะเกิดการซื้อและการดื่มแอลกอฮอล์หลังจากนั้นโดยอาศัยการจดจำ การระลึกได้และต้องมีปัจจัยอื่น ๆ ประกอบเข้าด้วยกันถึงจะเกิดการซื้อและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เช่นการชักชวนของกลุ่มเพื่อนหรือการไปเที่ยวตามสถานบันเทิงและตามงานเลี้ยงต่าง ๆ ดังคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“มีฉากขาดองอย่างในเพื่อนสนิทที่หนอยากกินมันนาร์กดีกินกัน 2 คนหนูกี้เคยนะซื้อไปกินที่บ้าน แม่หนูกี้มีโถยาดองอยู่หนูกี้ตักแอบกินแม่ก็บอกว่าเหล้าจะหมดแล้วนะลูกเอามาเติมด้วย” (สุภาพร ฮวดเจริญ, หมอนวด, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, จังหวัดสมุทรสาคร, สัมภาษณ์, 27 กรกฎาคม 2549)

“มันแล้วแต่บางโอกาสอย่างในหนังที่เขากินแล้วเพื่อแก้เครียดหนูกี้เข้าใจเวลาหนูกี้เครียดหนูกี้กินนะหนูกี้กินเพื่อปลดปล่อยอารมณ์บางอย่างที่เรากลุ้มใจมาปวดหัวกลุ้มใจมาท้อก็จะกินเหล้าเมาก็จะระบายออกมาถ้ามันเมามันจะพุดออกมาหมดทุกอย่าง” (เดือนเพ็ญ โคตรถา, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, จังหวัดชุมพร, สัมภาษณ์, 9 กรกฎาคม 2549)

“อย่างในหนังเขาค้มแล้วสนุกกันคือจะไม่อยากซื้อค้มแต่อยากไปเที่ยวแบบที่เขาเที่ยวมากกว่าอยากชวนเพื่อนไปแต่เวลาไปก็ค้มอยู่ดี” (ยุทธนา ทวีกาญจน์, ขับมอเตอร์ไซค์รับจ้าง, ผู้ค้มเครื่องค้มแอลกอฮอล์, จังหวัดสมุทรสาคร, สัมภาษณ์, 22 กรกฎาคม 2549)

“ไม่เคยคิดอยากจะทำเครื่องค้มแอลกอฮอล์ค้มแต่อยากจะทำตลกมากกว่าเช่นเห็นในหนังเขากินยี่ห้อนี่ก็อยากทดลองดูอยากชิมมากกว่า” (ณัฐพล เหลืองทอง, พนักงานร้านสะดวกซื้อ, จังหวัดขอนแก่น, ผู้ค้มเครื่องค้มแอลกอฮอล์, สัมภาษณ์, 19 มิถุนายน 2549)

“โดยปกติมีในหนังหรือไม่มีในหนังก็กินเหล้าอยู่แล้วเพราะเลิกงานพอว่างไม่มีอะไรทำก็กินหรือไม้กินแต่ในหนังก็มีส่วนทำให้อยากกินแต่ไม่ได้ว่าค้มแล้วไปซื้อมากินเลยแต่ก็ต้องชวนเพื่อนไปกินเหล้าบางครั้งเพื่อนไม่ว่างก็ยังไม่ได้กิน” (มานะ เดชวงศ์, ผู้ค้มเครื่องค้มแอลกอฮอล์, ก่อสร้าง (ช่างทาสี), จังหวัดชัยภูมิ, สัมภาษณ์, 29 มิถุนายน 2549)

“ไม่ค้มไม่ได้อยากกินอะไรขนาดนั้นไม่ใช่ค้มแล้วไปซื้อมากินคือหนูจะกินเมื่อไปเที่ยวกับเพื่อนมากกว่ากินเฉพาะเทศกาลแต่ถ้าในหนังเขาไปเที่ยวกันก็อยากไปเที่ยวจะอยากรู้ว่ามันจะเป็นยังไงและเวลาไปหนูก็กินอยู่ดี” (วัชรภรณ์ ปลื้มเจริญ, ผู้ค้มเครื่องค้มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดนครราชสีมา, สัมภาษณ์, 26 กรกฎาคม 2549)

“ไม่เคยเลยครับการที่ค้มแล้วไปซื้อมากินพวกที่ค้มแล้วอยากไปกินมันเป็นเหมือนพวกติดเหล้ามากกว่าถ้าในหนังมีฉากที่เป็นสถานที่ที่เที่ยวกกลางคืนก็คิดที่จะชวนเพื่อนไปเหมือนกันแต่ต้องให้หยุดงานก่อน” (มนตรี ไพบูลย์, ผู้ค้มเครื่องค้มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดนครราชสีมา, สัมภาษณ์, 18 สิงหาคม 2549)

2.4.1.2 กลุ่มผู้ที่เลิกค้มเครื่องค้มแอลกอฮอล์

สำหรับผู้เลิกค้มเครื่องค้มแอลกอฮอล์ในประเด็นคำถามนี้ผู้วิจัยได้สอบถามถึงพฤติกรรมในอดีต

ผลจากการสัมภาษณ์ ผู้เลิกค้มแอลกอฮอล์จำนวน 10 คน พบว่าจำนวน 4 คนเป็นชาย 3 คน เป็นหญิง 1 คน ในอดีตเกิดพฤติกรรมเชิงบวกต่อการซื้อและค้มเครื่องค้มแอลกอฮอล์โดยเกิดการอยากค้มเครื่องค้มแอลกอฮอล์และการอยากไปเที่ยวตามสถานที่ที่ภาพยนตร์ใช้เป็นฉากเช่น เคาท์คลับ แต่ไม่เกิดการซื้อหรือการค้มเครื่องค้มแอลกอฮอล์โดยทันที

แต่จะเกิดการซื้อและการค้มเครื่องค้มแอลกอฮอล์หลังจากนั้นโดยอาศัยการจดจำ การระลึกได้และต้องมีปัจจัยอื่น ๆ ประกอบเข้าด้วยกันถึงจะเกิดการซื้อและการค้มเครื่องค้มแอลกอฮอล์ เช่นการชักชวนของกลุ่มเพื่อนหรือการไปเที่ยวตามสถานบันเทิงและตามงานเลี้ยงต่าง ๆ ดังคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ก็มีอยากกินนะครับตอนนั้นเป็นเหล้าออกใหม่เราเห็นเขากินก็อยากลองกินแต่ไม่ได้ไปซื้อทันทีคือพอเราไปกินกับเพื่อนเราก็สั่งมากิน” (ชัยพิสิษฐ์ ผามอญ, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, ค้าขาย, จังหวัดเชียงใหม่, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

“ก็มีบ้างที่คิดและที่ดื่มอย่างในเรื่องถ้ามันตรงกับชีวิตเราตอนนั้นเช่นเขากหักแล้วเรากหักกันเราก็อยากกินให้มันลืมตอนที่ยังกินอยู่ก็มีอกหักก็ดื่มเหล้า” (ภาคภูมิ สวนไพร, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดสมุทรสาคร, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

“แต่ก่อนก็มีเห็นเขากินเบียร์ในหนังเราก็อยากกินนะเห็นฟองมันก็น่ากินดี” (นาวิ คำเงิน, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดนครราชสีมา, สัมภาษณ์, 29 สิงหาคม 2549)

“ไม่เคยดูหนังจบแล้วไปกินแต่อยากชวนเพื่อนไปเที่ยวมากกว่าอยากชวนเพื่อนไปเที่ยวอย่างในหนังมากกว่ามันดูน่าสนุกแต่ให้กินเลยที่ดูงไม่” (พัชรา, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดพัทลุง, สัมภาษณ์, 18 สิงหาคม 2549)

จากคำสัมภาษณ์ข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าผู้ที่ดื่มแอลกอฮอล์เกิดพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และเกิดการอยากไปเที่ยวตามสถานที่ท่องเที่ยวอย่างในภาพยนตร์และเมื่อไปเที่ยวแล้วจึงเกิดการซื้อและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

แสดงให้เห็นว่าผลกระทบที่เกิดจากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงแสดงกับพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้ชมเป็นผลกระทบที่ไม่ได้เกิดโดยทันที

แต่จะเกิดพฤติกรรมดังกล่าวหลังจากนั้น โดยอาศัยการจดจำและการระลึกได้ของผู้ชมรวมทั้งต้องอาศัยปัจจัยอื่นประกอบเข้าด้วยกันถึงทำให้เกิดการซื้อและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เช่น การชักชวนของกลุ่มเพื่อน การไปเที่ยวตามสถานบันเทิง เชน คับ และงานเลี้ยงต่าง ๆ

ส่วนผู้ที่เลิกดื่มแอลกอฮอล์เมื่อถามถึงพฤติกรรมในอดีตเมื่อดูภาพยนตร์ที่มีการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทำให้เกิดความอยากไปเที่ยวตามสถานที่ท่องเที่ยวหรือสถานบันเทิงอย่างในภาพยนตร์และเมื่อไปเที่ยวจึงเกิดพฤติกรรมการซื้อและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

2.4.2 พฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีผลต่อความสามารถในการยับยั้ง

จากการสัมภาษณ์เจาะลึกกับผู้รับสาร 2 กลุ่ม ได้แก่ผู้ดื่มแอลกอฮอล์ และผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์โดยในส่วนของผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ผู้วิจัยได้ถามถึงพฤติกรรมในอดีตสมัยที่ยังดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

โดยภาพรวมทั้ง 2 กลุ่มเกิดพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้วยับยั้งซึ่งทำให้ความสามารถในการยับยั้งลดลงและเกิดอุบัติเหตุโดยมีรายละเอียดดังนี้

2.4.2.1 กลุ่มผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ผลจากการสัมภาษณ์ ผู้ดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 10 คน พบว่าจำนวน 2 คนเป็นเพศชาย เกิดพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้วขับขี

“ผมดื่มพอกลิ้ม ๆ แต่ยังมีสติสามารถขี่มอเตอร์ไซค์กลับบ้านได้คือเรากินเหล้าก่อนจะกลับเรารู้ว่าจะขี่มอเตอร์ไซค์เราก็ต้องมีขั้นตอนเตรียมตัวเช่นล้างหน้าทำให้ตัวเองสดชื่นได้ทำให้สามารถขี่รถกลับบ้านได้” (ยุทธนา ทวีกาญจน์, ผู้ที่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, ขับมอเตอร์ไซค์รับจ้าง, จังหวัดสมุทรสาคร, สัมภาษณ์, 22 กรกฎาคม 2549)

“ยังไงก็ต้องขี่รถกลับบ้านอยู่ดีที่เราไปกินที่บ้านเพื่อนพอเลิกมันก็ดึกขี้ยังงี้ก็ต้องขี่กลับก็มีดื่มบ้างแต่ไม่เป็นอะไรมาก” (มานะ เดชวงศ์, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานก่อสร้าง (ช่างทาสี), จังหวัดชัยภูมิ, สัมภาษณ์, 29 มิถุนายน 2549)

2.4.2.2 กลุ่มผู้ที่เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

สำหรับผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในประเด็นคำถามนี้ผู้วิจัยได้สอบถามถึงพฤติกรรมในอดีต

ผลจากการสัมภาษณ์ ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 10 คน พบว่าจำนวน 2 คนเป็นชาย 1 คน เป็นหญิง 1 คน เกิดพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีผลกระทบต่อความสามารถในการขับขีดังกล่าวคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ดื่มเหล้าแล้วจะเป็นคนใจร้อนชอบขับรถเร็วปกติก็ขับรถเร็วอยู่แล้วพอเมาก็ยิ่งขับรถเร็วมากขึ้นไปอีก” (ภาคภูมิ สนวนไพร, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดสมุทรสาคร, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

“ตอนหนูกินเหล้ามีอยู่ครั้งหนึ่งหนูก็เคยขับรถมอเตอร์ไซค์กลับบ้านตอนนั้นรู้สึกว่ามันมัน ๆ เหมือนจะหับมองไม่เห็นรถอีกคันที่ขับเบียดมาตอนนั้นตกใจมากกรล้มแต่ก็ไม่ได้เป็นอะไรมากตั้งแต่นั้นถ้าไปกินเหล้าก็จะไม่ขี่มอเตอร์ไซค์อีกรู้แล้วว่าเมาแล้วขับมันเป็นอย่างงี้” (พัชรา, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดพัทลุง, สัมภาษณ์, 18 สิงหาคม 2549)

จากคำสัมภาษณ์ข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้ที่ดื่มแอลกอฮอล์และผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์มีผลต่อพฤติกรรมการขับขีโดยมีทั้งการเกิดอุบัติเหตุอันเนื่องมาจากเมาแล้วขับหรือเกิดจากความประมาทในการขับขีเช่นการขับรถเร็วขึ้นกว่าปกติ

2.4.3 พฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาทกับบุคคลในครอบครัวหรือกับบุคคลอื่น

จากการสัมภาษณ์เจาะลึกกับผู้รับสาร 2 กลุ่ม ได้แก่ผู้ดื่มแอลกอฮอล์ และผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์โดยในส่วนของผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์ผู้วิจัยได้ถามถึงพฤติกรรมในอดีตสมัยที่ยังดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

โดยภาพรวมหลังจากดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทั้ง 2 กลุ่ม จะเกิดพฤติกรรมการทะเลาะวิวาทกับบุคคลในครอบครัวและกับบุคคลอื่นดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.4.3.1 กลุ่มผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ผลจากการสัมภาษณ์ ผู้ดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 10 คน พบว่าจำนวน 4 คนเป็นชาย 2 คน เป็นหญิง 2 คน เกิดพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้วทะเลาะวิวาทกับบุคคลในครอบครัวหรือกับบุคคลอื่นดังคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“มาแล้วจะหาเรื่องใครพูดอะไรก็ไม่เข้าหูกล้ำมากขึ้นทำอะไรก็ได้ตอนเมา” (มานะ เหลืองคงทอง, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, ผู้รับเหมาก่อสร้าง (ช่างทาสี), จังหวัดชัยภูมิ, สัมภาษณ์, 29 มิถุนายน 2549)

“มาแล้วชอบหาเรื่องคนอื่นหนุกินเหล้าแล้วมันจะกล้าพอกินแอลกอฮอล์เข้าไปแล้วมันจะหน้าด้านมากขึ้นทำอะไรก็ไม่อายจะโววายค่าใครเราก็กไม่อาย” (วัชรภรณ์ ปัสสัมเจริญ, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดนครราชสีมา, สัมภาษณ์, 26 กรกฎาคม 2549)

“พอกินเหล้าจะทำให้กล้าขึ้นกล้ามากกว่าตอนที่ไมเมาพอกแล้วจะทำอะไรก็ได้กินที่ไรพอมาได้ที่ต้องมีเรื่องถ้าไม่มีเรื่องก็เกือบมีจนหลัง ๆ ไม่ไปเที่ยวข้างนอกกินที่ห้องเพื่อนดีกว่าจะได้ไม่มีเรื่อง” (สัมชัย ดันหยงซุน, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดชุมพร, สัมภาษณ์, 22 กรกฎาคม 2549)

“พอมาแล้วจะพูดมากโววายชอบหาเรื่องเพราะเสียงเราดังไม่เขามาหาเรื่องเราก่อนเราก็กไปหาเรื่องเขามาแล้วจะปากดี” (จิรวรรณ งามไพลิน, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดเชียงใหม่, สัมภาษณ์, 7 กรกฎาคม 2549)

2.4.3.2 กลุ่มผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

สำหรับผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์แล้วในประเด็นคำถามนี้ผู้วิจัยได้สอบถามถึงพฤติกรรมในอดีต ผลจากการสัมภาษณ์ ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 10 คน พบว่าจำนวน 5 คนเป็นชาย 2 คน เป็นหญิง 3 คน เกิดพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้วทะเลาะวิวาทกับบุคคลในครอบครัวหรือกับบุคคลอื่น

ดังคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“บางทีควบคุมตัวเองไม่อยู่จะหาเรื่องขว้างขวดไปก็ได้เรื่องเลยครับอย่างวันสงกรานต์ที่ผ่านมากินเหล้ามาเห็นคู่อริก็เอาไม้ใส่ถังน้ำไปด้วยและพวกขวดเอาขึ้นรถกระบะพอขับรถผ่านมันก็ขว้างมันเลยทั้งขวดทั้งไม้ไม่ยั้ง” (จิราพัชร สาสุขัง, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานขายโทรศัพท์มือถือ, จังหวัดกำแพงเพชร, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2549)

“กินเหล้าแล้วเสียงดังตาขวางจะขี้นวันก็จะมีเรื่องบ้างใจร้อนใครมาจ่อแจหันไปตวาดก็จะมึเรื่องกัน” (ชนากา ชนจรูญรัตน์, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานแจกตัวอย่างสินค้า (pretty), จังหวัดนนทบุรี, สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2549)

“จะคุมมันจะไว้วายบาทีก็มีเรื่องตอนนั้นจำได้ไปตบกับเพื่อนเพราะมันมาด่าเพื่อนเราคือไม่ถูกกันอยู่แล้วพอตีตอนนั้นเมาอยู่ที่ด่ากันไปด่ากันมาทนมไม่ไหวตบมันเลย” (อังจิมา เอื้ออิทธิพล, ผู้ที่เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, ค้าขาย, จังหวัดสมุทรสาคร, สัมภาษณ์, 5 กรกฎาคม 2549)

“กินเหล้าแล้วหนูจะใจร้อนไว้วายหนูเคยไปมีเรื่องกับเขาที่ร้านอาหารตอนนั้นจำได้ว่าเด็กเสิร์ฟผสมเหล้าไม่ดีไม่ถูกใจสั่งน้ำแข็งไปแล้วมาเสิร์ฟก็ไว้วายค่าเลยจะมีเรื่องตบกันแต่พอตีเจ้าของร้านมาห้ามขอโทษก็เลยไม่มีเรื่องนอกจากหนูแล้วพ่อหนูก็กินเหล้าพ่อเป็นคนกินเหล้าแล้วจะชอบหาเรื่องกับแม่ทะเลาะกับแม่และก็ทะเลาะกับคนอื่นพ่อหนูกินเหล้าจะคูมีอำนาจวันนั้นพ่อกินเหล้าแล้วพกป็นออกไปแล้วไปมีเรื่องและพ่อหนูก็ถูกยิงตาย” (พัชรา, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดพัทลุง, สัมภาษณ์, 18 สิงหาคม 2549)

“จะพูดมากขึ้นกล้ามากขึ้นจะขี้นเล่นผัดปกติพูดเยาะกล้าทำในสิ่งที่เราไม่กล้าทำในเวลาที่เราไม่เมากล้าทำให้ทำอะไรที่เพื่อนเคยทำว่ากล้าไปตบไอ้คนนั้นหรือเปล่าตอนนั้นไม่รู้คิดยังไงก็ไปตบเลย” (มนตรี ไพบุลย์, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดนครนายก, สัมภาษณ์, 18 สิงหาคม 2549)

จากคำสัมภาษณ์ข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้ที่ดื่มแอลกอฮอล์และผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์หลังจากดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้วจะเกิดพฤติกรรมทะเลาะวิวาทในครอบครัวหรือกับบุคคลอื่น

2.4.4 พฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีผลต่อการเกิดการก่ออาชญากรรมเช่น การชิงทรัพย์ การข่มขืน และการฆ่าข่มขืนและการฆาตกรรม

จากการสัมภาษณ์เจาะลึกกับผู้รับสาร 2 กลุ่ม ได้แก่ผู้ดื่มแอลกอฮอล์ และผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์โดยในส่วนของผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ผู้วิจัยได้ถามถึงพฤติกรรมในอดีตสมัยที่ยังดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ซึ่งผู้ดื่มแอลกอฮอล์ไม่เกิดพฤติกรรมกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีผลต่อการก่ออาชญากรรมเช่น การชิงทรัพย์ การข่มขืน และการฆ่าข่มขืนและการฆาตกรรม

แต่สำหรับผู้ที่ถูกตีแกลกฮอลล์เกิดพฤติกรรมการตีเครื่องตีแกลกฮอลล์แล้ว ลวนลามผู้หญิงดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.4.4.1 กลุ่มผู้ตีเครื่องตีแกลกฮอลล์

ผลจากการสัมภาษณ์ ผู้ตีแกลกฮอลล์จำนวน 10 คน พบว่าไม่เกิดพฤติกรรมการตีเครื่องตีแกลกฮอลล์ที่มีผลต่อการก่ออาชญากรรมเช่น การชิงทรัพย์ การข่มขืน และการฆ่าข่มขืน และการฆาตกรรม

2.4.4.2 กลุ่มผู้ที่ถูกตีเครื่องตีแกลกฮอลล์

สำหรับผู้ที่ถูกตีเครื่องตีแกลกฮอลล์ในประเด็นคำถามนี้ผู้วิจัยได้สอบถามถึง พฤติกรรมในอดีต

ผลจากการสัมภาษณ์ ผู้ที่ถูกตีเครื่องตีแกลกฮอลล์จำนวน 10 คน พบว่าผู้ที่ถูกตีเครื่องตีแกลกฮอลล์เพศชายจำนวน 1 คนเกิดพฤติกรรมการตีเครื่องตีแกลกฮอลล์แล้ว การ ลวนลามผู้หญิง ดังคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“กินแล้วควบคุมตัวเองไม่อยู่ชอบแซวผู้หญิงเคยไปลวนลามผู้หญิงก็เคยมีเรื่องเพราะ แฟนเขาเอาเรื่องตอนนั้นเมามากเขาเดินผ่านก็เอามือไปจับก้น” (สมชาย อินทวัค, ผู้ที่ถูกตีเครื่องตีแกลกฮอลล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดนครราชสีมา, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2549)

จากคำสัมภาษณ์ข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้ที่ถูกตีแกลกฮอลล์ไม่เกิดพฤติกรรมการเกิดการก่ออาชญากรรมเช่น การชิงทรัพย์ การข่มขืน และการฆ่าข่มขืนและการฆาตกรรม

ส่วนผู้ที่ถูกตีเครื่องตีแกลกฮอลล์เมื่อผู้วิจัยถามถึงพฤติกรรมในอดีตหลังจากตีแกลกฮอลล์แล้วจะเกิดพฤติกรรมการลวนลามผู้หญิงจนอาจเป็นเหตุให้เกิดการก่ออาชญากรรมเช่น ข่มขืนได้

2.4.5 การเกิดพฤติกรรมอื่น ๆ หลังจากตีเครื่องตีแกลกฮอลล์ที่นอกเหนือจากที่ผู้วิจัย นิยามศัพท์

จากการสัมภาษณ์เจาะลึกกับผู้รับสาร 2 กลุ่ม ได้แก่ผู้ตีเครื่องตีแกลกฮอลล์และผู้ที่ถูกตีแกลกฮอลล์โดยในส่วนของผู้ที่ถูกตีเครื่องตีแกลกฮอลล์ผู้วิจัยได้ถามถึงพฤติกรรมในอดีตสมัยที่ยังตีเครื่องตีแกลกฮอลล์ซึ่งโดยภาพรวมทั้ง 2 กลุ่ม

เกิดพฤติกรรมอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากที่ผู้วิจัยระบุไว้ในนิยามศัพท์คือ เกิดการนำไปสู่ ยาเสพติดชนิดอื่นเช่น บุหรี่ เกิดความกล้าแสดงออก พุดมากขึ้น สนุกสนานมากขึ้น รวมทั้งเจ็บ ขริมและร้องไห้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.4.5.1 กลุ่มผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ผลจากการสัมภาษณ์ ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 10 คน พบว่าจำนวน 5 คนเป็นชาย 1 คน เป็นหญิง 4 คน เกิดพฤติกรรมอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากที่ผู้วิจัยได้ระบุไว้ในนิยามศัพท์เช่น พุดมากขึ้น สนุกสนานมากขึ้น เกิดความกล้าแสดงออกและร้องไห้ ดังคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“กินเหล้าแล้วหนูจะมันเป็นบ้าอะไรไม่รู้พุดมากพุดอยู่นั้นพุดไม่หยุดเพื่อนหนูยังด่าเลย มึงเป็นบ้าอะไรพุดอยู่นั้นพุดไม่หยุด” (เดือนเพ็ญ โคตรธา, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดชุมพร, สัมภาษณ์, 9 กรกฎาคม 2549)

“บางคนเมาแล้วเฮฮาแต่ผมเวลาเมาจะเงียบ ๆ ซื่อมากกว่าไม่โววายไม่พุดอะไรมาก” (ณัฐพล เหลืองทอง, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานร้านสะดวกซื้อ, จังหวัดขอนแก่น, สัมภาษณ์, 19 มิถุนายน 2549)

“เมาแล้วจะร้องไห้พุดพายจนเพื่อนบอกว่าอย่ากินเดี่ยวเมาแล้วร้องไห้ไม่รู้เป็นไปเรื่องที่ทำให้ไม่สบายใจมันจะเข้ามาหมดทุกอย่างตอนเมา” (ศิริกัญญา เศษใจ, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดเชียงใหม่, สัมภาษณ์, 15 กรกฎาคม 2549)

“กินเหล้าแล้วจะกล้ามากขึ้นก่อนแล้วก็หลับกินแล้วเมาหลับไปเลยเพราะดื่มจนเมาหลับไปเลยตื่นขึ้นมาอวกแล้วก็หลับต่อเป็นอย่างนี้ประจำ” (สุภาพร ฮวดเจริญ, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, หมอนวด, จังหวัดสมุทรสาคร, สัมภาษณ์, 27 กรกฎาคม 2549)

“เมาแล้วจะพุดมากเฮฮาจะออกฮา ๆ หน่อยจะคุยสนุกปัญญาอ่อน” (นิรมล คุณพันธ์, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, ค้าขาย, จังหวัดราชบุรี, สัมภาษณ์, 7 กรกฎาคม 2549)

2.4.5.2 กลุ่มผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

สำหรับผู้ที่เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ผู้วิจัยได้ถามถึงพฤติกรรมในอดีตสมัยที่ยังดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ผลจากการสัมภาษณ์ ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 10 คน พบว่าจำนวน 3 คน เป็นชาย 2 คน เป็นหญิง 1 คนเกิดพฤติกรรมอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากที่ผู้วิจัยได้ระบุไว้ในนิยามศัพท์เช่น เกิดการสูบบุหรี่ เจ็บผิปกติ และหลับ ดังคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“จำได้ว่าพอดื่มเหล้าแล้วก็เลยทำให้ดูบุหรีด้วยไม่รู้ทำไมคนดื่มเหล้าต้องดูบุหรีเพื่อนก็เป็นกันทั้งกลุ่มเวลาปกติไม่ดูบุหรีนะแต่ถ้าเหล้าเข้าปากแล้วอยากดูทุกที” (ธัญพิสิษฐ์ ผามอญ, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, ค้าขาย, จังหวัดเชียงใหม่, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2549)

“เมมาแล้วจะเงียบไม่ไว้วายไม่พูดจะนั่ง ๆ กว่าตอนที่ไม่ว่างเพื่อนจะรู้ถ้าเห็นนั่งไป แสดงว่าเมา” (นาวิ คำเงิน, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดนครราชสีมา, สัมภาษณ์, 29 สิงหาคม 2549)

“เมมาแล้วจะหลับไม่ไว้วายไม่พูดมากจะเรียบร้อยจะนอนอย่างเดียว” (ธัญญาลักษณ์, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดพิษณุโลก, สัมภาษณ์, 18 สิงหาคม 2549)

จากคำสัมภาษณ์ข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้ที่ดื่มแอลกอฮอล์และผู้ที่ถูกเลิกดื่มแอลกอฮอล์เกิดพฤติกรรมอื่น ๆ หลังจากดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์คือพฤติกรรม กล้าแสดงออกในเรื่องของการพูดที่มากกว่าปกติและพฤติกรรมซึ่มเสร์้าเงียบ ขริ่ม การร้องไห้รวมทั้งเกิดพฤติกรรมทดลองยาเสพติดชนิดอื่นคือการสูบบุหรี่

ตารางที่ 4.7 สรุปพฤติกรรมที่เกิดหลังจากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้ชมภาพยนตร์

	ผู้ดื่มแอลกอฮอล์		ผู้ที่ถูกเลิกดื่มแอลกอฮอล์		ผลรวม
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	
เกิดผลต่อความสามารถในการจับชี	2	-	1	1	4
เกิดการทะเลาะวิวาทกับบุคคลในครอบครัวและกับบุคคลอื่น	2	2	2	3	9
เกิดการก่ออาชญากรรม	-	-	1	-	1

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมของผู้ชมที่เกิดหลังจากดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มากที่สุดคือเกิดการทะเลาะวิวาทกับบุคคลในครอบครัวและกับบุคคลอื่นรองลงมาคือพฤติกรรมอื่น ๆ เช่นกล้ามากขึ้นสนุกมากขึ้นนำไปสู่ยาเสพติดชนิดอื่นคือบุหรี่และเกิดผลต่อความสามารถในการจับชีและเกิดการก่ออาชญากรรมตามลำดับ

2.5 พฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ทำให้ผู้ชมเกิดการตอบสนองทางด้านพฤติกรรมเชิงลบต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

2.5.1 ไม่เกิดการซื้อและดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

2.5.2 เกิดการต่อต้านพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์และบุคคลทั่วไป

2.5.1 พฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ทำให้ผู้ชมเกิดการตอบสนองทางด้านพฤติกรรมเชิงลบต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์คือไม่เกิดพฤติกรรมการซื้อและดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการสัมภาษณ์เจาะลึกกับผู้รับสารที่เป็น ผู้ไม่ดื่มแอลกอฮอล์ และผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์ ในเรื่องพฤติกรรมเชิงลบคือไม่เกิดการซื้อและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ โดยภาพรวมทั้ง 2 กลุ่มเกิดพฤติกรรมเชิงลบต่อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์คือไม่เกิดการซื้อและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ดังกล่าวสัมภาษณ์ต่อไปนี้

2.5.1.1 กลุ่มผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ผลจากการสัมภาษณ์ผู้ไม่ดื่มแอลกอฮอล์ 10 คนพบว่า จำนวน 10 คนเป็นเพศชาย 5 คน เพศหญิง 5 คน เกิดพฤติกรรมเชิงลบคือไม่เกิดการซื้อและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ดังกล่าวสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“กับเหล้าไม่ได้รู้สึกอะไรเพราะมันไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับอะไรกับหนูอยู่แล้วเหล้าก็เป็นเครื่องดื่มที่คนที่ดื่มเขาดื่มกันแต่คนที่ไม่ดื่มยังงี้ก็ไม่ดื่ม” (สุจิตตรา สุวัตติกุล, พนักงานเสิร์ฟอาหาร, ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, จังหวัดระนอง, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2549)

“ถ้าเป็นตัวเองก็ไม่อยากกินถ้าเรากินเหล้ามาแล้วเราจะขาดสติเราจะทำอะไรที่วุ่นวายที่เราไม่ทำหรือว่าเราเมาไปแล้วเราไม่รู้ว่าเราทำอะไรไปบ้างเราจะพูดอะไรไปบ้างเราอาจจะเสียอะไรหลาย ๆ อย่างอาจเสียชื่อเสียงคนไปเลยก็ได้” (เพชรนรินทร์ กฤษณิกุล, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดขอนแก่น, สัมภาษณ์, 3 กรกฎาคม 2549)

“หนูว่าถ้าเราเครียดเราน่าไปหาอย่างอื่นทำพอหนูเขาเครียดอะไรหลายอย่างโดนแม่ตำหนิติปัญหาเรื่องการเงินยังไม่กินเหล้าเลยเขาก็ยังแก้ปัญหานั้นได้” (เบญญาทิพย์ อินทร์น้อย, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดชุมพร, สัมภาษณ์, 23 สิงหาคม 2549)

“ไม่รู้สึกลอยกินครึ่งส่วนตัวแล้วผมร่างกายไม่อำนวยพอไม่แข็งแรงหมอบห้ามกินและตัวผมก็ไม่ได้กินอยู่แล้วอยู่แล้วก็ไม่ได้รู้สึกอะไร” (กิตติธัช ขอนทอง, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, สัมภาษณ์, 23 สิงหาคม 2549)

“ไม่นึกอยากกินเพราะการดื่มเหล้ามันไม่ดีทำให้เราเป็นโรคอะไรเพราะได้ ดับแข็งได้ เป็นอะไรที่แบบว่าทำร้ายตัวเองทำให้ไม่มีสติทำอะไรไม่ยั้งคิด” (ทิพย์อักษร บุญเกื้อ, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟอาหาร, จังหวัดระนอง, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2549)

“เป็นคนไม่ดื่มเหล้าอยู่แล้วทำให้รู้สึกกับเหล้าไม่ดีเหล้ามันส่งผลเสียกับคนรอบข้างและตัวเองด้วยเช่นกินไปแล้วก็ไม่ได้แก้ปัญหอะไรได้กลับยิ่งทำให้มันแย่เข้าไปอีกปัญหามันไม่ได้แก้

ด้วยการกินเหล้า” (อรรถกร สวัสดิ์จันทร์, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดชุมพร, สัมภาษณ์, 19 กรกฎาคม 2549)

“ไม่อยากดื่มเพราะไม่ดื่มอยู่แล้วเวลาเครียดมีปัญหาที่หาอย่างอื่นทำคุยกับเพื่อนฟังเพลง ดูหนังมากกว่าไม่เห็นต้องดื่มเลย” (ภัทร ผังสุวรรณดำรง, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานร้านสะดวกซื้อ, จังหวัดเพชรบุรี, สัมภาษณ์ 19 สิงหาคม 2549)

“ไม่กินอยู่แล้วต่อให้ในหนังมันจะทำให้เห็นว่าดื่มแล้วดียังไงเพราะเป็นคนไม่กินไม่เคยอยากกินเลยรู้ว่ามันไม่ดื่มมันสิ้นเปลืองไม่มีประโยชน์เสียสุขภาพ” (นัชชา จันทร์หอม, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานร้านถ่ายเอกสาร, จังหวัดสุพรรณบุรี, สัมภาษณ์, 9 สิงหาคม 2549)

“ถ้าถามว่าดื่มแล้วอยากดื่มหรือคงไม่อยากดื่มแน่นอนเป็นคนกินเหล้าไม่ได้อยู่แล้วกินแล้วมันจะแพ้ตื่นขึ้นเต็มตัวเลยไม่กินจะให้เครียดแค่ไหนหรือออกหักก็ไม่ดื่มกลัวตายมากกว่า” (ภัทรพล, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดสมุทรสาคร, สัมภาษณ์, 5 กรกฎาคม 2549)

“ไม่นะครับไม่ได้อยากดื่มอยากกินเวลาไปดูหนังผมเข้าใจว่ามันเป็นเรื่องเป็นแค่การแสดงเท่านั้นนักแสดงเขาไม่ได้กินจริง ๆ และอีกอย่างผมก็ไม่ดื่มอยู่แล้ว” (สุรพงษ์ ทรัพย์รุ่งโรจน์, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, ขับมอเตอร์ไซค์รับจ้าง, จังหวัดลำปาง, สัมภาษณ์, 18 สิงหาคม 2549)

2.5.1.2 กลุ่มผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

สำหรับผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ผู้วิจัยได้ถามถึงพฤติกรรมในปัจจุบันหลังจากที่เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการสัมภาษณ์ ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 10 คน พบว่าจำนวน 10 คน เป็นชาย 5 คน เป็นหญิง 5 คนเกิดพฤติกรรมเชิงลบคือไม่เกิดพฤติกรรมการซื้อและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ดังคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“โดยส่วนตัวภาพมันไม่มีผลที่จะทำให้ดื่มอาจเป็นเพราะว่าไม่มีผลกับตัวเองแล้วตั้งแต่เลิกมาแต่ก่อนก็มีเวลาดูหนังเห็นเบียร์แก้วเบียร์ก็อยากดื่มตั้งแต่เลิกมาก็เฉย ๆ ไม่มีผลกับตัวเองคนอื่นผมไม่รู้แต่ตัวผมเฉย ๆ ” (นาวิ คำเงิน, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดนครราชสีมา, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

“ไม่ได้เกิดความรู้สึกอยากดื่มเห็นแล้วมันก็แค่หนังไม่ได้รู้สึกอยากดื่ม” (ชัยพิสิทธิ์ พามอญ, ผู้ที่เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้ว, ค้าขาย, จังหวัดเชียงใหม่, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

“ถ้าถามความความคิดเห็นหนูก็ไม่รู้สึกอะไรก็ผ่านไปถ้ามีฉากที่ไปเที่ยวหนูก็ดูเฉย ๆ ไม่ได้รู้สึกตามถึงขนาดนั้นก็เหมือนดูหนังเรื่องหนึ่ง” (ชนาภา รัตนจรูญรัตน์, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานแจกตัวอย่างสินค้า (pretty), จังหวัดนนทบุรี, สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2549)

“คูหน้าที่ดืมเกล้าแล้วผมก็ไม่อยากดืมผมเลิกดืมแล้วอีกอย่างผมก็ไม่สบายเป็นดับอีก เสดหมอห้ามดืมอยู่แล้วและผมก็ไม่อยากกลับไปเป็นเหมือนเมื่อก่อนตัวเหลืองมากกินเกล้าเข้าไป จนต้องห้ามส่งโรงพยาบาลเลยตอนนั้นทรมาณมากบอกกับตัวเองว่าต่อไปจะไม่ดืมอีกแล้ว” (สมชาย อินทวัต, ผู้เลิกดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์, พนักงาน โรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดศรีสะเกษ, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2549)

“ไม่ได้คิดอยากดืมผมเลิกดืมแล้วตั้งใจว่าจะไม่ดืมกลัวตายครับผมเป็นโรคปอดตอนนั้นเจ็บมากเข้าโรงพยาบาลอยู่หลายวันมันเหมือนมันจะตายเลยไม่เอาอีกแล้วรักตัวเองดีกว่า” (จิราพัชร ตาสูขัง, ผู้เลิกดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์, พนักงานขายโทรศัพท์มือถือ, จังหวัดกำแพงเพชร, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2549)

“ก็ไม่ว่าจะไม่ได้อยากดืมเพราะว่าทำไมต้องดืมบางอย่างที่เห็นในหนังดืมแล้วเขาควบคุมอารมณ์ตัวเองไม่ได้ควบคุมสติไม่อยู่” (ชญญาลักษณ์, ผู้เลิกดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดพิษณุโลก, สัมภาษณ์, 9 สิงหาคม 2549)

“รู้สึกว่ามันไม่ใช่ตัวของเขามันเหมือนเขาควบคุมตัวเองไม่ได้แล้วไม่อยากจะดืมเลยไม่อยากจะเหมือนเขา” (พัชรา, ผู้เลิกดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์, พนักงาน โรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดพัทลุง, สัมภาษณ์, 18 สิงหาคม 2549)

“ดูแล้วไม่เคยคิดอยากดืมเลิกแล้วตอนนี้เราทำงานมีหลายอย่างให้รับผิดชอบก็ไม่บ่างที่อยากแต่ไม่เคยไปดืมจริง ๆ แค่คิดเท่านั้น” (นิรมล คุณพันธ์, ผู้เลิกดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์, ค้าขาย, จังหวัดราชบุรี, สัมภาษณ์, 7 กรกฎาคม 2549)

“ไม่อยากจะไปซื้อจะไปกินอย่างในหนัง” (อังจิมา เอื้ออิทธิพล, ผู้เลิกดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์, ค้าขาย, จังหวัดสมุทรสาคร, สัมภาษณ์, 5 กรกฎาคม 2549)

“ก็มีบ่างที่อยากกินแต่ไม่เคยกินสักทีก็แค่ทำให้อยากกินขึ้นมา” (ภาควุฒิ สวนไพร, ผู้เลิกดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์, พนักงาน โรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดสมุทรสาคร, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

จากคำสัมภาษณ์ข้างต้นพฤติกรรมการดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์มีผลกระทบเชิงลบกับผู้ไม่ดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์และผู้เลิกดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์คือไม่เกิดพฤติกรรมการซื้อและการดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์หลังจากชมภาพยนตร์ที่มีการนำเสนอพฤติกรรมการดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์

2.5.2 การต่อต้านพฤติกรรมกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์และบุคคลทั่วไป

จากการสัมภาษณ์เจาะลึกกับผู้ไม่ดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์และผู้เลิกดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์โดยภาพรวมทั้ง 2 กลุ่มเกิดการต่อต้านการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์และบุคคลทั่วไปคือมองว่าการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงเป็นสิ่งที่ไม่ดีไม่เหมาะสมเช่นใช้นักแสดงเพศหญิงเป็นผู้นำเสนอ หรือเป็นการแก้ปัญหาคือผิดวิธี และไม่เห็นด้วยถ้าการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงไม่เป็นการสมเหตุสมผลสอดคล้องกับเนื้อเรื่องดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.5.2.1 กลุ่มผู้ไม่ดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์

ผลจากการสัมภาษณ์ผู้ไม่ดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ 10 คนพบว่า จำนวน 10 คนเป็นเพศชาย 5 คน เพศหญิง 5 คน เกิดการต่อต้านการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงและบุคคลทั่วไปดังคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“การดัดเหล้าของนักแสดงในหนังมันเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีบางคนอาจบอกว่าเรารู้ว่ามันดีหรือไม่ดีพวกผู้ใหญ่รู้แต่เด็กไม่รู้และอาจเกิดการคิดที่จะทำตามแบบในหนังก็ได้” (อรรถกร สวัสดิ์จันทร์, ผู้ไม่ดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์, พนักงาน โรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดชุมพร, สัมภาษณ์, 19 กรกฎาคม 2549)

“ในหนังเขาแก้ปัญหาคือผิดวิธีโดยไปแก้ปัญหาคือการดัดเหล้าทางที่ดีเขาควรไม่ดัดเขาควรหันหน้าไปพึ่งเพื่อนและเล่าความทุกข์ให้เพื่อนฟังแต่เนี่ยเขากลับหันหน้าไปพึ่งเหล้าอย่างเดียว” (ทิพย์อักษร บุญเกื้อ, ผู้ไม่ดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์, พนักงาน เสริฟอาหาร, จังหวัดระนอง, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2549)

“ถ้าการดัดเหล้าของนักแสดงในหนังมีเหตุที่ทำให้กินก็ไม่ใช่ไรเช่นเรื่องหลวงพี่เท่งเขากินเพราะเขาเครียดเลยกินดับความทุกข์หรือแหมมโยโสธรเขาอกหักเสียใจก็ไปกินถ้าเป็นแบบนี้ไม่ใช่ไรแต่ถ้าเรื่องไหนอยู่ก็กินอยู่ ๆ ก็ดัดโดยไม่มีเหตุผลก็ไม่ดีครับอย่างนี้ไม่ไหว” (กิตติรัช ขอนทอง, ผู้ไม่ดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์, นักศึกษา, สัมภาษณ์, 23 สิงหาคม 2549)

“หนูคิดว่าไม่เหมาะสมสื่อต่าง ๆ เขาก็บอกว่ามันไม่ดีกินเหล้าแล้วมันก็เปลืองตั้งด้วยดัดไปแล้วมันเสียสติควบคุมตัวเองไม่ได้มันมีแต่เรื่องไม่ดีไม่รู้ว่าทำไมต้องมีแบบนี้ในหนังด้วย” (เบญจาทิพย์ อินทร์น้อย, ผู้ไม่ดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดชุมพร, สัมภาษณ์, 23 สิงหาคม 2549)

“นักแสดงทุกคนที่อยู่ในฉากที่ดัดกินเหล้าก็คือว่าจากคนที่เคยเป็นอีกคนหนึ่งแต่พอดัดเหล้าไปแล้วเขาเหมือนเป็นอีกคนหนึ่งคือมันแสดงให้เห็นว่าเวลาเมาแล้วไม่มีมุมที่น่าดูเลยอย่างนางเอกเรื่องเพื่อนสนิทตอนเขาไม่มาเขาน่ารักสวยแต่พอเขาเมาเขาดูไม่ดีเลยไม่มีความน่ารัก

เหลืออยู่เลยอย่างเพื่อนหนูเขาก็กินเหล้าดูเขาแย่มาก ๆ หน้าตาดูไม่ได้แต่เพื่อนหนูคนนี้เขามีเหตุที่ทำให้กินคือเขาเคยไปงานวันเกิดเพื่อนแล้วเขากินเหล้ามาถูกเพื่อนผู้ชาย3คนพาไปข่มขืนตอนนั้นเขาแย่มาก ๆ วันทั้งวันนั่งเศร้าดื่มแต่เหล้าหนูคิดว่าถ้าวันนั้นเขาไม่ดื่มเหล้าเหตุการณ์เหล่านี้คงไม่เกิดขึ้นเพราะถ้าเขาไม่ดื่มมันก็ไม่ถึงถ้าไม่ดื่มมันก็ไม่เสี่ยงถ้าเขาไม่ดื่มมันก็ไม่เมาเขาคงดูแลตัวเองได้แต่ที่เขาเมาเลยเป็นแบบนี้” (เพชรรินทร์ กฤษฎิกรณ, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดขอนแก่น, สัมภาษณ์, 3 กรกฎาคม 2549)

“จากพวกนี้มันต้องเป็นเหตุเป็นผลพอกันด้วยว่าก่อนมาดื่มเหล้าควรมีสาเหตุหรือต้นเหตุไม่ใช่อยู่ที่กินเหล้ากันอย่างนั้นก็แปลกแต่ยังงินเหล้าก็ไม่ได้อยู่แล้วอย่างลุงของหนูเวลากินเหล้าชอบทะเลาะกับป้าทำร้ายป้าแต่พอเขาเลิกเหล้าแล้วครอบครัวของเขาก็ดีขึ้น” (สุจิตตรา สุวดีกุล, พนักงานเสิร์ฟอาหาร, ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, จังหวัดระนอง, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2549)

“ผมดูแล้วก็เหมือนว่าดื่มไปทำไมมันดียังไงดื่มแล้วเสียเงินเหล้ามันแพงมาแล้วก็ขาดสติเกิดเรื่องทะเลาะวิวาท” (ภัทร พังสุวรรณดำรง, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานร้านสะดวกซื้อ, จังหวัดเพชรบุรี, สัมภาษณ์ 19 สิงหาคม 2549)

“โดยส่วนตัวคิดว่าถ้าเป็นนักแสดงผู้ชายไม่ค่อยเท่าไรแต่ถ้าเป็นผู้หญิงมันก็อาจจะไม่ดีคือเป็นผู้หญิงไม่กินเหล้าไม่เหมาะสมหรืออย่างพ่อของหนูเองจะเป็นคนกินเหล้าแล้วชอบตีแม่แล้วตีหนูด้วยกินเหล้าแล้วแบบว่ากลับมาเมาเลยก็ตีแม่ลงไม้ลงมือกัน” (นัชชา จันทร์หอม, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานร้านถ่ายเอกสาร, จังหวัดสุพรรณบุรี, สัมภาษณ์, 9 สิงหาคม 2549)

“ต้องมีขอบเขตมีภาพพวกนี้มากไม่ดีเหมือนส่งเสริมคิดว่ามีได้แต่ควรมีขอบเขต” (ภัทรพล ฉิมเดช, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานโรงงาน (ห้องเย็น), จังหวัดสมุทรสาคร, สัมภาษณ์, 5 กรกฎาคม 2549)

“อย่างบางเรื่องที่ผู้หญิงกินเหล้าอย่างไรเพื่อนสนิทที่นางเอกกินยาองไม่น่าจะกินมากอย่างนั้นกินแค่แก้วสองแก้วก็พอแล้วมันมากเกินไป” (สุรพงษ์ ทรัพย์รุ่งโรจน์, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, ขับมอเตอร์ไซค์รับจ้าง, จังหวัดลำปาง, สัมภาษณ์, 18 สิงหาคม 2549)

2.5.2.2 กลุ่มผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ผลจากการสัมภาษณ์ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ 10 คนพบว่า จำนวน 5 คนเป็นเพศชาย 2 คน เพศหญิง 3 คน เกิดการต่อต้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงและบุคคลทั่วไป ดังคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ในหนังเป็นการดื่มที่แก้ปัญหาโดยไม่ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่แก้ปัญหาโดยการดื่มเหล้าแล้วมามายขาดสติควบคุมตัวเองไม่ได้เสียเงินเสียชีวิตบุคคลรอบข้างก็จะเสียใจไปด้วยอีกอย่างดื่มเหล้าบางคนก็ดูनुหรีด้วย” (จิราพัชร สาสุขัง, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานขายโทรศัพท์มือถือ, จังหวัดกำแพงเพชร, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2549)

“ควรจะมีการเซ็นเซอร์ภาพและไม่ควรมีฉากนี้เพราะอาจทำให้เด็กตามอย่างด้วยไม่มีฉากนี้ก็ไม่น่าจะเป็นอะไรไม่น่าจะทำให้หน้าไม่น่าดู” (ชัยพิสิทธิ์ พามอญ, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, ค้าขาย, จังหวัดเชียงใหม่, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2549)

“มีความคิดกับเหล้าไม่ค่อยดีเพราะมันเจอกับตัวเองแย่มากเมื่อดื่มแล้วปวดหัวตอนเช้าไปเรียนไม่ได้ไม่ได้เสียตั้งไปกินที่ก็สองร้อยสามร้อยทุกที่ยังทำให้ร่างกายไม่ดีเสียสุขภาพ” (นาวิ คำเงิน, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดนครราชสีมา, สัมภาษณ์, 29 สิงหาคม 2549)

“มันเป็นภาพที่ไม่น่าจะมีเป็นตัวอย่างที่ไม่ดียิ่งในฉากที่กินแล้วตีกันอาจทำให้เกิดเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีกับเด็กโดยส่วนตัวแล้วไม่ชอบพวกที่ดื่มเหล้าแล้วสร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่นตัวเองจะกินก็กินไปทำไมต้องทำให้คนอื่นเดือดร้อนด้วย” (ชัยาลักษณ์, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดพิษณุโลก, สัมภาษณ์, 9 สิงหาคม 2549)

“หนูจะดูที่ปริมาณการดื่มมากกว่าถ้าดื่มแล้วรู้สึกไม่ใช้อย่างในเรื่องเพื่อนสนิทที่นางเอกกินจนเมาหลับไปคืนะที่เป็นในหนังถ้าเป็นเรื่องจริงผู้หญิงคนนี้เสร็จแน่ผู้ชายไม่พาไปส่งที่บ้านหลอกถ้าไม่โรงเเรมก็บ้านเพื่อนแน่” (นิรมล คุณพันธ์, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, ค้าขาย, จังหวัดราชบุรี, สัมภาษณ์, 7 กรกฎาคม 2549)

จากคำสัมภาษณ์ข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์มีผลกระทบเชิงลบกับผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์คือเกิดการต่อต้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงและกับบุคคลอื่น

ส่วนที่ 3 ผลจากการสนทนากลุ่ม

จากผลการเก็บข้อมูลประกอบการวิจัยโดยการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบไปด้วยผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มจำนวน 18 คน โดยทั้ง 18 คนไม่จำเป็นต้องเคยชมภาพยนตร์ทั้ง 3 เรื่องที่ผู้วิจัยแบ่งระดับไว้เนื่องจากผู้วิจัยต้องการให้ข้อมูลที่ให้เกิดความหลากหลาย จากนั้นผู้วิจัยได้แบ่งผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มออกเป็น 3 กลุ่มโดยใช้เกณฑ์พฤติกรรมกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ดังนี้

- กลุ่มผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ผู้ที่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เป็นประจำหรือทุกครั้งที่มีโอกาสแบ่งเป็นเพศชาย 3 คน เพศหญิง 3 คน รวมเป็น 6 คน
- กลุ่มผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ผู้ที่ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และผู้ที่เคยทดลองดื่มเพียงหนึ่งหรือสองครั้งแบ่ง เป็นเพศชาย 3 คน เพศหญิง 3 คนรวมเป็น 6 คน

- กลุ่มผู้ที่ไม่ได้ติดตั้งเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ผู้ที่เคยดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มาก่อนแต่ตอนนี้เลิกดื่มแล้วรวมทั้งผู้ที่ตั้งใจว่าจะเลิกดื่มแอลกอฮอล์ด้วยแบ่งเป็นเพศชาย 3 คนเพศหญิง 3 คนรวมเป็น 6 คน

ตารางที่ 4.8 แสดงจำนวนผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มโดยจำแนกตามเพศ

พฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	เพศ		
	ชาย (คน)	(หญิง) คน	รวม (คน)
ผู้ที่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	3	3	6
ผู้ที่ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	3	3	6
ผู้ที่เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	3	3	6
รวม	9	9	18

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นว่ามีจำนวนผู้ที่ถูกสัมภาษณ์เจาะลึก ประกอบด้วย ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เป็นเพศชาย 3คน เพศหญิง 3 คน ผู้ที่ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เป็นเพศชาย 3 คน เพศหญิง 3 คน และผู้ที่ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เป็นเพศชาย 3 คน เพศหญิง 3 คน

ตารางที่ 4.9 แสดงอาชีพและภูมิลำเนาเดิมของผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มที่เป็นผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

อาชีพของผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	ภูมิลำเนาของผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์
พนักงานเสิร์ฟอาหาร	จังหวัดนครศรีธรรมราช
พนักงานเสิร์ฟอาหาร	จังหวัดศรีสะเกษ
พนักงานเสิร์ฟอาหาร	จังหวัดอุตรดิตถ์
ช่างเชื่อมโลหะ	จังหวัดสมุทรสาคร
ช่างแม่พิมพ์	จังหวัดอุบลราชธานี
ช่างเชื่อมโลหะ	จังหวัดอุบลราชธานี

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นอาชีพและและภูมิลำเนาเดิมของผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มที่เป็นผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ตารางที่ 4.10 แสดงอาชีพและภูมิลำเนาเดิมของผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มที่เป็นผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

อาชีพของผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	ภูมิลำเนาของผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์
เสมียน	สุโขทัย
ขายประกันชีวิต	จังหวัดสุพรรณบุรี
พนักงานเสิร์ฟ	จังหวัดยโสธร
พนักงานเสิร์ฟ	จังหวัดอุบลราชธานี
พนักงานเสิร์ฟ	จังหวัดขอนแก่น
นักศึกษา	จังหวัดพิษณุโลก

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นอาชีพและและภูมิลำเนาเดิมของผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มที่เป็นผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ตารางที่ 4.11 แสดงอาชีพและภูมิลำเนาเดิมของผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มที่เป็นผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

อาชีพของผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	ภูมิลำเนาของผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์
นักศึกษา	เชียงใหม่
ขายประกันชีวิต	จังหวัดภูเก็ต
ขายประกันชีวิต	จังหวัดนครราชสีมา
ขายประกันชีวิต	จังหวัดแพร่
พนักงานเสิร์ฟ	จังหวัดสระบุรี
เสมียน	จังหวัดราชบุรี

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นอาชีพและภูมิลำเนาเดิมของผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มที่เป็นผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

เนื่องจากผู้วิจัยต้องการได้ข้อมูล ที่แตกต่างออกไปผู้วิจัยจึงได้ใช้เครื่องมือการสนทนากลุ่มกับ กลุ่มผู้ตีพิมพ์เครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์ กลุ่มผู้ไม่ตีพิมพ์เครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์ และกลุ่มผู้ตีพิมพ์เครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์ โดยบุคคลทั้ง 3 กลุ่มไม่จำเป็นต้องดูภาพยนตร์ทั้ง 3 เรื่องที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ ดังนั้นในการนำเสนอผลการวิจัยผู้วิจัยได้แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนของการสนทนากลุ่มไว้ดังต่อไปนี้

3.1 การระลึกถึงและการจดจำของผู้ชมในการรับรู้ด้านการเล่าเรื่อง

3.2 การระลึกถึงและการจดจำของผู้ชมในด้านการรับรู้ด้านความหมายซึ่งแบ่งเป็นการตีความหมายโดยนัยตรงนัยแฝง

3.3 การระลึกถึงและการจดจำของผู้ชมในด้านการรับรู้ด้านผลของการตีพิมพ์เครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์

3.4 พฤติกรรมการตีพิมพ์เครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ทำให้ผู้บริโภคในฐานะผู้ชมหรือผู้รับสารมีการตอบสนองทางด้านพฤติกรรมเชิงบวก

3.5 พฤติกรรมการตีพิมพ์เครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ทำให้ผู้บริโภคในฐานะผู้ชมหรือผู้รับสารมีการตอบสนองทางด้านพฤติกรรมเชิงลบ

3.1 การระลึกถึงและการจดจำของผู้ชมในการรับรู้ด้านการเล่าเรื่อง

จากการสนทนากลุ่มพบว่า กลุ่มผู้ตีพิมพ์เครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์ ไม่ตีพิมพ์เครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์ และกลุ่มผู้เลิกตีพิมพ์เครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์มีการรับรู้ด้านการเล่าเรื่อง โดยผ่านจากหรือสถานที่ที่มีการแสดงพฤติกรรมการตีพิมพ์เครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์

โดยสามารถเล่าถึงเนื้อเรื่อง จากหรือสถานที่ที่มีตัวแสดงกำลังนำเสนอพฤติกรรมการตีพิมพ์เครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์ได้รวมทั้งสามารถจดจำได้ว่าตัวแสดงใดเป็นผู้นำเสนอพฤติกรรมการตีพิมพ์เครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์

3.1.1 กลุ่มผู้ตีพิมพ์เครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์

จากการสัมภาษณ์กลุ่มผู้ตีพิมพ์แอลกอฮอล์ 6 คน พบว่าจำนวน 5 คนเป็นเพศหญิง 3 คน เพศชาย 2 คน มีการรับรู้ด้านการเล่าเรื่องการตีพิมพ์เครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ได้ดังการสนทนากลุ่มต่อไปนี้

“หนังเรื่อง 2499 แดงไบเล่กินเท่าที่จำได้พระเอกแดงไบเล่กินเพื่อนเขาก็กินและผู้ร้ายก็กินพอกินแล้วเขาก็มีเรื่องกันพวกนี้เป็นนักแสดง ไม่ถูกกันอยู่แล้ว 2 ฝ่ายพอเมาเลยได้เรื่องเลยตีกัน” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ตีพิมพ์เครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดอุดรธานี, 2 กรกฎาคม 2549)

“เรื่องเด็กเสเพลเป็นตอนที่เด็กหัดกินเหล้าครั้งแรกใน เชค หรืออะไรก็ไม่รู้ไปกินกับเพื่อนแล้วเมามากขาดสติเลยโดนผู้ชายพาไปข่มขืน” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ตีพิมพ์เครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดศรีสะเกษ, 2 กรกฎาคม 2549)

“เรื่อง รong ของ เห็นเด็กนักเรียนเป็นเพื่อนกัน 4-5คนมีผู้หญิงด้วยไปนั่งกินเหล้ากันที่ร้านเหล้าต่างจังหวัดกินกันตอนเย็นยังไม่มีดลยเลิกเรียนแล้วก็ไปกินแต่ถูกกรจับได้เลยถูกทำโทษ” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดชุมพร, 2 กรกฎาคม 2549)

“เรื่อง 18 ผน พวกพระเอกเป็นคนติดยาแต่ก่อนติดยาก็เที่ยวไปกินเหล้าไปอยู่แล้วทำให้รู้จักกับพวกติดยาเลยติดยาไปด้วย” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, ช่างเชื่อมแม่พิมพ์, จังหวัดอุบลราชธานี, 2 กรกฎาคม 2549)

“หลวงพี่ที่เพิ่งที่ตัวตกกินแล้วไปใส่บาตรใสแบบเมา” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, ช่างเชื่อมโลหะ, จังหวัดสมุทรสาคร, 2 กรกฎาคม 2549)

3.1.2 กลุ่มผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการสัมภาษณ์กลุ่มผู้ไม่ดื่มแอลกอฮอล์ 6 คน พบว่าจำนวน 5 คนเป็นเพศหญิง 3 คน เพศชาย 2 คน มีการรับรู้ด้านการเล่าเรื่องพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ดังการสนทนากลุ่มต่อไปนี้

“เรื่อง โหน่งเท่ง นางเอกกินตอนงานเลี้ยงฉลองที่จะไปขายต่างประเทศตัวโหน่งกับเท่งก็กินฝรั่งที่เป็นผู้กำกับก็กินจนเมาโหน่งกับเท่งต้องพาไปส่งเพราะเดินไม่ไหว” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิงผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานขายประกันชีวิต, จังหวัดสุพรรณบุรี, 9 กรกฎาคม 2549)

“เรื่อง 2499 ที่พวกที่คุมบาร์กินเหล้าแล้วมีเรื่องกันเองและก็ไปโดนเพื่อนพระเอกเลยมีเรื่องกัน” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานขายประกันชีวิต, จังหวัดขอนแก่น, 9 กรกฎาคม 2549)

“ข้างแปคนางเอกกินเมาแล้วไปมีอะไรกับแฟนพวกตัวโง่งก็กินพูดไปก็กินไปตอนวางแผนกันก็จะเห็นอยู่บ่อย ๆ ” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดยโสธร, 9 กรกฎาคม 2549)

“เป็นหนังหลังจำชื่อเรื่องไม่ได้เป็นเรื่องเกี่ยวกับเจ้าพ่อเห็นมีกินทั้งกินเหล้าทั้งสูบบุหรี่” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดพิษณุโลก, 9 กรกฎาคม 2549)

“จำชื่อเรื่องไม่ได้แต่รู้ว่ามียหลายเรื่องเท่าที่ดูมาก็จะเห็นเวลาเขาจะพูดจาเสียงดังโวยวายและมีเรื่องกับคนอื่นมีทั้งที่พระเอกและนางเอกดื่มตัวร้ายก็ดื่มขึ้นอยู่กับการ์ตูนเรื่องมันเป็นอย่างไรมากกว่า” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานบริษัท, จังหวัดสุโขทัย, 9 กรกฎาคม 2549)

3.1.3 กลุ่มผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการสัมภาษณ์กลุ่มผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ 6 คน พบว่าจำนวน 4คนเป็นเพศหญิง 2 คน เพศชาย 2 คน มีการรับรู้ด้านการเล่าเรื่องพฤติกรรมงดดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ดังการสนทนากลุ่มต่อไปนี้

“มีเรื่อง 007 คว้าดื่มตากีล่าพระเอกดื่มตอนภาคที่ล่าสุคพอมาได้ก็ออกปฏิบัติภารกิจทันที” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดเชียงใหม่, 6 สิงหาคม 2549)

“เรื่องเพื่อนสนิทที่พระเอกกินกับเพื่อนเพราะไม่อยากให้เพื่อนคบกับนางเอกกินกันมาหลายขวด” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดนครราชสีมา, 6 สิงหาคม 2549)

“เรื่องโจรสลัดจำชื่อเรื่องไม่ได้ที่พระเอกเป็นโจรสลัดกินเหล้าตลอดจะเดิน โซเซ่ไปมา และพวกลูกน้องพระเอกก็จะดื่ม” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานขายประกันชีวิต, จังหวัดภูเก็ต, 6 สิงหาคม 2549)

“พวกเขาไปเขาเข้าไปเที่ยวเซกพวกเขาไปเขาอยู่ในป่าไม่เคยดื่มเหล้ามาก่อนพวกเขาไปดื่มแล้วเกิดติดใจแล้วเขาก็กลับมาดื่มอีกเหมือนคนไม่เคยเจอเลยติดใจทำให้กลับมาอีกมาแล้วก็จะไววายแล้วก็จะเฮฮา” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสริมฟ, จังหวัดสระบุรี, 6 สิงหาคม 2549)

จากคำสัมภาษณ์ข้างต้นทั้งกลุ่มผู้ดื่มแอลกอฮอล์ กลุ่มผู้ไม่ดื่มแอลกอฮอล์และกลุ่มผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์ สรุปได้ว่าการรับรู้ด้านการเล่าเรื่องโดยผ่านฉากและเสียงพูดของนักแสดงในฉากที่มีการแสดงพฤติกรรมงดดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

โดยสามารถเล่าถึงฉากหรือสถานที่ที่มีตัวแสดงกำลังดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และสามารถจดจำได้ว่าตัวแสดงใดเป็นผู้นำเสนอพฤติกรรมงดดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

3.2 การรับรู้ด้านการตีความหมายซึ่งแบ่งเป็นการตีความหมายโดยนัยตรงนัยและแฝง

3.2.1 การตีความหมายโดยนัยตรง

จากการสนทนากลุ่มกับผู้รับสาร 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มผู้ดื่มแอลกอฮอล์ กลุ่มผู้ไม่ดื่มแอลกอฮอล์ และกลุ่มผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์ โดยภาพรวมมีการตีความหมายโดยนัยตรงเกี่ยวกับพฤติกรรมงดดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงคือ มีการตีความหมายว่าเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในภาพยนตร์เป็นเพียงเครื่องประกอบการแสดงของนักแสดงเท่านั้นและพฤติกรรมงดดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์เป็นเพียงการแสดงบทบาทสมมติของนักแสดงไม่ได้มีความหมายเป็นอย่างอื่นดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.2.1.1 กลุ่มผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการสัมภาษณ์ ผู้ดื่มแอลกอฮอล์ จำนวน 6 คน พบว่าจำนวน 1 คน เป็นเพศชาย มีการตีความหมายโดยนัยตรงว่าเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในภาพยนตร์เป็นเพียงเครื่องประกอบการแสดง และการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงเป็นเพียงการแสดงบทบาทสมมติไม่ได้มีความหมายเป็นอย่างอื่นจากการสนทนากลุ่มดังต่อไปนี้

“เป็นแค่การแสดงถ้าเราไม่ทำตามอย่างก็ไม่ใช่ไรเขาแสดงให้ดูอาจจะไม่ใช่เหล้าจริงก็ได้ อาจเป็นขวดของเหล้าเท่านั้น” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, ช่างเชื่อมโลหะ, จังหวัดสมุทรสาคร, 2 กรกฎาคม 2549)

3.2.1.2 กลุ่มผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการสนทนากลุ่มกับกลุ่ม ผู้ไม่ดื่มแอลกอฮอล์ จำนวน 6 คน พบว่าจำนวน 2 คน เป็นเพศหญิงทั้ง 2 คน มีการตีความหมายโดยนัยตรงว่าเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในภาพยนตร์เป็นเพียงเครื่องประกอบการแสดงของนักแสดงและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงเป็นเพียงการแสดงบทบาทสมมติไม่ได้มีความหมายเป็นอย่างอื่นจากการสนทนากลุ่มดังต่อไปนี้

“ในหนังเป็นแค่การแสดงไม่คิดว่าจะเป็นเรื่องจริงแต่ถ้าในเรื่องจริงนักแสดงคนนั้นไปดื่มจริง ๆ ก็ดูไม่ดีเป็นตัวอย่างที่ไม่ดี” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานขายประกันชีวิต, จังหวัดสุพรรณบุรี, 9 กรกฎาคม 2549)

“เป็นแค่การแสดงไม่ใช่เรื่องจริงคูก็รู้” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานบริษัท, จังหวัดสุโขทัย, 9 กรกฎาคม 2549)

3.2.1.3 กลุ่มผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการสนทนากับกลุ่ม ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ จำนวน 6 คน พบว่าจำนวน 2 คน เป็นเพศชาย 2 คน มีการตีความหมายโดยนัยตรงว่าเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในภาพยนตร์เป็นเพียงเครื่องประกอบการแสดงของนักแสดงและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงเป็นเพียงการแสดงบทบาทสมมติไม่ได้มีความหมายเป็นอย่างอื่นดังคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“คิดว่าเป็นฉากหนึ่งในหนังและเป็นเรื่องปกติในชีวิตประจำวันของเราที่ทุกคนก็ดื่มเหล้าจะเป็นพระเอกหรือตัวแสดงไหนก็ต้องดื่มเหล้าเหมือนเป็นฉากหนึ่งในชีวิตประจำวัน” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานขายประกันชีวิต, จังหวัดแพร่, 6 สิงหาคม 2549)

“มันเป็นแค่หนังเป็นแค่การแสดงของนักแสดงเป็นส่วนหนึ่งของเนื้อเรื่องว่าพอถึงฉากนี้พระเอกต้องดื่มมันเป็นฉากหนึ่งของเรื่องเพื่อให้เนื้อเรื่องได้ดำเนินต่อไปจนถึงตอนจบ” (ผู้เข้าร่วม

สนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานขายประกันชีวิต, จังหวัดนครราชสีมา, 6 สิงหาคม 2549)

จากคำสัมภาษณ์ข้างต้นทั้งกลุ่มผู้ดื่มแอลกอฮอล์ กลุ่มผู้ไม่ดื่มแอลกอฮอล์และกลุ่มผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์ มีการตีความหมายโดยนัยตรงว่าเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงเป็นเพียงการแสดงไม่ได้มีความหมายเป็นอย่างอื่น

3.2.2 การตีความโดยนัยแฝง

จากการสนทนากลุ่มกับผู้รับสาร 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มผู้ดื่มแอลกอฮอล์ กลุ่มผู้ไม่ดื่มแอลกอฮอล์ และกลุ่มผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์โดยภาพรวมทั้ง 3 กลุ่ม มีการตีความหมายโดยนัยแฝงคือการตีความหมายว่าเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง ซึ่งเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่ผ่านการนำเสนอของนักแสดงเป็นตัวแทนถึงความสนุกสนาน ความเซ็กซี่หรือแม้แต่เป็นเครื่องแสดงออกถึงการปลดปล่อยความรู้สึกเสรีและเป็นเครื่องผ่อนคลายความเครียดได้ในชีวิตจริงของผู้รับสารดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.2.2.1 กลุ่มผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการสนทนากลุ่มกับ กลุ่มผู้ดื่มแอลกอฮอล์ จำนวน 6 คน พบว่าจำนวน 4 คนเป็นเพศชาย 1 คนเพศหญิง 3 คน มีการตีความหมายโดยนัยแฝงว่าเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์เป็นตัวแทนที่แสดงถึงความ สนุกสนาน ความเซ็กซี่ หรือแม้แต่เป็นเครื่องแสดงออกถึงการปลดปล่อยความรู้สึกเสรีและเป็นเครื่องผ่อนคลายความเครียดของตัวเองและในชีวิตจริงของผู้รับสารดังการสนทนากลุ่มต่อไปนี้

“มันคือชีวิตจริงก็เห็นกันอยู่ทั่วไปหนังแสดงชีวิตจริงออกมาเวลาเราเครียดเราก็กินเหล้าหรือเราอกหักเราก็กิน” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดชุมพร, 2 กรกฎาคม 2549)

“ต่อให้ไม่มีในหนังหรือในหนังไม่มีการดื่มเหล้ายังไงเขาก็กินถ้าคนที่กินอยู่แล้วในหนังก็แค่มาเรื่องในชีวิตมาแสดงให้เห็นว่าถ้าคนเขาเสียใจมาก ๆ เขาจะเป็นยังไง” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดศรีสะเกษ, 2 กรกฎาคม 2549)

“ถ้าไม่มีก็เหมือนไม่จริงก็ชีวิตคนจริง ๆ เขาก็กินกันทั้งนั้นออกหักก็กินเหล้าเครียดก็กินเหล้ามีความสุขก็กินเหล้า” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดอุดรธานี, 2 กรกฎาคม 2549)

“มองอีกด้านหนึ่งเหมือนว่าเป็นการสะท้อนสังคมให้คนเห็นว่าสังคมจริง ๆ มันเป็นอย่างนี้แต่บางเรื่องก็กินไปนะแสดงวิธีการกินจนเห็นชัดเจนเลยยังคิดเลยว่าจากคนไม่รู้วิธีการกินกิน

ยังงใจเลยรู้เลยแต่เหล่านี้ไม่เท่าไรถ้าบางเรื่องแสดงเกี่ยวกับยาเสพติดนี้จะแสดงจนเห็นภาพจริง ๆ เลย” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้ดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์, ช่างเชื่อมโลหะ, จังหวัดสมุทรสาคร, 2 กรกฎาคม 2549)

3.2.2.2 กลุ่มผู้ไม่ดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์

จากการสัมภาษณ์ กลุ่มผู้ไม่ดัดแอลกอฮอล์ จำนวน 6 คน พบว่าจำนวน 3 คนเป็นเพศชาย 2 คนเพศหญิง 1 คน มีการตีความหมายโดยนัยแฝงว่าเครื่องดัดแอลกอฮอล์และพฤติกรรมการดัดเครื่องดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์เป็นตัวแทนที่แสดงถึงความสนุกสนาน หรือแม้แต่เป็นเครื่องแสดงออกถึงการปลดปล่อยความรู้สึกเสรีและเป็นเครื่องผ่อนคลายความเครียดของตัวแสดงและในชีวิตจริงของผู้รับสารดังกล่าวสนทนากลุ่มต่อไปนี้

“คิดว่ามันเป็นการดัดเพื่อเข้าสังคมในหน้าที่เห็นมันทำให้คูดิ” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้ไม่ดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดสมุทรสาคร, 9 กรกฎาคม 2549)

“ตอนที่พระเอกเขากินมันดูหล่อมากผมยังชอบเลยเขาดูมีเสน่ห์มาก ๆ ในสายตาผู้หญิง” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้ไม่ดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดอุบลราชธานี, 9 กรกฎาคม 2549)

“มันแสดงออกว่าเขาเครียดมาทำให้ไม่รู้จะทำยังไงหาทางระบายออกไม่ได้เลยใช้เหล้าเพื่อให้หายเครียด” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ไม่ดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดขอนแก่น, 9 กรกฎาคม 2549)

3.2.2.3 กลุ่มผู้เลิกดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์

จากการสัมภาษณ์ กลุ่มผู้เลิกดัดแอลกอฮอล์ จำนวน 6 คน พบว่าจำนวน 3 คนเป็นเพศชาย 1 คนเพศหญิง 2 คน มีการตีความหมายโดยนัยแฝงว่าเครื่องดัดแอลกอฮอล์และพฤติกรรมการดัดเครื่องดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์เป็นตัวแทนที่แสดงถึงความสนุกสนาน ความเซ็กซี่ หรือแม้แต่เป็นเครื่องแสดงออกถึงการปลดปล่อยความรู้สึกเสรีและเป็นเครื่องผ่อนคลายความเครียดของตัวแสดงและในชีวิตจริงของผู้รับสารดังกล่าวสนทนากลุ่มต่อไปนี้

“มันเหมือนเป็นการดัดเพื่อเข้าสังคมมากกว่าเพราะเขาไปดัดในงานเลี้ยงดัดกับเพื่อนเพราะขาดเพื่อนไม่ได้” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้เลิกดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดเชียงใหม่, 6 สิงหาคม 2549)

“เขาดัดเพื่อความสนุกสนานบางเรื่องเขาเสียใจอกหักก็ดัดก็เหมือนคนที่อกหักก็ไปดัดเครื่องดัดเหล้า” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้เลิกดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดสุพรรณบุรี, 6 สิงหาคม 2549)

“มันเหมือนในชีวิตจริงที่เวลาเราออกหักเราก็ตีเครื่องตีเหล็กหรือบางคนมีเรื่องเครียดมาก ๆ ก็จะไปตีเครื่องตีเหล็กมันช่วยได้ก็แต่ตอนเมานั่นพอสร้างแล้วก็เครียดเหมือนเดิม” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้เลิกตีเครื่องตีเหล็กแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดราชบุรี, 6 สิงหาคม 2549)

จากคำสัมภาษณ์ข้างต้นทั้งผู้ที่ตีเครื่องตีเหล็ก ไม่ตีเครื่องตีเหล็กและผู้ที่เลิกตีเครื่องตีเหล็ก มีความหมายโดยนัยแฝง โดยตีความหมายว่าเครื่องตีเหล็กแอลกอฮอล์และพฤติกรรมการตีเครื่องตีเครื่องตีเหล็กแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์เป็นตัวแทนที่แสดงถึงความสนุกสนาน ความเซ็กซี่ หรือแม้แต่เป็นเครื่องแสดงออกถึงการปลดปล่อยความรู้สึกเสรีและเป็นเครื่องผ่อนคลายความเครียดของตัวแสดงและในชีวิตจริงของผู้ชม

3.3 การระลึกถึงและการจดจำของผู้ชมในด้านการรับรู้ผลของการตีเครื่องตีเหล็กแอลกอฮอล์

3.3.1 การรับรู้ด้านผลของการตีเครื่องตีเหล็กแอลกอฮอล์กับความสามารถในการจับขี้

3.3.2 การรับรู้ด้านผลของการตีเครื่องตีเหล็กแอลกอฮอล์กับการทะเลาะวิวาทกับบุคคลในครอบครัว

3.3.3 การรับรู้ด้านผลของการตีเครื่องตีเหล็กแอลกอฮอล์กับการก่ออาชญากรรมเช่นการชิงทรัพย์ การข่มขืน และการฆาตกรรม

3.3.1 การรับรู้ผลของการตีเครื่องตีเหล็กแอลกอฮอล์ต่อความสามารถในการจับขี้

จากการสนทนากลุ่มกับผู้รับสาร 3 กลุ่ม ได้แก่กลุ่มผู้ตีเครื่องตีเหล็กแอลกอฮอล์ กลุ่มผู้ไม่ตีเครื่องตีเหล็กแอลกอฮอล์ และกลุ่มผู้ที่เลิกตีเครื่องตีเหล็กแอลกอฮอล์ในเรื่องการรับรู้ผลของการตีเครื่องตีเหล็กแอลกอฮอล์กับความสามารถในการจับขี้โดยภาพรวมผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มทั้ง 3 กลุ่ม มีการรับรู้ว่าการตีเครื่องตีเหล็กแอลกอฮอล์มีผลต่อความสามารถในการจับขี้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.3.1.1 กลุ่มผู้ตีเครื่องตีเหล็กแอลกอฮอล์

จากการสัมภาษณ์ ผู้ตีเครื่องตีเหล็กแอลกอฮอล์จำนวน 6 คน พบว่าจำนวน 4 คนเป็นชาย 2 คน เป็นหญิง 2 คนมีการรับรู้ด้านผลของการตีเครื่องตีเหล็กแอลกอฮอล์ที่มีต่อความสามารถในการจับขี้ดังการสนทนากลุ่มต่อไปนี้

“ห้ามกันไม่ได้แต่กินก็ให้รู้ตัวอย่างที่เขาเตือนกันมาแล้วไม่ควรจับออกไปก็โดนจับไม่โดนจับก็ไปทำคนอื่นเขาเดือดร้อนกินแล้วก็ควรอยู่กับบ้านมากกว่า” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้ตีเครื่องตีเหล็กแอลกอฮอล์, ช่างเชื่อมโลหะ, จังหวัดสมุทรสาคร, 2 กรกฎาคม 2549)

“เหล็กไม่ดีเห็นด้วยมาแล้วไม่ควรจับก็มันอันตรายมาแล้วด้วยยิ่งอันตรายจับไปชนคนอื่นสร้างความเสียหายเดือดร้อนให้ผู้อื่น” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้ตีเครื่องตีเหล็กแอลกอฮอล์, ช่างเชื่อมโลหะ, จังหวัดอุบลราชธานี, 2 กรกฎาคม 2549)

“ไฉนจะกะถ้าคนกินแล้วต้องขับรถก็ควรกินน้อย ๆ ไม่ควรกินมากถ้ารู้ว่าตัวเองจะขับรถ” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดศรีสะเกษ, 2 กรกฎาคม 2549)

“กินแล้วขับไม่ดีคนที่ขับข้อมรู้ตัวเองถ้าไหวอยู่ที่ไม่เป็นไรถ้ารู้ตัวว่าไม่ไหวก็ไม่ขับคนที่ขับรถกินแล้วเขาจะรู้ตัวว่ากินแค่ไหนที่พอจะขับรถได้” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดชุมพร, 2 กรกฎาคม 2549)

3.3.1.2 กลุ่มผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการสนทนากลุ่มกับ กลุ่มผู้ไม่ดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 6 คน พบว่าจำนวน 2 คนเป็นชาย 1 คน เป็นหญิง 1 คนมีการรับรู้ด้านผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีต่อความสามารถในการขับขี่ดังกล่าวต่อไปนี้

“กินเหล้าจะทำให้เกิดอุบัติเหตุส่วนมากคนที่ดื่มเหล้าชอบคิดว่าควบคุมตัวเองได้ในการขับขี่ซึ่งจริง ๆ ในการขับขึ้นนั้นถ้าดื่มเหล้ามันจะทำให้ความสามารถในการขับขี่ลดลงแล้วบางทีร่างกายของเขาจะไม่ไหวทำให้เกิดอุบัติเหตุและเป็นอันตรายกับตัวเองและกับคนอื่นได้” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดขอนแก่น, 9 กรกฎาคม 2549)

“เมาแล้วขับไม่ดีแน่ ๆ อย่างที่ผมกินเหล้าแล้วขับรถกลับบ้านไปชนเขาถูกจับเดือรื้อนพ่อแม่ต้องไปตอดึก ๆ เพื่อไปประกันตัวจะนอนก็ไม่ได้นอนเสียเงินค่าประกันแล้วยังต้องเสียเงินเรื่องอื่น ๆ อีกมากไม่ดี” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดพิษณุโลก, 9 กรกฎาคม 2549)

3.3.1.3 กลุ่มผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการสัมภาษณ์ กลุ่มผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 6 คน พบว่าจำนวน 4 คนเป็นชาย 3 คน เป็นหญิง 1 คนมีการรับรู้ด้านผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีต่อความสามารถในการขับขี่ดังการสนทนากลุ่มต่อไปนี้

“ถ้าขับรถไปตอดเมาก็จะเกิดอุบัติเหตุอย่างที่เขายกเมาแล้วอย่าขับถ้าอยากจะทำอะไรไม่ต้องขับจะได้ไม่เกิดอุบัติเหตุ” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานขายประกันชีวิต, จังหวัดแพร่, 6 สิงหาคม 2549)

“การดื่มสุราจะทำให้ความสามารถขับขี่ลดลงทำให้เสียการควบคุมเกิดอุบัติเหตุได้” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดเชียงใหม่, 6 สิงหาคม 2549)

“ถ้ามาแล้วจับไม่ได้แน่อย่างที่หลายคนบอกแต่คนเฒ่ามักคิดว่าตัวเองไม่เฒ่าเลยชอบคิดว่าจะจับรถได้” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานขายประกันชีวิต, จังหวัดนครราชสีมา, 6 สิงหาคม 2549)

“ถ้ารู้ว่าจะต้องดื่มมากก็ไม่ควรขับรถอาจทำให้เกิดอุบัติเหตุได้และสร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่นด้วย” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดสระบุรี, 6 สิงหาคม 2549)

จากคำสัมภาษณ์ข้างต้น แสดงให้เห็นว่าผู้รับสารทั้งสามกลุ่มเกิดการรับรู้ผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับความสามารถในการจับจี้

3.3.2 การรับรู้ผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับการทะเลาะวิวาทกับคนในครอบครัวหรือกับบุคคลอื่น

จากการสนทนากลุ่มกับผู้รับสารที่เป็นผู้ดื่มแอลกอฮอล์ ไม่ดื่มแอลกอฮอล์ และเลิกดื่มแอลกอฮอล์ในเรื่องการรับรู้ผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับการทะเลาะวิวาทในครอบครัวหรือกับบุคคลอื่นโดยภาพรวมพบว่ามี การรับรู้ว่าการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีผลต่อการทะเลาะวิวาทกับบุคคลในครอบครัวและกับบุคคลอื่นดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.3.2.1 กลุ่มผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการสนทนากลุ่มกับ กลุ่มผู้ดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 6 คน พบว่าจำนวน 5 คนเป็นเพศชาย 2 คน เป็นเพศหญิง 3 คนมีการรับรู้ด้านผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีต่อการทะเลาะวิวาทกับคนในครอบครัวและกับบุคคลอื่นดังการสนทนากลุ่มต่อไปนี้

“มีปัญหาเรื่องกับคนอื่นคนเฒ่าแล้วควบคุมตัวเองไม่ได้เฒ่าแล้วโว้ยวายทำให้ฝ่ายตรงข้ามไม่พอใจทำให้เกิดเรื่องเกิดราวเห็นอยู่แถวบ้านเยอะเยอะ” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, ช่างเชื่อมโลหะ, จังหวัดสมุทรสาคร, 2 กรกฎาคม 2549)

“กินแล้วก็ชอบมีเรื่องแต่ก็กินกันอยู่ดีเพราะกินแล้วมันทำให้สึกมากขึ้นกล้าได้กล้าเสียจะทำอะไรก็ได้” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, ช่างเชื่อมโลหะ, จังหวัดอุบลราชธานี, 2 กรกฎาคม 2549)

“ก็ควรกินให้มันรู้สติไม่ใช่กินแล้วมีเรื่องกับเขาไปทั่วอย่างนี้ไม่ได้แน่ถ้ามาแล้วไม่รู้ตัวก็ไม่ควรกิน” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดอุตรดิตถ์, 2 กรกฎาคม 2549)

“กินก็ควรรู้ตัวเองอย่างพวกผู้ชายที่กินแล้วชอบไปหาเรื่องก็เจ็บทั้งตัวเองและสร้างความเดือดร้อนให้คนอื่นอีก” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดอุตรดิตถ์, 2 กรกฎาคม 2549)

“ถ้ารู้ว่าตัวเองกินแล้วชอบไปมีเรื่องก็ไม่ควรกินหรือถ้าจะกินให้กินที่บ้านดีกว่าจะได้ไม่ไปสร้างความเดือดร้อนให้คนอื่น” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดศรีสะเกษ, 2 กรกฎาคม 2549)

3.3.2.2 กลุ่มผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการสนทนากลุ่มกับ กลุ่มผู้ไม่ดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 6 คน พบว่าจำนวน 5 คนเป็นเพศชาย 3 คน เป็นเพศหญิง 2 คนมีการรับรู้ด้านผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีต่อการทะเลาะวิวาทกับคนในครอบครัวและกับบุคคลอื่นดังการสนทนากลุ่มต่อไปนี้

“ไม่ดีครับอย่างเพื่อนผมเวลาดื่มแล้วเขาจะไม่กลัวคนชอบหาเรื่องเขาไปทั่วไปทำร้ายเขาบ้างโดนเขาทำร้ายบ้าง” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดอุบลราชธานี, 9 กรกฎาคม 2549)

“เพื่อนผมเวลาดื่มชอบมีเรื่องเพื่อนด้วยกันยังกลัวเลยเวลาไม่เมาเขาดีแต่พอเมาน่ากลัวมากทำอะไรเขาก็ทำได้ทั้งนั้นเหล้ามันทำให้เขาก้าวขึ้น” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดยโสธร, 9 กรกฎาคม 2549)

“อย่างคนใกล้ชิดคนในครอบครัวสร้างให้เกิดปัญหาครอบครัวคือถ้าพ่อกินเหล้าแทนที่จะเอาเงินมาให้ลูกเมียก็เอาเงินไปกินเหล้าลูกเมียก็ลำบากกับตัวเองคนในครอบครัวดื่มมากจะเกิดการทะเลาะกันในครอบครัวคือพอจะดื่มนะเวลาดื่มมาจะโวยวายทำให้เกิดการทะเลาะกันในครอบครัวพอจะอาระวาทุกคนที่อยู่ใกล้จะโดนหมดเวลาเขาเมาเลยไม่มีใครอยากเข้าใกล้แต่พอสร้างแล้วก็ทำเป็นเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานบริษัท, จังหวัดสุโขทัย, 9 กรกฎาคม 2549)

“มีปัญหาที่บ้านไม่พอยังมีปัญหานอกบ้านอีกอย่างพี่ผมเมามากก็ทะเลาะกับพ่อแม่ไม่พอชอบไปมีเรื่องข้างนอกโดนจับก็มีเดือดร้อนที่บ้านต้องไปเก็บกวาด” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดพิษณุโลก, 9 กรกฎาคม 2549)

“อย่างที่บ้านเวลาปีใหม่เราจะรวมญาติกันมีกินเหล้าและทุกปีจะมีเรื่องญาติ ๆ กันนี้แหละเมาแล้วทะเลาะกันเองทุกปีหรือไม่ก็ไปมีเรื่องกับข้างบ้านก็มีห้ามแล้วนะแต่พอมาเขาก็ไม่ฟังเราหรอก” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานขายประกันชีวิต, จังหวัดสุพรรณบุรี, 9 กรกฎาคม 2549)

3.2.2.3 กลุ่มผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการสนทนากลุ่มกับ กลุ่มผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 6 คน พบว่าจำนวน 4 คนเป็นเพศชาย 2 คน เป็นเพศหญิง 2 คนมีการรับรู้ด้านผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีต่อการทะเลาะวิวาทกับคนในครอบครัวและกับบุคคลอื่นดังการสนทนากลุ่มต่อไปนี้

“กินเหล้าแล้วควบคุมตัวเองไม่ได้ขาดสติควบคุมคำพูดตัวเองไม่ได้พูดจาเรื่องทำให้เกิดเรื่องทะเลาะวิวาทได้” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานขายประกันชีวิต, จังหวัดแพร่, 6 สิงหาคม 2549)

“มาแล้วทำให้เกิดการทะเลาะกันตีกันในบ้านก็มีเยอะไปคนเมาชอบทำอะไรแบบไม่รู้ตัวไม่มีสติ” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดราชบุรี, 6 สิงหาคม 2549)

“เมื่อพวกเขาแล้วชอบตีกันชอบหาเรื่องพาทิคอนอื่นเขาอยู่กันดี ๆ ตัวเองเมามากก็มาหาเรื่องทำดีทำต่อ” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดสระบุรี, 6 สิงหาคม 2549)

“โซ่มีพวกเขาแล้วชอบหาเรื่องทะเลาะกันหาเรื่องจับตัวบางที่ตัวเองจับตัวคนเดียวไม่พอยังไปโดนคนอื่นทำให้ถูกกลืนหายไปด้วยสร้างความเดือดร้อนให้คนรอบข้างที่เขาไม่รู้เรื่อง” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานขายประกันชีวิต, จังหวัดนครราชสีมา, 6 สิงหาคม 2549)

จากคำสัมภาษณ์ข้างต้นทั้งกลุ่มผู้ดื่มแอลกอฮอล์ กลุ่มผู้ที่ไม่ดื่มแอลกอฮอล์และกลุ่มผู้ที่เลิกดื่มแอลกอฮอล์มีการระลึกถึงและการจดจำการรับรู้ด้านการผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับการทะเลาะวิวาทในครอบครัวหรือกับบุคคลอื่น

3.3.3 การรับรู้ผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับการก่ออาชญากรรม

จากการสนทนากลุ่มกับผู้รับสารที่เป็นผู้ดื่มแอลกอฮอล์ ไม่ดื่มแอลกอฮอล์ และเลิกดื่มแอลกอฮอล์ในเรื่องการรับรู้ผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับการก่ออาชญากรรมโดยภาพรวมมีการรับรู้ว่าการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีผลทำให้เกิดการก่ออาชญากรรมเช่น การชิงทรัพย์ การข่มขืนและการฆาตกรรมดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.3.3.1 กลุ่มผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการสนทนากลุ่มผู้ดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 6 คนพบว่าจำนวน 2 คน เป็นเพศหญิง 2 คนมีการรับรู้ผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีต่อการก่ออาชญากรรมในเรื่องการชิงทรัพย์ การข่มขืน และการฆาตกรรมดังคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“เป็นผู้ชายเมาไม่เท่าไรแต่ถ้าผู้หญิงเมาไปกินคนเดียวแล้วเราจะอันตรายเราไม่สามารถดูแลตัวเองได้ถูกพาไปข่มขืนได้ถ้าจะไปเมานอกบ้านต้องมีเพื่อนไปด้วย” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดชุมพร, 2 กรกฎาคม 2549)

“โซ่ผู้หญิงอันตรายผู้หญิงเมาก็ไม่รู้คืออยู่แล้วคนเขาจะมองเราว่าเป็นผู้หญิงไม่ดีจะทำอะไรกับเราก็ได้กับตัวเองถ้ากินนอกบ้านจะไม่กินให้เขาจะไม่รู้เรื่องแต่ถ้ากินที่บ้านเราทำอะไร

เท่ากัน” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดศรีสะเกษ, 2 กรกฎาคม 2549)

3.3.3.2 กลุ่มผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการสัมภาษณ์กลุ่มผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 6 คนพบว่าจำนวน 5 คน เป็นเพศชาย 2 คน เพศหญิง 3 คนมีการรับรู้ผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีต่อการก่ออาชญากรรมในเรื่องการชิงทรัพย์ การข่มขืน และการฆาตกรรมดังการสนทนากลุ่มต่อไปนี้

“อาจทำให้เกิดเรื่องเพศได้นะครับเพราะสถานที่ ๆ ไปกินเหล้ามันมีหมดแสงสีผู้หญิงที่ผมชอบมาเหล้าให้ฟังยังชวนผมไปเลยบอกไปผู้หญิงบางที่ก็มีอะไรกันพาเข้าโรงแรมมีทั้งที่เขารู้ตัวและไม่รู้ตัว” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดพิษณุโลก, 9 กรกฎาคม 2549)

“ผู้หญิงยังงี้ก็เสียเปรียบดูไม่ดีด้วยและถือว่าเสี่ยงมากผู้หญิงที่กินเหล้าเที่ยวกลางคืนคนมองไม่ดีและก็อันตรายอย่างนี้น้องเขาบอกอาจถูกข่มขืนได้หรือไม่ก็ถูกฆ่าไปเลย” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดยโสธร, 9 กรกฎาคม 2549)

“ผู้หญิงกินเหล้าใคร ๆ ก็ว่าไม่ดีใครเขามองว่าง่ายเลยทำให้พวกโรคจิตชอบมาลวนลามทำมิดีร้าย” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, ขอนแก่น, 9 กรกฎาคม 2549)

“ขนาดไม่เมายังโดนข่มขืนได้เลยแล้วถ้าเมาควบคุมสติตัวเองก็ไม่ได้เดินยังเดินไม่ไหวเลยใครเข้ามาทำอะไรก็ป้องกันตัวเองไม่ได้” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานขายประกันชีวิต, จังหวัดสุพรรณบุรี, 9 กรกฎาคม 2549)

“ใช่เป็นผู้หญิงต้องระวังตัวใครจะเข้ามาทำอะไรกับเราเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ยิ่งเมาราก็ยังไม่สามารถดูแลตัวเองได้ทางที่ดีควรมีเพื่อนไปด้วยหรือไม่ก็ไม่กินเลยจะดีที่สุดไม่กินไม่เที่ยวกลางคืนก็ไม่ต้องกลัว” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานบริษัท, จังหวัดสุโขทัย, 9 กรกฎาคม 2549)

3.3.3.3 กลุ่มผู้ที่เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการสนทนากลุ่มกับกลุ่มผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 6 คนพบว่าจำนวน 4 คน เป็นเพศชาย 2 คน เพศหญิง 2 คนมีการรับรู้ผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีต่อการก่ออาชญากรรมในเรื่องการชิงทรัพย์ การข่มขืน และการฆาตกรรมดังการสนทนากลุ่มต่อไปนี้

“การดัดสุราทำให้ความสามารถในการจับจีรลดลงแต่ทำให้ความสามารถทางเพศเพิ่มขึ้นถึงได้มีข่าวมาแล้วข่มขืนผู้หญิง” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดเชียงใหม่, 6 สิงหาคม 2549)

“ดื่มเหล้าแล้วทำให้เกิดการข่มขืนเป็นความคิดแรก ๆ เมื่อคิดถึงไม่รู้ยี่ห้อที่น้องเขาบอกคนเมาก็มีความต้องการทางเพศมากขึ้นและควบคุมตัวเองไม่ได้ตัว” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานขายประกันชีวิต, จังหวัดแพร่, 6 สิงหาคม 2549)

“ผู้หญิงมักเป็นคนถูกกระทำถ้าไปเที่ยวกลางคืนอาจโดนข่มขืนได้” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานขายประกันชีวิต, จังหวัดภูเก็ต, 6 สิงหาคม 2549)

“อย่างตอนที่ตัวเองกินถ้าไปเที่ยวก็จะพาเพื่อนไปเยอะจะไม่ไปคนเดียวหรือไปกับใครสองต่อสองกลัวว่าก็มีให้เห็นถูกพาไปข่มขืนยังงี้ก็กลัวไว้ก่อน” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดสระบุรี, 6 สิงหาคม 2549)

จากคำสนทนากลุ่มข้างต้น แสดงให้เห็นว่าผู้รับสารทั้งสามกลุ่มมีการรับรู้ผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับการก่ออาชญากรรมเช่นการชิงทรัพย์ การข่มขืน และการฆาตกรรม

3.4 พฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ทำให้ผู้ชมมีการตอบสนองทางด้านพฤติกรรมเชิงบวกและเชิงลบต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

3.4.1 เกิดการซื้อและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

3.4.2 ผลที่เกิดหลังจากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีผลต่อความสามารถในการจับขี้

3.4.3 ผลที่เกิดหลังจากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีผลต่อการทะเลาะวิวาทในครอบครัว หรือกับบุคคลอื่น

3.4.4 ผลที่เกิดหลังจากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีผลต่อการก่ออาชญากรรมเช่นการชิงทรัพย์ การข่มขืน และการฆ่าข่มขืนและการฆาตกรรม

3.4.5 การเกิดพฤติกรรมอื่น ๆ หลังจากดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่นอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้ว

3.4.1 พฤติกรรมเชิงบวกคือเกิดการซื้อและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการสนทนากลุ่มกับผู้รับสารที่เป็นกลุ่มผู้ดื่มแอลกอฮอล์ กลุ่มไม่ดื่มแอลกอฮอล์ และกลุ่มที่เลิกดื่มแอลกอฮอล์ ซึ่งในกลุ่มของผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์นั้นผู้วิจัยได้สอบถามถึงพฤติกรรมในอดีตสมัยที่ยังดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และจากการสนทนากลุ่มในประเด็นดังกล่าวผู้วิจัยพบว่าผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เกิดพฤติกรรมเชิงลบต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ผู้วิจัยจึงขอเข้าไปอธิบายในส่วนของการเกิดพฤติกรรมเชิงลบ

จากการสนทนากลุ่มในภาพรวมพบว่าผู้ดื่มแอลกอฮอล์ และเลิกดื่มแอลกอฮอล์ เกิดพฤติกรรมเชิงบวกต่อการซื้อและดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ โดยเกิดการอยากดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และการอยากไปเที่ยวตามสถานที่ที่ภาพยนตร์ใช้เป็นฉากเช่น เชน ผับ แต่ไม่เกิดการซื้อหรือการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยทันทีหลังจากชมภาพยนตร์ที่มีการนำเสนอพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แต่จะเกิดการซื้อและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หลังจากนั้น โดยอาศัยการจดจำ การระลึกได้และต้องมีปัจจัยอื่น ๆ ประกอบเข้าด้วยกันถึงจะทำให้เกิดการซื้อและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เช่นการชักชวนของกลุ่มเพื่อนหรือการไปเที่ยวตามสถานบันเทิงและตามงานเลี้ยงต่าง ๆ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.4.1.1 กลุ่มผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการสนทนากลุ่มกับ กลุ่มผู้ดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 6 คน พบว่าจำนวน 6 คนเป็นชาย 3 คน เป็นหญิง 3 คนเกิดพฤติกรรมเชิงบวกต่อการซื้อและดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยเกิดการอยากดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แต่ไม่เกิดพฤติกรรมการซื้อและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยทันทีแต่จะเกิดการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หลังจากนั้น โดยอาศัยการจดจำและการระลึกได้และต้องมีปัจจัยอื่น ๆ ประกอบเข้าด้วยกันถึงจะเกิดพฤติกรรมการซื้อและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เช่นการชักชวนของกลุ่มเพื่อนหรือการไปเที่ยวตามสถานบันเทิงและตามงานเลี้ยงต่าง ๆ ดังคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“การที่เห็นในหนังเราก็อยากดื่มเห็นแล้วเบียร์ขวดก็มีอยากดื่มแต่ยังงี้ก็ได้ดื่มอยู่แล้วเพราะดื่มทุกวัน” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, ช่างซ่อมโลหะ, จังหวัดอุบลราชธานี, 2 กรกฎาคม 2549)

“ถ้าเป็นเหล่าที่เราไม่ดื่มก็อยากกินเช่นพวกเหล่าขาวจะไม่กินเพราะมันแรงไปแต่ถ้าเป็นเบียร์ก็มีอยากกินแต่ไม่ใช่ดูแล้วไปซื้อกินเลยไม่มีก็ต้องรอเพื่อนด้วย” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, ช่างซ่อมโลหะ, จังหวัดสมุทรสาคร, 2 กรกฎาคม 2549)

“เห็นแล้วก็น่ากินนะอยากกินเหมือนกันแต่คงไม่ซื้อมากินตอนนั้นเลยก็ไม่ได้เป็นพวกติดเหล้าถึงต้องกินตลอดเวลา” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, ช่างแม่พิมพ์, จังหวัดอุบลราชธานี, 2 กรกฎาคม 2549)

“ไม่เคยคิดอยากกินทันทีเพราะยังงี้เราก็กินกันอยู่แล้วไม่บ้านใครก็บ้านใครทุกอาทิตย์” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดอุดรธานี, 2 กรกฎาคม 2549)

“ไม่อยากกินแต่อยากชวนเพื่อนไปเที่ยวมากกว่าอย่างถ้า มี เชมมีฝับเราก็อยกไปเพราะกินแต่ที่บ้านมันก็เบื่อ” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดชุมพร, 2 กรกฎาคม 2549)

“เหมือนกับเพื่อนก็ไปด้วยกันก็ยอมรับว่ามีบ้างที่อยากกินแต่ไม่ใช่ดูเสร็จกินเลยเราไม่ได้คิดเหลือจะกินเวลาสรรคส์สันกับเพื่อนมากกว่า” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดศรีสะเกษ, 2 กรกฎาคม 2549)

3.4.1.2 กลุ่มผู้ที่เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

สำหรับผู้ที่ถูกเลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ผู้วิจัยได้ถามถึงพฤติกรรมในอดีตสมัยที่ยังดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ผลจากการสนทนากลุ่มกับกลุ่ม ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 6 คน พบว่าจำนวน 3 คนเป็นชาย 2 คน เป็นหญิง 1 คนในอดีตเกิดพฤติกรรมเชิงบวกต่อการซื้อและดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ โดยเกิดการอยากดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แต่ไม่เกิดพฤติกรรมการซื้อและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยทันทีแต่จะเกิดการซื้อและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หลังจากนั้นโดยอาศัยการจดจำและการระลึกได้และต้องมีปัจจัยอื่น ๆ ประกอบเข้าด้วยกันถึงจะเกิดพฤติกรรมการซื้อและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เช่นการชักชวนของกลุ่มเพื่อนหรือการไปเที่ยวตามสถานบันเทิงและตามงานเลี้ยงต่าง ๆ ดังคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“เมื่อก่อนก็เคยเห็นแล้วก็อยากกินมีชวนเพื่อนกินบ้างแต่ไม่ได้กินเดี๋ยวนั้นเลยไม่มี” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานขายประกันชีวิต, จังหวัดนครราชสีมา, 6 สิงหาคม 2549)

“ก็มันจะอยากลองกินแบบในหนังอย่างที่ผมเห็นเรื่อง 007 กิน ก็อยากกินนะดูทีเวลาเขากินคือกินแบบไม่เหมือนคนอื่นคนอื่นเขากินเหล้าเบียร์แต่เราจินตนาการมันแปลกกว่าคนอื่น” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดเชียงใหม่, 6 สิงหาคม 2549)

“เหล้าไม่ได้ทำให้อยากดื่มนะแต่ทำให้อยากชวนเพื่อนไปเที่ยวมากกว่าในหนังมันดูสนุกดีน่าไป” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานขายประกัน, จังหวัดภูเก็ต, 6 สิงหาคม 2549)

จากคำสนทนากลุ่มข้างต้นแสดงให้เห็นว่าหลังจากชมภาพยนตร์ที่มีการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงผู้ที่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จะเกิดพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และเกิดอยากไปเที่ยวตามสถานที่ท่องเที่ยวอย่างในภาพยนตร์และเมื่อไปเที่ยวแล้วจึงเกิดพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และไม่ได้เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นโดยทันทีแต่จะเกิดหลังจากนั้นโดย

อาศัยการจดจำและการระลึกได้รวมทั้งต้องมีปัจจัยอื่น ๆ เข้ามาเสริมเช่นการชักชวนของเพื่อน ส่วนผู้ที่เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เมื่อถามถึงพฤติกรรมในอดีตเมื่อดูภาพยนตร์ที่มีพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์จะเกิดพฤติกรรมอยากไปเที่ยวตามสถานที่ท่องเที่ยวอย่างในภาพยนตร์และเมื่อไปเที่ยวแล้วจึงเกิดพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

3.4.2 พฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีผลต่อความสามารถในการยับยั้ง

จากการสนทนากลุ่มกับผู้ดื่มแอลกอฮอล์และกลุ่มผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์โดยในกลุ่มผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ผู้วิจัยได้ถามถึงพฤติกรรมในอดีตสมัยที่ยังดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

โดยภาพรวมพบว่าทั้ง 2 กลุ่ม เกิดพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้วยับยั้งซึ่งส่งผลทำให้ความสามารถในการยับยั้งลดลงและเกิดอุบัติเหตุดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.4.2.1 กลุ่มผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ผลจากการสนทนากลุ่มกับ กลุ่มผู้ดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 6 คน พบว่าจำนวน 4 คนเป็นเพศชาย 3 คน เพศหญิง 1 คนเกิดพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้วยับยั้งดังกล่าวต่อไปนี้

“เมมาแล้วผมก็ยังขับนะผมไปกินเหล้ากับเพื่อนก็จะขี่มอเตอร์ไซค์ไปพอกินเหล้าเสร็จก็ขี่กลับบ้านก็ไม่เห็นเป็นอะไรผมจะเป็นคนระมัดระวังเรื่องอุบัติเหตุมากที่สุดผมจะขี่ช้า ๆ ” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, ช่างเชื่อมโลหะ, จังหวัดสมุทรสาคร, 2 กรกฎาคม 2549)

“ตัวเองที่เคยมาแล้วขับตอนนั้นขี่มอเตอร์ไซค์มาคนเดียวจำได้ว่าเมามากินไปเยอะขี่มาเร็วมากพอถึงไฟแดงผ่าเลยไม่รู้มอเตอร์ไซค์อีกคันมาจากไหนชนเลยไม่รู้เรื่องแล้วตอนนั้นรู้สึกที่ที่โรงบาลนอนอยู่หลายวันเจ็บเลยไม่ขี่แล้ว” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, ช่างเชื่อมโลหะ, จังหวัดอุบลราชธานี, 2 กรกฎาคม 2549)

“ไม่ได้ขี่เองแต่นั่งไปกับเพื่อนก็มาด้วยกันทั้งคู่รถล้มเจ็บกันไปทั้งคู่ผมแขนหักเพื่อนหัวแตกขาหักถามว่าเจ็บไหมก็ยังไปกับมันอยู่เวลาไปกินเหล้าไปด้วยกันต้องกลับด้วยกัน” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, ช่างแม่พิมพ์, จังหวัดอุบลราชธานี, 2 กรกฎาคม 2549)

“ตอนนั้นกินเบียร์เข้าไป 3 ขวดว่าไม่เมานะแต่มัน ๆ ก็ต้องขี่รถกลับบ้านก็ไม่ได้ไปชนกับใครเขาหลอกล้มเองเจ็บนะแต่เจ็บใจมากกว่าร่างกายไม่เป็นอะไรมากตอนนี้ถ้าไม่จำเป็นจริง ๆ ก็ไม่ขี่” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดชุมพร, 2 กรกฎาคม 2549)

3.4.2.2 กลุ่มผู้ที่เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

สำหรับผู้ที่เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ผู้วิจัยได้ถามถึงพฤติกรรมในอดีตสมัยที่ยังดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ผลจากการสนทนากลุ่มกับ กลุ่มผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 6 คน พบว่าจำนวน 2 คนเป็นชาย 1 คน เป็นหญิง 1คนเกิดพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีผลต่อความสามารถในการขับขี่ดังกล่าวสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“เมมาแล้วขับรับ โคนเลยรับ โคนจับประกันตัวออกมา 10, 000 บาท รอลงอาญา 1 ปี แล้วก็ช่วยเหลือสังคมมาแล้วไม่ขับแล้วครับ” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดเชียงใหม่, 6 สิงหาคม 2549)

“เมมาแล้วก็เคยขี่แต่ไม่เป็นไร ไปกับเพื่อนหลายคนก็เมากันหมดแต่ตอนนั้นถนนมันไม่มีรถที่บ้านที่ต่างจังหวัดถ้าในกรุงเทพฯก็คงไม่รอด” ” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดอุบลราชธานี, 6 สิงหาคม 2549)

จากการสนทนากลุ่มข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้ที่ดื่มแอลกอฮอล์มีผลต่อพฤติกรรมการขับขี่โดยมีทั้งการเกิดอุบัติเหตุอันเนื่องมาจากเมมาแล้วขับหรือเกิดความปลอดภัยในการขับขี่เช่นการขับเร็วขึ้นกว่าปกติ

ส่วนผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เมื่อถามถึงพฤติกรรมในอดีตสมัยที่ยังดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ก็แสดงให้เห็นว่าเกิดพฤติกรรมเมมาแล้วขับจนเกิดอุบัติเหตุเช่นกัน

3.4.3 พฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีผลต่อการเกิดการทะเลาะวิวาทกับบุคคลในครอบครัวหรือกับบุคคลอื่น

จากการสนทนากลุ่มผู้ดื่มแอลกอฮอล์และกลุ่มผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์โดยในส่วนของผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์ผู้วิจัยได้ถามถึงพฤติกรรมในอดีตสมัยที่ยังดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

โดยภาพรวมพบว่า ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มทั้ง 2 กลุ่ม เกิดพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้วทะเลาะวิวาทกับบุคคลในครอบครัวและกับบุคคลอื่นดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.4.3.1 กลุ่มผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ผลจากการสนทนากลุ่มกับ กลุ่มผู้ดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 6 คน พบว่าจำนวน 5 คนเป็นชาย 3 คน เป็นหญิง 2 คนเกิดพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีผลต่อการเกิดการทะเลาะวิวาทในครอบครัวหรือกับบุคคลอื่นดังการสนทนากลุ่มต่อไปนี้

“เมมาแล้วโววายจะทะเลาะกับเพื่อนชอบหว่านมันแต่มันไม่ฟังเราพูดก็จะด่ามันจะชวนทะเลาะกับมันทุกที” ” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดศรีสะเกษ, 2 กรกฎาคม 2549)

“ชอบโวยวายมีเรื่องด่ากันบ้างแต่ไม่ถึงกับตบกันคงไม่มีก็แค่ด่าเพราะต่างคนต่างเมากันทั้งสองฝ่าย” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดอุดรธานี, 2 กรกฎาคม 2549)

“มาแล้วจะชอบโวยวายหาเรื่องเจอใครกวน ๆ จะกระที่บพวกพม่าแถวนี้โดนบ่อยคือไม่รู้เป็นอะไรพอมาแล้วเห็นพวกนี้ก็จะเอาแหม่งเลย” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, ช่างแม่พิมพ์, จังหวัดอุบลราชธานี, 2 กรกฎาคม 2549)

“ก็ไปกับมันนั่นแหละบางทีก็มีจีมอเตอร์ไซค์ไปกันถือขวดเบียร์ไปด้วยเจอไอพวกนั่งกินเหล้าหน้าบ้านก็โยนขวดเข้าไปเลยกลางวงมันเลยหนีทันบ้างไม่ทันบ้างพวกนี้ก็เป็นพวกที่มีเรื่องกันอยู่แล้วบางทีเราก็กินมันทำเหมือนกัน” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, ช่างเชื่อมโลหะ, จังหวัดอุบลราชธานี, 2 กรกฎาคม 2549)

“มีทะเลาะกับแฟนเหมือนกันเขาไม่ยอมให้เรากินแต่เราก็ต้องมีเพื่อน เพื่อนกินเราก็ต้องกิน” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, ช่างเชื่อมโลหะ, จังหวัดสมุทรสาคร, 2 กรกฎาคม 2549)

3.4.3.2 กลุ่มผู้ที่เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

สำหรับผู้ที่เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ผู้วิจัยได้ถามถึงพฤติกรรมในอดีตสมัยที่ยังดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ผลจากการสนทนากลุ่มกับ กลุ่มผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 6 คน พบว่าจำนวน 4 คนเป็นชาย 3 คน เป็นหญิง 1 คนเกิดพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีผลต่อการเกิดการทะเลาะวิวาทในครอบครัวหรือกับบุคคลอื่นดังการสนทนากลุ่มต่อไปนี้

“มาแล้วจะโวยวายทำให้บางครั้งมีเรื่องกับคนอื่นเขาว่าเราเสียดังลบกวนเขามีบ้างแต่ไม่บ่อย” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานขายประกันชีวิต, จังหวัดอุบลราชธานี, 6 สิงหาคม 2549)

“ผู้ชายครบไปกินก็มีบ้างเหล้ามันทำให้กล้าขึ้นทำอะไรก็ได้ปากพาหาเรื่องก็มีอยู่แล้ว” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานขายประกันชีวิต, จังหวัดแพร่, 6 สิงหาคม 2549)

“ผมไม่ทะเลาะกับคนอื่นแต่จะทะเลาะกับที่บ้านมากกว่าอยู่กับพี่ชายเขาทำงานแล้วพอเราเมากลับมาเขาก็จะด่าก็มีเรื่องกันไม่กลับบ้านเลย 5 วันก็เคยพี่ไม่ตามแต่แม่โทรมาแม่บอกจะลงมาจากเชียงใหม่แต่ก็บอกแม่ไม่ต้องมาแม่ร่างกายไม่แข็งแรงก็กลับบ้านแต่ก็ทะเลาะกับพี่อีก” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดเชียงใหม่, 6 สิงหาคม 2549)

“มีทะเลาะกับข้างห้องเราพาเพื่อนมากินที่บ้านแล้วเขาว่าเสียงดังมีปากมีเสียงกันแต่ไม่ได้มีอะไรมาด่ากันไปด่ากันมา” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดราชบุรี, 6 สิงหาคม 2549)

จากการสนทนากลุ่มข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้ที่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หลังจากดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้วเกิดพฤติกรรมทะเลาะวิวาทในครอบครัวหรือกับบุคคลอื่น

ส่วนผู้ที่เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เมื่อถามถึงพฤติกรรมในอดีตพบว่าหลังจากดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้วจะเกิดพฤติกรรมทะเลาะวิวาทในครอบครัวหรือกับบุคคลอื่น

3.4.4 พฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีผลต่อการก่ออาชญากรรมเช่น การชิงทรัพย์ การข่มขืน และการฆาตกรรม

จากการสนทนากลุ่มกับผู้ดื่มแอลกอฮอล์และกลุ่มผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์โดยในส่วนของผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์ผู้วิจัยได้ถามถึงพฤติกรรมในอดีตสมัยที่ยังดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ โดยภาพรวมพบว่า ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มทั้ง 2 กลุ่มไม่เกิดพฤติกรรมดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้วก่ออาชญากรรมดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.4.4.1 กลุ่มผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ผลจากการสนทนากลุ่มกับ กลุ่มผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 6 คน พบว่าผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มที่เป็นผู้ดื่มแอลกอฮอล์ไม่เกิดพฤติกรรมดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้วก่ออาชญากรรมเช่น การชิงทรัพย์ การข่มขืน และการฆ่าข่มขืนและการฆาตกรรม

3.4.4.2 กลุ่มผู้ที่เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

สำหรับผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ผู้วิจัยได้ถามถึงพฤติกรรมในอดีตสมัยที่ยังดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ผลจากการสนทนากลุ่มกับ กลุ่มผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 6 คน พบว่าผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มที่เป็นผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์ไม่เกิดพฤติกรรมดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้วก่ออาชญากรรมเช่น การชิงทรัพย์ การข่มขืน และการฆ่าข่มขืนและการฆาตกรรม

แสดงให้เห็นว่ากลุ่มผู้ดื่มแอลกอฮอล์และกลุ่มผู้ที่เลิกดื่มแอลกอฮอล์หลังจากดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้วไม่เกิดพฤติกรรมดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีผลต่อการก่ออาชญากรรมเช่น การชิงทรัพย์ การข่มขืน และการฆ่าข่มขืนและการฆาตกรรม

3.4.5 การเกิดพฤติกรรมอื่น ๆ หลังจากดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่นอกเหนือจากผู้วิจัยนิยามศัพท์ไว้

จากการสนทนากลุ่มกับผู้ดื่มแอลกอฮอล์และกลุ่มผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์โดยในส่วนของผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์ผู้วิจัยได้สอบถามถึงพฤติกรรมในอดีตสมัยที่ยังดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

โดยภาพรวมพบว่า ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มทั้ง 2 กลุ่มเกิดพฤติกรรมอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากที่ผู้วิจัยนิยามศัพท์ไว้คือการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้วทำให้สนุกสนานมากขึ้น พุดมากขึ้น เกิดความกล้ามากขึ้น เกิดอาการง่วงนอน และซึมเศร้าร้องไห้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.4.5.1 กลุ่มผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ผลจากการสนทนากลุ่มกับ กลุ่มผู้ดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 6 คน พบว่าจำนวน 3 คนเป็นชาย 1 คน เป็นหญิง 2 เกิดพฤติกรรมอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากที่ผู้วิจัยได้ระบุไว้ในนิยามศัพท์ดังกล่าว สัมภาษณ์ต่อไปนี้

“พุดมากขึ้นทำให้กล้ามากขึ้นจะกล้าทำอะไรที่ตอนไม่เคยทำไม่เคยกล้าทำเช่นรูดขึ้นเต็นกลางวงเหล้าตอนแรก ๆ เพื่อนกึ่งเดียวนี้ก็ขึ้นไป” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดอุดรธานี, 2 กรกฎาคม 2549)

“จะกลับถ้ามาได้ก็จะนอนเลยไม่สนใจแล้วตรงไหนก็กลับได้” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดชุมพร, 2 กรกฎาคม 2549)

“เมมาแล้วจะกลับเมมาแล้วนอนอย่างเดียว” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, ช่างเชื่อมโลหะ, จังหวัดอุบลราชธานี, 2 กรกฎาคม 2549)

3.4.5.2 กลุ่มผู้ที่เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

สำหรับผู้ที่เลิกดื่มแอลกอฮอล์ผู้วิจัยได้ถามถึงพฤติกรรมในอดีตสมัยที่ยังดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ผลจากการสนทนากลุ่มกับ กลุ่มผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 6 คน พบว่าจำนวน 6 คนเกิดพฤติกรรมอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากที่ผู้วิจัยได้ระบุไว้ในนิยามศัพท์ดังกล่าว สัมภาษณ์ต่อไปนี้

“เมมาแล้วจะเดินไม่ตรงทางจะนั่ง ๆ และก็กลับ” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดราชบุรี, 6 สิงหาคม 2549)

“กินแล้วจะร้องไห้มาแล้วไม่รู้ว่าจะคิดเรื่องอะไรคือทุกเรื่องมันจะเข้ามาในหัวทำให้กินที่ไรร้องทุกที” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดสระบุรี, 6 สิงหาคม 2549)

“เมมาแล้วหน้าตาจะแดงไปหมดคอแดงมากเพื่อนบอกตอนที่เห็นน่ากลัวมาก” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานขายประกันชีวิต, จังหวัดภูเก็ต, 6 สิงหาคม 2549)

“ทำให้กล้ามากขึ้นไม่อายทำอะไรก็ได้ตอนเมา” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดเชียงใหม่, 6 สิงหาคม 2549)

“กินเข้าไปรู้สึกเสสาแต่ไม่ไว้วายจะสา ๆ มากกว่า” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานขายประกันชีวิต, จังหวัดแพร่, 6 สิงหาคม 2549)

“กินแล้วจะซึม ๆ นิ่งมากขึ้นหรือไม่ก็นอน” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานขายประกันชีวิต, จังหวัดนครราชสีมา, 6 สิงหาคม 2549)

จากคำสัมภาษณ์ข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้ที่ดื่มแอลกอฮอล์และผู้ที่เลิกดื่มแอลกอฮอล์เกิดพฤติกรรมอื่น ๆ หลังจากดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์คือพฤติกรรม กล้าแสดงออกในเรื่องของการพูดที่มากกว่าปกติและพฤติกรรมซึมเศร้าเฉียบ ชริม การร้องไห้

3.5 พฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ทำให้ผู้ชมเกิดการตอบสนองทางด้านพฤติกรรมเชิงลบต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

3.5.1 ไม่เกิดการซื้อและดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

3.5.2 เกิดการต่อต้านพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์และบุคคลทั่วไป

3.5.1 พฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ทำให้ผู้ชมเกิดการตอบสนองทางด้านพฤติกรรมเชิงลบต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์คือไม่เกิดการซื้อและดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการสนทนากลุ่มกับ กลุ่มผู้รับสารที่เป็น กลุ่มผู้ไม่ดื่มแอลกอฮอล์ และกลุ่มผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์ ในเรื่องพฤติกรรมเชิงลบคือไม่เกิดการซื้อและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยภาพรวมพบว่ากลุ่มผู้ไม่ดื่มแอลกอฮอล์และกลุ่มผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์เกิดพฤติกรรมเชิงลบต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์คือไม่เกิดพฤติกรรมการซื้อและดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.5.1.1 กลุ่มผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ผลการสนทนากลุ่มกับ กลุ่มผู้ไม่ดื่มแอลกอฮอล์ 6 คนพบว่า ทั้ง 6 คน เป็นเพศชาย 3 คน เพศหญิง 3 คน เกิดพฤติกรรมเชิงลบคือไม่เกิดการซื้อและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ดังคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ไม่คิดอยากดื่มเราไม่ดื่มอยู่แล้วด้วย ใจก็ไม่ดื่ม” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานบริษัท, จังหวัดสุโขทัย, 9 กรกฎาคม 2549)

“ดูก็เห็นเป็นแค่หนังไม่คิดอยากดื่มเรารู้ว่าเป็นแค่การแสดง” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสรีฟ, จังหวัดขอนแก่น, 9 กรกฎาคม 2549)

“ไม่รู้สึกลอยอยากดื่มไม่รู้ว่าทำไมแต่ดูแล้วก็เฉย ๆ ไม่ได้คิดอะไร” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานขายประกัน, จังหวัดสุพรรณบุรี, 9 กรกฎาคม 2549)

“มันเป็นแค่การแสดงนะครับไม่ได้มีผลอะไรกับผมอยู่แล้วไม่คิดจะไปกิน” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดพิษณุโลก, 9 กรกฎาคม 2549)

“อย่างที่น้องเขาบอกมันก็แค่การแสดงเราไม่ดื่มอยู่แล้วคืองี้ก็ไม่ต้องดื่ม” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดอุบลราชธานี, 9 กรกฎาคม 2549)

“เคยคิดแต่ไม่เคยทำตอนนั้นออกหักก็อยากกินเหมือนกันอยู่แล้วก็คิดมันตรงกับเราในตอนนั้นแต่ก็ไม่ได้กิน” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดสุโขทัย, 9 กรกฎาคม 2549)

3.5.1.2 กลุ่มผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ผลจากการสนทนากลุ่มกับผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์พบว่า ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เกิดพฤติกรรมเชิงลบต่อการซื้อและดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่แตกต่างกัน

จากการสนทนากลุ่มกับ กลุ่มผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 6 คน พบว่าจำนวน 3 คนเป็นชาย 2 คน เป็นหญิง 1 เกิดพฤติกรรมเชิงลบต่อการซื้อและดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยไม่เกิดพฤติกรรมการซื้อและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ดังกล่าวไปนี้

“โดยส่วนตัวแล้วตอนนี้หนึ่งไม่มีผลกับเกด” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานขายประกันชีวิต, จังหวัดภูเก็ต, 6 สิงหาคม 2549)

“มีอยากกินแต่ไม่กลับไปกินอีกแล้วเลิกดื่มแล้วครับ” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานขายประกันชีวิต, จังหวัดนครราชสีมา, 6 สิงหาคม 2549)

“ตอนนี้ไม่มีคิดแต่ไม่เคยดื่มก็เลิกดูก็มีอยากเหมือนกัน” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานขายประกันชีวิต, จังหวัดแพร่, 6 สิงหาคม 2549)

จากคำสัมภาษณ์ข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์มีผลกระทบต่อเชิงลบกับกลุ่มผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และกลุ่มผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์คือทำให้ไม่เกิดการซื้อและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

3.5.2 การต่อต้านพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์และบุคคลทั่วไป

จากการสนทนากลุ่มกับ กลุ่มผู้ไม่ดื่มแอลกอฮอล์ และกลุ่มผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์ ในเรื่องพฤติกรรมเชิงลบคือการต่อต้านพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงและบุคคลอื่น

โดยภาพรวมพบว่าผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มทั้ง 2 กลุ่ม เกิดการต่อต้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์และกับบุคคลอื่นเช่น เห็นว่าเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมเป็น

แบบอย่างที่ไม่ดีและคิดว่าถ้าไม่มีฉากเหล่านี้ก็ไม่ทำให้ความน่าชมของภาพยนตร์เสียไปดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.5.2.1 กลุ่มผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ผลจากการสนทนากลุ่มกับ กลุ่มผู้ไม่ดื่มแอลกอฮอล์ 6 คนพบว่า จำนวน 5 คนเป็นเพศชาย 2 คน เพศหญิง 3 คน เกิดการต่อต้านพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์และบุคคลทั่วไปหลังจากชมภาพยนตร์ที่มีการนำเสนอพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ดังกล่าวต่อไปนี้

“ถ้าไม่จำเป็นจริง ๆ ก็ไม่ควรมีเหล้ามันไม่มีประโยชน์อยู่แล้วก็ไม่ควรที่จะมีฉากที่ดื่มเหล้าเพราะถ้าเด็กดูก็จะเป็นตัวอย่างที่ไม่ดี” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานบริษัท, จังหวัดสุโขทัย, 9 กรกฎาคม 2549)

“ถ้าในหนังคิดว่าเป็นการแสดงนักแสดงเขาไม่ได้ดื่มจริงแต่ถ้าในเรื่องจริงนักแสดงคนนั้นไปดื่มก็จะไม่ดีเพราะเขาเป็นคนของประชาชนทำให้เป็นตัวอย่างที่ไม่ดี” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานขายประกันชีวิต, จังหวัดสุพรรณบุรี, 9 กรกฎาคม 2549)

“มันไม่ดีคิดว่าเป็นตัวอย่างที่ไม่ดี” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสริม, จังหวัดขอนแก่น, 9 กรกฎาคม 2549)

“คิดว่าไม่ควรมีไม่เข้าใจทำไมต้องมีคนเราเสียใจหรือเครียดมีตั้งหลายวิธีที่จะระบายมันออกมาที่ดีกว่าดื่มเหล้า” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดพิษณุโลก, 9 กรกฎาคม 2549)

“ถ้าเด็กดูอาจจะคิดไม่ได้เพราะคิดว่าสิ่งนั้นดีก็ได้” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสริม, จังหวัดอุบลราชธานี, 9 กรกฎาคม 2549)

3.5.2.2 กลุ่มผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ผลจากการสนทนากลุ่มกับ กลุ่มผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์ 6 คนพบว่า จำนวน 4 คนเป็นเพศชาย 1 คน เพศหญิง 3 คน เกิดการต่อต้านพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์และบุคคลทั่วไปดังคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ในหนังคนจะดูได้ทุกเพศทุกวัยถ้าเขาเห็นตัวแสดงที่เป็นพระเอกกินเขาก็อาจจะคิดว่าไม่เห็นเป็นไรเลยที่พระเอกยังดื่มได้ผมว่ามันมีผลในระยะยาว” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศชาย, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, นักศึกษา, จังหวัดเชียงใหม่, 6 สิงหาคม 2549)

“มันขึ้นอยู่กับคนดูมากกว่าถ้าคนดูรู้ว่ามันเป็นแค่การแสดงก็ไม่น่ามีปัญหาอะไรแต่ถ้าแยกไม่ได้ก็น่าเป็นห่วงเหมือนกันมันจะกลายเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีให้เขา” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดสระบุรี, 6 สิงหาคม 2549)

“ถ้ามันเกี่ยวกับเนื้อเรื่องก็ควรมีแต่ถ้ามันไม่เห็นเกี่ยวกับเนื้อเรื่องก็ไม่ว่ามันดูส่งเสริมให้กิน” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานขายประกันชีวิต, จังหวัดภูเก็ต, 6 สิงหาคม 2549)

“จริง ๆ ไม่มีก็ได้มันไม่ได้เป็นส่วนสำคัญอะไร” (ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพศหญิง, ผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, พนักงานเสิร์ฟ, จังหวัดราชบุรี, 6 สิงหาคม 2549)

จากคำสัมภาษณ์ข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์มีผลกระทบเชิงลบกับผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์คือเกิดพฤติกรรมต่อต้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์และกับบุคคลอื่น

ตารางที่ 4.12 สรุปการสนทนากลุ่ม 18 คนในประเด็นการรับรู้และพฤติกรรมของผู้ชมที่มีต่อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

	ผู้ดื่ม แอลกอฮอล์		ผู้ไม่ดื่ม แอลกอฮอล์		ผู้เลิกดื่ม แอลกอฮอล์		ไม่เกิด การรับรู้	ผลรวม
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง		
การรับรู้ด้านการเล่าเรื่อง	2	3	3	2	2	2	4	18
การตีความหมายโดยนัยตรง	11	-	-	2	2	-	13	18
การตีความหมายโดยนัยแฝง	1	3	1	3	2	1	7	18
การรับรู้ผลของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ กับความสามารถในการขับขี่	2	2	1	1	3	1	8	18
การรับรู้ผลของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ กับการทะเลาะวิวาท	2	3	3	2	2	2	4	18
การรับรู้ผลของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การก่ออาชญากรรม	-	2	2	3	2	2	7	18
เกิดพฤติกรรมการซื้อและดื่มเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์	3	3	-	-	2	1	9	18

ตารางที่ 4.12 (ต่อ)

	ผู้ดื่ม แอลกอฮอล์		ผู้ไม่ดื่ม แอลกอฮอล์		ผู้เลิกดื่ม แอลกอฮอล์		ไม่เกิด การรับรู้	ผลรวม
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง		
พฤติกรรมเครื่องดื่มเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์กับความสามารถ ในการขับขี่	3	1	-	-	1	1	12	18
เกิดพฤติกรรมทะเลาะวิวาท	3	2	-	-	3	1	9	18
เกิดพฤติกรรมก่ออาชญากรรม	-	-	-	-	-	-	18	18
เกิดพฤติกรรมอื่น ๆ	1	2	-	-	3	3	9	18
ไม่เกิดพฤติกรรมซื้อและดื่ม เครื่องดื่มแอลกอฮอล์	-	-	3	3	3	2	7	18
เกิดพฤติกรรมต่อต้านการดื่ม เครื่องดื่มแอลกอฮอล์	-	-	2	3	1	3	9	18

ตัวเลขที่มากกว่า 18 หมายความว่า มีผู้ตอบมากกว่า 1

จากตารางที่ 4.12 สามารถสรุปได้ว่าผู้ดื่มแอลกอฮอล์ ไม่ดื่มแอลกอฮอล์และเลิกดื่มแอลกอฮอล์โดยส่วนใหญ่เกิดการรับรู้ด้านการเล่าเรื่องและเกิดการตีความหมายโดยนัยแฝงมากกว่า นัยตรงแต่กลุ่มที่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จะเกิดการรับรู้ที่น้อยที่สุดแล้วก็จะยังคงดื่มต่อไป ในขณะที่การรับรู้ผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มทั้ง 3 กลุ่ม มีการรับรู้ด้านผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีต่อการทะเลาะวิวาทมากที่สุด รองลงมาคือการรับรู้ผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับการก่ออาชญากรรม และความสามารถในการขับขี่ ตามลำดับ

ในส่วนของผลกระทบด้านพฤติกรรมเชิงบวกพบว่ากลุ่มผู้ดื่มแอลกอฮอล์เกิดพฤติกรรมเชิงบวกคือซื้อและดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และกลุ่มผู้เลิกดื่มแอลกอฮอล์เมื่อสอบถามถึงพฤติกรรมในอดีตพบว่ากลุ่มดังกล่าวเกิดพฤติกรรมเชิงบวกต่อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เช่นกันแต่พฤติกรรมดังกล่าวไม่ได้เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้น โดยทันทีต้องอาศัยปัจจัยตัวอื่นเข้ามาเสริมเช่นการชักชวนของเพื่อนหรือการไปสถานบันเทิง

สำหรับพฤติกรรมที่เกิดหลังจากดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์พบว่าเกิดพฤติกรรมการทะเลาะวิวาทกับบุคคลอื่นและเกิดพฤติกรรมอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากที่ผู้วิจัยนิยามไว้มากที่สุด รองลงมาคือเกิดพฤติกรรมที่มีผลต่อการขับขี่แต่ จะไม่เกิดการก่ออาชญากรรม

ในประเด็นการเกิดพฤติกรรมเชิงลบต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์คือการไม่ซื้อและไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์รวมทั้งเกิดการต่อต้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงและบุคคลทั่วไปโดยผู้ที่เกิดพฤติกรรมเชิงลบคือผู้ไม่ดื่มแอลกอฮอล์และผู้ที่เกิดดื่มแอลกอฮอล์

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์กับผลกระทบในด้านการรับรู้และพฤติกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของผู้ชม เป็น การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ซึ่งประกอบด้วยวิธีวิจัย 3 ลักษณะ คือ

ลักษณะที่ 1 การวิเคราะห์ภาพยนตร์เพื่อทราบถึงรูปแบบพฤติกรรมการดัดเครื่องดัด แอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์จากภาพยนตร์ที่นำมาประกอบการวิจัย 3 เรื่อง โดยเป็น ภาพยนตร์ที่เข้าฉายในโรงภาพยนตร์ ปี 2548

ลักษณะที่ 2 การสัมภาษณ์เจาะลึกจากผู้ชมที่เป็น ผู้ดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ ผู้ไม่ดัด เครื่องดัดแอลกอฮอล์ และผู้เลิกดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ เพื่อทราบถึงผลกระทบในด้านการระลึก ถึงและการจดจำของผู้ชมต่อพฤติกรรม การดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์และ เพื่อทราบถึงผลกระทบจากพฤติกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ต่อ พฤติกรรมการซื้อและการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของผู้ชมภาพยนตร์

ลักษณะที่ 3 การสนทนากลุ่ม โดยมีผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเป็น กลุ่มผู้ดัดเครื่องดัด แอลกอฮอล์ กลุ่มผู้ไม่ดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ และกลุ่มผู้เลิกดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ เพื่อทราบ ถึงผลกระทบในด้านการระลึกถึงและการจดจำของผู้ชมต่อพฤติกรรม การดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ ของนักแสดงในภาพยนตร์และเพื่อทราบถึงผลกระทบจากพฤติกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ ของนักแสดงในภาพยนตร์ต่อพฤติกรรมการซื้อและการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของผู้ชมภาพยนตร์

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลและผลการวิจัย สามารถสรุปผลการวิจัยและอภิปรายผลได้

ดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยขอสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย นั้นคือ

5.1.1 รูปแบบพฤติกรรมกรรมการคัดเลือกนักแสดงในภาพยนตร์

5.1.2 ผลกระทบในด้านการระลึกถึงและการจดจำของผู้ชมต่อพฤติกรรมกรรมการคัดเลือกนักแสดงในภาพยนตร์

5.1.3 ผลกระทบจากพฤติกรรมกรรมการคัดเลือกนักแสดงในภาพยนตร์ต่อพฤติกรรมซื้อและการคัดเลือกนักแสดงของผู้ชม

5.1.1 รูปแบบพฤติกรรมกรรมการคัดเลือกนักแสดงในภาพยนตร์

การศึกษาวิจัยในประเด็นที่เกี่ยวกับรูปแบบพฤติกรรมกรรมการคัดเลือกนักแสดงในภาพยนตร์ผู้วิจัยได้นำภาพยนตร์ 3 เรื่องมาใช้เป็นแนวทางประกอบการวิจัย คือ ภาพยนตร์เรื่อง หลวงพี่เท่ง แหยมยโสธร และ เพื่อนสนิท

จากการวิจัยพบว่าพฤติกรรมกรรมการคัดเลือกนักแสดงในภาพยนตร์สามารถแบ่งโดยใช้เกณฑ์ในการรับรู้จากสื่อประเภทภาพยนตร์นั้นคือการรับรู้โดยการเห็น (องค์ประกอบด้านภาพ) และการรับรู้โดยการได้ยิน (องค์ประกอบด้านเสียง)

โดยผู้วิจัยได้แบ่งภาพยนตร์ทั้ง 3 เรื่องตามระดับความเข้าใจของฉากการคัดเลือกนักแสดงในภาพยนตร์ออกเป็น 3 ระดับทำให้สามารถแบ่งรูปแบบพฤติกรรมกรรมการคัดเลือกนักแสดงของนักแสดงในภาพยนตร์ได้ดังนี้

5.1.1.1 ภาพยนตร์ที่มีความเข้าใจของฉากการคัดเลือกนักแสดงอยู่ในระดับระดับต่ำ

ได้แก่ ภาพยนตร์เรื่องหลวงพี่ เท่ง ในภาพยนตร์เรื่องนี้มีฉากการนำเสนอพฤติกรรมกรรมการคัดเลือกนักแสดงของนักแสดงอยู่ 2 ฉาก

โดยรูปแบบการนำเสนอพฤติกรรมกรรมการคัดเลือกนักแสดงในภาพยนตร์เรื่องนี้ไม่ได้มีการนำเสนอโดยใช้ตัวแสดงนำเช่นพระเอกหรือนางเอก แต่มีการนำเสนอโดยใช้นักแสดงสมทบที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของคนส่วนใหญ่

ภาษาที่ใช้ในแต่ละฉากของภาพยนตร์เรื่องนี้มีการสื่อให้เห็นผลกระทบของเครื่องคัดเลือกนักแสดงต่อการทะเลาะวิวาทกับคนในครอบครัวและในภาพยนตร์เรื่องนี้เครื่องคัดเลือกนักแสดงถูกทำให้มีบทบาทเป็นเครื่องระบายความเครียดของนักแสดงเพื่อถ่ายทอดความรู้สึกกดดันระหว่างความผิดหวังในตัวในจิตใจของตัวแสดง

5.1.1.2 ภาพยนตร์ที่มีความเข้าใจของฉากการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์อยู่ในระดับระดับกลาง

ได้แก่ ภาพยนตร์เรื่องแหยมยโสธร ในภาพยนตร์เรื่องนี้ มีฉากการนำเสนอพฤติกรรมกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงอยู่ 3 ฉาก

โดยรูปแบบการนำเสนอพฤติกรรมกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ในภาพยนตร์เรื่องนี้ มีตัวแสดงนำเช่น พระเอก นางเอก เป็นผู้นำเสนอพฤติกรรมกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์

ภาษาที่ใช้ในภาพยนตร์เรื่องนี้มีการเชิญชวนให้ดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของตัวแสดง และในภาพยนตร์เรื่องนี้เครื่องดัดแอลกอฮอล์มีบทบาทเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความกล้า เช่น ความกล้าที่จะปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ รวมทั้งเป็นเครื่องแสดงออกถึงความเสียใจโดยแทนความหมายว่าเครื่องดัดแอลกอฮอล์เป็นเครื่องดัดที่ใช้ระบายความทุกข์ความเครียดและเป็นเครื่องดัดสำหรับการสังสรรค์

5.1.1.3 ภาพยนตร์ที่มีความเข้าใจของฉากการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์อยู่ในระดับสูง

ได้แก่ ภาพยนตร์เรื่องเพื่อนสนิท ในภาพยนตร์เรื่องนี้ มีฉากการนำเสนอพฤติกรรมกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงอยู่ 4 ฉาก

โดยรูปแบบการนำเสนอพฤติกรรมกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ในภาพยนตร์เรื่องนี้ มีฉากที่ตัวแสดงนำเช่น พระเอก นางเอก เป็นผู้นำเสนอพฤติกรรมกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์และตัวแสดงนำนั้น เป็นนักเรียนนักศึกษา รวมทั้งเป็นผู้ที่ประกอบอาชีพที่ได้รับการยอมรับจากสังคม เช่น เป็นนางพยาบาล

ภาษาที่ใช้ในแต่ละฉากของภาพยนตร์เรื่องนี้มีการเชิญชวนให้ดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของตัวแสดง โดยผ่านทั้งภาษาพูดและภาษาท่าทางในภาพยนตร์เรื่องนี้ เครื่องดัดแอลกอฮอล์มีบทบาทเป็นเป็นเครื่องดัดที่ใช้ระบายความทุกข์ความเครียดความเสียใจและเป็นเครื่องดัดสำหรับการสังสรรค์การเลี้ยงฉลอง

5.1.2 ผลกระทบในด้านการระลึกถึงและการจดจำของผู้ชมต่อพฤติกรรมกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์

การศึกษาวิจัยในประเด็นที่เกี่ยวกับผลกระทบในด้านการระลึกถึงและการจดจำของผู้ชมต่อพฤติกรรมกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์

ผู้วิจัยได้แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลตามประเด็นดังต่อไปนี้

5.1.2.1 การระลึกถึงและการจดจำของผู้ชมในด้านการรับรู้ด้านการเล่าเรื่อง

5.1.2.2 การระลึกถึงและการจดจำของผู้ชมในด้านการรับรู้ด้านการตีความหมายซึ่งแบ่งเป็นการตีความหมายโดยนัยตรงนัยแฝง

5.1.2.3 การระลึกถึงและการจดจำของผู้ชมในด้านการรับรู้ด้านผลของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

5.1.2.1 การระลึกถึงและการจดจำของผู้ชมในด้านการรับรู้ด้านการเล่าเรื่อง

จากการวิจัยโดยใช้การสัมภาษณ์เจาะลึกและการสนทนากลุ่มกับผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในประเด็นการระลึกถึงและการจดจำของผู้ชมที่มีต่อพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ในการรับรู้ด้านการเล่าเรื่องได้ผลที่ไม่แตกต่างกัน

โดยพบว่าทั้ง 3 กลุ่มสามารถระลึกถึงและจดจำพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยผ่านการเล่าเรื่องดังรายละเอียดต่อไปนี้

ผลจากการวิจัยโดยใช้การสัมภาษณ์เจาะลึก

พบว่าผู้ชมที่เป็นผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยส่วนใหญ่เกิดการระลึกถึงและการจดจำพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์โดยผ่านการรับรู้ด้านการเล่าเรื่องซึ่งทั้ง 2 กลุ่มสามารถจดจำและเล่าเรื่องพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ที่ผู้วิจัยแบ่งระดับไว้ได้ทั้ง 3 เรื่อง

ส่วนผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์สามารถจดจำและเล่าเรื่องพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ได้เพียงบางเรื่องโดยภาพยนตร์ที่ผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ส่วนใหญ่จดจำได้มากที่สุด ได้แก่ภาพยนตร์เรื่อง เพื่อนสนิทที่ผู้วิจัยจัดระดับให้เป็นภาพยนตร์ที่มีความเข้าใจของฉากรดดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในระดับสูง

ผลจากการวิจัยโดยใช้การสนทนากลุ่ม

พบว่ากลุ่มผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ กลุ่มผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และกลุ่มผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยส่วนใหญ่เกิดการระลึกถึงและการจดจำในด้านการเล่าเรื่องพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์

จากผลการวิจัยข้างต้นทำให้สามารถสรุปได้ว่าหลังจากที่ผู้ชมในฐานะผู้รับสารเห็นการนำเสนอพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์จะเกิดระลึกถึงและการจดจำพฤติกรรมดังกล่าวได้โดยเฉพาะภาพยนตร์ที่มีความเข้าใจของฉากรดดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อยู่ในระดับสูง

5.1.2.2 การระลึกถึงและการจดจำของผู้ชมในด้านการรับรู้โดยการตีความหมายซึ่งแบ่งเป็นการตีความหมายโดยนัยตรงนัยแฝง

จากการวิจัยโดยใช้การสัมภาษณ์เจาะลึกและการสนทนากลุ่มในประเด็นการระลึกถึงและการจดจำของผู้ชมที่มีต่อพฤติกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ด้านการรับรู้โดยการตีความหมายซึ่งแบ่งเป็นการตีความหมายโดยนัยตรงและนัยแฝง

พบว่าทั้ง ผู้ดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ ผู้ไม่ดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์และผู้เลิกดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์เกิดการตีความหมายโดยนัยแฝงมากกว่าการตีความหมายโดยนัยตรง คือการตีความหมายว่าเครื่องดัดแอลกอฮอล์และพฤติกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง ทำให้สามารถสรุปได้ว่าเมื่อผู้ชมในฐานะผู้รับสารหลังจากชมภาพยนตร์ที่มีการนำเสนอจากการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์จะเกิดการระลึกถึงและการจดจำพฤติกรรมการดัดเครื่องดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ในด้านที่เหมือนกับชีวิตจริงของผู้ชมโดยใช้การตีความหมายโดยนัยแฝงซึ่งผู้ชมจะนำจากเหล่านั้นไปสร้างปฏิสัมพันธ์กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง

5.1.2.3 การระลึกถึงและการจดจำของผู้ชมในการรับรู้ผลของการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์

จากการวิจัยโดยใช้การสัมภาษณ์เจาะลึกและการสนทนากลุ่มกับผู้ดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ไม่ดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์และผู้เลิกดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์

ในประเด็นการระลึกถึงและการจดจำของผู้ชมในการรับรู้ผลของการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์พบว่าได้ผลที่ไม่แตกต่างกัน คือผู้ที่เข้าร่วมสนทนากลุ่มและสัมภาษณ์เจาะลึกที่เป็นผู้ดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ ไม่ดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์และผู้เลิกดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ เกิดการรับรู้ผลของการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์กับการทะเลาะวิวาทกับบุคคลในครอบครัวหรือกับบุคคลอื่นและผลของการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์กับความสามารถในการจับจ้องมากกว่าด้านอื่น ๆ

5.1.3 พฤติกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ทำให้ผู้ชมในฐานะผู้รับสารมีคำตอบสนองทางด้านพฤติกรรมเชิงบวกและเชิงลบต่อการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์

5.1.3.1 พฤติกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ทำให้ผู้บริโภคในฐานะผู้ชมหรือผู้รับสารมีคำตอบสนองทางด้านพฤติกรรมเชิงบวก

จากการวิจัยโดยใช้การสัมภาษณ์เจาะลึกและการสนทนากลุ่มพบว่าผู้ชมที่เป็นผู้ดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ และผู้เลิกดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์โดยส่วนใหญ่เกิดการตอบสนองด้านพฤติกรรมเชิงบวกคือเกิดการอยากดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์แต่ไม่ได้เกิดการซื้อและการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์โดยทันทีหลังจากชมภาพยนตร์ที่มีฉากการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์

โดยจะเกิดพฤติกรรมดังกล่าวหลังจากนั้นซึ่งอาศัยการจดจำและการระลึกได้และต้องมีปัจจัยอื่น ๆ ประกอบเข้าด้วยกันถึงจะเกิดพฤติกรรมการซื้อและการดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์ของผู้ชมเช่นการชักชวนของกลุ่มเพื่อนหรือการไปเที่ยวตามสถานบันเทิงและตามงานเลี้ยงต่าง ๆ

สำหรับพฤติกรรมที่เกิดหลังจากการดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์ของผู้ชมพบว่าผู้ดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์และผู้เลิกดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์เกิดพฤติกรรมการทะเลาะวิวาทกับบุคคลในครอบครัวและกับบุคคลอื่นในอัตราส่วนที่ไม่แตกต่างกันกับกลุ่มที่ไม่เกิดพฤติกรรมดังกล่าว

ส่วนพฤติกรรมการดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์ที่มีผลต่อความสามารถในการขับขี่ และการก่ออาชญากรรม เช่นการชิงทรัพย์ การข่มขืนและการฆาตกรรมจากการวิจัยพบว่าทั้ง 2 กลุ่ม เกิดพฤติกรรมเหล่านี้เป็นส่วนน้อย

ในประเด็นที่เกี่ยวกับพฤติกรรมอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากที่ผู้วิจัยได้ระบุไว้ในนิยามศัพท์พบว่าผู้ดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์และผู้เลิกดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- การเสพยาเสพติดชนิดอื่น เช่น การสูบบุหรี่
- ทำให้เกิดความกล้า
- การพุดมากขึ้น
- สนุกสนานมากขึ้น
- อเจียบขริม
- หลับไม่ได้สติ
- ร้องไห้

5.1.3.2 พฤติกรรมการดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ทำให้ผู้บริโภคนิฐานะผู้ชมหรือผู้รับสารมีการตอบสนองทางด้านพฤติกรรมเชิงลบ

1) พฤติกรรมเชิงลบต่อการดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์คือการไม่ซื้อและไม่ดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์

จากการสัมภาษณ์เจาะลึกและการสนทนากลุ่มพบว่าผู้ชมที่เป็นผู้ไม่ดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์และผู้เลิกดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์เกิดพฤติกรรมเชิงลบต่อการดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์คือไม่เกิดการซื้อและการดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์หลังจากชมภาพยนตร์ที่มีฉากการนำเสนอพฤติกรรมการดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์และแม้ว่าจะเกิดการรับรู้และจดจำหรือมีปัจจัยอื่นเข้ามาเสริมคือการชักชวนของเพื่อนหรือการไปงานเลี้ยงก็ไม่เกิดพฤติกรรมการซื้อหรือการดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์

2) การต่อต้านพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ และกับบุคคลทั่วไป

จากการวิจัยโดยใช้การสัมภาษณ์เจาะลึกและการสนทนากลุ่มพบว่าผู้ชมที่เป็นผู้ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เกิดพฤติกรรมเชิงลบต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์คือเกิดการต่อต้านพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ถ้าหากที่นำเสนอไม่มีความสมเหตุสมผลกับเนื้อเรื่องและจะเกิดการต่อต้านพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของบุคคลทั่วไปถ้าพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของบุคคลทั่วไปสร้างให้เกิดความเดือดร้อนกับผู้อื่น

ทำให้สามารถสรุปได้ว่าภาพยนตร์ที่นำเสนอจากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ส่งผลกระทบต่อผู้ชมในด้านพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กล่าวคือเมื่อผู้ชมรับชมภาพยนตร์ที่มีการนำเสนอพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จะเกิดการรับรู้และจดจำหลังจากนั้นจะถูกนำไปสร้างปฏิสัมพันธ์กับความเชื่อ ค่านิยม วัฒนธรรม และเกิดเป็นพฤติกรรมเชิงบวกและเชิงลบกับการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์กับผลกระทบในด้านการรับรู้และพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้ชม ซึ่งจากการที่ผู้วิจัยหาข้อมูลในเบื้องต้น จนกระทั่งเริ่มเก็บข้อมูลวิจัย วิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผลการวิจัย ทำให้ผู้วิจัยเกิดความรู้ที่เป็นข้อค้นพบดังนี้

งานวิจัยนี้ให้ผลสรุปว่า พฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์สามารถแบ่งระดับตามความเข้าใจของฉากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ โดยภาพยนตร์ที่ผู้แสดงนำไม่ได้เป็นผู้นำเสนอพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จะถือว่าภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวมีความเข้าใจของฉากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อยู่ในระดับต่ำ แต่ถ้าภาพยนตร์เรื่องไหนที่ตัวแสดงนำเป็นผู้นำเสนอพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ถือว่าภาพยนตร์เรื่องนั้นมีความเข้าใจของฉากการนำเสนอพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อยู่ในระดับกลาง แต่ถ้าผู้แสดงนำแสดงบทบาทเป็นนักเรียนนักศึกษาหรือเป็นผู้ประกอบอาชีพที่ได้รับการยอมรับจากสังคมจะทำให้ภาพยนตร์เรื่องนั้นมีความเข้าใจของฉากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในระดับสูง

เนื่องจากตัวแสดงนำจะสามารถทำให้ผู้ชมเกิดการรับรู้และการจดจำจากพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดง ได้ดีกว่าตัวแสดงอื่นซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องความสามารถดึงดูดใจแหล่งข่าวสาร ศิริวรรณ เสรีรัตน์ (2539) กล่าวไว้ว่าการใช้บุคคลที่มีชื่อเสียง

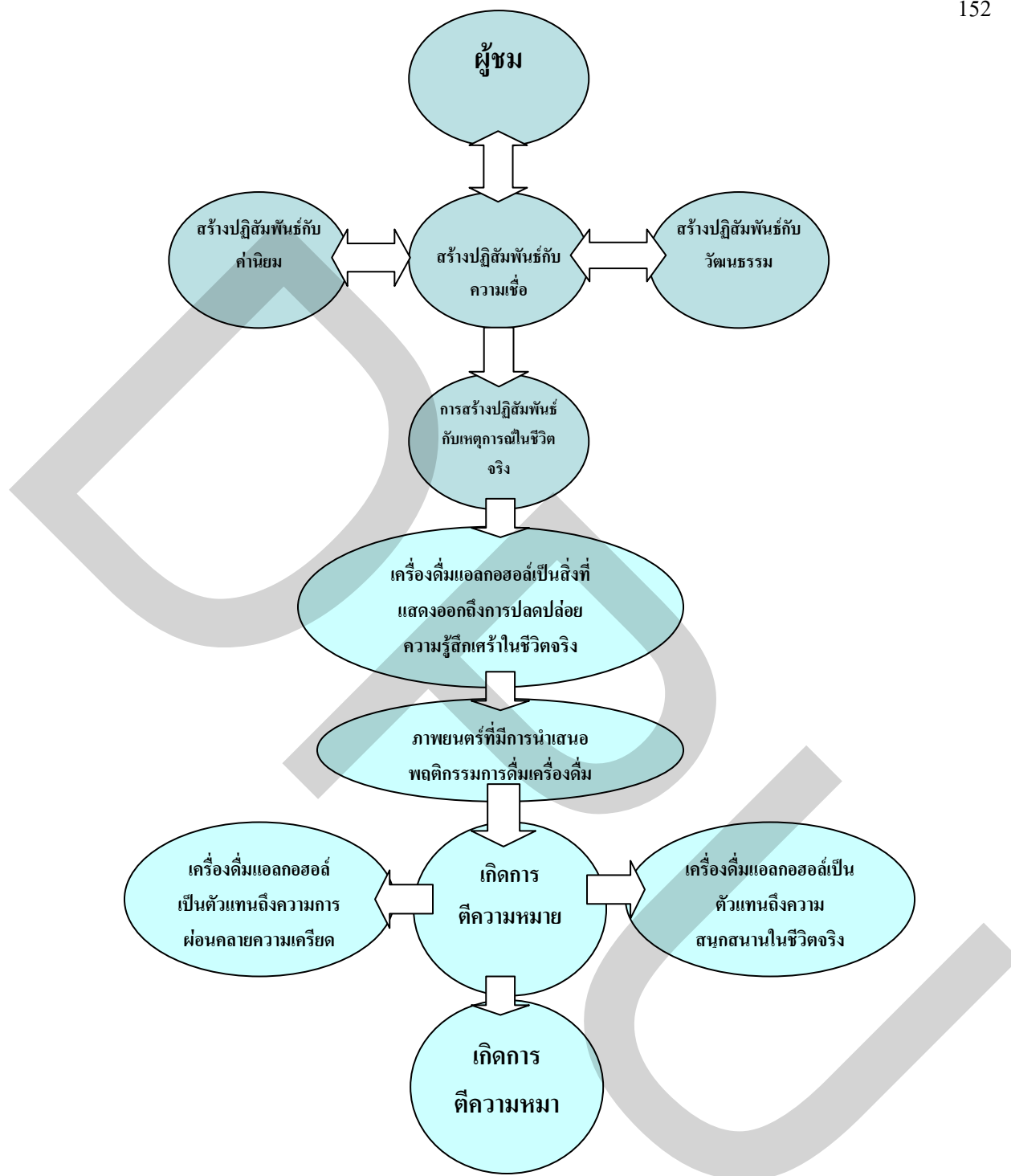
วิธีนี้จะมีย่านาจึงผู้รับข่าวสารให้เกิดความตั้งใจรับข่าวสารเนื่องจากเป็นบุคคลที่เขาเชื่อถือ เป็นที่นิยม และมีความพึงพอใจ ซึ่งจะทำให้มีอิทธิพลต่อผู้ชมคือทำให้ผู้ชมเกิดการตั้งใจและความสนใจรับข่าวสารการที่ภาพยนตร์ซึ่งมีจุดเร้าใจมากสามารถส่งผลต่อพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของคนที่ยังดื่มอยู่แล้วให้ยิ่งดื่มมากขึ้น ซึ่งให้เห็นสถานการณ์ ที่น่าเป็นห่วงในสังคมไทยซึ่งภาพยนตร์และละครทั้งต่างประเทศและในประเทศ มีภาพเช่นนี้อยู่เป็นอันมาก ทางหน่วยงานราชการหรือองค์กรที่เกี่ยวข้อง เช่น กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงวัฒนธรรม หรือแม้กระทั่งองค์กรทางศาสนา เช่นสำนักพระพุทธศาสนาและวัดน่าจะ ได้เข้ามามีส่วนในการแก้ปัญหา

จากผลการวิจัยโดยใช้การสัมภาษณ์เจาะลึกกับผู้ชมภาพยนตร์ที่เป็นผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และผู้เลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

สำหรับประเด็น ภูมิคำเนาเดิมที่แตกต่างกันและอาชีพที่แตกต่างกันซึ่งผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่าภูมิคำเนาและอาชีพที่แตกต่างกันจะทำให้เกิดการรับรู้และการตีความหมายที่แตกต่างกันแต่จากการวิจัยพบว่าผู้ชมทั้ง 3 กลุ่มจะเกิดการจดจำพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยผ่านการรับรู้ด้านการเล่าเรื่องภาพยนตร์ที่มีความเร้าใจของฉากการนำเสนอในระดับสูงได้มากที่สุดและเกิดการตีความหมายโดยนัยแฝงมากที่สุด แต่ไม่สามารถสรุปได้ว่าการรับรู้และการตีความหมายของกลุ่มตัวอย่างเกิดจากการที่กลุ่มตัวอย่างมีภูมิคำเนาที่แตกต่างกันและอาชีพที่แตกต่างกัน เนื่องจากผลการวิจัยไม่ได้บ่งชี้ไปในทิศทางนี้และผู้วิจัยไม่ได้แบ่งภาพยนตร์ออกตามภาคหรือภูมิคำเนาเดิมของกลุ่มตัวอย่างที่ชัดเจนและการเลือกกลุ่มตัวอย่างก็ไม่ได้เลือกโดยแบ่งตามสัดส่วนของภาคหรือภูมิคำเนาเดิมและอาชีพของกลุ่มตัวอย่างที่ชัดเจนเช่นกัน ส่วนผลกระทบในด้านการรับรู้โดยผ่านการตีความหมายโดยนัยตรง และนัยแฝงโดยผู้ชมที่เป็นกลุ่มผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และเลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เกิดการตีความหมายโดยนัยตรงและนัยแฝงโดยมีความสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องความหมายของระดับการตีความ Saussure (1974) ถึงใน (กาญจนา แก้วเทพ, 2541) กล่าวถึงระดับการตีความหมายเป็นการแยกแยะประเภทและระดับของความหมายที่บรรจุอยู่ในสัญลักษณ์ ซึ่งการตีความหมายโดยนัยตรงเป็นการสร้างความหมายในขั้นที่ 1 มีลักษณะที่เกี่ยวข้องกับลักษณะความเป็นจริงตามธรรมชาติเป็นการอธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวให้ความหมาย (Signifier) กับตัวที่ถูกให้ความหมาย (Signified) ภายในสัญลักษณ์หนึ่ง ๆ ที่ถูกถ่ายทอด หรือหมายความไปถึงวัตถุหรือความจริงภายนอกตามสภาพที่เห็นอย่างหนึ่ง ซึ่งในลักษณะเช่นนี้ Barthes เรียกว่า เป็นระบบการตีความตามความหมายโดยตรงหรือการตีความหมายที่ปรากฏเด่นชัดของสัญลักษณ์ เช่น คำว่า “สุรา” มีความหมายว่าเป็นเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ชนิดหนึ่ง จึงเป็นความหมายของการใช้ภาษา เพื่อให้ความหมายกับสิ่งที่มันกล่าวถึง

การตีความหมายโดยนัยแฝง (Connotation) เป็นความหมายในขั้นที่ 2 ลักษณะการถ่ายทอดที่ใช้การอธิบายลักษณะความสัมพันธ์กับเหตุการณ์ที่สัญลักษณ์ มีการปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นกับอารมณ์ความรู้สึก ค่านิยม และวัฒนธรรมของผู้รับสาร ความหมายในขั้นที่ 2 นี้เกิดจากการตีความโดย อคติวิสัย และเมื่อผู้ที่ตีความได้รับอิทธิพลจากผู้ส่งสารไปพร้อม ๆ กับการได้รับจากวัตถุวิสัยหรือ สัญลักษณ์ เช่น “นาฬิกา โรเล็กซ์” มิใช่มีความหมายว่าเป็นเครื่องมือบอกเวลา หากแต่ว่ามันได้กลายเป็นตัวหมายถึงในอีกระดับหนึ่ง ในฐานะที่เป็นตัวแทนที่แสดงฐานะของคนที่ย่ำรวย เป็นต้น ดังนั้น ความหมายในขั้นนี้จึงเป็นการให้ความหมายแก่สิ่งหนึ่ง นอกเหนือไปจากสิ่งที่มีมันเป็นอยู่

จากความหมายของระดับการตีความข้างต้น จึงสามารถนำมาเป็นแนวทางในการพิจารณาผลกระทบในการรับรู้ด้านการตีความหมายของผู้ชมซึ่งจากการวิจัยโดยใช้การสัมภาษณ์เจาะลึกและการสนทนากลุ่มพบว่า ผู้ชมเกิดการตีความหมายโดยนัยแฝงมากกว่าการตีความหมายโดยนัยตรงกล่าวคือเมื่อผู้ชมในฐานะผู้รับสารชมภาพยนตร์ที่มีการนำเสนอพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ผู้ชมจะเกิดการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์ที่ผู้ส่งสารสร้างขึ้นซึ่งในที่นี้คือพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงของผู้ชมโดยอาศัยอารมณ์ความรู้สึกค่านิยมและวัฒนธรรมของผู้ชมประกอบเข้าด้วยกัน โดยเกิดการตีความหมายจาก อคติวิสัยและวัตถุวิสัยว่าเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่ผ่านการนำเสนอของนักแสดงในภาพยนตร์เป็นตัวแทนถึงความสนุกสนาน ความเซ็กซี่หรือแม้แต่เป็นเครื่องแสดงออกถึงการปลดปล่อยความรู้สึกเสรีและเป็นเครื่องผ่อนคลายความเครียดได้ในชีวิตจริงของผู้รับสาร ดังภาพที่ 5-1

ภาพที่ 5.1 แสดงการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ชมกับภาพยนตร์

จากผลการวิจัยข้างต้นที่บ่งชี้ว่าผู้ชมมีการตีความหมายว่าเครื่องดืมแอลกอฮอล์และการดืมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงเป็นพฤติกรรมที่เกิดในชีวิตจริงไม่ใช่เป็นเพียงแค่การแสดง ซึ่งแตกต่างจากการวิจัยของ สุภนิช ฉัตรรงค์ (2541) ที่ศึกษาและพบว่า ผู้ชมมีความเข้าใจว่าสินค้า

ที่ปรากฏในภาพยนตร์เป็นกลยุทธ์ของบริษัทผู้สร้างภาพยนตร์ด้วยการนำเสนอสินค้าเข้าเป็นส่วนหนึ่งของเรื่องราวในภาพยนตร์เพื่อให้ผู้ชมได้รับรู้ถึงตราสินค้าอย่างชัดเจน นอกจากนี้ผลการวิจัยที่พบว่าผู้ชมจะเกิดการรับรู้และตีความหมายโดยนำพฤติกรรมการดัดเครื่องดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์ไปเชื่อมโยงกับเหตุการณ์ในชีวิตจริงนั้นสอดคล้องกับทฤษฎีการรับรู้ Assael (1994 : 90) ได้เสนอไว้ (อ้างถึงใน วรลักษณ์ ชีราโมกษ์, 2538 : 57-58) ว่ากระบวนการที่ผู้บริโภคเลือกที่จะรับรู้ จัดระเบียบและตีความหมาย ให้เกิดความหมาย สิ่งเร้ามีแนวโน้มที่จะเกิดการรับรู้เมื่อ

- มีความสอดคล้องกับประสบการณ์ในอดีตของผู้บริโภค
- สอดคล้องกับความเชื่อ
- สิ่งเร้าไม่มีความซับซ้อน
- มีความน่าเชื่อถือ
- เชื่อมโยงกับกลุ่มของความต้องการในขณะนั้น
- สิ่งเร้าจะต้องไม่ทำให้เกิดความกลัว

การรับรู้ไม่เพียงขึ้นอยู่กับสิ่งเร้าทางกายภาพแต่ยังรวมถึงความสัมพันธ์ในตัว (หรือหลักของ Gestalt) ความสัมพันธ์ระหว่างภาพกับพื้น (Figure-ground relationship) การจัดกลุ่มการรับรู้ (Perceptual grouping) และ การจัดระดับความลึกและระยะทาง (Perception of distance and depth) นอกจากนี้การรับรู้ยังขึ้นอยู่กับสภาพภายในของบุคคลนั้น ๆ

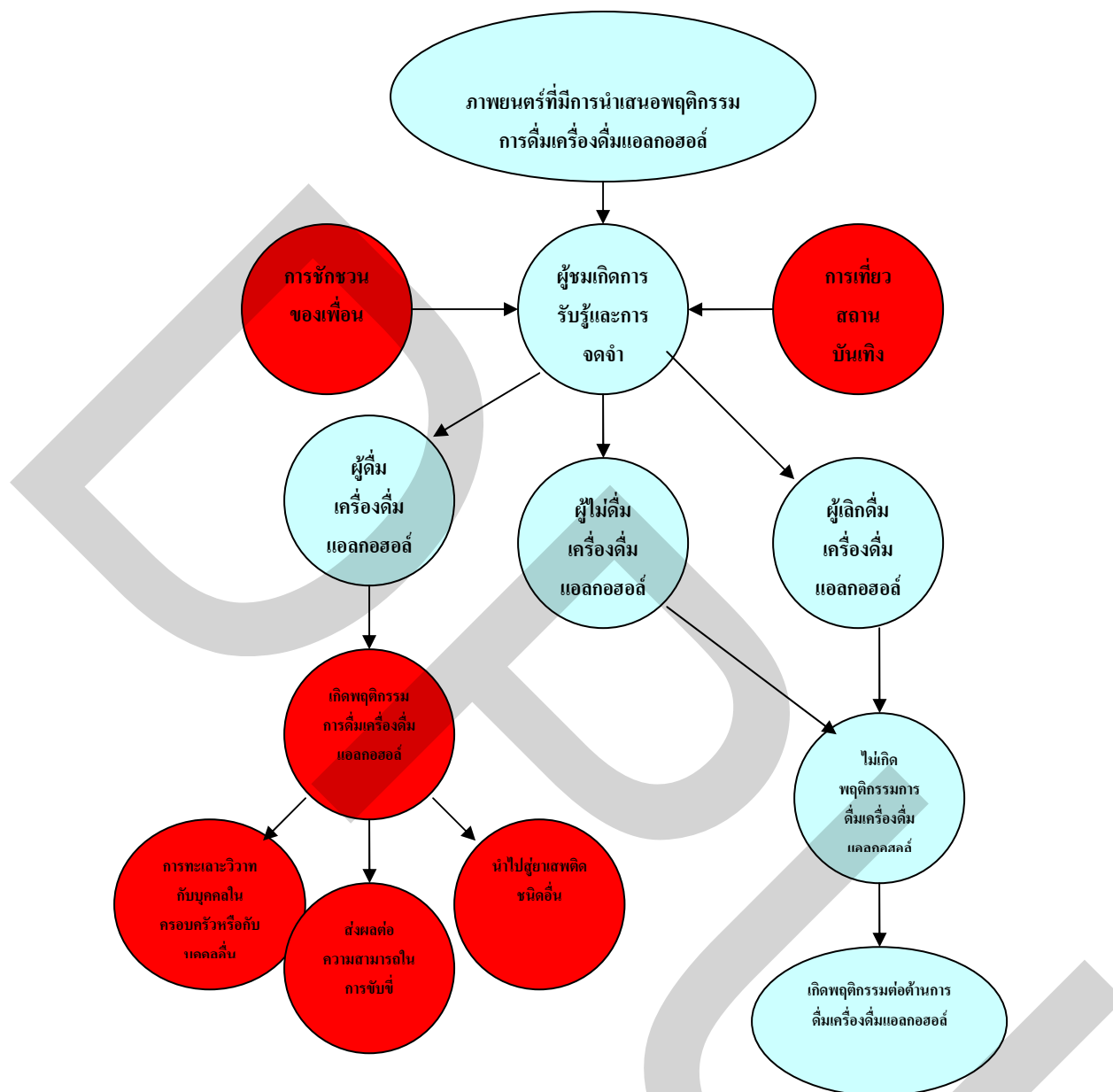
สำหรับการรับรู้ผลของการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์นั้นผู้ชมจะเกิดการรับรู้ผลของการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์กับการทะเลาะวิวาทกับบุคคลในครอบครัวหรือกับบุคคลอื่นและผลของการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์กับความสามารถในการจับจี้มากกว่าในประเด็นอื่น ๆ โดยให้เหตุผลว่าเห็นจากการที่พ่อดัดแล้วทำร้ายแม่หรือเพื่อนบ้านมาแล้วทะเลาะกัน เพื่อนดัดแล้วเกิดอุบัติเหตุและเห็นจากสื่อต่าง ๆ เนื่องจากสิ่งเหล่านี้มีความสอดคล้องกับ ประสบการณ์ของผู้ชมจึงทำให้ผู้ชมเกิดการรับรู้ตามทฤษฎีการรับรู้ของ Assael (1994 : 90)

สำหรับพฤติกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์กับผลกระทบด้านพฤติกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของผู้ชมซึ่งผู้วิจัยแบ่งประเด็นที่ใช้ในการศึกษาเป็นพฤติกรรมเชิงบวก (เกิดความคล้อยตามคือการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์) และเชิงลบ (ไม่เกิดความคล้อยตามคือการไม่ดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์) ในส่วนของพฤติกรรมเชิงบวกนั้นผู้วิจัยพบประเด็นที่น่าสนใจคือเมื่อผู้ชมรับชมภาพยนตร์ที่มีฉากการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ผู้ชมจะเกิดการรับรู้ จดจำ และนำไปตีความหมายโดยสร้างปฏิสัมพันธ์กับประสบการณ์ที่ผู้ชมเคยประสบมากับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในภาพยนตร์แต่ยังไม่เกิดพฤติกรรมการซื้อและการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์โดยทันทีแต่เมื่อ

มีปัจจัยอื่น ๆ เข้ามากระตุ้นเช่นการชักชวนของเพื่อนและการไปที่สถานบันเทิงจึงทำให้ผู้ชมเกิดผลกระทบด้านพฤติกรรมเชิงบวกคือการซื้อและดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของของ สุภนิช ฉัตรรงค์ (2541) ที่ศึกษาพบว่าการวางสินค้าในภาพยนตร์ไม่ใช่เหตุผลเดียวที่มุ่งใจให้เกิดความตั้งใจซื้อยังมีปัจจัยอื่น ๆ ประกอบอีกด้วย เมื่อผู้ชมเกิดการซื้อและการดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์จะทำให้เกิดผลต่อความสามารถในการจับจี้ เกิดการทะเลาะวิวาทกับบุคคลในครอบครัวและเกิดการก่ออาชญากรรมและเกิดพฤติกรรมอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากที่ผู้วิจัยนิยามศัพท์ไว้เช่น การนำไปสู่ยาเสพติดชนิดอื่น แต่สำหรับการเกิดพฤติกรรมการดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์ของผู้ชมนั้นต้องขึ้นอยู่กับว่าผู้ชมเป็นผู้ดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์หรือไม่ถ้าเป็นผู้ไม่ดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์หรือเป็นผู้เลิกดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์จะเกิดเป็นพฤติกรรมเชิงลบแทนคือไม่เกิดการซื้อและการดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์และเกิดการต่อต้านพฤติกรรมการดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์

ในส่วนของพฤติกรรมเชิงลบนั้นพบว่าผู้ที่เกิดพฤติกรรมเชิงลบคือการไม่ซื้อและไม่ดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์จะเกิดการต่อต้านพฤติกรรมการดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์ของนักแสดงที่ไม่มี ความสมเหตุสมผลสอดคล้องกับเนื้อหาของภาพยนตร์และดูจูงใจมากเกินไปรวมทั้งจะเกิดการต่อต้านพฤติกรรมการดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์ของบุคคลทั่วไปที่สร้างความเดือดร้อนกับผู้อื่น จะเห็นได้ว่าจากเราใจในการดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์นั้นสามารถส่งผลได้ ทั้ง 2 กรณี คือ ทำให้คนที่ดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์ยังคงดืมมากขึ้นและทำให้คนที่ไม่ดืมยังเกิดความรังเกียจในเครื่องดืมแอลกอฮอล์ ซึ่งมีบางประเด็นที่สอดคล้องกับผลการวิจัยของเสริมยศ ธรรมรักษ์ (2542) ที่ว่าผู้รับสารส่วนใหญ่เห็นด้วยและยอมรับต่อวิธีการวางสินค้าในละครแต่ต้องอยู่ในระดับความเหมาะสมคือไม่เน้นนำเสนอสินค้าอย่างเด่นชัดและควรทำให้เกิดความสมจริงเหมือนจริงและกลมกลืนแนบเนียนไปกับเนื้อหาของละคร

ผลการวิจัยดังกล่าวยังสอดคล้องกับการวิจัยของ สุภนิช ฉัตรรงค์ (2541) ที่ว่าผู้ชมจะไม่สนับสนุนการวางสินค้าที่เจาะจงนำเสนอชัดเจนเกินไปและยึดยึดสินค้าโดยไม่สัมพันธ์กับการดำเนินเรื่อง แต่ก็มีบางประเด็นที่แตกต่างจากการวิจัยของ สุภนิชและเสริมยศ ตรงที่ถ้าผู้ชมเป็นผู้ที่ดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์จะไม่เกิดการต่อต้านพฤติกรรมการดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์ในภาพยนตร์ไม่ว่าพฤติกรรมดังกล่าวจะเป็นการตั้งใจหรือจงใจนำเสนอที่ไม่สอดคล้องกับเนื้อเรื่องของภาพยนตร์

ภาพที่ 5.2 แสดงการเกิดพฤติกรรม การซื้อและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้ชม

โดยสรุปแล้วอาจกล่าวได้ว่า พฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์จะส่งผลกระทบต่อพฤติกรรม การรับรู้ของผู้ชม โดยทำให้ผู้ชมเกิดการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์ที่ผู้ส่งสารสร้างขึ้นกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงของตัวผู้ชมและนำไปสู่การตีความหมายโดยนัยแฝงจาก อคติและทัศนคติว่าเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่ผ่านการนำเสนอของนักแสดงในภาพยนตร์เป็นตัวแทนถึงความสนุกสนาน ความเซ็กซี่หรือแม้แต่เป็นเครื่องแสดงออกถึงการปลดปล่อยความรู้สึกเสรีและเป็นเครื่องผ่อนคลายความเครียดได้ในชีวิตจริงของผู้รับสาร

ส่วนผลกระทบในด้านพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้ชมกล่าวคือเมื่อผู้ชมรับชมภาพยนตร์ที่มีการนำเสนอพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จะเกิดการรับรู้และจดจำหลังจากนั้นจะถูกนำไปสร้างปฏิสัมพันธ์กับความเชื่อ ค่านิยม วัฒนธรรม และเกิดเป็นพฤติกรรมเชิงบวกและเชิงลบกับการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ซึ่งผลวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบันที่กระทรวงสาธารณสุขนำโดยนพ.มงคล ณ สงขลา รว.สาธารณสุข เสนอประกาศกระทรวงสาธารณสุข ว่าด้วยการควบคุมการโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสื่อทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ วิทยุ สิ่งพิมพ์ อินเทอร์เน็ต ป้ายก๊าดเอาต์ หรือแม้แต่สื่อบุคคลตลอด 24 ชั่วโมง เพื่อป้องกันผู้บริโภค โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนจากความสูญเสียที่เกิดจากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ดังนั้นจากประกาศกระทรวงสาธารณสุขดังกล่าวสร้างให้เกิดการแสดงความคิดเห็นที่หลากหลายของคนในสังคมทั้งที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วย โดยเฉพาะในส่วนของผู้ประกอบการธุรกิจเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่แสดงความไม่พอใจดังตัวอย่างจากข่าวโดยหนังสือพิมพ์ไทยรัฐฉบับวันที่ 12 ตุลาคม 2549 หน้า 1 และ 19

“จากการสอบถามผู้ประกอบการในวงการน้ำมา ถึงกรณีที่รัฐบาลจะออกประกาศห้ามโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทุกสื่อ รวมถึงป้ายไฟและสาวเชียร์เบียร์ ได้รับคำตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า หากวัตถุประสงค์การห้ามดังกล่าว เพื่อต้องการให้ผู้บริโภคคนไทยดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ โดยเฉพาะเหล้า เบียร์น้อยลง น่าจะเป็นการแก้ปัญหาไม่ตรงจุดและไม่ได้ผล เพราะการห้ามโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทุกสื่อ น่าจะทำให้ผู้บริโภค บริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กันมากขึ้น เพราะจะมีการลดราคาลดมาขายกันแหลก ซึ่งถือเป็นช่องทางเดียวในการทำตลาด

สำหรับนโยบายนี้คนในวงการโฆษณาไม่เห็นด้วย เพราะถือว่าไปจำกัดการแข่งขันในตลาด และเชื่อว่าการห้ามโฆษณาไม่ทำให้คนไทยหยุดดื่มแอลกอฮอล์แต่อย่างใด ควรจะมีนโยบายกระตุ้นให้บริษัทผู้ประกอบการทั้งหลายรับผิดชอบสังคมมากกว่า “

เนื่องจากผลการวิจัยเรื่องพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์กับผลกระทบในด้านกรรับรู้และพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้ชม ซึ่งผู้วิจัยได้ผลที่ขัดแย้งกับคำกล่าวข้างต้นของผู้ประกอบการธุรกิจเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และคนในวงการโฆษณาตามข่าวเพราะการที่ผู้ชมได้รับชมภาพหรือเห็นพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในภาพยนตร์ซึ่งถือเป็นสื่ออย่างหนึ่ง โดยผู้ชมจะเกิดการรับรู้และการจดจำและเมื่อมีสิ่งกระตุ้นอย่างอื่น เช่นการไปสถานบันเทิงและการชักชวนของกลุ่มเพื่อนจะทำให้ผู้ชมเกิดพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ดังนั้นแสดงให้เห็นว่าสื่อที่นำเสนอเกี่ยวกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จะมีผลกระทบกับพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้ชมแม้ไม่ได้เกิดผลกระทบโดยทันทีแต่เมื่อมีปัจจัยอื่น

เข้ามาเสริมก็จะทำให้เกิดผลกระทบต่อผู้รับสารเร็วยิ่งขึ้น โดยเฉพาะกลุ่มที่น่าเป็นห่วงคือกลุ่มผู้บริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ดังนั้นผลการวิจัยนี้จึงสนับสนุนประกาศของกระทรวงสาธารณสุขที่ห้ามโฆษณาสินค้าเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ตลอด 24 ชั่วโมง

เนื่องจากผลของการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่าสื่อภาพยนตร์เพียงสื่อเดียวยังสามารถสร้างให้เกิดผลกระทบกับพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้ชมได้แล้วถ้าปล่อยให้มีการโฆษณาผ่านสื่อที่หลากหลายก็จะทำให้ผลกระทบยังมีมากขึ้น

5.3 ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับบรรณรค์เพื่อการลดละเลิกการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการที่รัฐบาลและกระทรวงสาธารณสุขให้ความสำคัญเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดจากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทำให้เกิดประกาศห้ามโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสื่อต่าง ๆ ตลอด 24 ชั่วโมงซึ่งผู้วิจัยถือว่าเป็นสิ่งที่ดีและควรทำอย่างยิ่งถึงแม้ในปัจจุบันบางสถานีโทรทัศน์จะให้ความร่วมมือโดยการเซ็นเซอร์ภาพหรือพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักแสดงในละครหรือภาพยนตร์ที่ออกอากาศทางสถานีของตนแต่รัฐบาลและกระทรวงสาธารณสุขควรที่จะออกเป็นคำประกาศหรือข้อบังคับที่ชัดเจนเพื่อให้ผู้ผลิตภาพยนตร์และสถานีโทรทัศน์ปฏิบัติตามเหมือนที่รัฐบาลและกระทรวงสาธารณสุขเคยใช้วิธีนี้กับสินค้า บุหรี่

เนื่องจากผลการวิจัยที่พบบ่งชี้ว่า คนดังในสังคม (Celebrity) เปรียบเสมือนเป็นบุคคลในอุดมคติของผู้บริโภค ผู้บริโภคจะสมมติว่าตัวเองเป็นเช่นเดียวกับคนดัง (Celebrity) เหล่านั้นขณะชมการแสดง ความเชื่อมโยงในลักษณะนี้มีลักษณะลึกลับซึ่งและเกิดจากแรงปรารถนาลึก ๆ ของผู้บริโภค จึงทำให้พฤติกรรมของคนดัง (Celebrity) ส่งผลต่อความคิดและการกระทำของผู้บริโภคโดยทั่วไปนอกจากนี้ยังมีปัจจัยอื่น ๆ ที่มีส่วนส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เช่นการชักชวนของเพื่อนหรือการไปสถานบันเทิงเนื่องจากผลที่ผู้วิจัยได้พบแสดงให้เห็นว่าเมื่อผู้รับสารหรือผู้ชมพบเห็นภาพหรือพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ผ่านทางสื่อต่าง ๆ จะเกิดการรับรู้และจดจำเมื่อมีปัจจัยอื่น ๆ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วเข้ามาเสริมก็จะทำให้เกิดพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ได้เร็วยิ่งขึ้น

ดังนั้นผู้วิจัยจึงอยากเสนอให้รัฐบาลและกระทรวงสาธารณสุขทบทวนในประเด็นที่เกี่ยวกับการห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้กับบุคคลอายุต่ำกว่า 25 ปีและการเพิ่มมาตรการที่เกี่ยวกับการกำหนดอายุของผู้ที่จะเข้าสถานบันเทิงให้เข้มงวดมากขึ้นเนื่องจากวิธีนี้จะเป็นการลดปัจจัยเสริมที่จะทำให้เกิดพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ได้อีกทางหนึ่ง และจาก

ผลการวิจัยที่ผู้วิจัยได้พบนั้นยังแสดงให้เห็นว่าเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์เป็นต้นเหตุของการเกิดปัญหา กับเยาวชนและบุคคลในสังคม โดยจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาพบว่าหลังจากดื่มน้ำ เครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์แล้วจะเกิดการทะเลาะวิวาทกับบุคคลอื่น เกิดการเมาแล้วขับ และยังนำไปสู่ ยาเสพติดชนิดอื่นเช่น บุหรี่ ซึ่งปัญหาเหล่านี้จะส่งผลกระทบต่อในระยะยาวกับสังคมไทยและจากการ สัมภาษณ์กลุ่มผู้เลิกดื่มน้ำ เครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์พบว่าส่วนใหญ่ของสาเหตุที่ทำให้เลิกดื่มน้ำ เครื่องดื่มน้ำ แอลกอฮอล์ได้แก่ การเกิดโรคซึ่งเป็นผลจากการดื่มน้ำ เครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ ดังนั้น การออกกฎหมาย ห้ามเปิดร้านจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ใกล้สถานศึกษาจึงเป็นสิ่งจำเป็น

5.4 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในอนาคต

5.4.1 การวิจัยครั้งนี้เป็นเพียงการศึกษาเฉพาะภาพยนตร์ไทยดังนั้นในการวิจัยต่อไปใน ประเด็นเดียวกับการวิจัยนี้จึงน่าจะทำการศึกษาภาพยนตร์ต่างประเทศด้วยเพื่อให้ได้ข้อมูลในด้านที่ แตกต่างออกไป

5.4.2 ควรมีการวิจัยเชิงทดลองโดยกำหนดกลุ่มทดลองที่มีภูมิลำเนาสอดคล้องกับเนื้อ เรื่องของภาพยนตร์และกลุ่มที่มีภูมิลำเนาที่แตกต่างออกไปเพื่อทดสอบว่าภาพยนตร์ที่มีภูมิลำเนา และวัฒนธรรมคล้ายคลึงกับผู้ชมจะทำให้เกิดการรับรู้ที่แตกต่างออกไปหรือไม่

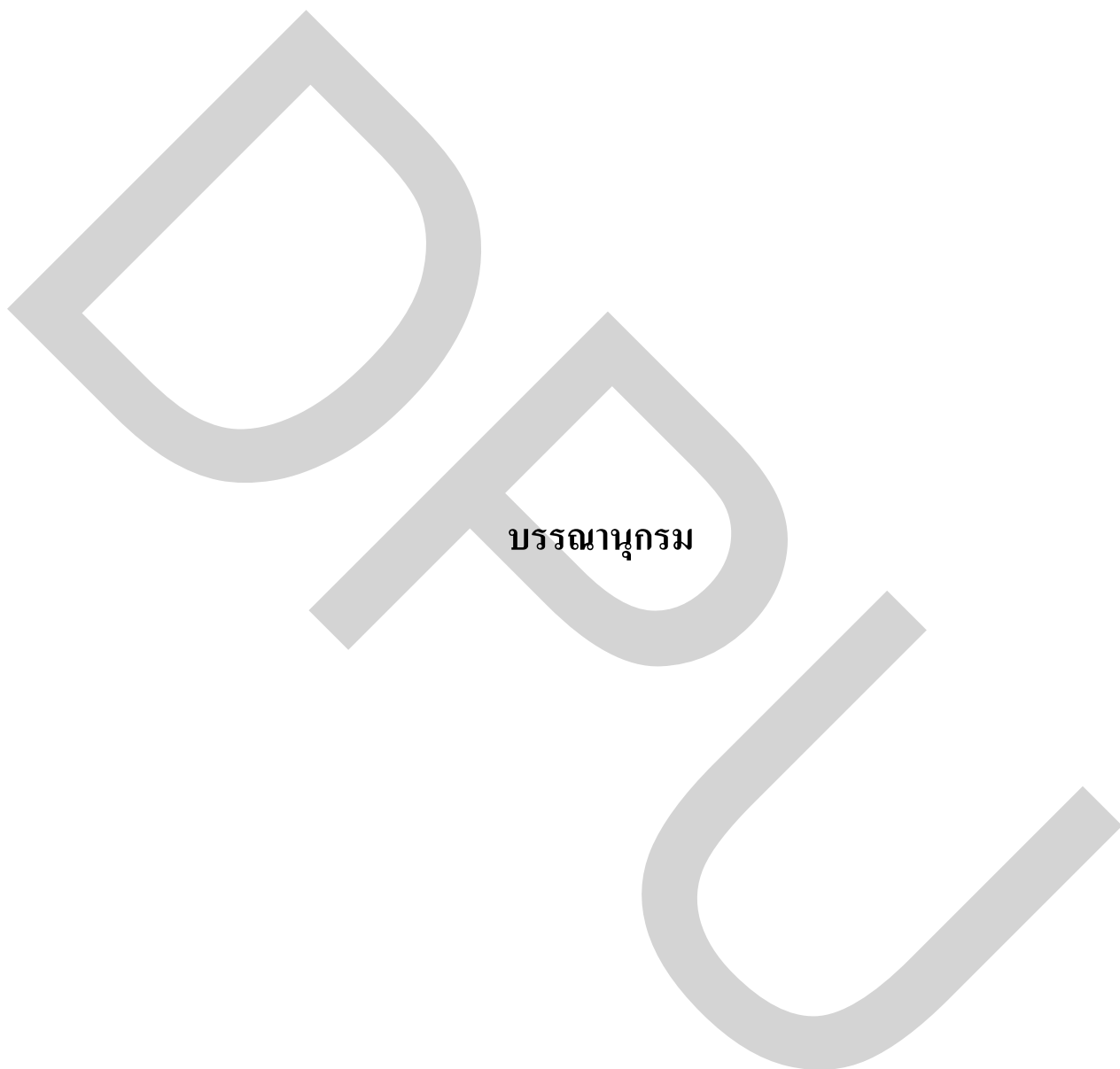
5.4.3 การวิจัยนี้ศึกษาเพียงในส่วนของผู้รับสารเท่านั้นดังนั้นอาจจะมีการวิจัยที่ศึกษาถึง ในส่วนของผู้ส่งสารไม่ว่าจะเป็นผู้สร้างภาพยนตร์ ผู้กำกับภาพยนตร์ ผู้เขียนบทภาพยนตร์ เป็นต้น

5.4.4 ควรมีการศึกษาในเรื่องของพฤติกรรมอื่น ๆ ของนักแสดงในภาพยนตร์ที่มี ผลกระทบกับผู้ชม เช่นพฤติกรรมความรุนแรง พฤติกรรมทางเพศ เป็นต้น

5.5 ข้อจำกัดในงานวิจัย

5.5.1 ข้อจำกัดเกี่ยวกับความห่างของระยะเวลาหลังจากดูภาพยนตร์ของกลุ่มเป้าหมายที่ ใช้ในการสัมภาษณ์เจาะลึกถึงแม้ผู้วิจัยจะคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากผู้ที่เคยชมภาพยนตร์ที่ผู้วิจัย กำหนดและนำ VCD ของภาพยนตร์ที่กำหนดให้กลุ่มตัวอย่างกลับไปชม เพื่อให้เกิดการทบทวน ความจำและคอยนัดวันสัมภาษณ์อีกครั้งแต่มีกลุ่มตัวอย่างบางคนไม่ดูภาพยนตร์อีกครั้งทำให้เวลา ตอบคำถามในประเด็นต่าง ๆ จึงต้องอาศัยการจดจำตั้งแต่เมื่อภาพยนตร์เรื่องนั้นเข้าฉายในโรง ภาพยนตร์ทำให้เกิดข้อจำกัดในเรื่องของระยะเวลา

5.5.2 ข้อจำกัดเกี่ยวกับการเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้เลิกดื่มน้ำ เครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ กล่าวคือผู้วิจัยไม่สามารถหาผู้เลิกดื่มน้ำ เครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ที่เลิกดื่มน้ำ เครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์มาเป็น ระยะเวลาอันยาวนานได้ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้เลิกดื่มน้ำ เครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์จะเลิกดื่มน้ำ เครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ มาไม่เกินกว่า 1 ปี ทำให้อาจไม่เห็นประเด็นความแตกต่างทางด้านการรับรู้และพฤติกรรมมากนัก

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

หนังสือ

- ชวรัตน์ เชิดชัย. (2547). **ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการสื่อสารมวลชน**. กรุงเทพมหานคร :
คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นิตา ชูโต. (2540). **การวิจัยเชิงคุณภาพ**. กรุงเทพมหานคร : พี.เอ็น.การพิมพ์.
- รักสานต์ วิวัฒน์สินอุดม. (2546). **นักสร้าง สร้างหนัง หนังสือ**. กรุงเทพมหานคร :
คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย .
- วีรยา ภัทรอาชาชัย. (2539). **หลักการวิจัยเบื้องต้น**. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาการตลาด
คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์. (2537). **การโฆษณาและการส่งเสริมการตลาด**. กรุงเทพมหานคร :
เอส.เอ็ม.เซอร์คิตเพลซ.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์. (2538). **ศัพท์การตลาดและการโฆษณา**. กรุงเทพมหานคร : วิสิทธิ์พัฒนา.

เอกสารอื่น ๆ

- สมชาย กาญจนสุด. (2544). **การวิเคราะห์การบาดเจ็บและเสียชีวิตในช่วงสงกรานต์**.
ศูนย์เรนทร กระทรวงสาธารณสุข.

วิทยานิพนธ์

- จารุณี บุญนิพันธ์. (2539). **พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารกับการตระหนักรู้ทัศนคติ และ
การมีส่วนร่วมเรื่องสิ่งแวดล้อมของพนักงานโรงงานอุตสาหกรรม**. วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชานิเทศศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- จิตเลขา สุขเสริมส่งชัย. (2542). **การรับรู้และทัศนคติของผู้บริโภคที่มีต่อการแฝงสินค้า
ในนิตยสารสตรี**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาเศรษฐศาสตร์.
กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย .
- ณรงค์ศักดิ์ อัสวสกุลไกร. (2541). **การวิเคราะห์เนื้อหาภาพยนตร์โฆษณาสุราทางโทรทัศน์**.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาเศรษฐศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- พาขวัญ ชินพัฒนานิช. (2545). **ผลงานและแนวทางการกำกับภาพยนตร์ของวิจิตร คุณาวุฒิ** .
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาเศรษฐศาสตร์. กรุงเทพมหานคร :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิชัย นิรมานสกุล. (2539). **ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการซื้อสินค้าแฟชั่น Brand Name
จากต่างประเทศ**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาเศรษฐศาสตร์.
กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุคนธ์ทิพย์ ศรีจันทร์. (2546). **ปัจจัยที่มีต่อพฤติกรรมการชมภาพยนตร์**. วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาบริหารธุรกิจ. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- มนกานต์ หงส์กราย. (2539). **ทัศนคติของผู้บริโภคชาวไทยที่มีต่อภาพยนตร์โฆษณา
ที่ใช้ทั่วโลก**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาเศรษฐศาสตร์. กรุงเทพมหานคร :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภนิช ฉัตรตรงค์. (2541). **การตระหนักรู้และทัศนคติของผู้บริโภคที่มีต่อการวางสินค้า
ในภาพยนตร์**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาเศรษฐศาสตร์ กรุงเทพมหานคร :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสริมยศ ธรรมรักษ์. (2542). **กระบวนการและประสิทธิผลของการวางสินค้าในภาพยนตร์**.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาเศรษฐศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

ภาษาต่างประเทศ

BOOKS

Assael, Henry. (1994). **Consumer behavior and marketing action.** USA : International Thomson Publishing.

Bernard F. Dick. (1998). **Anatomy of Film.** NY : St.Martin's Press.

Robert A. Berman. (1998). **Fade in : The screenwriting process.** Michigan : Michael Wise Film Productions.

Robertson, Thomass., Zielinski, Joan and ward, scott. (1984). **Consumer behavior.**

ARTICLES

Gupta, pola B. and Gould, Stephenj. (1994, Spring). "consumers ' perceptions of the ethics And acceptability of product placements in movies : Product category and individual differences." **Journal of current issues and Research in Advertising, Volume 19, Number 1.** pp. 37-50.

Gupta, Pola B. and Lord, Kenneth R. (1997, Spring). "Product placements in movies : The Effect of prominence and mode on andience recall." **Journal of Current Issues and Research in Advertising, Volume 20, Number 1.** pp. 47-59.

ELECTRONIC SOURCES

Http : //www.dvddiary.com

Http : //manager.co.th

Http : //www.phrathai.net

Http : //www.positioningmag.com/

ภาคผนวก

บทสัมภาษณ์การสนทนากลุ่มสำหรับผู้ตีพิมพ์เครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์

- คำถาม หน้าที่เคยดูมาเห็นภาพการตีพิมพ์เครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์ของนักแสดงหรือไม่
- ป้อม เคย
- คำถาม เรื่องอะไรกรุณาบอกตัวอย่างจากที่คุณพอจำได้
- ป้อม เรื่อง 2499 เป็นพวกนักแสดงที่ตีพิมพ์แล้วและมีเรื่องทะเลาะวิวาทกัน ใน เรด ในผับ
- คำถาม พอจำได้หรือเปล่าว่าในฉากนั้นผู้ที่ตีพิมพ์เป็นใคร
- ป้อม เป็นพระเอก เพื่อนพระเอก และก๊วยร้าย
- โก้ เรื่องอื่นก็มีนะอย่างเด็กเสเพล ตัวแสดงหัดกินเหล้าครั้งแรกเพราะเพื่อนชวนคนไม่เคยกินเลยมาและไม่ได้สติเลยถูกพวกผู้ชายพาไปทำมิดีมิร้าย
- เอ๋ เรื่องหลวงพี่เท่งก็มีนะฉากที่ตัวแสดงที่เป็นตัวตลกไปกินเหล้าแล้วมีท่าทางเมา ไปใส่บาตรกับหลวงพี่เท่งในตอนเช้าโดยใส่บาตรแบบเมาๆเดินโซเซไปโซเซมา เห็นตัวแสดงนี้เมาทั้งเรื่อง
- คำถาม คนอื่นล่ะเห็นหนังเรื่องอะไรบ้าง
- แจ็ก หนังเรื่อง 18 ผนคนอันตรายมีทั้งจากตีพิมพ์แล้วในเรดในผับและ จากนั้นก็ไปเสพยาเสพติด ต่อที่ห้องพัก
- ต๊อ เรื่อง รองของ เป็นฉากที่เด็กนักเรียน ไปแอบกินเหล้าครумаเห็นพอดีเลยถูกลงโทษ
- แล้ ไม่มีเลยดูแล้วก็ไม่เห็น
- คำถาม คิดอย่างไรกับการตีพิมพ์เครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์ของนักแสดงในภาพยนตร์
- แจ็ก มองด้านหนึ่งก็เป็นการสะท้อนสังคมให้สังคมรู้ว่ากินเหล้าแล้วไม่ดีและไม่น่าเอา เชื่องอย่างแต่ก็น่าเสียดายที่ในบางฉากของภาพยนตร์ที่แสดงวิธีการตีพิมพ์เพราะแทนที่จะเป็นการเตือนกับเป็นการส่งเสริมให้ตีพิมพ์มากกว่าเพราะอาจจะทำให้เกิดการอยากลองจากที่ไม่เคยทำไม่เคยกินก็จะรู้วิธีและอาจจะอยากลองขึ้นมาก็ได้

- เอ๋ คิดว่าเป็นแค่การแสดงเท่านั้น ไม่น่าจะมีผลอะไรเพราะใครจะไปรู้ว่าน้ำที่อยู่ในขวดเหล้าที่เราคิดว่าเป็นเหล้าอาจจะไม่ใช่เหล้าจริงๆก็ได้ เพราะมันเป็นแค่อุปกรณ์ประกอบการแสดงเท่านั้น
- โก้ ถ้าเป็นหนังสำหรับเด็กก็ไม่น่ามีฉากนี้แค่แสดงให้เห็นอาการให้รู้ว่าเมาแต่ไม่ต้องมี ฉากการดื่มหรือมีภาพเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ก็ได้
- ป้อม ขึ้นอยู่กับจิตสำนึกของคนมากกว่าต่อให้ไม่มีภาพเหล้าในสื่อเขาก็เห็นของจริงอยู่แล้ว สมัยนี้ก็มีของจริงให้เห็นกันอยู่แล้วมันขึ้นอยู่กับจิตสำนึกส่วนบุคคลมากกว่า
- ต๊าก มันอยู่ที่ตัวบุคคลคน แม้ว่าสื่ออาจจะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้รู้ให้เกิดอยากลองคารายังกินเลยก็เลยกินตามแต่ยังงี้ก็ต้องขึ้นอยู่กับตัวบุคคลด้วยว่าจะเชื่อตามหรือไม่
- แจ็ก มองในอีกด้านหนึ่งก็ว่ามันสะท้อนสังคมในบ้านเรา
- แต๋ ไม่ดีเพราะทำให้หนังดูไม่ดี
- คำถาม คุณภาพหนังที่มีการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้วรู้สึกอย่างไร
- เอ๋ ดูแล้วเฉยๆไม่อยากดื่มตลอดเพราะมันเป็นเหล้าขาวผมไม่กินเหล้าขาวถ้าเป็นเบียร์ก็อาจจะอยาก
- ป้อม ไม่นะก็สนใจในตัวหนังในเรื่องของหนังมากกว่าก็ไม่รู้สึกอะไรนะ
- โก้ เห็นแล้วรู้สึกว่านักแสดงเด็กเกินไปที่จะดื่มเพราะในหนังที่ดูนักแสดงยังเป็นเด็ก อยู่เลยอายุแค่ ไม่เท่าไรเลยเห็นว่ามันไม่สมควรที่จะดื่มถ้าโตแล้วหรือทำงานแล้วก็กินได้ตามสะดวก
- ต๊าก กินได้แต่ควรรู้ตัวเอง
- แจ็ก ดูแล้วก็ไม่คิดอยากกินเฉยๆมากกว่า
- คำถาม คิดยังไงกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์
- เอ๋ ห้ามกันไม่ได้แต่กินก็ให้รู้ตัวไม่ใช่กินแล้วติดกันต่อยกัน หรือเมาแล้วไม่ควรขับทถ้าจะขับก็ไม่ควรกินหรือกินแล้วเมาอยู่กับบ้านดีที่สุด

- โก้ คิดว่าถ้ากินแล้วสนุกก็ไม่มีอะไรเรากินเพื่อความสนุกไม่เคยไปมีเรื่องกับใครอย่าง บาง คนบางกลุ่ม กลับตัวเองกินเหล้าเพื่อความสนุกเท่านั้นไม่คิดว่ากินแล้วไปทำให้ใครเดือดร้อน
- ป้อม การกินต้องกินให้รู้ลิมิตตัวเองคิดว่าไม่ใช่ว่ากินจนเมาหัวล้านจะไม่รู้ว่าอะไรเป็น อะไร กินให้พอรู้ตัวพอสนุกสนานกับเพื่อนๆตามงานต่างๆไม่ใช่ว่ากินแล้วขาดเหล้าไม่ได้
- แฉ่ คืมเหล้าไม่ดีเห็นด้วยว่าคืมแล้วไม่ควรจับเพราะมันจะอันตราย เคยมาแล้วตอนนั้นเมา แล้วก็ขับรถมอเตอร์ไซค์มาคนเดียวจับเร็วมากแล้วรถเสียหลักล้มสลบไปเลยอยู่ โรงพยาบาลหลายวัน ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่จับอีกเลยเช็ดแล้ว
- แจ็ก กินได้ให้รู้ประมาณตัวเองรู้ว่ามาแล้วก็ควรกลับบ้านนอนไม่ต้องไปเที่ยวต่อ
- ต๊ก กินได้ต้องรู้ตัวเองถ้าเป็นผู้ชายกินแล้วมีเรื่องก็ไม่ควรแต่ถ้าเป็นผู้หญิงกินหัวล้าน ก็จะถูกคนมองว่าไม่ดีถ้าไปเมาตามสถานที่สาธารณะต่างๆก็ยิ่งคุ้ยเขี่ยกัน
- คำถาม มีใครพอจะเสริมในประเด็นนี้อีกบ้าง
- โก้ คืออยากจะบอกว่าบางคนทีกินแล้วเมาก็ไม่ควรจับเพราะถ้าจับอาจเป็นอันตรายกับ คนอื่นได้หรือพวกทีกินแล้วมีเรื่องตลอดก็ไม่ควรกิน
- ต๊ก กินแล้วจับไม่ดีก็จริงแต่โดยส่วนตัวคิดว่าคนจับเขาจะรู้ตัวเองดีว่าไหวหรือไม่ไหว อย่างตัวเองกินแล้วก็จับแต่จะรู้ว่าถ้าไปเที่ยวแล้วต้องจับก็จะเพื่อเวลาคือ จะกินแค่ถึงเที่ยงคืนกว่าเขาจะเลิกก็ตีหนึ่งกว่าๆเราก็สร้างแล้วและไม่ได้กินมากด้วย
- คำถาม นอกจากกินแล้วแล้วทำให้เกิดอุบัติเหตุทำให้เกิดการทะเลาะวิวาทแล้วทุกคนยังคิดว่าการกินแล้วจะส่งผลให้เกิดอะไรได้อีก
- เอ๋ กินเหล้าแล้วก็ไม่ดีต่อสุขภาพเกิดโรคตับและก็ไม่ดีต่อเพศตรงข้ามเขาจะไม่ชอบ คุยกับเราถ้าเราตามมาเขาบอกว่าเหม็น
- แจ็ก กระทบะทะเล
- คำถาม พวกผู้หญิงคิดอย่างนั้นหรือเปล่า
- ผู้สนทนาผู้หญิง ถ้าเป็นในสถานที่ที่เขยก็ไม่ใช่ไรแต่ถ้าเดินมากกลางถนนก็ไม่ไหวนะ หรือเวลานั่งรถเมย์แล้วมานั่งข้างๆก็น่ากลัว
- ป้อม ถ้าเป็นผู้หญิงกินแล้วก็แก่เร็ว

- แจ็ก ผู้ชายก็เหมือนกันกินแล้วก็แก่เร็วเป็นพิษสุราเรื่อริง
- คำถาม ปกติแล้วดื่มเหล้าบ่อยแค่ไหน
- แจ็ก ทุกวัน
- แรว์ ทุกวัน
- เอ๋ บางโอกาสเดือนละครั้งบ้าง อาทิตย์ละครั้งบ้าง
- ต๊ก แล้วแต่ถ้าเที่ยวบ่อยก็จะดื่มบ่อย
- ป้อม ก็เหมือนกันถ้าเที่ยวบ่อยก็จะดื่มบ่อยเช่นกันเดือนละ2-3ครั้ง
- โก้ ถ้าเที่ยวก็จะดื่มถ้าไม่เที่ยวก็ไม่ดื่มช่วงไหนเที่ยวบ่อยก็จะดื่มบ่อย

อาจารย์จากมหาวิทยาลัย 16 แห่งจากทั้งหมด 79 แห่ง นำโดยนายปริญญา เทวานฤมิตรกุล รองอธิบดีฝ่ายการนักศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เข้ายื่นหนังสือต่อม.ร.ว.ปรีดิยาธร เทวกุล รองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง เรียกร้องให้แก้ไขกฎกระทรวงฯ ว่าด้วยข้อกำหนดเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตขายสุราและการขายสุราพ.ศ. 2548

โดยขอให้กรมสรรพสามิต ไม่ออกใบอนุญาตจำหน่ายสุราให้กับผู้ขายรายใหม่และรายเก่า ที่จำหน่ายสุราในเขต 500 เมตร จากรั้วสถานศึกษา และหากจำหน่ายโดยเปิดและปิดเกินกว่าเวลาที่กำหนด สถานศึกษาสามารถร้องขอให้กรมสรรพสามิตเพิกถอนใบอนุญาตขายสุราได้ และห้ามจำหน่ายสุราให้กับผู้ที่มีอายุไม่ครบ 20 ปีบริบูรณ์

ทั้งนี้ ตัวแทนอาจารย์จากมหาวิทยาลัยทั้ง 16 แห่ง ได้ขอให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง เร่งพิจารณาขอเรียกร้องโดยเร่งด่วน ก่อนที่จะต่อใบอนุญาตให้แก่ร้านต่างๆ ในเดือนธันวาคมนี้ ซึ่งรองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ได้รับไว้พิจารณาแล้ว

นักดื่มหนูนอกกฎหมายห้ามโฆษณาเหล้าทุกสื่อ

สมาคมนักข่าวฯ 25 ต.ค.- ผลการสำรวจเกี่ยวกับการห้ามโฆษณาเหล้าพบว่ากลุ่มนักดื่มเหล้าและไม่ใช่นักดื่มเห็นด้วยและสนับสนุนให้ออกเป็นกฎหมายมากกว่าออกเป็นมาตรการ เพราะ

จะมีผลบังคับ มีบทลงโทษชัดเจน และยังพบว่าการโฆษณาทุกรูปแบบจะกระตุ้นให้เกิดความอยากรู้
อยากลองของคนที่เป็นนักดื่มถึง 2 เท่า

รศ.ดร. กุศล \สุนทรธาดา นักวิจัยจากสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล แถลงถึงงานวิจัยสำรวจความคิดเห็นของเด็กและเยาวชน ประชาชนทั่วไป และ
ผู้ค้าเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในเรื่องการโฆษณาหรือการส่งเสริมการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ โดย
กล่าวว่างานวิจัยนี้ดำเนินการมาก่อนที่จะมีการออกกฎหมายห้ามโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ โดย
ศึกษาความเห็นของประชาชนที่มีต่อการโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ว่า มีผลต่อการกระตุ้นการ
ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของเยาวชนในกรุงเทพมหานครหรือไม่ ซึ่งได้สัมภาษณ์ตามหลักวิชาการ
กระจายถามทั้งกลุ่มผู้ชายและผู้หญิงเท่า ๆ กัน เป็นนักดื่มและไม่ดื่ม กลุ่มตัวอย่างอายุ 15 ปีขึ้นไป
เขตพระนครและวังทองหลางจำนวน 520 คน ผลการศึกษาพบว่าร้อยละ 90 ระบุว่าเคยเห็นป้าย
โฆษณาในชุมชนที่อยู่อาศัย เมื่อถามว่าแล้วมีร้านเหล้าเท่าไร กลุ่มตัวอย่างตอบว่าอย่างน้อยชุมชน
หนึ่งมีประมาณ 5-6 ร้าน และร้อยละ 94 ตอบว่าเคยเห็นป้ายโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์บริเวณ
รศ.ดร.กุศล กล่าวด้วยว่า เมื่อถามว่าโฆษณาในสื่อไม่ว่ารูปแบบใดจะมีผลต่อการกระตุ้นการดื่ม
หรือไม่ กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 77 ตอบว่ามีผลต่อการกระตุ้นให้อยากดื่มอยากลอง เพราะโฆษณาเป็น
การชักจูง ใช้วิธีต่าง ๆ ที่มีการศึกษาวิจัยมาแล้ว บางคนบอกถึงข้อความของป้ายโฆษณาได้อย่าง
แม่นยำ จำได้แม้กระทั่งสีป้ายเป็นเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ยี่ห้อใด

รศ.ดร.กุศล กล่าวว่า เมื่อนำข้อมูลเหล่านี้มาศึกษาต่อโดยจำแนกผู้ดื่มและไม่ดื่มเหล้า
พบว่า นักดื่มกว่าร้อยละ 65 บอกว่ามักจะเห็นป้ายโฆษณา ขณะที่ผู้ไม่ดื่มร้อยละ 40 ตอบว่าเคยเห็น
ป้ายโฆษณาเช่นกัน ดังนั้น จะพบว่าผู้ที่เป็่นนักดื่มอยู่แล้วจะให้ความสนใจกับป้าย แต่เมื่อถามถึง
เรื่องการห้ามโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้วพบว่านักดื่ม เห็นด้วยร้อยละ 83 โดยเห็นว่าควร
ออกเป็นกฎหมายห้าม เพราะถึงจะห้ามก็ไม่มียอดนักดื่มที่ดื่มอยู่แล้ว อาจมีผลบ้างในการทดลอง
ดื่มยี่ห้อใหม่ ๆ แต่จะมีผลกระตุ้นให้เยาวชนเป็นนักดื่มหน้าใหม่แน่นอน ขณะที่ผู้ที่ไม่เป็นนักดื่ม
ร้อยละ 72 ก็เห็นด้วยกับการห้ามโฆษณา

เมื่อศึกษาถึงการดื่มแอลกอฮอล์จะพบว่าผู้ชายจะเป็นนักดื่มมากกว่าผู้หญิงถึง 7 เท่า คนที่
เคยเห็นป้ายโฆษณาอยู่ใกล้บ้านและชุมชนและรัศมีใกล้สถานศึกษา 500 เมตร เป็นนักดื่มมากกว่าผู้
ไม่ดื่ม 12 เท่า นอกจากนี้ ผลการสำรวจยังพบว่าการโฆษณาไม่ว่ารูปแบบใดจะเป็นตัวกระตุ้นให้เกิด
ความอยากรู้อยากลองของคนที่เป็นนักดื่มได้ถึง 2 เท่า

“การศึกษาเชิงลึกกรณีศึกษาเด็กในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กพบว่าเด็กอายุ 17 ปีที่
ต้องโทษเกิดจากการเมาสุราแล้วรุมโทรมหญิง ซึ่งก็เป็นเพื่อน ๆ ที่เมาสุราด้วยเช่นกัน ผลสรุปของ
การโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ไม่ว่ารูปแบบใดทั้งป้ายหรือทางโทรทัศน์ มีผลต่อการเป็นนักดื่ม

โดยเฉพาะกลุ่มที่เห็นโฆษณาใกล้บ้าน ชุมชน สถานศึกษา เพราะโฆษณาอยู่ในวิถีชีวิตของชุมชนแล้ว แต่ป้ายโฆษณาใกล้สถานศึกษาควรดูแลให้มากขึ้น และคนส่วนใหญ่เห็นว่าการห้ามโฆษณาควรออกเป็นกฎหมายมากกว่าออกเป็นมาตรการ เพราะจะได้มีผลบังคับและมีบทลงโทษ สำหรับตัวเองเป็นนักวิจัยด้านสุขภาพก็จะมีวิจัยด้านสุขภาพหลายชิ้นที่มีผลออกมาว่าการดื่มสุราและสูบบุหรี่มีผลต่อโรคเรื้อรัง เช่น โรคความดันโลหิตสูง เบาหวาน โรคหัวใจ โดยผลการศึกษาจากระดับทวีปเอเชีย” รศ. ดร.กุศล กล่าว.-สำนักข่าวไทย

สธ. 20 ต.ค.- รก.เลขาธิการ อย.ระบุคดีเคย์ 3 ธันวาคมนี้ ห้ามโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสื่อทุกชนิดตลอด 24 ชั่วโมง ซ้ำป้ายเหล้าตึกใบหยกต้องปลดลง ร้านขายเหล้ากระຈกใส่ต้องติดฟิล์มห้ามมองเห็นชัดจากภายนอกร้าน สาวเชียร์เบียร์เหล้ายังทำได้แต่ต้องไม่มีโลโก้ เตรียมออกแนวทางปฏิบัติเป็นมาตรฐานทั่วประเทศ

ภก.มานิตย์ อรุณากร รักษาราชการแทนเลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา (อย.) เปิดเผยว่า ในสัปดาห์หน้า อย.จะประชุมกับกรมควบคุมโรคกลุ่มงานคุ้มครองผู้บริโภคจากสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดทั่วประเทศและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อออกแนวทางปฏิบัติเรื่องการห้ามโฆษณาเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์เพื่อที่ผู้ประกอบการจะได้ไม่ฝ่าฝืนคำสั่ง อย. เรื่องห้ามการโฆษณาเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ตลอด 24 ชั่วโมงขณะเดียวกันก็จะเป็นแนวปฏิบัติสำหรับเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานว่าการดำเนินการในลักษณะใดที่เป็นการฝ่าฝืนคำสั่งจะได้ดำเนินการตามกฎหมายได้เป็นมาตรฐานเดียวกัน

ภก.มานิตย์ กล่าวต่อว่า ตามที่ตนได้ลงนามในคำสั่ง อย.เรื่องห้ามการโฆษณาเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ ตั้งแต่วันที่ 17 ตุลาคมที่ผ่านมา และส่งไปลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา ทราบว่าได้มีการลงประกาศไปแล้ว ตั้งแต่วันที่ 18 ตุลาคม คำสั่งนี้จะมีผลบังคับหลัง 45 วันไปแล้ว คือ ตั้งแต่วันที่ 3 ธันวาคม เป็นต้นไป ดังนั้น หากมีการฝ่าฝืนจะมีการดำเนินการตามกฎหมายอย่างเคร่งครัดทันที

ผู้สื่อข่าวถามถึงแนวปฏิบัติตามคำสั่งห้ามโฆษณา ภก.มานิตย์ กล่าวต่อว่าป้ายโฆษณาที่เป็นป้ายผ้า และภัตตาคารต่าง ๆ ต้องปลดลงทั้งหมด อย่างป้ายผ้าของเหล้ายี่ห้อหนึ่งที่ติดอยู่ตึกใบหยกก็ต้องปลดลงไม่มีการโฆษณาในทุกสื่อทั้งโทรทัศน์ วิทยุสื่อสิ่งพิมพ์ ยกเว้นการถ่ายทอดเหตุการณ์สดจากต่างประเทศ ส่วนอาชีพสาวเชียร์เบียร์ยังเชียร์ได้ตามปกติแต่ต้องไม่มีตราหรือโลโก้ของสินค้า

ส่วนร้านสะดวกซื้อ หรือร้านโชห่วยต่าง ๆ มีแนวปฏิบัติอย่างไร ภก.มานิตย์ กล่าวว่า จะต้องไม่เห็นสินค้าจากนอกร้านแต่ในร้านสามารถตั้งหรือวางขายได้ตามปกติ ร้านที่จำหน่ายสุรา

หรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่เป็นกระจกใส คนผ่านไปมามองเห็นสินค้าเด่นชัดกรณีนี้จะต้องติดฟิล์มทึบเพื่อไม่ให้มองเห็นจากภายนอกร้าน

ภก.มานิตย์ กล่าวต่อว่า เชื่อว่าการดำเนินการตามกฎหมายหลังวันที่ 3 ธันวาคม เป็นต้นไปคงไม่มีอุปสรรคใด ๆ เพราะผู้ประกอบการส่วนใหญ่ก็พร้อมให้ความร่วมมือ โดยขณะนี้ผู้ประกอบการหลายรายโทรศัพท์มาสอบถามว่าตรงไหนทำได้หรือไม่ได้บ้าง เช่น ผู้ประกอบการบางรายถามเรื่องป้ายร้านอาหารที่สนับสนุน อย.ก็ได้ชี้แจงไปว่าหากมีตราสินค้าก็ไม่สามารถทำได้ หรือบางรายถามว่ากรณีของจานรองในร้านอาหารที่มีตราสินค้ามีได้หรือไม่ ก็ได้ตอบไปว่า ไม่ได้ อย่างไรก็ตามเมื่อ อย.ประชุมร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อออกแนวทางปฏิบัติแล้วจะแถลงข่าวให้สื่อมวลชนทราบต่อไป.- สำนักข่าวไทย [2006-10-20 : 17:29:23]

อย. ลงนามประกาศห้ามโฆษณาเหล้า 24 ชั่วโมงแล้ว

สธ. 17 ต.ค. - วันนี้ ภก.มานิตย์ อรุณากูร รักษาการเลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยา (อย.) ลงนามในประกาศสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา เรื่อง ให้เครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากตามประกาศกระทรวงสาธารณสุขว่าด้วยสุรา และลงนามในคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา ที่ 504/2549 เรื่องห้ามการโฆษณาเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ ซึ่งประกาศและคำสั่งดังกล่าว มีผลบังคับใช้เมื่อพ้นกำหนด 45 วัน นับแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา โดยสาระสำคัญคือ กำหนดให้เหล้า เบียร์ ไวน์ เป็นสินค้าควบคุมฉลาก และห้ามโฆษณาตลอด 24 ชั่วโมง ยกเว้นถ่ายทอดเหตุการณ์สดจากต่างประเทศ เช่น กีฬา-ข่าวเหตุการณ์ หากมีการรีเพลย์เทปต้องทำภาพเบลอลงไม่ให้เห็นภาพและโลโก้ การโฆษณาในสิ่งพิมพ์ซึ่งจัดพิมพ์นอกราชอาณาจักรโดยมิได้มีวัตถุประสงค์ให้นำเข้ามาจำหน่าย จำแนก ในราชอาณาจักรโดยเฉพาะ .-สำนักข่าวไทย [2006-10-17 : 18:27:19]

อย.ขอมเปิดช่องให้สามารถโฆษณาชื่อบริษัทผลิตเหล้าได้ รวมถึงโลโก้และชื่อผลิตภัณฑ์ ที่ชื่อพ้องกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ แต่ต้องไม่สื่อเจตนาถึงเหล้าเบียร์ นายมานิตย์ อรุณากูร รองเลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยา หรือ อย. เผยถึงข้อสรุป แนวปฏิบัติ กรณีห้ามโฆษณาเครื่องดื่ม ที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ ตลอด 24 ชั่วโมง ว่า ล่าสุดได้อนุโลมให้สามารถใช้ชื่อบริษัทผู้ผลิต เป็นผู้สนับสนุนทางสื่อต่าง ๆ ได้ รวมถึงผลิตภัณฑ์อื่น อาทิ น้ำดื่ม โซดา ที่มีโลโก้ หรือชื่อพ้องตรงกับเหล้าเบียร์ แต่ต้องไม่ใช่โลโก้เดียวกัน เช่นเดียวกับ สาวเซียร์เบียร์ยังสามารถทำได้ แต่ต้องไม่มีสัญลักษณ์ของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์นั้น ๆ พร้อมกับประสาน กทม. ให้เก็บป้ายโฆษณา ภายในวันที่ 3 ธันวาคม นี้ ผู้ใดฝ่าฝืนจะถูกดำเนินคดีตามกฎหมายทันที

2006-10-26 : 17:54:22]

สธ.ห้ามโฆษณาสูท้อกระทบหนัก ผู้ประกอบการนัดแสดงยื่น13ต.ค.นี้

ผู้ประกอบการเครื่องดื่มแอลกอฮอล์นัดถก พร้อมแสดงจุดยืนกรณี สธ.ห้ามโฆษณาผ่านสื่อทุกชนิดตลอด 24 ชั่วโมง วันศุกร์ที่ 13 ตุลาคมนี้ ระบุพร้อมให้ความร่วมมือ แต่ดิงยังคุมไม่ได้ทุกสื่อ ผู้ประกอบการหันใช้สื่อนอกแทน ชี้อุตสาหกรรมโฆษณากระทบหนัก กิจกรรมลานเบียร์อาจต้องยกเลิก

กรณีกระทรวงสาธารณสุข (สธ.) ประกาศควบคุมโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสื่อทุกชนิดตลอด 24 ชั่วโมง โดยจะออกประกาศภายใน 2 สัปดาห์ ซึ่งหากฝ่าฝืนจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 3 หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ แต่ยกเว้นการถ่ายทอดสดจากต่างประเทศ ที่เป็นการส่งสัญญาณมาจากต่างประเทศนั้น ส่งผลให้ผู้ประกอบการต่างนัดรวมตัวกันหารือถึงมาตรการดังกล่าว พร้อมแสดงจุดยืนเกี่ยวกับเรื่องนี้ในวันศุกร์ที่ 13 ตุลาคมนี้

โดยแหล่งข่าวจากบริษัท ริชมอนด์ ผู้ประกอบการนำเข้าและจำหน่ายสุราต่างประเทศ กล่าวว่าผู้ประกอบการจะหารือร่วมกันถึงผลกระทบจากมาตรการห้ามโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสื่อทุกชนิด และจะแสดงจุดยืนร่วมกันในวันที่ 13 ตุลาคมนี้ รวมไปถึงกลุ่มผู้ค้าปลีกที่คาดว่าจะได้รับผลกระทบจากเรื่องนี้ด้วย อย่างไรก็ตาม ท่าทีของผู้ประกอบการส่วนใหญ่พร้อมจะดำเนินตามนโยบาย แต่มีข้อเสนอบางประการให้รัฐบาลนำไปพิจารณาด้วย ซึ่งอาจจะเป็นข้อดีข้อเสีย หรือผลที่ตามมา

นายปิติ ภิรมย์ภักดี ผู้จัดการฝ่ายโฆษณา บริษัท สิงห์ คอร์ปอเรชั่น ผู้ผลิตและทำตลาดผลิตภัณฑ์เครื่องดื่ม สิงห์ กล่าวว่า ทุกบริษัทได้รับผลกระทบจากมาตรการนี้ อย่างไรก็ตาม เห็นด้วยในหลักการและพร้อมที่จะปฏิบัติตาม เพื่อลดปัญหาที่เกิดขึ้นจากการดื่มแอลกอฮอล์ แต่มีข้อสงสัยเรื่องการเปิดให้มีการถ่ายทอดสดจากต่างประเทศได้ เพราะจะทำให้ผู้ประกอบการหันไปใช้สื่อโฆษณาต่างประเทศ ส่งผลให้สูญเสียเม็ดเงินไปต่างประเทศอีก

ด้านนายวิฑูรย์ ชัยปาณี นายกสสมาคมโฆษณาแห่งประเทศไทย กล่าวว่า คาดว่ามาตรการดังกล่าวจะกระทบต่ออุตสาหกรรม เพราะนอกจากห้ามโฆษณาในทุกสื่อแล้ว ยังห้ามการจัดกิจกรรมต่างๆ ด้วย ไม่ว่าจะเป็น สาวเชียร์เบียร์ หรือลานเบียร์อาจจะต้องเลิกไป เพราะอาจมองว่าเป็นการเข้าข่ายในการชักชวนให้ผู้บริโภคดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เพิ่มขึ้น

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าภาครัฐจะห้ามโฆษณาแอลกอฮอล์ผ่านสื่อในไทยได้ แต่สำหรับสื่อที่มาจากต่างประเทศเชื่อว่าไม่สามารถคุมได้ทั้งหมด เพราะปัจจุบันมีผู้ประกอบการบางรายที่สนับสนุนทีมฟุตบอลหรือการแข่งขันกีฬาในระดับโลก ซึ่งมีการถ่ายทอดมายังประเทศไทย นอกจากนี้ สื่ออินเทอร์เน็ตก็เป็นอีกช่องทางหนึ่งที่ผู้ประกอบการแอลกอฮอล์สามารถซื้อสื่อลง

โฆษณาได้และยังเป็นสื่อที่ไม่สามารถคุมได้ ประกอบกับปัจจุบันวัยรุ่นไทยนิยมใช้อินเทอร์เน็ตมากขึ้น ซึ่งมาตรการดังกล่าวจึงไม่สามารถครอบคลุมได้ทุกสื่ออย่างที่ภาครัฐต้องการ

ด้านนายอุทิศ ธรรมวาทิน อธิบดีกรมสรรพสามิต กล่าวว่า อาจทำให้ยอดการจัดเก็บภาษีสรรพสามิตลดลง เพราะยอดจำหน่ายสินค้าประเภทแอลกอฮอล์อาจลดลง แต่นับว่าแนวทางดังกล่าวเป็นสิ่งที่ดีและกรมสรรพสามิตก็สนับสนุนแนวทางดังกล่าว พร้อมเห็นว่าไม่เกี่ยวข้องกับ การวางแผนเป้าหมายการจัดเก็บภาษีของกระทรวงการคลัง แม้รายได้ภาษีจะลดลง

12 ต.ค. 49 คมชัดลึก

พระพยอม” เขียวสุคติใจ ห้ามโฆษณาเหล้า ชัยน โศขอรัฐบาลมีชัยชนะ สังคมไทยร้องหาคุณธรรม จริยธรรม ไม่หนุนเรื่องนี้จะไปเอาเรื่องระยำที่ไหน ชี้โฆษณาเหล้าร้ายกว่าห่วยบนดิน บิณฑบาตพวกคัดค้านเห็นแก่ประเทศชาติ

พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ) เจ้าอาวาสวัดสวนแก้ว จ.นนทบุรี กล่าวว่า ขอสนับสนุนกฎหมายห้ามโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทุกรูปแบบ ทุกสื่อ ตลอด 24 ชั่วโมง ของกระทรวงสาธารณสุข เพราะการอิทธิพลของการโฆษณาเหล้าร้ายแรง ยิ่งกว่าเรื่องแจ๊คพอด หรือห่วยบนดิน เพราะห่วยบนดิน 15 วัน จึงจะมอมเมาหนึ่งครั้ง แต่โฆษณาเหล้ามันมอมเมาเยาวชน หลอกล่อคนไทยให้จมอยู่กับอบายมุข น้ำผลไม้สด ทุกวัน ทุกเวลา ในทุกสื่อ โดยเฉพาะโทรทัศน์ ที่พอถึงเวลาโฆษณาได้ก็ยิ่งโฆษณาถี่ขึ้น ใช้ทั้งภาพ ทั้งเสียง ชั่วๆ ทำทนาย ให้เด็กอยากรู้ อยากลอง หลงไหลไปกับเหล้า ซึ่งเหล้าเป็นหนึ่งในอบายมุขที่เป็นปากทางของความเสื่อม

“อาตมาขอเขียวสุคติใจ และจะสวดชยันโตให้รัฐบาลมีชัยชนะในเรื่องนี้ สังคมไทยเรียกร้องหาคุณธรรม จริยธรรม เรื่องการห้ามโฆษณาเหล้านี้แหละคือบ่อเกิดของคุณธรรม จริยธรรม หากไม่สนับสนุนเรื่องนี้ แล้วจะไปเห็นดีเห็นงามกับเรื่องระยำดำบอนหรืออย่างไร และขอบิณฑบาตพวกที่คิดจะคัดค้าน ขอให้เห็นแก่ประเทศชาติสักครั้ง” พระพิศาลธรรมพาที กล่าว

พระพิศาลธรรมพาที กล่าวอีกว่า ขอให้รัฐบาลใช้อำนาจอย่างเป็นประโยชน์ และคุ้มค่าต่อการเปลี่ยนแปลง เพราะหากจับไล่ได้แค่อำนาจความไม่ชอบธรรม แต่ไม่ทำในสิ่งที่เป็นประโยชน์ ไม่จัดอบายมุข ก็เปล่าประโยชน์ประเทศชาติก็เหมือนเดิม เชื่อว่าไม่มีใครรังเกียจการใช้ อำนาจโดยหลักธรรม ซึ่งฝากความหวังไปถึงรัฐบาล เพราะใครก็ตามที่คิดจะเรื่องดีๆ มักถูกคัดค้าน

นายวัลลภ ตังคณานุก์ย์ สมาชิกสภาธิบดีบัญญัติแห่งชาติ กล่าวว่า ผลประโยชน์ของ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีมหาศาลกว่าอบายมุขอื่นๆ เมื่อมีเงินมาก ก็สร้างการยอมรับด้วยการให้ทุน

สนับสนุนหน่วยงานต่างๆ ตอนนี้ฝ่ายกีฬาบางส่วนจึงออกมาคัดค้าน แต่อยากให้เข้าใจว่าวงการกีฬาไทย ไม่ใช่จะพัฒนาได้ด้วยเงินจากบริษัทเหล่าอย่างเดียว หลายเหรียญทองที่ได้มาไม่ใช่จากการสนับสนุนของบริษัทเหล่า ปรัชญาของการกีฬาคือให้คนมีความสุขที่ดี ไม่ใช่กีฬาต้องอยู่กับน้ำมา

“ผมขอสนับสนุนเรื่องนี้อย่างเต็มที่ จุดยืนของรัฐบาลเน้นเรื่องคุณธรรม จริยธรรม นี่คือก้าวแรกที่เดินอย่างสง่างาม และถูกต้อง ซึ่งขอให้ดำเนินมาตรการอื่นๆ อาทิ การขึ้นภาษีสุราควบคุมไปด้วย เพราะเหล้าคืออบายมุขที่นำไปสู่ปัญหามากมาย ทำลายชีวิต ทำลายครอบครัว โดยมีเด็กเยาวชน และผู้หญิงเป็นเป้าหมายใหม่ ถ้าไม่รีบป้องกัน ประเทศไทยจะเหลืออะไร” นายวัลลภ กล่าว

13 ต.ค. 49 คมชัดลึก

“หมอเกษม” เชื่อหากห้ามโฆษณาเหล้า-เบียร์มีผลให้คนไทยโดยเฉพาะเยาวชนดื่มน้อยลง เหตุเด็กมีค่านิยมเลียนแบบดาราที่โฆษณา แนะนำวิจัยในไทยสำรวจอิทธิพลของสื่อที่มีต่อเด็กและเยาวชน

(16 ต.ค.) ศ.เกียรติคุณ นพ.เกษม วัฒนชัย อดีตรองอธิบดีกรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข เตรียมจะออกประกาศห้ามโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทุกรูปแบบทุกสื่อตลอด 24 ชั่วโมงว่า เชื่อว่าจะช่วยแก้ปัญหาคนไทยนิยมบริโภคเหล้า-เบียร์ได้เยอะเพราะขณะนี้เราอยู่ในยุคสื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อวิถีคิดของคน โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนนั้นมีผลอย่างมาก ยิ่งนำเอาดาราที่เป็นที่นิยมมานำเสนอในการโฆษณา จะยิ่งทำให้เกิดเป็นค่านิยมที่ผิดๆ ขึ้นมาได้

องคมนตรี กล่าวอีกว่า การนำเอาดารามานำเสนอในการโฆษณาเหล้า-เบียร์มีอิทธิพลต่อเด็กและเยาวชนอย่างมากเห็นได้จากงานวิจัยในต่างประเทศ ซึ่งในเมืองไทยจะไม่เชื่อก็ไม่ว่ากัน และปัญหาตอนนี้คือ มีกระแสออกมาว่าการโฆษณาเหล้า เบียร์มีผลน้อยต่อการบริโภคของคนไทย ถ้าเป็นแบบนั้นแล้วผู้ประกอบการจะลงทุนโฆษณาทำไมปีละหลายร้อยหลายพันล้านบาท

“ผมอยากให้ทำวิจัยในเมืองไทยบ้าง เชื่อว่าถ้าทำวิจัยในเมืองไทยผลจะออกมาว่าการใช้ดาราซึ่งเด็กและเยาวชนนิยมชมชอบ จะมีผลต่อการบริโภคเพราะแม้แต่ดาราที่นิยมชมชอบก็ยังดื่ม จะมีผลทำให้เด็กยอมรับการดื่มง่ายขึ้น ” ศ.เกียรติคุณ นพ.เกษม กล่าว

ผู้สื่อข่าวรายงานว่า นายนิรุจน์ อุทธา ประธานภาคีหมอนามัยแห่งชาติและผอ.ศูนย์แก้ไขปัญหาการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พร้อมด้วยชาวบ้านกว่า 20 คน เดินทางรณรงค์สนับสนุนมาตรการประกาศควบคุมการโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทางสื่อทุกชนิดตลอด 24 ชั่วโมง พร้อมทั้งเข้ายื่นหนังสือเปิดผนึกถึง นพ.มงคล ณ สงขลา รมว.กระทรวงสาธารณสุข ผ่านนายเจตน์ วัฒนวัฒน์ ผู้ว่าราชการจังหวัดขอนแก่น เพื่อสนับสนุนมาตรการดังกล่าวของรัฐบาล

นายนิรุจน์ กล่าวว่า จากสถิติที่ผ่านมาพบว่าเยาวชนเริ่มดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ครั้งแรก อายุเฉลี่ยประมาณ 15 ปี และการดื่มเหล้าของเด็กมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง สาเหตุสำคัญมาจากความอยากลองร้อยละ 44.7 เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องปกติที่ผู้ใหญ่มีกันทั่วไป และเห็นจากการโฆษณาทำให้อยากทดลองดูว่าเป็นอย่างไร ส่วนใหญ่จะลองเมื่อยู่กันเป็นกลุ่มใหญ่ช่วงระหว่างเวลาเลิกเรียนก่อนกลับบ้าน ที่สำคัญปัจจุบันเครื่องดื่มแอลกอฮอล์สามารถหาซื้อได้ง่ายภายในเวลาเฉลี่ยเพียง 7 นาทีที่นี้ดื่ม

"กลุ่มเด็กและเยาวชนถือเป็นลูกค้าเป้าหมายใหญ่ของธุรกิจนี้มา เนื่องจากมีจำนวนมากและอยู่ในวัยอยากลอง ดังนั้นการโฆษณาจึงมุ่งเน้นที่กลุ่มคนรุ่นใหม่ เพื่อสร้างภาพลักษณ์ของการดื่มให้เกิดความสนุกสนานของกลุ่มวัยรุ่น หรือวัยทำงาน เชื่อว่าการโฆษณาจะมีผลกับการสร้างค่านิยมการดื่ม โดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นและวัยทำงาน ส่วนคนที่ดื่มจนติดแล้วการโฆษณาไม่มีผลมากนัก และนักดื่มส่วนใหญ่มักเลือกยี่ห้อตามที่ชอบเป็นหลัก และดื่มยี่ห้อเดิมเป็นประจำ" นายนิรุจน์กล่าว

ปัญหาที่พบจากการวิจัยขณะนี้ คือ เด็กไทยมีทักษะการปฏิเสธเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ค่อนข้างต่ำ จนไม่สามารถป้องกันตัวเองจากการดื่มได้ หากยังปล่อยให้มีการโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อีกต่อไปจะยิ่งส่งผลกระทบต่อเด็กและเยาวชนในระยะยาวมากขึ้น ทางกลุ่มหมออนามัยจึงขอสนับสนุนมาตรการดังกล่าว พร้อมทั้งเสนอให้รัฐบาลดำเนินการดังต่อไปนี้ ประกาศห้ามโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ตลอด 24 ชั่วโมง, ออกกฎหมาย พ.ร.บ.ควบคุมการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, เพิ่มมาตรการจําหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทุกวันอาทิตย์ เพื่อให้เป็นวันครอบครัวที่มีความอบอุ่นและปลอดภัยของคนไทย และประกาศให้วันเข้าพรรษาเป็นวันงดดื่มสุราแห่งชาติ

ด้านนายเจตน์ ชนวิวัฒน์ ผวจ.ขอนแก่น กล่าวว่า ที่ผ่านมาจังหวัดให้ความสำคัญเรื่องการลด ละ เลิกเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ โดยจัดกิจกรรม0รณรงค์ให้ประชาชนเห็นอันตรายของเครื่องดื่มดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง ที่ผ่านมาสุราและเครื่องดื่มแอลกอฮอล์นำมาสู่ปัญหาสุขภาพจิต ความยากจน อุบัติเหตุ การทะเลาะวิวาท และปัญหาอาชญากรรมอื่น ๆ ดังนั้นจึงมีความพยายามจะสนับสนุนทุกวิถีทางเพื่อลดความสูญเสียชีวิตและทรัพย์สิน โดยเฉพาะช่วงเทศกาล เช่น สงกรานต์ และปีใหม่ ส่วนหนังสือที่กลุ่มภาคีหมออนามัยนำมายื่นในครั้งนี จะได้นำส่งให้นายกรัฐมนตรีต่อไป

16 ต.ค. 49 คมชัดลึก

กม.ห้ามขายสุราให้อายุต่ำกว่า 20 ปี เข้าครม.17ตค.นี้อ้างคุมเหล้า

ร.มว.สธ. ชี้ แจงผู้ประกอบการ เตรียมบังคับใช้กฎหมายห้ามโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสื่อทุกแขนง คาดมีผลใช้ 5 ธ.ค. 2549 ย้ำอ้างการนี้ดันกฎหมายคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เข้าครม.กำหนดเขตปลอดสุรา ห้ามขายเหล้าให้คนอายุต่ำกว่า 25 ปี ฝ่าฝืนมีโทษทางอาญา ปรับย้อนหลังวันละไม่เกิน 10,000 บาท

นพ.มงคล ณ สงขลา ร.มว.สาธารณสุข ประชุมคณะกรรมการควบคุมการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แห่งชาติ (คบอช.) เพื่อพิจารณาจัดทำมาตรการจำกัดการโฆษณาประชาสัมพันธ์ และส่งเสริมการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ โดยในวันนี้ได้เชิญตัวแทนผู้ประกอบการ ทั้งผู้ผลิต ผู้นำเข้า ผู้จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ บริษัทผลิตสื่อ ผลิตของที่ระลึกในการโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หน่วยราชการ และหน่วยงานเอกชนที่เกี่ยวข้อง เช่น ปลัดกระทรวงยุติธรรม อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน อธิบดีกรมคุมประพฤติ ผู้แทนจากกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา กระทรวงวัฒนธรรม สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ คณะกรรมการอิสลามแห่งประเทศไทย กองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) มูลนิธิเพื่อนหญิง และตัวแทนเยาวชน ให้เข้ามามีส่วนร่วมแก้ไขปัญหา เพื่อให้ทุกฝ่ายยอมรับในกฎ กติกา เพราะผลกระทบจากแอลกอฮอล์เป็นพิษต่อสังคมต้องช่วยกันแก้ไข

นพ.มงคล กล่าวว่า ในการประชุมวันนี้ เป็นการเดินหน้าแก้ปัญหาผลกระทบจากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อย่างจริงจัง หลังจากที่คณะรัฐมนตรี (ครม.) ได้มีมติจำกัดการโฆษณาประชาสัมพันธ์ และส่งเสริมการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม 2546 โดยกำหนดให้ห้ามการโฆษณาทุกรูปแบบ ห้ามเผยแพร่สปอตโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทุกชนิด หรือสปอตโฆษณาของบริษัทผู้ผลิต รวมทั้งการแสดงเครื่องหมายการค้า ชื่อผลิตภัณฑ์ ชื่อบริษัทผู้ผลิต ทั้งภาพนิ่งและภาพเคลื่อนไหว หรือเป็นสปอนเซอร์ และห้ามแพร่ภาพโฆษณาในรายการถ่ายทอดแข่งขันกีฬาภายในประเทศ ทั้งทางวิทยุและโทรทัศน์ ในช่วงเวลา 05.00 น. - 22.00 น. แต่ข้อมูลจากการเฝ้าระวังสื่อเพื่อสุขภาพของสังคม ตั้งแต่วันที่ 1 สิงหาคม 2548 - 30 เมษายน 2549 พบว่า ยังมีการละเมิดกติกาโดยตลอด โดยมีการโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ทั้งทางตรงและทางแฝงทางโทรทัศน์ช่อง 3, 5, 7, 9, 11 และ ไอทีวี ในช่วงเวลา 16.00 น. - 22.00 น. ซึ่งเป็นช่วงเวลาห้ามโฆษณา และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจาก 105 ครั้ง ในเดือนสิงหาคม 2548 เป็น 237 ครั้งในเดือนเมษายน 2549 หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 126 ภายในเวลาเพียง 9 เดือน โฆษณามากที่สุดในรายการข่าว ส่วนการโฆษณาแฝงมักอยู่ในรูปของกราฟิก ฉากหลังสัญลักษณ์ต่างๆ

ส่วนการโฆษณาตรงจะอยู่การถ่ายทอดสดกีฬา แทรกในสารคดี และสื่อบroadcast ภาวะเดียวกันการดื่มสุราทำให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพ โดยเฉพาะโรคพิษสุราเรื้อรังและโรคตับแข็ง พบสัดส่วนผู้ป่วยเพิ่มจาก 3.2 คนต่อยอดจำหน่ายสุราเบียร์ 1 ล้านลิตร ในปี 2546 เพิ่มเป็นเกือบ 4 คน ในปี 2548 ส่วนยอดอุบัติเหตุจากเมาสุราเพิ่มจากร้อยละ 7.6 เป็นเกือบร้อยละ 9 ในรอบ 4 เดือนนี้ของปี 2549 ล่าสุดในปี 2547 มีคนไทยอายุ 15 ปีขึ้นไปดื่มเหล้าร้อยละ 33 หรือ 16.2 ล้านคน กลุ่มเยาวชนอายุ 15-24 ปี ดื่มเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 21.6 ในปี 2544 เป็นร้อยละ 23.5 ในปี 2547 โดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้รายงานภาวะสังคมไทยล่าสุดในปี 2549 ที่น่าห่วงมากพบว่าการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของคนไทยยังมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ยอดจำหน่ายเหล้า-เบียร์เพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี จาก 2,307 ล้านลิตรในปี 2546 เป็น 2,446 ล้านลิตรในปี 2548 เป็นเรื่องที่ต้องเร่งช่วยกันแก้ไข

นพ.มงคลกล่าวต่อว่า ภายหลังจากการรับฟังความคิดเห็นจากทุกภาคส่วน ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในวันนี้ เพื่อพิจารณาในรายละเอียดบางประเด็นแล้ว ได้ให้สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา (อย.) ออกคำสั่งกำหนดให้เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ซึ่งเป็นสินค้าอันตรายต่อสุขภาพ ต้องควบคุมฉลาก ภายในวันพรุ่งนี้ (17 ตุลาคม 2549) และให้ออกคำสั่งห้ามการโฆษณาประชาสัมพันธ์ และส่งเสริมการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ตลอด 24 ชั่วโมง ซึ่งคาดว่าจะมีผลบังคับใช้ตามกฎหมายในวันที่ 5 ธันวาคม 2549

ทั้งนี้ในการจำกัดการโฆษณาประชาสัมพันธ์และส่งเสริมการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ นั้น จะห้ามมิให้มีการโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หรือแสดงชื่อ หรือเครื่องหมายของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ในสิ่งพิมพ์ เทป หรือวัสดุโทรทัศน์ ทางวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ป้ายโฆษณา หรือสิ่งอื่น ๆ ที่ใช้เป็นการโฆษณาได้ ตลอด 24 ชั่วโมง หากฝ่าฝืนจะมีโทษจำคุก 3 เดือน หรือปรับไม่เกิน 30,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งการห้ามโฆษณาอย่างสิ้นเชิงนี้ มีผลการศึกษายืนยันตรงกันว่า มีประสิทธิผลในการป้องกันวัยรุ่น เยาวชน ริเริ่มดื่มเครื่องดื่มมีเมาประเภทนี้ โดยลดการดื่มของเยาวชนโดยเฉลี่ยร้อยละ 24 ต่อเดือน และลดการดื่มแบบหัวราน้ำหรือดื่มเหล้าอย่างน้อย 5 แก้วใน 1 วัน ลงถึงร้อยละ 42 ต่อเดือน

นพ.มงคลกล่าวต่อว่า เรื่องต่อไปที่กระทรวงสาธารณสุขจะดำเนินการ คือในวันพรุ่งนี้ (17) จะเสนอร่างพระราชบัญญัติการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เข้าที่ประชุม ครม. เพื่อประกาศใช้เป็นกฎหมาย มีทั้งหมด 63 มาตรา 8 หมวด ที่ผ่านการประชาพิจารณ์ในกลุ่มผู้ประกอบการ ข้าราชการ นักเรียน นักศึกษา เยาวชน ประชาชนทั่วไป และกลุ่มตัวแทนศาสนา ทั้ง 4 ภาค รวมกันเกือบ 2,000 คน มาแล้ว 7 ครั้ง ตั้งแต่ 8 - 27 มิถุนายน 2549 มติส่วนใหญ่เห็นด้วย และได้แก้ไขปรับปรุงสาระรายละเอียด ตามคำแนะนำอีก 2 ครั้งเสร็จเรียบร้อยแล้ว สาระสำคัญหลัก ๆ จะกำหนดให้ผู้ผลิตหรือแอลกอฮอล์ ต้องพิมพ์ฉลากข้อความคำเตือน การกำหนดเขตปลอดเหล้า

100 เปอร์เซนต์ อาทิ วัดหรือศาสนสถาน สถานที่ราชการ สถานศึกษา ที่สาธารณะหรือทางสาธารณะ กำหนดวันเวลาขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และห้ามขายให้บุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี บริบูรณ์ (จากเดิมห้ามขายอายุต่ำกว่า 18 ปีตั้งแต่ในปี 2547) หรือห้ามขายให้คนที่มีอาการเมามา จนทรงสติไม่ได้ ห้ามขายเครื่องหยอดเหรียญอัตโนมัติ เร่ขาย ขายแบบลดแลกแจกแถม รวมทั้งการห้ามโฆษณาในสื่อทุกประเภท ยกเว้นถ่ายทอดสดรายการสดจากต่างประเทศ ห้ามโฆษณาสินค้าอื่นที่ใช้เครื่องหมายเดียวกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ผู้ฝ่าฝืนจะมีโทษทางอาญา เช่น หากกระทำความผิดการโฆษณา มีโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 1 แสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ นอกจากนี้ยังต้องระวางโทษปรับอีกวันละไม่เกิน 1 หมื่นบาท ตลอดเวลาที่ฝ่าฝืน จนกว่าจะกระทำถูกต้องตามกฎหมาย

ด้านนายแพทย์รัช สุทธราจารย์ อธิบดีกรมควบคุมโรคกล่าวว่า องค์การอนามัยโลกระบุว่า ขณะนี้มีประเทศที่มีการควบคุมการโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยสิ้นเชิงหลายประเทศ เช่น แอลจีเรีย อียิปต์ จอร์แดน อิหร่าน ไอร์แลนด์ และนอร์เวย์ จากการศึกษาพบว่า ในกลุ่มประเทศที่มีการห้ามโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ มีปริมาณการดื่มแอลกอฮอล์น้อยกว่ากลุ่มที่ไม่มีการห้ามถึงร้อยละ 16 และที่สำคัญคือ อัตราการตายจากอุบัติเหตุจราจรในกลุ่มประเทศที่มีการห้ามการโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ต่ำกว่าประเทศที่ไม่มีการห้ามถึงร้อยละ 23 ทั้งนี้การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ทำให้เกิดโรคต่าง ๆ มากกว่า 60 โรค เช่น โรคมะเร็งตับ โรคหัวใจ และโรคเกี่ยวกับสมอง เป็นสาเหตุการบาดเจ็บ การเจ็บป่วย การตาย และพิการ มากเป็นอันดับ 2 รองจากโรคที่เกิดจากเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย ในปี 2548 มีผู้บาดเจ็บจากอุบัติเหตุจราจรมากถึง 941,880 คน โดยมีสาเหตุจากการดื่มแอลกอฮอล์ถึงร้อยละ 40 และเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 50-60 ในช่วงเทศกาลสงกรานต์และปีใหม่ สร้างความสูญเสียทางเศรษฐกิจปีละกว่าแสนล้านบาท

นอกจากนี้ ยังส่งผลให้สุขภาพจิตเสื่อม ผู้ดื่มสุราเรื้อรังจะมีความเครียดร้อยละ 51 มีอาการซึมเศร้าในเกณฑ์รุนแรง ต้องได้รับการรักษาร้อยละ 49 ในจำนวนนี้ร้อยละ 12 คิดฆ่าตัวตวย ร้อยละ 11 คิดฆ่าผู้อื่น และที่สำคัญยังส่งผลต่อสุขภาพจิตของคนในครอบครัว พบว่า วัยรุ่นที่มีบิดาเป็นโรคพิษสุราเรื้อรังมีปัญหาสุขภาพจิตมากกว่าเด็กทั่วไปถึง 11.5 เท่า นำเข้าเครื่องดื่ม

ม.เกษตรฯ แคมป์ร้านค้าอยู่ใกล้แค่ 500 เมตร

พบสถานศึกษามีร้านค้าอยู่ใกล้กว่า 400 ร้าน อุดมศึกษา 335 ร้าน เกษตรฯ แคมป์ รองลงมาคือ สจพ. สวนดุสิต และสวนสุนันทา ธรรมศาสตร์ ส่วนจุฬาฯ รั้งท้าย ขณะที่ มข. มช. ไม่น้อยหน้าร้านค้าเพียงเช่นกัน นักวิชาการ-เยาวชนหนุนรัฐออกกฎหมายห้ามโฆษณาทุกรูปแบบ

หลังจากที่คณะทำงานพิจารณาร่าง พ.ร.บ.ควบคุมเครื่องดื่มน้ำอัดลม พ.ศ... ที่มีนาย โฆสิต ปั้นเปี่ยมรัษฎ์ รองนายกรัฐมนตรี เป็นประธาน ประชุมร่วมกับรัฐมนตรีกระทรวงที่เกี่ยวข้อง 7 กระทรวง เมื่อวันที่ 24 ตุลาคม ได้สรุปว่าร่าง พ.ร.บ.ควบคุมเครื่องดื่มน้ำอัดลมจะห้ามจำหน่าย ให้บุคคลอายุต่ำกว่า 20 ปี และมีแนวโน้มจะเก็บภาษีสุราเพิ่มอีก 2% นำไปอุดหนุนการกีฬา นั้น

ล่าสุดเมื่อวันที่ 25 ตุลาคม ที่สมาคมนักข่าวนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย สำนักงาน กองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) ร่วมกับเครือข่ายเยาวชนจัดแถลงผลการสำรวจ ข้อมูลเชิงลึกร้านเหล้าใกล้สถานศึกษา โดยมีเยาวชนเข้าร่วมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ทั้ง ระดับประถม มัธยม และ มหาวิทยาลัยกว่า 20 คน

นายวันเฉลิม สัตย์ศักดิ์สิทธิ์ นักศึกษา ม.รามคำแหง คณะรัฐศาสตร์ ปี 3 จากเครือข่าย ศูนย์กิจกรรมเยาวชนเพื่อชุมชนและสังคม กล่าวถึงผลสำรวจร้านเหล้าและป้ายโฆษณาเครื่องดื่มน้ำอัดลมล้อมมหาวิทยาลัยจำนวน 11 แห่ง ว่า มีสถานที่ขายเครื่องดื่มน้ำอัดลมตั้งอยู่บริเวณเดียวกับสถานศึกษาในระยะ 500 เมตร แทบทุกมหาวิทยาลัยถึง 335 ร้าน 128 ป้ายโฆษณา

5 ม.ดังมีร้านเหล้าอยู่ใกล้

โดย 5 อันดับมหาวิทยาลัยที่มีร้านเหล้ารายล้อมมากที่สุดคือ 1.ม.เกษตรศาสตร์ 48 ร้าน 16 ป้ายโฆษณา 2.สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ 45 ร้าน 19 ป้ายโฆษณา 3. มหาวิทยาลัยราชภัฏ (มรภ.) สวนดุสิต และ มรภ.สวนสุนันทา 34 ร้าน 13 ป้ายโฆษณา 4.ม.ธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต 34 ร้าน 10 ป้ายโฆษณา 5.จุฬาฯ 34 ร้าน 1 ป้ายโฆษณา ซึ่งจากการสอบถามครูโรงเรียนมัธยมที่เป็นนักดื่ม พบว่าครูส่วนใหญ่เห็นด้วยให้ร้านเหล้าห่างจากสถานศึกษา 1 กิโลเมตร เพราะถ้าใกล้โรงเรียนจะเป็นสิ่งที่ยั่วยาก

น.ส.พรทิพย์ มั่นคง นักเรียนชั้น ม.6 ร.ร.มัธยมวัดสิงห์ จากเครือข่ายมัธยมต้านภัยสุรา และยาสูบ กล่าวว่า จากการสุ่มสำรวจร้านเหล้าและป้ายโฆษณาเครื่องดื่มน้ำอัดลมล้อมโรงเรียน ระดับมัธยม 4 เขต พบว่ามีป้ายโฆษณาเครื่องดื่มน้ำอัดลมระยะ 500 เมตร ทั้งหมด 53 ป้าย แบ่งเป็นเขตดินแดง 14 โรงเรียน เขตวังทองหลาง 16 โรงเรียน เขตพระนคร 8 โรงเรียน เขตห้วยขวาง 15 โรงเรียน ส่วนโรงเรียนที่มีร้านเหล้าตั้งอยู่ใน 4 เขต มีทั้งหมด 121 แห่ง และโรงเรียนที่มีร้านเหล้ามากที่สุด 5 อันดับแรก คือ 1. ร.ร.พิมานวิทย์ 44 ร้าน 2.ร.ร.วัดสังเวช 35 ร้าน 3. ร.ร.กุญทิ 10 ร้าน 4. ร.ร.สามเสนนอก 8 ร้าน 5. ร.ร.จันทร์หุ่นบำเพ็ญ 6 ร้าน ขอเรียกร้องให้รัฐบาลควบคุมไม่ให้ร้านเหล้าใกล้สถานศึกษาในระยะ 500 เมตร อย่างจริงจังและมีประสิทธิภาพ

มข.-มช.มอ.ไม่น้อยหน้า

ขณะที่ในส่วนภูมิภาค อย่าง ม.ขอนแก่น ก็มีร้านเหล้าผุดกว่า 10 แห่ง อยู่ใกล้ๆ เช่นกัน โดยนายมงคล พรศักดิ์หาญ ประธานสถานักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น กล่าวว่า โดยรอบมีร้านเหล้าเปิดบริการ บางครั้งมีเด็กระดับมัธยม มานั่ง ประมาณ 10 ร้าน นับเป็นแหล่งอบายมุขที่มั่วสุมของวัยรุ่นไม่ว่าจะเป็นการขายสุรา การมีโต๊ะพนันบอล ร้านเกม และรวมถึงมีการขายบริการ เปิดเกินเวลาที่กำหนด มีการทะเลาะวิวาทเป็นประจำ

"สถานักศึกษา องค์การนักศึกษาระดับคณะ ได้ทำปฏิญญาร่วมองค์การนักศึกษายื่นข้อเสนอแก้ไขปัญหาคณะต่อสภามหาวิทยาลัย ให้แก้ไขปัญหาดังกล่าวให้หมดไปโดยเร่งด่วน เพราะถือว่าเป็นเรื่องเริ่มต้นของปัญหาอาชญากรรม และได้ส่งหนังสือไปยัง คปค. โดยเรียกร้องให้มีการทบทวนข้อกำหนดดังกล่าวด้วย" นายมงคล กล่าว

ขณะที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (มช.) มีร้านเหล้ารายล้อมร่วม 30 แห่ง เช่นเดียวกัน น.ส.วรรณพร อินทร์เที่ยง นักศึกษาปี 3 คณะศึกษาศาสตร์ สมาชิกสถานักศึกษา มช. บอกว่า โดยเฉพาะบริเวณภาคเชิงดอยห่างจากรั้วด้านข้าง ไม่ถึง 500 เมตร มีร้านเหล้าอยู่กว่า 20 ร้าน ส่วนด้านหลังด้านถนนสุเทพมีร้านเหล้าอยู่ใกล้มากเพียงข้ามถนนไปก็ถึง ถ้าเป็นไปได้ควรจระเรือโซนนิ่งสถานบันเทิงมาใช้อย่างจริงจัง

ส่วนรอบๆ ม.พายัพ มีร้านเหล้าอยู่รายล้อมเป็นจำนวนมาก ตั้งแต่ด้านหน้ามีประมาณ 5 แห่ง และได้หอพักและในย่านหอพักอีกกว่า 20 แห่ง แต่ละคืนจะมีนักศึกษาชายหญิงเข้าไปใช้บริการเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะคืนวันศุกร์-เสาร์

ขณะที่ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย (มทร.) วิทยาเขตภาคใต้ (สงขลา) พบว่า มีปัญหาเช่นเดียวกัน ผศ.ประชีพ ชูพันธ์ อธิการบดี เปิดเผยว่า ขณะนี้มีภาคเอกชนมาบุกรุกพื้นที่สถาบันเพื่อสร้างเป็นสถานประกอบการนั้นอยู่ติดกับรั้วของมหาวิทยาลัย ถือเป็นความไม่เหมาะสมอย่างยิ่งที่สถานบันเทิงต้องอยู่ติดกับรั้วของสถานศึกษา หลังจากเสร็จสิ้นพิธีพระราชทานปริญญาบัตร ในวันที่ 8 พฤศจิกายนนี้ จะเชิญผู้เกี่ยวข้องมาร่วมประชุมเพื่อหามาตรการและแก้ไขต่อไป

โฆษณามีผลนักดื่มหน้าใหม่

ด้าน รศ.ดร.กุศล สุนทรธาดา นักวิจัยจากสถาบันวิจัยประชากรและสังคม ม.มหิดล แถลงถึงงานวิจัยสำรวจความคิดเห็นของเด็กและเยาวชน ประชาชนทั่วไป และผู้ค้าเครื่องดื่ม

แอลกอฮอล์ในเรื่องการโฆษณาหรือการส่งเสริมการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ โดยศึกษาความเห็นของประชาชนที่มีต่อการโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ว่า มีผลต่อการกระตุ้นการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของเยาวชนในกรุงเทพมหานครหรือไม่ ซึ่งได้สัมภาษณ์กลุ่มผู้ชายและผู้หญิงเท่าๆ กัน นักดื่มและไม่ดื่ม กลุ่มตัวอย่างอายุ 15 ปีขึ้นไป ในเขตพระนครและวังทองหลางจำนวน 520 คน

ผลการศึกษาพบว่า ร้อยละ 90 ระบุว่า เคยเห็นป้ายโฆษณาในชุมชนที่อยู่อาศัย ร้อยละ 94 เคยเห็นป้ายโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์บริเวณใกล้สถานศึกษา และบอกด้วยว่าไม่เหมาะสม เพราะเป็นสิ่งชั่วๆ ชักจูง ชี้นำ ส่งเสริมให้อยากจู้จุกดองทั้งทางตรงและอ้อม โดยกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 77 เห็นว่ามีผลต่อการกระตุ้นให้อยากดื่มอยากดอง

ผู้ชายจะเป็นนักดื่มมากกว่าผู้หญิงถึง 7 เท่า คนที่เคยเห็นป้ายโฆษณาอยู่ใกล้บ้านและชุมชนและรัศมีใกล้สถานศึกษา 500 เมตร เป็นนักดื่มมากกว่าผู้ไม่ดื่ม 12 เท่า การโฆษณาไม่ว่ารูปแบบใดจะเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดความอยากจู้จุกดองของคนที่เป็นนักดื่มได้ถึง 2 เท่า ทั้งนี้ นักดื่มร้อยละ 83 เห็นว่าควรออกเป็นกฎหมายห้าม

สิงห์-ช้างไม่ขัดจ่ายภาษีเพิ่ม

นายฉัตรชัย วิรัตน์โยสินทร์ ผู้จัดการฝ่ายการตลาด บริษัท สิงห์ คอร์ปอเรชั่น จำกัด เจ้าของเบียร์สิงห์ กล่าวถึงกรณีที่รัฐบาลจะเก็บภาษีสุราเพิ่มว่า บริษัทไม่ขัดข้อง แต่ถามว่าถูกต้องตามหลักการจัดเก็บภาษีเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือไม่ ซึ่งการดำเนินนโยบายดังกล่าวเป็นการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเพื่อไม่ให้วงการกีฬาเกิดผลกระทบจากมาตรการห้ามโฆษณา ถือเป็นทางเลือกแก้ปัญหาที่ไม่ตรงจุด และยังก่อให้เกิดปัญหาเรื่องระบบการบริหารงบประมาณมาทีหลัง ดังนั้นในฐานะเป็นคนจ่ายเงินต้องอยากเห็นประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นชัดเจน

"การขึ้นภาษีนี้ไม่ได้ตอบโจทย์ที่รัฐจะทำให้การดื่มลดลง เพราะไม่ใช่ว่าผู้ผลิตทุกคนจะต้องขึ้นราคาขาย ตรงกันข้ามอาจจะลดราคาเพื่อให้สินค้าขายได้มากขึ้น เพราะปลายปีเป็นฤดูขาย" นายฉัตรชัย กล่าว

ทั้งนี้ บริษัทขอเสนอให้ปรับเพิ่มภาษีเบียร์อีก 5% เดิมเพดาน แต่ต้องมีการปรับเปลี่ยนวิธีการคำนวณภาษีเหล้าขาว จากระบบหน้าโรงงาน มาใช้ภาษีตามคิรีแอลกอฮอล์แทน ซึ่งจะทำให้เหล้าขาว 40 ดีกรีจ่ายภาษีเพิ่มขวดละ 60 บาท และเชื่อว่าจะทำให้สามารถลดปริมาณการดื่มเหล้าและอุบัติเหตุลงได้จำนวนมาก

ด้านนายสมชัย สุธกิตกุลพานิช รองกรรมการผู้จัดการอาวุโส บริษัท ไทยเบฟเวอเรจ มาร์เก็ตติ้ง จำกัด ผู้จำหน่ายเบียร์ช้าง กล่าวว่า หากจะเก็บภาษีเพิ่มเพื่อนำเงินไปใช้สำนักงานกองทุน

สนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) มองว่าเป็นเรื่องที่ไม่จำเป็น เพราะปัจจุบันภาษีที่จัดเก็บจากผู้ประกอบการเหล้า เบียร์ บุหรี่ที่ 2% มียอดจัดเก็บประมาณ 2,000 ล้านบาทต่อปี ก็ยังใช้ไม่หมด และหากจัดเก็บเพิ่มจะทำให้งบเพิ่มเป็นก้อนใหญ่ถึง 4,000 ล้านบาทต่อปี

ด้านนางวิมลวรรณ อุดมพร รองประธานกรรมการบริหารด้านรัฐกิจ กฎหมายและนิเทศสัมพันธ์ บริษัท ริชมอนด์ (บางกอก) จำกัด กล่าวว่า บริษัทยินดีปฏิบัติตาม หากเป็นมาตรการของภาครัฐ แต่อยากให้มีการชี้แจงออกมาว่า ภาษีที่เรียกเก็บเพิ่มขึ้นไปอีกนั้น ภาครัฐจะนำไปทำอะไร เพราะที่ผ่านมา อัตราภาษี 2% ให้ สสส.มีการนำไปใช้เพื่อการณรงค์และกิจกรรมเพื่อสังคมบางส่วน แต่ไม่มีรายละเอียดว่าใช้ไปมูลค่าเท่าไร ผลตอบรับจากการใช้ ส่วนเรื่องการจัดเก็บราคา ยังไม่พิจารณาปรับราคาขึ้น

ส่วนเรื่องการจัดเก็บภาษีเหล้าขานั้น น.พ.มงคล ณ สงขลา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข กล่าวว่า ตอนนี้เป็นเรื่องของกระทรวงการคลังเป็นผู้ตัดสินใจ หลังจากที่มีการพูดคุยกันถึงประเด็นการจัดเก็บภาษีตามคิกรี แอลกอฮอล์ในการแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำในการจัดเก็บภาษี เพื่อจะทำให้ผู้ประกอบการได้รับความร่วมมือจากภาคเอกชนมากขึ้น

25 ต.ค. 2549

เผยแพร่พร.นำเมาใหม่สั่งห้ามโฆษณาแฝงบนสินค้าที่ไม่เกี่ยวข้อง

รองอธิบดีกรมควบคุมโรคเผยแพร่สาระสำคัญของพ.ร.บ.ควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เน้นควบคุมการขาย สถานที่ขาย การโฆษณา 24 ชั่วโมง ตลอดจนไม่มีการโฆษณาบนสินค้าตัวอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

นพ.ณรงค์ สหเมธาพัฒน์ รองอธิบดีกรมควบคุมโรคเปิดเผยว่า สาระสำคัญที่อยู่ใน พ.ร.บ.ควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ มีเรื่องการควบคุมการขาย สถานที่ขาย พื้นที่ห้ามบริโภค เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การโฆษณาส่งเสริมการขาย โดยเฉพาะเรื่องการโฆษณาส่งเสริมการขายที่ผ่านมายังไม่มีกฎหมายควบคุมถึงเรื่องการลด แลก แจก แถม การส่งเสริมการขาย

“ร่างพ.ร.บ.ฉบับดังกล่าวผ่านกระบวนการทำประชาพิจารณ์ทั้งหมดแล้ว เชื่อว่า หากสามารถผลักดันกฎหมายออกมาใช้ได้โดยการสนับสนุนจากผู้ออกกฎหมาย จะเป็นประโยชน์ต่อการลดอัตราและผู้บริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ได้อย่างจริงจัง” นพ.ณรงค์ กล่าวขณะที่แหล่งข่าวระดับสูงกระทรวงสาธารณสุข กล่าวถึงประกาศควบคุมการโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสื่อทุกชนิด ที่เตรียมเรียกผู้ประกอบการเข้ารับฟังนโยบายในวันที่ 16 ตุลาคมนี้เวลา 10.00 น. นั้น รายละเอียดในประกาศฉบับดังกล่าว ในเรื่องของเงื่อนไขที่จะให้ผู้ประกอบการและผู้ผลิตปรับตัว

จะกำหนดไว้ที่ประมาณ 2-3 เดือน และเตรียมออกประกาศอย่างเป็นทางการในวันที่ 21 ตุลาคมนี้ โดยเนื้อหาในประกาศฉบับดังกล่าวได้นำความหมายและการตีความเรื่องการโฆษณามาจาก พ.ร.บ.คุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ในส่วนของการควบคุมการโฆษณาและฉลากเครื่องดื่มน้ำที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์

นอกจากนี้ ในส่วนของพ.ร.บ.ควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ซึ่งกำลังเตรียมนำเข้าสภานิติบัญญัติเพื่อผ่านกฎหมาย จากที่มีการทำประชาพิจารณ์เสร็จสิ้นแล้ว พบว่ามีการคัดประเด็นที่ซ้ำซ้อนกับรัฐธรรมนูญออกเช่น เรื่องการควบคุมคุณภาพเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ แต่มีการเพิ่มบางประเด็นเช่น มีการเสนอให้เพิ่มอายุของเยาวชนที่มีสิทธิซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ได้จาก 21 ปี เป็น 25 ปี โดยประเด็นดังกล่าวมาจากข้อเสนอของตัวแทนเยาวชนที่เข้าร่วมในการทำประชาพิจารณ์ โดยพ.ร.บ.ฉบับดังกล่าว จะเป็นมาตรการควบคุมที่เกี่ยวข้องกับการดูแลสุขภาพประชาชนทั้งหมด

ผู้สื่อข่าวรายงานว่า ร่าง พ.ร.บ.ฉบับดังกล่าว มีประเด็นสำคัญในเรื่องการควบคุมการโฆษณานอกจากการห้ามโฆษณาทุกสื่อ 24 ชั่วโมงคือ ในมาตรา 32 ได้ระบุถึงเรื่อง ห้ามมิให้ผู้ใดโฆษณาสินค้าที่ใช้เครื่องหมายของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เป็นเครื่องหมายสินค้านั้น โดยบทบัญญัติระบุว่า ไม่ให้นำชื่อหรือเครื่องหมาย มาต่อเติมเป็นเครื่องหมายสินค้าเพื่อทำให้ผู้บริโภคเข้าใจผิดว่าเป็นเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

และมาตรา 33 ระบุว่า ห้ามมิให้ผู้ใดโฆษณา หรือแสดงเครื่องหมายของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์บนผลิตภัณฑ์อื่นที่ไม่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์หรือผลิตภัณฑ์ที่มีเกี่ยวข้องกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

และมาตรา 34 ระบุว่า ห้ามมิให้ผู้ใดโฆษณาชื่อ หรือเครื่องหมายของบริษัทห้างร้านผู้ผลิต ผู้นำเข้า หรือผู้ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ในลักษณะที่อาจทำให้แพร่หลายซึ่งชื่อหรือเครื่องหมายของบริษัทห้างร้านผู้ผลิตหรือผู้นำเข้าเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

การวิเคราะห์การบาดเจ็บและเสียชีวิตในช่วงสงกรานต์ 44

โดย นพ.สมชาย กาญจนสุต

ศูนย์ “นเรนทร” กระทรวงสาธารณสุข

เทศกาลต่าง ๆ ในประเทศไทยมีผลต่อพฤติกรรมของคนไทยและมีผลกระทบโดยตรงต่ออัตราการบาดเจ็บ และเสียชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปรับพฤติกรรมให้เข้ากับเทคโนโลยีอย่างไม่เหมาะสมอาจเป็นเหตุให้เกิดความสูญเสียดังกล่าวเพิ่มมากขึ้น เทศกาลสงกรานต์เป็นเทศกาลซึ่ง

เป็นที่ทราบกันดีว่ามีการเสียชีวิตและการบาดเจ็บสูงสุดของปี หน่วยราชการต่าง ๆ ได้พยายามแก้ไขตลอดมา

ในช่วงเทศกาลสงกรานต์ปี พ.ศ.2544 ทางกระทรวงสาธารณสุขมอบหมายให้ศูนย์ “นเรนทร” กระทรวงสาธารณสุขระดมเก็บข้อมูลชนิด “ทันกาล” และ “ทันการณ์” เพื่อรายงานให้ประชาชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทราบเพื่อการแก้ปัญหาที่รวดเร็ว และได้พบว่าผู้เสียชีวิตซึ่งได้รายงานจากโรงพยาบาลศูนย์ โรงพยาบาลทั่วไป 95 แห่งและโรงพยาบาลชุมชนอีก 716 แห่งว่ามีผู้บาดเจ็บสูงถึง 65,663 ราย และผู้เสียชีวิตสูงถึง 788 ราย ในจำนวนนี้ เป็นการบาดเจ็บจากอุบัติเหตุการชนส่งเสียชีวิต 32,014 ราย และเสียชีวิตจากการชนส่ง 530 ราย ในจำนวนผู้เสียชีวิต เป็นชายมากกว่าหญิง 5.1 เท่า อันเป็นตัวเลขซึ่งสูงมากกว่ารายงานในปีก่อน ๆ มากมาย ซึ่งค่าเฉลี่ยการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุการชนส่งทั่วประเทศในเดือนเมษายน เท่ากับ 1,495 ราย ซึ่งน้อยกว่าช่วงเดือนมกราคม เท่ากับ 1,500 ราย อันมีข้อสันนิษฐานว่าอาจเป็นจากการเก็บข้อมูลที่ซึ่งมีความครอบคลุมมากขึ้น หรือมีการบาดเจ็บเสียชีวิตมากขึ้นจริง

ผู้วิเคราะห์ได้ทำการศึกษาครั้งนี้เพื่อหาคำตอบหลาย ๆ ประการที่เกี่ยวข้องกับการบาดเจ็บและการเสียชีวิตครั้งนี้จากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ พบว่าข้อมูลการเฝ้าระวังการบาดเจ็บที่โรงพยาบาลในสังกัดกระทรวงสาธารณสุขจัดทำอยู่สามารถให้คำตอบได้เป็นอย่างดี ขอขอบพระคุณโรงพยาบาลต่าง ๆ ที่ให้ความร่วมมือในครั้งนี้เป็นอย่างยิ่ง

แหล่งที่มาของข้อมูล

ได้รวบรวมข้อมูลการเฝ้าระวังการบาดเจ็บ (Injury surveillance) จากโรงพยาบาลในภาคต่าง ๆ ของกระทรวงสาธารณสุขทั้งหมด 5 แห่ง ข้อมูลดังกล่าวเป็นฐานข้อมูลซึ่งโรงพยาบาลเหล่านี้ได้ทำการเก็บเป็นปกติอยู่แล้ว เป็นข้อมูลที่ประกอบด้วยข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับตัวผู้บาดเจ็บ สถานที่ กลไก ปัจจัยเสี่ยง การลำเลียงนำส่ง การรักษาพยาบาลที่ห้องฉุกเฉิน การรักษาพยาบาลในโรงพยาบาลและผลการรักษาพยาบาล ในการวิเคราะห์ครั้งนี้ได้ตัดตอนเฉพาะช่วงวันที่ 12 - 17 เมษายน 2544 ข้อมูลเหล่านี้สมบูรณ์เต็มที่ในส่วนสถานที่เกิดเหตุจนถึงการรักษาพยาบาลที่ห้องฉุกเฉิน แต่จะยังไม่สมบูรณ์ในส่วนผู้ป่วยที่รับไว้รักษาในโรงพยาบาล เนื่องจากบางส่วนยังอยู่ในช่วงการรักษาพยาบาลยังไม่สิ้นสุดและบางส่วนเกิดจากยังไม่มีการคีย์ข้อมูลเข้า

ข้อมูลการลงทะเบียนการบาดเจ็บจากโรงพยาบาลต่าง ๆ 5 แห่ง ได้แก่

- รพ.ราชวิถี กรุงเทพมหานคร
- รพ.เชียงรายประชานุเคราะห์ เชียงราย

- รพ.พระพุทธชินราช พิษณุโลก
- รพ.อุดร จังหวัดอุดร
- รพ.มหาธาตุนครศรีธรรมราช

จำนวน

- ราชวิถี 117 ราย
- พิษณุโลก 306 ราย
- อุดร 596 ราย
- นครศรีธรรมราช 352 ราย

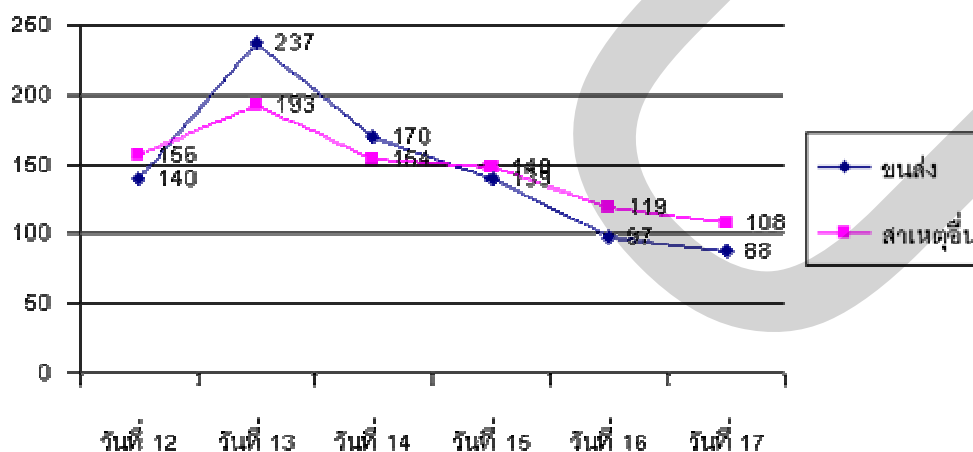
รวม 1,818 ราย เป็นชาย 1,223 ราย หญิง 352 ราย

ประเภทของการบาดเจ็บ

เพื่อความสะดวกในการวิจัยเนื่องจากสาเหตุส่วนใหญ่เกิดจากการชนส่งและเพื่อให้สอดคล้องกับระบบข้อมูลในเชิงกว้างของศูนย์ “นเรนทร” จึงขอแบ่งเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ

- การบาดเจ็บจากการชนส่ง พบว่ามีจำนวน 902 ราย
- การบาดเจ็บอื่น รวมทั้งการทำร้ายร่างกายตนเองและถูกผู้อื่นทำร้าย จำนวน 914 ราย

พบว่ามีกระจายเป็นรายวันในช่วงเวลาสงกรานต์ตั้งแผนภูมิข้างล่างนี้

วิจารณ์

ในภาวะปกติ พบว่าการบาดเจ็บจากการชนส่งจะมีสัดส่วนร้อยละประมาณ 40 ของการบาดเจ็บทั้งหมด แต่ในช่วงวันที่เป็นเทศกาลจริงสัดส่วนของการบาดเจ็บจากการชนส่งสูงขึ้นมากกว่าการบาดเจ็บสาเหตุอื่นซึ่งมีอัตราเพิ่มสูงขึ้นในวันเหล่านี้จริง และลดลงอย่างชัดเจนลงสู่ภาวะปกติใน 2 วันสุดท้ายของเทศกาล อัตราการบาดเจ็บทั้งสองประเภทเพิ่มสูงสุดในวันที่ 13 เมษายน มากกว่าวันสุดท้ายถึงกว่าเท่าตัว

ประเภทยานพาหนะที่เป็นสาเหตุ

ข้อมูลการเฝ้าระวังการบาดเจ็บซึ่งกองระบาดวิทยา กระทรวงสาธารณสุขเป็นผู้ริเริ่ม ได้แบ่งประเภทยานพาหนะออกเป็น 9 กลุ่ม พบว่าในช่วงสงกรานต์นี้ มีการบาดเจ็บเกิดขึ้นจากยานพาหนะประเภทต่าง ๆ ดังนี้

ยานพาหนะ	จำนวน	ร้อยละ
จักรยานสามล้อ	29	3.52
จักรยานยนต์	659	79.88
สามล้อเครื่อง	15	1.82
รถเก๋ง	15	1.82
ปิคอัพ รถตู้	101	12.24
บรรทุก	0	0.00
รถพ่วง	0	0.00
สองแถวโดยสาร	5	0.61
รถบัส	1	0.12

วิจารณ์

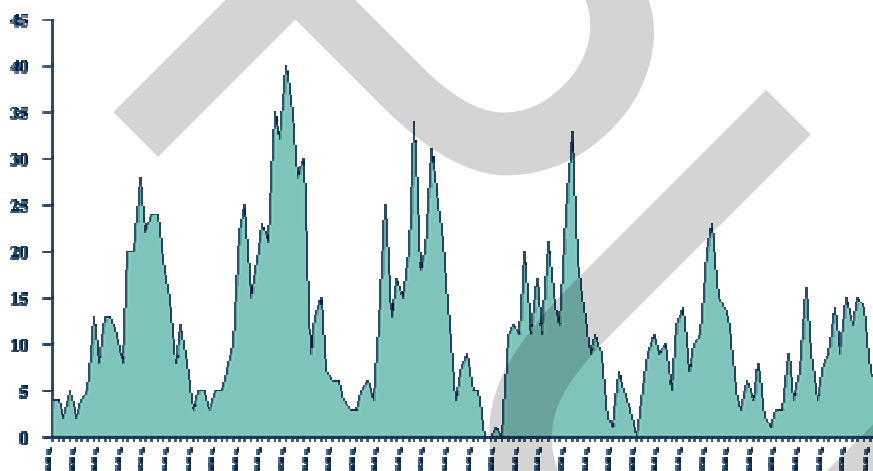
พบว่าจักรยานยนต์เป็นยานพาหนะที่เกี่ยวข้องกับการบาดเจ็บมากที่สุดถึงร้อยละ 80 อัตรานี้เป็นอัตราที่ไม่ต่างจากภาวะปกติจากที่ระบบข้อมูลนี้ได้เก็บต่อเนื่องมาประมาณ 6 ปีที่ผ่านมา รองลงมาได้แก่กลุ่มรถปิคอัพและรถตู้ เป็นอัตราร้อยละ 12.24 อันเป็นอัตราส่วนที่เพิ่มสูงขึ้นกว่าเกณฑ์ปกติซึ่งจะอยู่ระหว่าง ร้อยละ 10 กลุ่มรถเก๋งอยู่ในเกณฑ์ลดลงเล็กน้อยจากประมาณร้อยละ 2

เหลือร้อยละ 1.8 คาดว่าเกิดจากผลการรณรงค์เรื่องเมาไม่ขับซึ่งภาพลักษณ์ของการรณรงค์มุ่งไปที่กลุ่มรถประเภทนี้ และยิ่งไปกว่านั้นคือกลุ่มรถใหญ่มีอุบัติเหตุร้ายแรงต่ำมาก รถบรรทุกจากค่าเฉลี่ยปกติร้อยละ 2.5 เป็นร้อยละ 0 และรถโดยสารจากประมาณร้อยละ 2 เหลือ ร้อยละ 0.12 แสดงว่าการควบคุมในเส้นทางหลวงและการเข้มงวดกวดขันต่อผู้ประกอบการและคนขับทำให้ลดอุบัติเหตุลงได้มากมาย

หมายเหตุ รถจักรยานยนต์ที่จดทะเบียนในปี พ.ศ.2541 มีจำนวน 1,646,738 คัน รถยนต์นั่งไม่เกิน 7 คน มีจำนวน 1,231,899 คัน รถยนต์นั่งส่วนบุคคลเกิน 7 คน (รถตู้) 317,013 คัน รถบรรทุกส่วนบุคคล (รถปิคอัพ) 594,617 คัน

ช่วงเวลาที่บาดเจ็บ

ได้รวบรวมการบาดเจ็บแรงแบบรายชั่วโมงเพื่อให้เห็นช่วงเวลาที่ปัญหาที่ชัดเจน ดังนี้

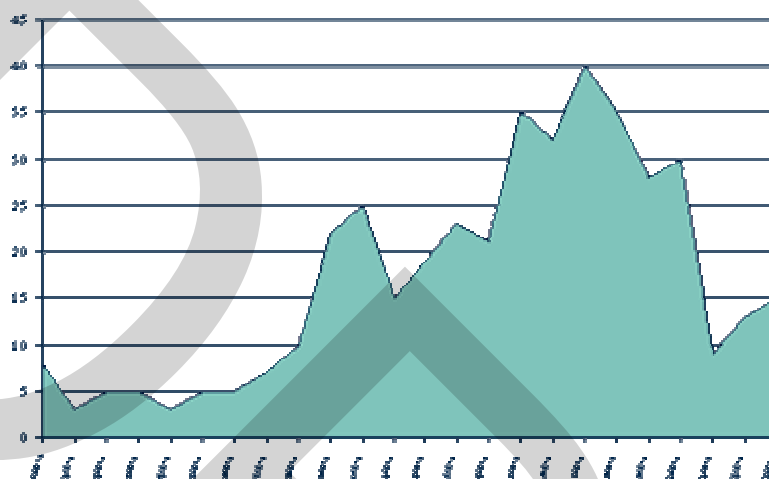

พบว่าในวันที่ 13 เมษายน 44 มีการบาดเจ็บสูงสุด รองลงมาได้แก่วันที่ 14, 15 และ 12 ตามลำดับ ส่วนในวันที่ 16 และ 17 การบาดเจ็บเกือบเข้าสู่ภาวะปกติ

ทองถมและคณะได้ทำการศึกษาอุบัติเหตุครั้งนี้ในช่วงปี พ.ศ.2538 – 2541 ที่โรงพยาบาลมหาราชนครราชสีมา พบว่ามีการบาดเจ็บและเสียชีวิตเพิ่มมากขึ้นตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน และสูงสุดในวันที่ 13 ค่อย ๆ ลดลงเป็นปกติในวันที่ 16 เมษายน ในแต่ละปีมีค่าใกล้เคียงกันแต่ลดลงในปี พ.ศ. 2541 และพบว่าสัดส่วนร้อยละของจักรยานยนต์ลดลงจากร้อยละ 73.09 เป็นร้อยละ 64 ในปี 39 – 41 ส่วนกลุ่มรถแท็กซี่และรถปิคอัพเพิ่มจากร้อยละ 14.75 เป็นร้อยละ 21, 16 และ 17 ตามลำดับ ส่วน

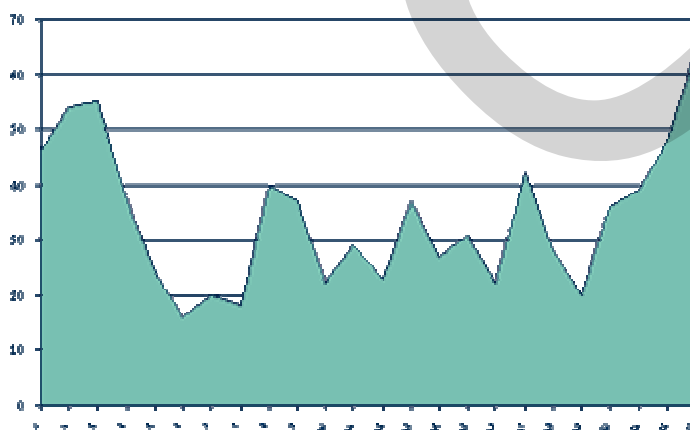
รดับัสโดยสารพบว่าอยู่ในระดับร้อยละ 1.37,6.64,5.3 และ 5 ตามลำดับ ซึ่งในค่าเฉลี่ยปกติอยู่ในระหว่างร้อยละ 2 – 3

ภาพรูปแบบการกระจายเป็นรายชั่วโมงของการบาดเจ็บในวันที่13 เมษายน 44

ช่วงระยะเวลาที่เกิดการบาดเจ็บมากที่สุดในแต่ละวันในช่วงเทศกาลนี้เหมือนกันทุกวัน คือ อยู่ในช่วงเวลาประมาณ 14 – 18 น. ซึ่งต่างจากภาวะปกติที่พบช่วงการบาดเจ็บอยู่ในช่วงระหว่าง 18.00 – 24 น. ในต่างจังหวัด และต่ำกว่าเล็กน้อยในกรุงเทพมหานคร

แผนภูมิข้างล่างนี้เป็นการกระจายเป็นรายชั่วโมงของการบาดเจ็บในกลุ่มอุบัติเหตุจักรยานยนต์ในพื้นที่กรุงเทพมหานครค่าเฉลี่ยในปี พ.ศ.2543 (ข้อมูลจากโรงพยาบาลราชวิถี)

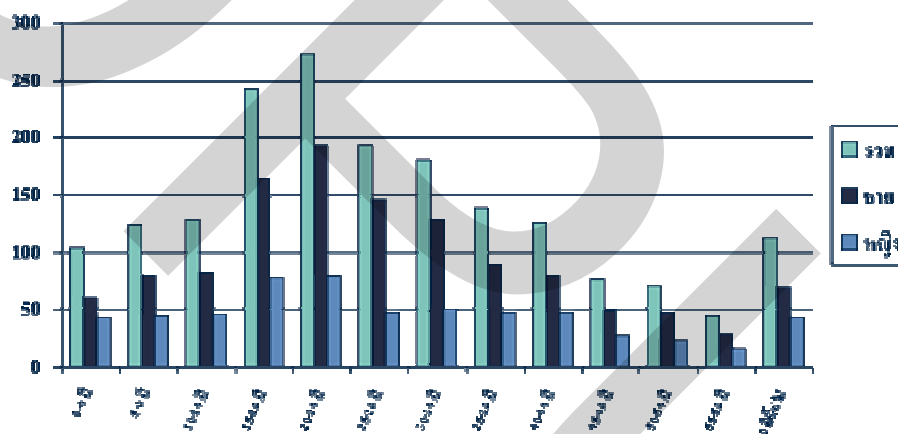

วิจารณ์

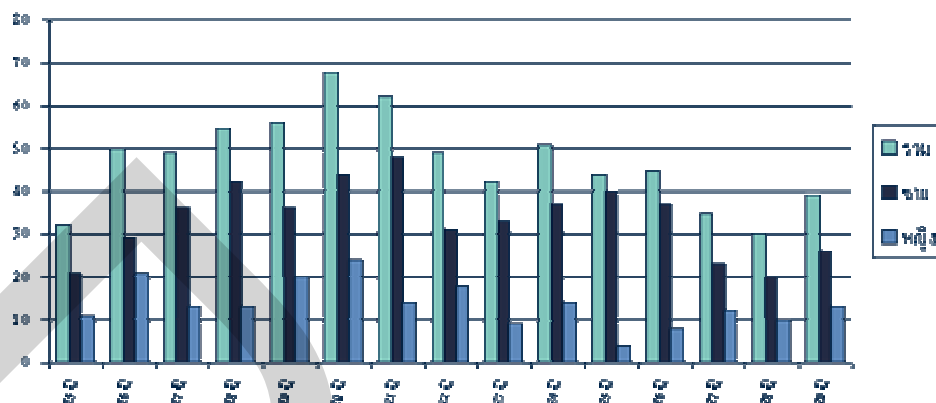
ช่วงเวลาการเกิดเหตุเป็นช่วงของการที่มีการเล่นน้ำกันหนักในทุกพื้นที่ และเกิดเหตุในพื้นที่การเล่นน้ำและโดยรอบ ไม่ใช่ช่วงการเดินทางไปและกลับ การแก้ปัญหาโดยการควบคุมทางกฎหมายควรให้ความสนใจช่วงเวลาที่เกิดปัญหาโดยอาจมีการรณรงค์ การลาดตระเวนตรวจการตรวจจับ โดยเน้นหนักในช่วงเวลาและสถานที่ที่เกิดปัญหา

กลุ่มอายุ

แบ่งข้อมูลกลุ่มอายุเป็นกลุ่ม ๆ ละ 5 ปี มีการกระจาย ดังนี้

เมื่อแบ่งกลุ่มอายุระหว่าง 15 – 29 ปี ออกเป็นรายปี พบว่าอายุที่เกิดการบาดเจ็บมากที่สุดคือ 20 ปี รองลงมา คือ 21,19,18 ปี ตามลำดับ

วิจารณ์

เมื่อวิเคราะห์ให้ละเอียดลงถึงอายุเป็นปี พบว่า กลุ่มปัญหาที่ควรจะแก้ไขมีอายุระหว่าง 16 – 21 ปี และเป็นเพศชาย การแก้ปัญหอาจทำได้โดยการเข้มงวดกวดขันในกลุ่มอายุนี้ การเพิ่มอายุผู้ขอใบอนุญาตขับขี่ให้สูงขึ้น การยึดใบอนุญาต การตรวจจับผู้ไม่มีใบอนุญาตอาจช่วยแก้ปัญหานี้ได้บ้าง

การบาดเจ็บกับสุรา

- 311 รายจากการบาดเจ็บสาเหตุจากจักรยานยนต์จำนวน 659 ราย หรือเท่ากับ ร้อยละ 47.2
- 476 รายจากการบาดเจ็บจากอุบัติเหตุจำนวน 1576 หรือเท่ากับร้อยละ 30.2

สาเหตุ		อุบัติเหตุ			ทำร้ายตนเอง			ถูกทำร้าย		
ประเภท	รวม	จำนวน	สุรา	ร้อยละ	จำนวน	สุรา	ร้อยละ	จำนวน	สุรา	ร้อยละ
ขนส่ง	902	901	371	41.18	0	0		0	0	
อื่น	914	674	104	15.43	35	20	57.14	204	130	63.73

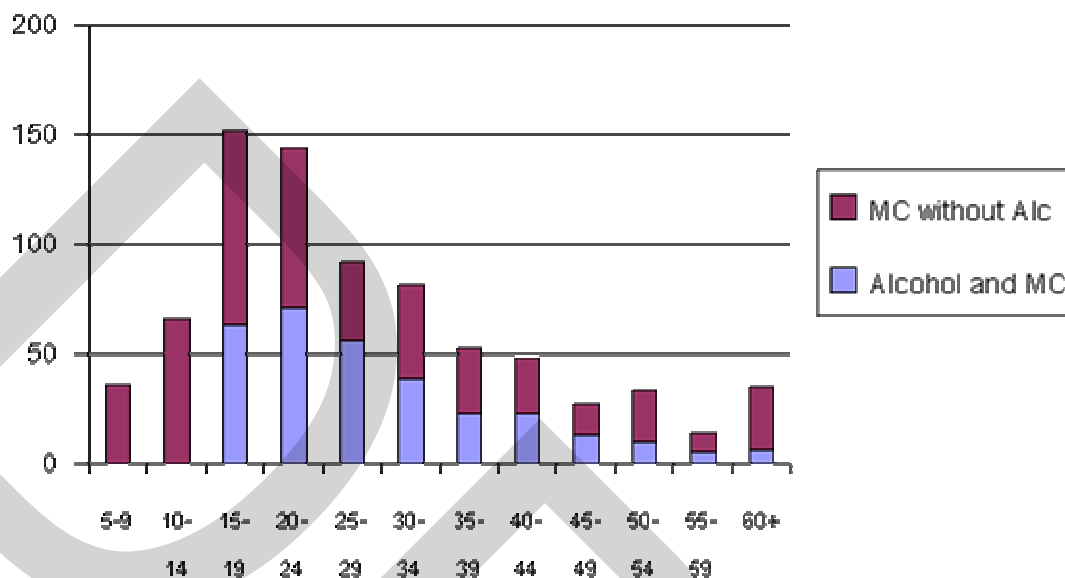
วิจารณ์

พบว่าสุรามีส่วนร่วมในการบาดเจ็บในอัตราที่สูงเป็นร้อยละ 41.18 ในการบาดเจ็บจากการชนส่งทั้งหมด และเป็นร้อยละ 47.2 ในกลุ่มจักรยานยนต์และสูงมากขึ้นในกลุ่มทำร้ายตนเอง และถูกผู้อื่นทำร้ายถึงร้อยละ 63.73 ในขณะที่เดียวกันข้อมูลที่รวบรวมจากกองระบาดวิทยาจากโรงพยาบาลกระทรวงสาธารณสุข 13 แห่งในช่วงระหว่างวันที่ 12 -16 เมษายน 2544 นี้มีค่ามัธยฐานการใช้สุราในผู้ขับขี่ยานพาหนะถึงร้อยละ 52.1 ส่วนในปี 2543 ที่ผ่านมามีค่า ร้อยละ 51.16 พฤติกรรมการดื่มสุรานี้จากการศึกษาที่โรงพยาบาลมหาราชนครราชสีมาในปี 38 - 41 พบว่ามีสัดส่วนร้อยละของสุราคือ ร้อยละ 36.2, 38.9, 46.3 และ 27.2 ตามลำดับ ส่วนในช่วงสงกรานต์ พบว่าการดื่มสุราเพิ่มมากขึ้นเป็นร้อยละ 47.4, 52.8, 74.5 และ 53.2 ตามลำดับซึ่งการลดลงในปีสุดท้ายอาจเป็นผลมาจากภาวะวิกฤตเศรษฐกิจ

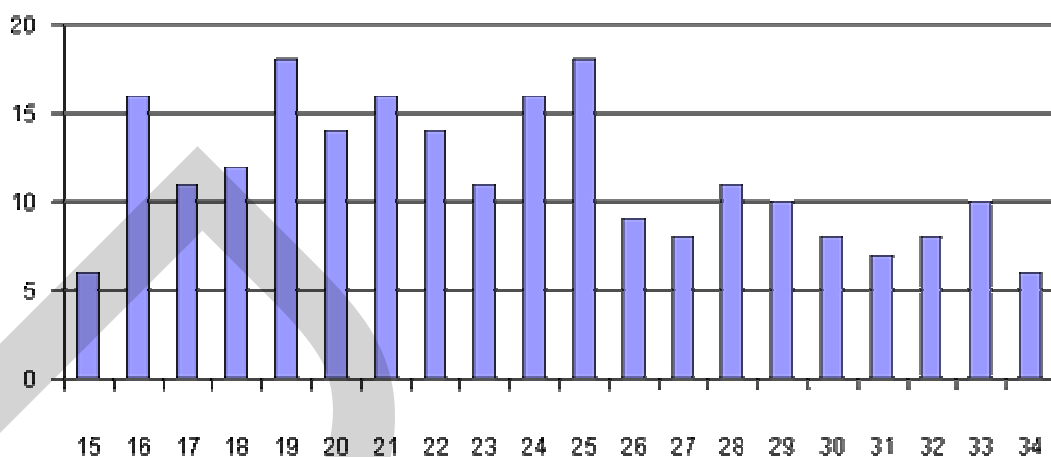
อุบัติเหตุนสง-จักรยานยนต์-สุรา

จังหวัด	อุบัติเหตุนสง	ไม่ทราบชนิดรถ	ทราบชนิดรถ	จักรยานยนต์	ร้อยละ	สุรา	ร้อยละ
กทม	41	6	36	33	91.67	11	33.33
เชียงราย	239	15	224	174	77.86	93	53.45
พิษณุโลก	163	18	145	116	80.00	63	54.31
อุดร	286	27	259	208	80.31	111	53.37
นครศรีธรรมราช	173	12	161	128	79.50	33	25.78
รวม	902	77	825	659	79.88	311	47.19

อุบัติเหตุขนส่ง-จักรยานยนต์-สุรา-กลุ่มอายุ

พบว่ามีการเสพสุราในกลุ่มอายุมากกว่า 15 ปีขึ้นไป โดยสูงสุดในกลุ่มอายุ 20 – 24 ปี เป็นสัดส่วนร้อยละประมาณ 49 ในขณะที่การบาดเจ็บส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มอายุ 15 – 19 ปี และการเสพสุราเป็นสัดส่วนร้อยละประมาณ 41 ส่วนในกลุ่มอายุ 25 – 29 ปี มีอุบัติการณ์เป็นลำดับ 3 แต่ร้อยละของการเสพสุรามีสูงถึง 61 การเปรียบเทียบใน 3 กลุ่มนี้อาจบอกได้ถึงผลของสุราต่อการเกิดอุบัติเหตุในวัยต่าง ๆ และเป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มอายุน้อย คือวัย 15 – 19 ปี มีการดื่มสุราสูงกว่าในภาวะปกติซึ่งพบว่ากลุ่มที่เสพสุราและเกิดอุบัติเหตุมักพบในกลุ่มอายุมากกว่า 25 ปี ขึ้นไป (รายงานโดย นพ.อดิศักดิ์ ผลิตผลการพิมพ์)

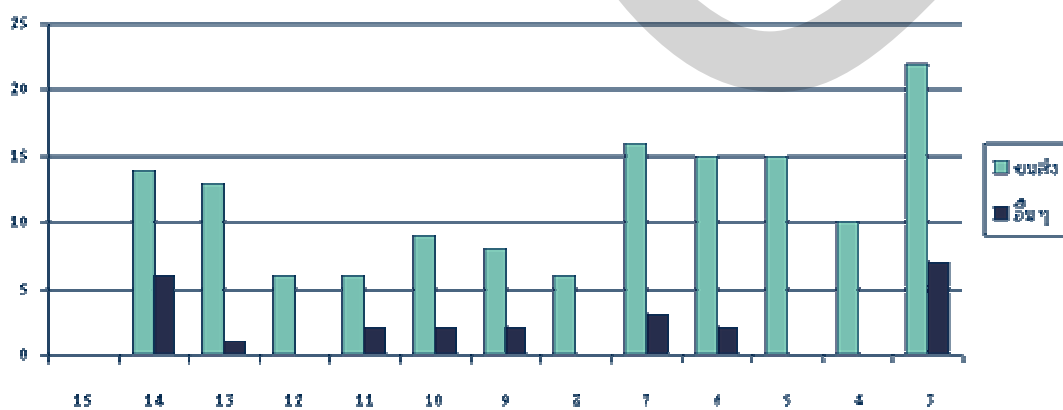

แผนภูมิข้างบนนี้แสดงถึงการกระจายตามอายุที่มีความชุกของผู้บาดเจ็บจากอุบัติเหตุจักรยานยนต์ที่ตีมีสุรา ในช่วงสงกรานต์ พบว่าอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 16 – 25 ปี ซึ่งต่างจากภาวะปกติที่พบในกลุ่มอายุเกินกว่า 25 ปีขึ้นไป

หมวดนิรภัย

พบว่าผู้บาดเจ็บจำนวน 600 รายจากอุบัติเหตุจักรยานยนต์ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 659 ราย ไม่ใส่หมวกกันน็อก หรือเท่ากับ ร้อยละ 100 ส่วนอีก 59 ราย ไม่มีการบันทึกข้อมูล อัตราการสวมหมวกจากรายงานของกองระบาดวิทยาในปี 2544 เท่ากับ ร้อยละ 6.2 และร้อยละ 7.2 ในปี 2543

Glasgow Coma Scores

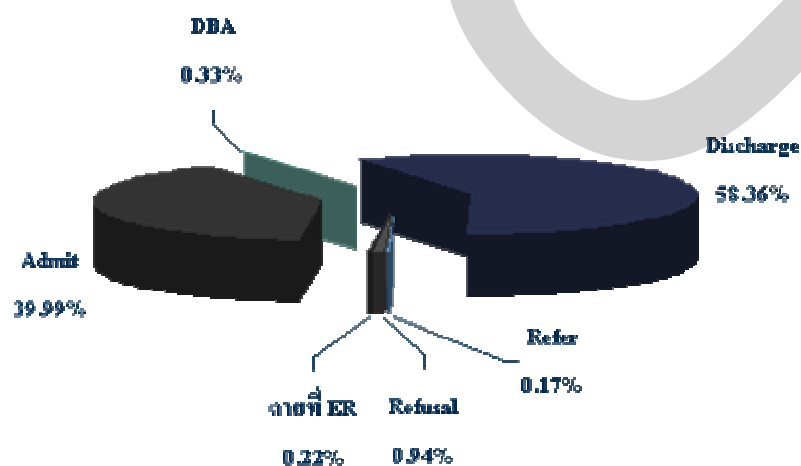
พบว่าในกลุ่มบาดเจ็บจากการชนส่มี GCS ต่ำจำนวนมากว่าการบาดเจ็บจากสาเหตุอื่นมาก แสดงความความรุนแรงของการบาดเจ็บจากการชนส่มีมากกว่าและมีการบาดเจ็บทางสมองสูงกว่า

วิจารณ์

การบาดเจ็บจากอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์ อวัยวะที่มีการบาดเจ็บมากที่สุดได้แก่ แขน และขา ส่วนศีรษะและใบหน้าเป็นส่วนรองลงมา และยังคงมีจำนวนสูงกว่าการบาดเจ็บจากสาเหตุอื่นอีกมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในรายงานนี้พบว่าอัตราการใส่หมวกนิรภัยต่ำมาก

ผลการรักษาที่ห้องฉุกเฉิน	จำนวน	ร้อยละ
เสียชีวิตก่อนถึงโรงพยาบาล	6	0.33
กลับบ้านได้	1061	58.36
รับไว้รักษาในโรงพยาบาล	727	39.99
ปฏิเสธการรักษา	17	0.94
ส่งไปรักษาต่อที่อื่น	3	0.17
เสียชีวิตในห้องฉุกเฉิน	4	0.22
รวม	1818	100.00

ER Outcome

วิจารณ์

ผู้บาดเจ็บร้อยละ 40 ได้รับเข้ารับรักษาตัวต่อในโรงพยาบาล ร้อยละ 58.36 ให้กลับบ้านได้ มีการเสียชีวิตก่อนถึงโรงพยาบาล 6 ราย และมีการเสียชีวิตที่ห้องฉุกเฉิน 4 ราย เสียชีวิตหลังรับเข้ารับรักษาในโรงพยาบาลอีก 5 ราย (ข้อมูลผู้ป่วยในยังไม่ครบถ้วน ควรมีจำนวนมากกว่านี้)

ผู้เสียชีวิต

มีผู้เสียชีวิตตามรายงานนี้ 15 ราย แต่มีข้อมูลที่น่าเสนอได้ 14 ราย แบ่งเป็นการบาดเจ็บจากการชนส่ง 9 ราย และการบาดเจ็บจากเหตุอื่นซึ่งมีเพียงทำร้ายตัวเองและถูกผู้อื่นทำร้าย อีก 5 ราย ดังนี้

ตารางผู้เสียชีวิตจากการบาดเจ็บจากการชนส่ง

รายที่	เพศ	วันที่	เวลา	จังหวัด	อายุ	สุรา	หมวก	ยานพาหนะ	ขับ ซี่โดยสาร	ที่ตาย
1	ชาย	12	16.30	เชียงใหม่	19	ไม่ทราบ	ไม่ทราบ	จักรยานยนต์	ซ้อน	WARD
2	ชาย	12	21.20	อุดร	20	ไม่ทราบ	ไม่ทราบ	จักรยานยนต์	ซ้อน	DBA
3	ชาย	13	00.30	อุดร	28	มี	ไม่ใส่	จักรยานยนต์	ซ้อน	DBA
4	ชาย	13	01.25	อุดร	25	มี	ไม่ใส่	จักรยานยนต์	ซ้อน	DBA
5	ชาย	13	08.00	นครศรีธรรมราช	62	ไม่มี	ไม่ทราบ	จักรยานยนต์	ซ้อน	ER
6	หญิง	14	09.00	เชียงใหม่	20	ไม่มี	ไม่ใส่	จักรยานยนต์	โดยสาร	WARD
7	ชาย	14	15.30	เชียงใหม่	23	ไม่มี	ไม่ใส่	จักรยานยนต์	ซ้อน	WARD
8	ชาย	14	17.00	กทม	16	ไม่มี	ไม่ทราบ	จักรยานยนต์	ซ้อน	ER
9	ชาย	17	05.00	อุดร	30	ไม่ทราบ	ไม่ทราบ	เดินเท้า	เดินเท้า	DBA

ตารางผู้เสียชีวิตจากการบาดเจ็บจากเหตุอื่น

รายที่	เพศ	วันที่	เวลา	จังหวัด	อายุ	สุรา	สาเหตุ	ตายที่
1	ช	12	20.30	นครศรีธรรมราช	30	ไม่ทราบ	ฆ่าตัวตาย	ER
2	ช	12	N	เชียงใหม่	27	ไม่ทราบ	ไม่ทราบ	WARD
3	ช	13	18.00	พิษณุโลก	49	มี	ถูกฆ่า	DBA
4	ช	15	18.00	อุดร	32	มี	ฆ่าตัวตาย	DBA
5	ช	17	00.00	นครศรีธรรมราช	45	ไม่ทราบ	ถูกฆ่า	ER

วิจารณ์

การเสียชีวิตตามตารางทั้งสองนี้ยังรวมไปไม่ถึงการเสียชีวิตในที่เกิดเหตุอีกจำนวนหนึ่ง ซึ่งมีการลำเลียงผู้เสียชีวิตไปชันสูตรที่อื่น และการเสียชีวิตที่อาจเกิดภายหลังจากการรักษาพยาบาลในโรงพยาบาล ซึ่งโรงพยาบาลบางแห่งในจำนวนนี้ยังไม่ได้ติดตามข้อมูลหลังผู้ป่วยรับเข้ารักษา

พบว่าสาเหตุจากการชนส่งมีมากกว่าสาเหตุอื่น และจักรยานยนต์เป็นสาเหตุที่สำคัญที่สุดสูงถึงร้อยละ 89 และเป็นผู้ขับขี่เป็นหลัก ส่วนการเสียชีวิตจากสาเหตุอื่น เป็นกลุ่มฆ่าตัวตาย 2 ราย และถูกฆ่าตาย 2 ราย

ในกลุ่มเสียชีวิตจากการชนพบว่าอายุส่วนใหญ่อยู่ในช่วง 16 – 30 ปี อันเป็นกลุ่มที่เสียชีวิตด้วยเหตุนี้สูงสุดในภาวะปกติ

สรุป

การศึกษานี้ได้คำตอบว่า

1. ช่วงเวลาการเกิดการบาดเจ็บต่างจากในภาวะปกติ โดยย้ายจากช่วงเวลา 18.00-24.00 น. เป็น ช่วง 14.00-18.00 น. สูงสุดในวันที่ 13 เมษายน 2544
2. ช่วงอายุที่เป็นปัญหาที่แท้จริงคือ อายุ 16 – 21 ปี
3. จักรยานยนต์เป็นยานพาหนะที่เกิดเหตุมากที่สุดถึงร้อยละ 80 และเป็นเหตุเสียชีวิตถึงร้อยละ 89
4. เกือบทั้งหมดของการบาดเจ็บจากจักรยานยนต์ไม่ใส่หมวกนิรภัย
5. สุรามีส่วนเกี่ยวข้องในกลุ่มจักรยานยนต์ถึงร้อยละ 47 และมีการดื่มสุราในอายุน้อยตั้งแต่ 16 ปี ถึง 25 ปี
6. การแก้ปัญหาควรคำนึงถึงช่วงเวลา สถานที่เกิดเหตุ กลุ่มปัญหา และยานพาหนะที่เป็นปัญหา
7. การเข้มงวดกวดขันในรถบรรทุกและรถโดยสารสามารถแก้ปัญหาได้ผลดีมากในส่วนนั้น ๆ แต่ยังไม่ครอบคลุมถึงกลุ่มจักรยานยนต์ซึ่งเป็นกลุ่มปัญหาที่ใหญ่ที่สุด

เอกสารประกอบการวิเคราะห์

กาญจนา ปานุราช และคณะ. (2543). สถิติอุบัติเหตุและสาธารณสุขในประเทศไทย พ.ศ. 2541.

สถาบันการแพทย์ด้านอุบัติเหตุและสาธารณสุข กรมการแพทย์.

วันสสนันท์ รุจิวิวัฒน์ และคณะ. (2544, 18 เมษายน). รายงานการบาดเจ็บจากอุบัติเหตุและปัจจัยเสี่ยงที่สำคัญในช่วงวันหยุดเทศกาลสงกรานต์ พ.ศ.2543 และ 2544. กองระบาดวิทยา สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข.

วิจิต เทพรัตน์ และคณะ. การทดสอบรูปแบบเฝ้าระวังผู้ป่วยอุบัติเหตุ ลงทะเบียนและการประเมินทางการแพทย์ โรงพยาบาลราชวิถี พ.ศ. 2534.

ทองถม ชลอกุล และคณะ. แนวโน้มผู้บาดเจ็บจากการขนส่งเทศกาลสงกรานต์ พ.ศ. 2538 – 2541 โรงพยาบาลมหาราชนครราชสีมา

สถิติอุบัติเหตุจากรถ กองวิศวกรรมจราจร กรมทางหลวง กระทรวงคมนาคม พ.ศ. 2535.

ศูนย์ข้อมูลข้อสนเทศ กรมตำรวจ. สถานการณ์อุบัติเหตุจากรถบรรทุกทั่วราชอาณาจักร ประจำปี 2536

Witaya Chadbunchachai et al. Trauma Registry 1994.

รายงานการเฝ้าระวังการบาดเจ็บจากโรงพยาบาลศูนย์ ลำปาง

รายงานการเฝ้าระวังการบาดเจ็บจากโรงพยาบาลมหาราชนครราชสีมา

รายงานการเฝ้าระวังการบาดเจ็บจากโรงพยาบาลศูนย์ราชบุรี

รายงานการเฝ้าระวังการบาดเจ็บจากโรงพยาบาลมหาราชนครศรีธรรมราช

ข้อมูลข่าวโดยหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับวันที่ 14 ตุลาคม 2549 เวลา 13.38 น.

ศธ.หักคอ-คุมเข้ม ห้ามสาวเชียร์ขายเบียร์ [12 ต.ค. 49 - 04:42]

ที่ลานหินโค้งวัดชลประทานรังสฤษฎ์ เมื่อบ่ายวันที่ 11 ต.ค. พล.อ.สุรยุทธ์ จุลานนท์ นายกรัฐมนตรี เป็นประธานแถลงข่าวโครงการ “ทอตกฉินปลอดภัยตามแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง” โดยกล่าวว่า รัฐบาลนี้ยึดถือแนวพระราชดำริเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง เป็นนโยบายสำคัญ จากการทำแผนชุมชนในหลายพื้นที่พบว่า ค่าใช้จ่ายในส่วนของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เป็นค่าใช้จ่ายอันดับต้นๆในครัวเรือน รวมทั้งในงานประเพณีต่างๆ ซึ่งนอกจากจะทำให้มีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น ยังทำลายวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามของไทยด้วย

พล.อ.สุรยุทธ์กล่าวว่า หลังวันออกพรรษา เทศกาลที่สำคัญของชาวพุทธคือการทอดกฐิน ซึ่งในปีนี้จะเริ่มตั้งแต่วันที่ 8 ต.ค.-5 พ.ย. การทอดกฐินที่แท้จริงเป็นพิธีกรรมที่เรียบง่ายสงบงดงาม ไม่มีค่าใช้จ่ายฟุ่มเฟือย ผู้เข้าร่วมฆราวาสกฐิน ควรมีความสะอาด สว่าง สงบทั้งกาย วาจา ใจ งดการทำบาปทั้งปวง แต่หลายครั้งที่ฆราวาสไปไม่ถึงวัด หรือไม่มีโอกาสได้กลับบ้าน เพราะต้องเสียชีวิตจากอุบัติเหตุ ซึ่งมีเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ร่วมฆราวาสกฐินไปด้วย

นายกรัฐมนตรีกล่าวอีกว่า จากข้อมูลการตลาดของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ปี 2548 พบว่าคนไทยจ่ายเงินเพื่อซื้อเหล้าถึงปีละกว่า 2 แสนล้านบาท แต่ความเสียหายที่เกิดขึ้นจากเหล้าหลายแสนล้านบาทต่อปี ที่สำคัญคือ เยาวชนกลายเป็นนักดื่มหน้าใหม่ ด้วยอายุที่น้อยลงเรื่อยๆ ส่งผลให้เกิดปัญหาสังคมตามมา เช่น การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ หรือการทำแท้ง รวมถึงการติดเชื้อเอชไอวี ละเกือบ 2 หมื่นคน สาเหตุสำคัญของการเกิดความสูญเสียดังกล่าว มาจากการปฏิบัติตนสวนทางกับแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่ยึดหลักความพอประมาณ ความมีเหตุผล ดำเนินชีวิตอย่างมีสติและปัญญา ซึ่งเป็นภูมิคุ้มกันที่ดี ทั้งนี้ หากพุทธศาสนิกชนและประชาชนชาวไทยทุกคนน้อมนำพระราชดำริมาเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต โดยเฉพาะในเทศกาลทอดกฐิน แต่ทำให้เป็นวิถีในการใช้ชีวิตก็สามารถจะมีความสุขที่ยั่งยืนได้

“ผมเองก็ไม่ใช่คนดื่มนัก แต่เมื่อเราคิดที่จะปรับเปลี่ยน ทำความดี ทุกคนสามารถที่จะปฏิบัติได้ เมื่อปฏิบัติแล้วก็จะประโยชน์ในชีวิตของคนเรา ไม่มีคำว่าสายเกินไปที่จะทำความดี ผมเองกลับตัวกลับใจเมื่ออายุ 60 กว่าแล้ว ซึ่งถ้าคนรุ่นใหม่สามารถที่จะกลับตัวกลับใจได้เร็ว ก็จะมีเวลาที่จะทำความดีในเวลาที่เหลืออยู่ได้มากกว่า ได้มีคุณธรรมนำชีวิต มีความสงบ ความสว่างในเบื้องหน้าต่อไป” พล.อ.สุรยุทธ์กล่าว

ด้าน นพ.มงคล ณ สงขลา รมว.สาธารณสุข กล่าวว่า ในแต่ละปีมีรายงานความสูญเสียจากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ในช่วงวันหยุดราชการติดต่อกันหลายวัน ยังไม่รวมพวกที่บาดเจ็บ พิการ ทูพพลภาพ และในทางสาธารณสุข ยังมีค่าใช้จ่ายในการที่จะต้องรักษาพยาบาล ผู้ป่วยโรคตับที่เกิดจากการดื่มแอลกอฮอล์อีกเป็นจำนวนมาก ในสัปดาห์หน้ากระทรวงสาธารณสุขจะเสนอประกาศกระทรวงสาธารณสุข ว่าด้วยการควบคุมการโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสื่อทุกชนิด โดยจะห้ามโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสื่อทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ วิทยุ สิ่งพิมพ์ อินเทอร์เน็ต ป้ายคัดเอาต์ หรือแม้แต่สื่อบุคคลตลอด 24 ชั่วโมง ซึ่ง สธ. มีอำนาจที่จะทำได้ เนื่องจากสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค (สคบ.) มอบให้กับสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา (อย.) มีอำนาจในการออกประกาศกระทรวง ซึ่ง สธ. ได้เตรียมการไว้หมดแล้ว

รมว.สาธารณสุขกล่าวว่าอีกว่า ในสัปดาห์หน้าจะเชิญผู้ประกอบการเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ มาแจ้งให้ทราบถึงการดำเนินการตามประกาศที่จะมีผลบังคับใช้ต่อไป โดยจะไม่มีทหารหรือ เจรจาใดๆทั้งสิ้น เป็นการเชิญมารับทราบประกาศกระทรวงให้ทราบและปฏิบัติตามเท่านั้น เชื่อว่า จะไม่มีบริษัทใดมาต่อรองด้วย สารสำคัญของประกาศฉบับดังกล่าว จะห้ามโฆษณาเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์ ทุกชนิดในทุกสื่อตลอด 24 ชั่วโมง เว้นแต่เป็นการถ่ายทอดสดจากต่างประเทศ ที่ไม่ สามารถนำสัญลักษณ์ทางการค้าออกได้ เพราะเป็นการส่งสัญญาณมาจากต่าง ประเทศ การห้าม โฆษณาครั้งนี้ จะรวมถึงการโฆษณาในรูปแบบอื่นๆอีก เช่น ลานเบียร์ การโฆษณา ณ จุดขายต่างๆ ของแจกของแถม รวมทั้งสาวเชียร์เบียร์ ซึ่งอยู่ในนิยามของคำว่ากาโฆษณาทั้งหมด

“ผมเชื่อว่า บริษัทเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ อาจจะมีแท็กติกหรือวิธีโฆษณาแฝงต่างๆ อาทิ ตราสัญลักษณ์คนละสีกับสัญลักษณ์เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ จึงจำเป็นต้องหารือกับฝ่ายกฎหมายก่อนว่าจะเข้าข่ายห้ามในประกาศฉบับดังกล่าวหรือไม่ หากฝ่าฝืนประกาศฉบับดังกล่าวจะมี โทษจำคุก ไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 3 หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ นอกจากนี้ จะนำ พ.ร.บ.ควบคุม ผลิตภัณฑ์ ยาสูบ พ.ศ. 2535 มาเป็นต้นแบบในการดำเนินการ ขณะนี้ได้ผ่านการทำประชาพิจารณ์ เหลือแต่เข้าสู่กระบวนการพิจารณาของฝ่ายนิติบัญญัติ ในอีก 2 สัปดาห์ที่จะถึงนี้ จึงขอความกรุณา พล.อ.สุรยุทธ์ จุลานนท์ นายกรัฐมนตรี สนับสนุนให้กฎหมายดังกล่าวผ่านการพิจารณาในวาระ เดียว จะเป็นพระคุณอย่างยิ่ง เป็นบุญคุณชีวิตและทรัพย์สินของคนไทยมาก”

ด้าน ศ.นพ.อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม รองประธานสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้าง เสริมสุขภาพ (สสส.) กล่าวว่า สำหรับโครงการกฐินปลอดเหล้า สสส.และเครือข่ายองค์กรงดเหล้า จะจัดโครงการทอดกฐินปลอดเหล้า ต้นแบบขึ้น ใน 5 จังหวัดนำร่อง คือ นนทบุรี นครราชสีมา สุรินทร์ อุบลราชธานี และมหาสารคาม ด้วย

ส่วนนางจุฬารัตน์ บุญญากร รักษาการ ผอ.สำนักงาน พระพุทธศาสนาแห่งชาติ กล่าวว่า จากการรณรงค์ให้วัดเป็นเขตปลอดเหล้า โดยใช้พื้นที่จังหวัดนครราชสีมา นำร่องสำรวจประมาณ 80 วัด พบว่าในงานทอดผ้าป่าเมื่อปี 2548 มีการดื่มแอลกอฮอล์ในวัดร้อยละ 68.8 และในงาน ทอดกฐินมีการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในวัด ร้อยละ 51.3 สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ จึง พร้อมให้ความร่วมมือกับโครงการกฐินปลอดเหล้า ขณะเดียวกัน ที่ประชุมมหาเถรสมาคม ได้ เห็นชอบโดยให้สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ แจ้งเจ้าคณะผู้ปกครองทั้งในส่วนภูมิภาค และ ใน กทม. และวัดทุกวัดให้สนับสนุนโครงการดังกล่าวด้วย

อย่างไรก็ตาม จากการสอบถามผู้ประกอบการในวงการน้ำเมา ถึงกรณีที่รัฐบาลจะออก ประกาศห้ามโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทุกสื่อ รวมถึงป้ายไฟและสาวเชียร์เบียร์ โดยมีผลใน สัปดาห์หน้านั้น ได้รับคำตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า หากวัตถุประสงค์การห้ามดังกล่าว เพื่อต้องการ

ให้ผู้บริโภคคนไทยดื่มน้ำเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ โดยเฉพาะเหล้า เบียร์น้อยลง น่าจะเป็นการแก้ปัญหาไม่ตรงจุดและไม่ได้ผล เพราะการห้ามโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทุกสื่อ น่าจะทำให้ผู้บริโภคบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กันมากขึ้น เพราะจะมีการลดราคาถล่มขายกันแหลก ซึ่งถือเป็นช่องทางเดียวในการทำตลาด

ผู้ให้ความเห็นที่ไม่ยอมเปิดเผยชื่อกล่าวอีกว่า ทั้งนี้ ดูจากยอดขายสุราขาว 40 ดีกรี ที่ไม่มีการโฆษณา ยังมียอดขายสูงที่สุดในประเทศไทยถึงปีละ 60,000-70,000 ล้านบาท เมื่อเทียบกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ประเภทอื่นๆ เพราะราคาถูก และผู้บริโภคไม่สนใจในเรื่องของแบรนด์ ประกาศห้ามครั้งนี้เชื่อว่ากลุ่มผู้ประกอบการรายใหญ่ เช่น เบียร์สิงห์ เบียร์ช้าง จะได้เปรียบและไม่เดือดร้อน เพราะสินค้าติดตลาดแล้ว ส่วนรายเล็ก รายใหม่ หรือเบียร์นำเข้า จะเข้ามาทำตลาดต้องลดราคาสู้ ทำให้ราคาถูกอย่างเดียวยังจะอยู่รอด ขณะที่รายใหญ่ก็ลดราคาสู้ด้วย เพราะเม็ดเงินโฆษณาที่ต้องเสียต่อปีเป็นมูลค่ากว่า 1,000 ล้านบาท ไม่ต้องใช้แล้ว ก็นำมาถล่มราคากันแหลก ซึ่งเมื่อถึงตอนนั้น เชื่อว่าผู้บริโภคคนไทยจะบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กันและ

ส่วนกรณีเรื่องสาวเชียร์เบียร์นั้น หากห้ามทั้งหมดในฐานะผู้ประกอบการรายใหญ่ 1 ใน 3 รายของผู้ประกอบการเบียร์ คือ เบียร์สิงห์ เบียร์ช้าง และเบียร์ไฮเนเก้น ก็แฮปปี้ เพราะต่อปีเสียเงินกับการจ้างสาวเชียร์เบียร์ไปรวมกันมากกว่า 300-400 ล้านบาทต่อปี และที่ผ่านมา ก็ไม่มีใครยอมหยุดจ้างสาวเชียร์เบียร์ แต่อย่างไรก็ตาม การดำเนินการดังกล่าวถือว่าเป็นธรรมกับอาชีพสาวเชียร์เบียร์ เพราะอาชีพดังกล่าวถือเป็นอาชีพสุจริต ซึ่งเป็นการไปจำกัดอาชีพคน และไปลดรอนสิทธิคนเหล่านี้

ในส่วนงบประมาณที่มีการใช้ไปในการโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์นั้น ผู้สื่อข่าวรายงานจากวงการโฆษณาว่า ที่ผ่านมามาทางภาครัฐก็ได้จำกัดการโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อยู่แล้ว โดยให้โฆษณาหลังเวลา 22.00 น. และควบคุมการโฆษณาให้เป็นไปในแนวทางที่สร้างสรรค์ โดยตัวเลขโฆษณาทุกสื่อแต่ละปี สูงถึง 2,500 ล้านบาท แต่ทว่า หลังจากมีการควบคุมแล้วทำให้ผู้ประกอบการหันไปใช้กลยุทธ์ที่ภาษาการตลาดเรียกว่า “บิลบอร์ดอะไลน์” หรือการทุ่มงบประมาณไปจัดกิจกรรม โปรโมชัน และโฆษณาจุดขาย หรือร้านอาหารและการจัดคอนเสิร์ต ซึ่งทำให้สัดส่วนของการใช้งบประมาณในส่วนนี้ในปัจจุบันมากกว่าการใช้งบประมาณซื้อสื่อโฆษณาอีกหลายพันล้านบาท สำหรับนโยบายนี้คนในวงการโฆษณาไม่เห็นด้วย เพราะถือว่าไปจำกัดการแข่งขันในตลาด และเชื่อว่าการห้ามโฆษณาไม่ทำให้คนไทยหยุดดื่มแอลกอฮอล์แต่อย่างใด ควรจะมีนโยบายกระตุ้นให้บริษัทผู้ประกอบการทั้งหลายรับผิดชอบสังคมมากกว่า

ข้อมูลข่าวโดยหนังสือพิมพ์ไทยรัฐฉบับวันที่ 12 ตุลาคม 2549 หน้า 1 และ 19
พลิกโผ ชาร์ทหนังไทย 'ขำ' โภยเงินพันล้าน

'ต้มยำกุ้ง' 'หลวงพี่เท่ง' 'แหยมยโสธร' 'เพื่อนสนิท' และ 'พยัคฆ์ร้ายสายหน้า' หนังทำเงิน
แห่งปี 2548

หากจะปักธงลงไปว่า ปี 2548 เป็นอีกปีทองของธุรกิจหนังไทย คงไม่ผิดความหมายนัก
เพราะมีตัวเลขรายได้ที่คาดว่าจะปิดที่ 1,060 ล้านบาท ณ สิ้นปี เพิ่มขึ้นจากปี 2547 ไม่น้อยกว่า 100
ล้านบาท การันตี สมทบด้วยภาพยนตร์กระแสอินเทอร์อย่าง "ต้มยำกุ้ง" เรื่องเดียวที่กวาดไปถึง 200
ล้านบาท

กระแสนิยมบริโภคหนังไทยเริ่มชัดเจนมากขึ้นเป็นลำดับ นับตั้งแต่ 2-3 ปีที่ผ่านมา
หลังจากผู้ประกอบการภาพยนตร์ไทยปรับยุทธศาสตร์ และหันมาให้ความสำคัญกับความต้องการ
ของกลุ่มผู้ชมมากขึ้น โดยมีหนังประวัติศาสตร์อย่าง สุริโยไท เป็นตัวจุดกระแส

การเติบโตของธุรกิจหนังไทยเกิดขึ้น โดยมีรายได้ที่เพิ่มขึ้นเป็นดัชนีบ่งชี้สำคัญ อาทิ ปี
2547 ซึ่งมีหนังไทยออกฉายประมาณ 30-35 เรื่อง ขณะที่รายได้รวมปีอยู่ประมาณ 800-900 ล้าน
บาท หรือคิดเป็น 30% จากตลาดรวม 3,000 ล้านบาท จากเดิมที่ที่หนังไทยสามารถแย่งชิงตลาดกับ
หนังต่างประเทศได้ไม่ถึง 20%

มาปีนี้หลายฝ่ายตั้งตัวเลขประมาณการว่า มูลค่าหนังไทยจะอยู่ที่ 1,060 ล้านบาท
นับเป็นปีแรกที่มูลค่าพุ่งไปแตะหลักพันล้านนับตั้งแต่มีหนังไทยมา ขณะที่ผลการรวบรวมของค่าย
หนังเฉพาะในเขตกรุงเทพฯ ปี 2548 พบว่า

อันดับ 1 ต้มยำกุ้ง ผลงานของบริษัท สหมงคลฟิล์ม อินเตอร์เนชั่นแนล ภายใต้การกำกับ
ของปรัชญา ปิ่นแก้ว ที่มีความสำเร็จจาก องค์บาก เป็นตัวการันตี สามารถกวาดรายได้ไปถึง 200
ล้านบาท รายได้นี้ยังไม่รวมรายได้จากการขายไปต่างประเทศที่จะส่งผลให้รายได้ของเรื่องนี้พุ่งไป
เป็นหลักพันล้านบาท

ความโดดเด่นของภาพยนตร์เรื่องนี้อยู่ที่ จา พนม ยีรัมย์ หรือ โทนี่ จา ที่เข้ามาสวม
บทบาทนักบู๊ออกตามหาช้าง และฉากแอ็คชั่นตามถนัดของจา พนม ที่ใช้บังคับโปรดักชั่นไปถึง
300 ล้านบาท ...ไม่ใช่เรื่องยากที่ต้มยำกุ้งจะสามารถทำรายได้เป็นที่หนึ่งของปี

อันดับ 2 หลวงพี่เท่ง ของบริษัท พระนครฟิล์ม ทำรายได้ไป 141 ล้านบาท

"หลวงพี่เท่ง" นำเสนอเรื่องราวของพระรูปหนึ่งที่ เมื่อก่อนบวช มีพฤติกรรมที่เหลวไหล
แต่พอบวชแล้วกลับตัวได้ และนำเอาประสบการณ์ที่ผ่านมาสั่งสอนคนทั่วไป ซึ่งจุดเด่นอยู่ที่การดึง
เอาธรรมชาติเรื่องโกสัตัว มานำเสนอโดยแฝงมุขตลกสอดแทรกกับข้อคิดในเรื่องต่างๆ เมื่อรวมกับการ

แสดงที่เป็นตัวตนของ เห่ง เกิดถึง ตลกชื่อดังที่มาสวมบทบาท หลวงพี่เห่ง จึงเป็นที่ถูกใจของคนดู และก้าวขึ้นมาเป็นอันดับ 2 ของหนังทำเงินสูงสุดในปีนี้ได้

อันดับ 3 ตกเป็นของ แหยมยโสธร จากค่ายไบโพลี ออกฉายเมื่อวันที่ 8 กันยายน 2548

เรื่องราวความรักที่แตกต่างกันของหนุ่มสาวอีสาน 2 คู่ คือ ทองกับสร้อย และแหยมกับจ้อย ผลงานการกำกับอันดับที่ 2 ของหม่ำ จ๊กม๊ก หรือเพทชาย วงษ์คำเหล้า ตลกชื่อดังที่จับอะไรก็เป็นเงินไปทองไปหมด

จุดเด่นของหนัง คือ การนำเสนอชีวิตใกล้ตัวของคนอีสาน ที่สอดแทรกด้วยมุขตลกตามสไตล์ของหม่ำอยู่ตลอดเรื่อง ทำให้สามารถกวาดรายได้ไปถึง 100 ล้านบาท ซึ่ง เสียเจียง สมศักดิ์ รัตน์ประเสริฐ ประธานกรรมการบริษัท สหมงคลฟิล์ม อินเตอร์เนชั่นแนล ในฐานะผู้ให้ทุนสร้าง บอกว่า อยากให้มีหนังแบบนี้ออกมาบ่อยๆ เพราะลงทุนเพียง 10 ล้านบาท แต่ได้รายได้กลับมาสูง 100 ล้านบาท

อันดับ 4 เพื่อนสนิท ลงโรงวันที่ 6 ตุลาคม 2548 ทำรายได้ไป 81 ล้านบาท จากฝีมือของคมกฤษ ตรีวิมล หนึ่งในทีมผู้กำกับการแสดงจากเรื่อง 'แฟนฉัน' ผลงานกึ่งหน้าให้กับจีทีเอชอีกครั้ง หลังจากหนัง 2 เรื่อง คือ 'มหาลัยเหมืองแร่' และ 'วัยอลวน 4' ทำรายได้แบบไม่เข้าเป้า

ด้วยเนื้อหาของเรื่องที่สามารถเกิดขึ้นได้กับทุกคน โดยเฉพาะวัยรุ่น ทำให้เรื่องนี้สามารถกวาดรายได้ไปอย่างเป็นกอบเป็นกำ พร้อมกับส่งชื่อให้ดารานำแสดงทั้งสอง คือ ชันนี สุวรรณเมฆานนท์ ผู้รับบทไข้อยู่ และ ศิรพันธ์ วัฒนจินดา รับบท ดากานดา โคงค์ได้ในวันนี้

สุดท้าย อันดับ 5 พยัคฆ์ร้ายสายหน้า ผลงานของบริษัท อาร์.เอส. โปรโมชั่น ออกฉายวันที่ 14 กรกฎาคม 2548 ทำรายได้ไป 75 ล้านบาท หนังอีกเรื่องหนึ่งที่เป็นการรวมตลกชั้นนำไว้ เทพ โพธิ์งาม, จิม ชวนชื่น, ค่อม ชวนชื่น, จตุรงค์ มกจ๊ก ฯลฯ ที่ต้องมารวมตัวกันทำภาระของตัวเองให้เสร็จภายใน 3 วัน เป็นผลงานการกำกับของ ฤกษ์ชัย พวงเพชร

ถ้าจะประเมินจากแผนการตลาดของหนังทำเงินทั้ง 5 เรื่อง ยังคงใช้สื่อเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างกระแสรับรู้ ตลอดจนรายงานความเคลื่อนไหวต่างๆ ตั้งแต่เริ่มเปิดตัว ระหว่างถ่ายทำ ก่อนเข้าฉาย และระหว่างอยู่ในโปรแกรม ควบคู่ไปกับการจัดกิจกรรม ตามคอนเซ็ปต์หนัง และสอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมาย อาทิ จัดกิจกรรมพบปะนักแสดง จัดรอบพรีเมียมให้กับกลุ่มเป้าหมายที่ร่วมตอบคำถามจากหนัง หรือในรูปแบบจัดโรดโชว์ตามแหล่งศูนย์รวมของกลุ่มเป้าหมาย เป็นต้น

วิสูตร พูลวรลักษณ์ ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร บริษัท จีเอ็มเอ็ม ไทย หับ หรือจีทีเอช กล่าวว่า รายได้รวมหนังไทยในปีนี้ประมาณการว่า จะอยู่ที่ 1,060 ล้านบาท จุดที่น่าสังเกตคือ รายได้เฉลี่ยในแต่ละเรื่องสูงขึ้นกว่าปี 2547 จากเดิมสามารถทำรายได้เฉลี่ยอยู่ในหลักสิบล้านต้นๆ แต่ปีนี้ขยับมาอยู่ที่หลักสิบล้านปลายๆ

การเติบโตที่เพิ่มขึ้น เกิดจากผู้ผลิตหนังไทยที่เริ่มเห็นทิศทางในการทำธุรกิจทางด้านการผลิตที่ตรงใจตลาด และเหมาะกับรสนิยมของกลุ่มผู้ชม ตั้งแต่วางคอนเซปต์ และการขายไอเดียที่ถูกพัฒนามากขึ้นในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมา รวมถึงกระแสของหนังต่างประเทศตกลงไปพอสมควร หากประเมินได้จากรายได้ ซึ่งมีเพียงเรื่องเดียวที่ทำรายได้เกิน 100 ล้านบาทเพียงเรื่องเดียว คือ แฮร์รี่ พอตเตอร์

“ช่วงที่ผ่านมาคนทำหนังไทยลองผิดลองถูกมานานแล้ว ตอนนี้หลายรายเริ่มเห็นทิศทางและนำมาปรับใช้อย่างเข้าที่เข้าทางมากขึ้น ยกตัวอย่างเช่น หลวงพี่เท่ง เป็นการนำเสนอเรื่องราวใกล้ตัว และเป็นเรื่องราวสำหรับชาวบ้านทั่วไป เช่นเดียวกับแหยมโยธิน แต่สิ่งที่ควรระวังคือ จะทำอย่างไรในการรักษาคุณภาพไว้ให้ได้”

สำหรับทิศทางของอุตสาหกรรมหนังไทยปี 2549 วิสูตรบอกว่า ยังมีโอกาสที่สดใส แม้สถานการณ์ทางเศรษฐกิจจะชะลอตัว เพราะหนังเป็นความบันเทิงราคาถูกและการบริโภคอยู่ที่ 'หน้าหนัง' ว่า น่าสนใจมากขึ้นแค่ไหนเป็นหลัก คาดว่า จะมีการเติบโตเพิ่มขึ้น 20% จากจำนวนหนังที่เข้าฉายประมาณ 40-50 เรื่อง

ส่วนรูปแบบของมาร์เก็ตติ้งนั้น ไม่มีความแตกต่างจากปีนี้มากนัก สื่อหลักที่เป็นแกนนำในการทำโฆษณาประชาสัมพันธ์ และสร้างการรับรู้กับกลุ่มเป้าหมาย ยังคงเป็น โทรทัศน์ สิ่งพิมพ์ ควบคู่กับการจัดกิจกรรมบิโรว์ เดอะ ไลน์ ตามความเหมาะสม ส่วนเรื่องกลยุทธ์ราคาให้เห็นบางค่ายทำมากขึ้นในขณะนี้ ถือเป็นกลยุทธ์ที่ทำกันมานาน และไม่ใช่ว่าเรื่องแปลกใหม่

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร จีทีเอช กล่าวต่อว่า ในส่วนของบริษัทเอง ปีหน้าคาดว่าจะผลิตหนังออกมาประมาณ 8-9 เรื่อง เน้นความสดใหม่เป็นจุดขาย ในขณะที่เดียวกันก็ต้องตอบโจทย์ของคนส่วนใหญ่ แต่ไม่ได้ตามกระแสจนขาดความเป็นตัวของตัวเอง อาทิ เด็กหอ ผลงานของพีโนมินา โมชั่นพิกเจอร์ บริษัทลูกที่ทางจีทีเอชเข้าไปร่วมกับบริษัท พีโนมินา โปรดักชั่นส์ ออกฉายวันที่ 23 กุมภาพันธ์

รวมถึงเรื่องหมากเตะ, สะกดรอยชู้ และอีกหลายโปรเจก แต่ยังไม่สามารถเปิดเผยได้ทั้งหมด เพราะจะมีการเปิดตัวอย่างเป็นทางการในวันที่ 17 มกราคม 2549

“การเติบโตยังดูน่าสนใจอยู่สำหรับหนังไทย และปีหน้าเอง จะมีหนังฟอร์มใหญ่อย่าง นเรศวร เข้าฉาย ซึ่งคาดว่า จะสามารถสร้างปรากฏการณ์ให้ตลาดหนังไทยโตแบบก้าวกระโดดได้ เช่นเดียวกับสุริโยไท”

ด้านค่ายใหญ่อย่าง สหมงคลฟิล์ม อินเตอร์เนชั่นแนล โดย สมศักดิ์ รัตนประเสริฐ ประธานกรรมการ บอกว่า ปีนี้ภาพรวมของตลาดหนังไทยมีการเติบโตที่น่าพอใจ แม้จะมีการ

แข่งขันสูง เพราะจำนวนหนังที่เข้าฉายต่อปีมีกว่า 40 เรื่อง และมีหนังถึง 3 เรื่องที่สามารถผ่านหลัก ร้อยล้าน ได้แก่ หลวงพี่เท่ง ต้มยำกุ้งและแหยมโยธธ

สำหรับสถานการณ์ในปี 2549 ยังมองว่า ตลาดหนังไทยยังมีการเติบโตอย่างต่อเนื่อง ซึ่ง นโยบายของบริษัทในเรื่องนี้ จะยังเน้นผลิตหนังที่มีรูปแบบหลากหลาย เพื่อจับตลาดแมส ไม่ว่าจะ เป็น แอ็คชั่น ฟี หรือตลก พร้อมกับเพิ่มการผลิตหนังเป็น 18 เรื่องต่อปี จากปีก่อนอยู่ประมาณ 12 เรื่องต่อปี

ทั้งนี้ผลงานหนังไทยของสหมงคลฟิล์มในปีนี้ได้แก่ เหล็กไหล ข้าวเหนียวหมูปิ้ง หนู หิน อินเตอร์ เดอะ มูฟวี่ หนังที่เกิดจากการร่วมทุนกันระหว่างพันธมิตรอีก 3 ราย ประกอบด้วย วิชิ ตา แอนิเมชั่น ซินีแมน ฟิล์มहरषा ใช้งบลงทุนทั้งหมด 40 ล้านบาท และนเรศวร ซึ่งสองเรื่องหลัง สมศักดิ์ ตั้งเป้ารายได้ไว้ไม่ต่ำกว่า 100 ล้านบาท

ทิศทางของธุรกิจหนังไทยจะยังคงสดใสเช่นนี้ต่อไปหรือไม่ ยากที่จะคาดเดา หากแต่ถ้า สามารถขายของที่ตรงกับความต้องการบริโภคของกลุ่มเป้าหมาย ผนึกอำนาจต่อลงของผู้สร้าง ตัวเลขเลขรายได้หลัก 100 ล้านบาท อาจธรรมดาไปได้เช่นกัน